MERCEDES RON

PĂCATUL TĂU

CULPABLES #2

Prolog

Ploaia cădea peste noi, udându-ne până la piele, îngheţasem de frig, dar nu conta: nimic nu mai conta. Ştiam că totul era pe punctul de a se schimba, ştiam că lumea mea era pe punctul de a se nărui.

— Nu mai e cale de întors. Nici măcar nu mai pot să mă uit la tine...

Lacrimi amare i se prelingeau pe faţă.

Cum am putut să-i foc aşa ceva? Cuvintele mi s-au înfipt în inimă ca nişte pumnale care mă sfâşiau din interior.

— Nici nu ştiu ce să răspund, am spus, încercând să-mi controlez senzaţia de panica ce ameninţa să mă doboare.

Nu putea să mă părăsească... N-avea de gând să facă asta,aşa-i?

M-a privit fix în ochi, cu ură, cu dispreţ... N-am crezut niciodată că o asemenea privire mi-ar putea fi adresată.

— Relaţia noastră s-a terminat, a şoptit cu o voce sfâşiata, dar fermă.

Şi, odată cu aceste cuvinte, universul meu s-a cufundat într-un întuneric profund, tenebros şi solitar... O închisoare făcută anume pentru mine. Dar o meritam, de data asta chiar o meritam.

NOAH

în sfârşit împlineam optsprezece ani.

încă îmi mai aminteam cum, cu unsprezece luni în urmă, număram zilele până când, în sfârşit, urma să fiu majoră, sa pot lua propriile decizii şi să fug mâncând pământul din acel loc. Evident, situaţia nu mai era aceeaşi ca în urmă cu unsprezece luni. Totul se schimbase atât de mult încât părea incredibil chiar şi numai să mă gândesc la asta. Nu doar că mă obişnuisem în cele din urmă să locuiesc aici, dar acum nu mă mai vedeam trăind în alt oraş. Reuşisem să mă integrez la liceu şi în familia cu care fusesem constrânsă de împrejurări să trăiesc.

Toate obstacolele pe care fusesem nevoita să le depăşesc – nu numai în ultimele luni, d de când mă născusem – mă făcuseră o persoană mai puternică, sau cel puţin aşa credeam. Se întâmplaseră multe lucruri, nu toate bune, dar mă mulţumeam cu cel mai bun dintre ele: Nicholas. Cine ar fi crezut că aveam să mă îndrăgostesc de el în cele din urmă? Ei bine, eram atât de îndrăgostită încât mă durea inima. A trebuit să învăţăm să ne cunoaştem, să învăţăm să ne protejăm relaţia şi nu era uşor, era ceva la care lucram în fiecare zi. Temperamentele noastre intrau adesea în conflict, iar Nick nu era o persoană uşor de suportat, clar îl iubeam din tot sufletul.

De aceea mă simţeam mai mult tristă decât entuzi-asmată la gândul iminentei petreceri pentru ziua mea de naştere. Nick nu putea să vină. Trecuseră două săptămâni de când nu-l mai văzusem; în ultimele luni călătorise mult

la San Francisco. Mai avea un an până termina facultatea şi profitase de fiecare dintre numeroasele uşi deschise de tatăl său. Nick nu mai era cel care reuşea aproape mereu să intre în vreun bucluc. Era altfel acum: se maturizase alături de mine, evoluase, dar mă temeam că, în orice moment, Nick cel care a fost ar fi putut ieşi din nou la suprafaţă.

M-am privit în oglindă. îmi prinsesem părul într-un coc lejer în vârful capului, dar era o coafură elegantă şi se potrivea perfect cu rochia albă pe care mama şi Will mi-o dăruiseră de ziua mea. Mama întrecuse măsura cu petrecerea pe care o organizase. Credea că era ultima ei ocazie de a-şi îndeplini rolul, având în vedere că peste o săptămână urma să termin liceul şi nu mult după aceea să plec la facultate. Trimisesem cereri de înscriere la mai multe universităţi, dar în cele din urmă optasem pentru UCLA din Los Angeles. Avusesem dq'a parte de prea multe schimbări şi mutări. Nu voiam să plec în alt oraş şi cu atât mai puţin să stau departe de Nick El era la aceeaşi universitate şi, deşi ştiam că probabil urma să se mute în San Francisco pentru a lucra la noua companie a tatălui său, am decis să nu-mi fac deocamdată griji: încă mai era mult până atunci şi nu voiam să mă deprim.

M-am ridicat de la măsuţa de toaleta şi, înainte de a-mi pune rochia, privirea mi s-a oprit asupra cicatricii de pe abdomen. Am mângâiat cu un deget acea bucăţică de piele care avea să rămână însemnată pe viaţă şi am simţit un fior. Pocnetul împuşcăturii care a pus capăt vieţii tatălui meu mi-a răsunat în minte şi a trebuit să respir adânc pentru a-mi păstra cumpătul. Nu vorbisem cu nimeni despre coşmarurile mele, nici despre teama pe care o simţeam de fiecare dată când mă gândeam la

cele întâmplate; nici despre felul în care inima începea să-mi bubuie ori de câte ori un zgomot prea puternic răsuna în apropiere. Nu voiam să recunosc că tatăl meu îmi provocase încă o traumă, era suficient că nu puteam sta pe întuneric decât dacă Nick era lângă mine... Nu aveam de gând să recunosc că nu mai puteam dormi liniştită şi că nu-mi puteam scoate din cap imaginea tatălui meu mort chiar lângă mine şi a sângelui său care mă împroşcase, făcându-mă să îmi pierd minţile. Erau lucruri pe care le ţineam pentru mine: nu voiam să afle nimeni că mă simţeam mai traumatizată decât înainte, că viaţa mea era în continuare stăpânită de temerile pe care acel om mi le indusese. Mama, în schimb, era mai liniştită decât fusese vreodată în viaţa ei. Teama aceea pe care încercase întotdeauna s-o ascundă dispăruse; acum era pe deplin fericită alături de soţul ei: era liberă. Eu însă mai aveam un lung drum de străbătut

— Nu te-ai îmbrăcat încă? s-a interesat acea voce care mă făcea să râd în hohote aproape în fiecare zi.

M-am întors spre Jenna şi un zâmbet mi-a luminat faţa. Cea mai bună prietenă a mea arăta spectaculos, ca de obicei. De curând îşi tăiase părul, iar acum O purta până la nivelul umerilor. Insistase să fac şi eu la fel, dar ştiam că Nick adora părul meu lung, aşa că îl lăsasem cum era. îmi ajungea deja până aproape de mijloc, dar îmi plăcea aşa.

— Ţi-am maispus cât de mult îţi admir fundul obraznic? mi-a zis în treacăt, făcând un pas în faţă şi dându-mi o palmă peste fund.

— Eşti nebună, am replicat, trecându-mi rochia peste

cap.

Jenna s-a îndreptat spre seif, aflat chiar sub locul unde erau pantofii. Nici măcar nu ştiam cifrul pentru că nu-l foloseam, dar, de când Jenna îl descoperise, păstra tot felul de lucruri în el.

Am izbucnit în râs când a scos o sticlă de şampanie şi două pahare.

— Să ciocnim pentru majoratul tău, a propus, umplând paharele şi întinzându-mi unul.

Am zâmbit. Ştiam că, dacă mă vedea mama, m-ar fi omorât, dar, la urma urmei, era ziua mea de naştere şi trebuia s-o sărbătoresc, nu-i aşa?

— în cinstea noastră, am adăugat

Am ciocnit şi am dus paharul la buze. Avea un gust nemaipomenit, nici nu se putea altfel Era o sticlă marca Cristal şi costa peste trei sute de dolari, dar Jenna făcea totul în stil mare. Era obişnuită cu un astfel de lux şi nu-i lipsise niciodată nimic.

— Rochia asta e impresionantă, a spus, privindu-mă fascinată.

Am zâmbit şi m-am privit în oglindă. Rochia era foarte frumoasă, albă, mulată pe corp şi cu mâneci din dantelă delicată, dezvăluindu-mi pielea albă în diverse modele geometrice. Pantofii erau şi ei incredibili şi mă făceau să fiu aproape la fel de înaltă ca Jenna. Ea purta o rochie scurtă evazată, de culoare roşu-închis.

— Jos sunt foarte mulţi oameni, m-a anunţat, lăsându-şi paharul de şampanie lângă al meu.

Nu i-am urmat însă exemplul: am luat paharul şi am dat pe gât tot conţinutul său spumos.

— Nu mai spune! am exclamat, brusc neliniştită.

Dintr-odată, simţeam că nu mai am aer. Rochia aceea

era prea strâmtă, nu-mi permitea să respir în voie.

Jenna m-a observat şi mi-a adresat un zâmbet complice.

— De ce râzi? am întrebat-o, invidiind-o pentru că nu trebuia să treacă prin toată treaba asta.

— Fără motiv. Ştiu cât de mult urăşti genul ăsta de lucruri, dar stai liniştită, a răspuns, apropiindu-şi gura de urechea mea. Eu sunt aici ca samă asigur că o să petrecem pe cinste, a adăugat zâmbind, apoi m-a sărutat pe obraz.

I-am zâmbit recunoscătoare. Poate că iubitul meu urma să piardă petrecerea de ziua mea, dar cel puţin o aveam lângă mine pe prietena mea cea mai bună.

— Coborâm? m-a întrebat, aranjându-şi rochia.

— Avem de ales?

Toată grădina fusese reamenajată. Mama o luase razna şi închiriase un cort alb care fusese instalat în grădină. Cortul adăpostea, pe lângă o mulţime de baloane, mai multe mese rotunde de culoare roz şi scaune elegante, printre care se învârteau ospătari îmbrăcaţi în sacou şi cu papion la gât.

într-un capăt se serveau băuturi la bar, iar pe nişte mese lungi erau numeroase tăvi cu diverse feluri de mâncare aduse de o firmă de catering. Chestia asta nu era deloc genul meu, dar ştiam că mama îşi dorise întotdeauna să-mi organizeze o astfel de petrecere de ziua mea. Mereu glumise despre momentul în care aveam să împlinesc optsprezece ani şi să plec la facultate. Ne imaginaserăm în joacă tot ce ne-am fi dorit pentru petrecere dacă am fi câştigat la loterie şi, în cele din urmă, chiar câştigaserăm! Dar acum chiar depăşise măsura.

Când am apărut în grădină, toţi au strigat „La mulţi ani!” într-un singur glas, de parcă nu aş fi ştiut că erau toţi acolo şi mă aşteptau. Mama a venit la mine şi m-a strâns în braţe.

— Felicitări, Noah! a spus.

Am îmbrăţişat-o şi eu, şi am văzut, uluită, că în spatele ei se formase o coadă de persoane care doreau să-mi ureze JLa mulţi ani!”. Veniseră toţi prietenii mei de la şcoală, mulţi părinţi cu care mama se împrietenise şi mulţi dintre vecinii noştri şi prietenii lui William. M-am simţit atât de tulburată încât, fără să vreau, am început să-l caut cu privirea pe Nicholas prin grădină: doar el ar fi reuşit să mă liniştească. Nu-l vedeam însă nicăieri. Ştiam deja că nu putea să vină. Era în alt oraş şi nu aveam să-l văd decât peste o săptămână, la festivitatea mea de absolvire. Dar o părticică din mine încă mai spera să-l vadă în mulţimea adunată acolo.

Am salutat invitaţii mai bine de o oră, până când Jenna s-a apropiat în cele din urmă de mine şi m-a tras spre barul cu băuturi. Erau două zone, una pentru tinerii sub douăzeci şi unu de ani şi una pentru părinţi.

— Ai propriul tău cocktail, mi-a comunicat râzând.

— Mama şi-a pierdut minţile, am comentat, în timp ce un ospătar ne servea cucocktailul care îmi purta numele.

Tipul m-a privit lung şi a zâmbit, încercând să nu izbucnească în râs. Minunat, mai mult ca sigur credea că sunt o snoabă.
MERCEDES RON

Când am văzut băutura, era să leşin. Era un pahar pentru martini plin cu un lichid de o culoare roz strident, cu zahăr colorat lipit pe margine şi o căpşună decorativă într-o parte. De piciorul paharului era legată o fundă pe care era înscris numărul 18 cu perle mici albe.

— îi lipseşte un detaliu special, a subliniat Jenna, scoţând pe furiş o butelcuţă şi turnând alcool în ambele pahare.

în ritmul ăsta, trebuia să am grijă dacă nu voiam să mă îmbăt criţă înainte de miezul nopţii.

Un DJ destul de bun punea muzică de diverse genuri, iar prietenii mei se încinseseră deja la dans. Petrecerea era un succes.

Jenna mă târâse după ea să dansăm, iar acum ţopăiam amândouă ca apucatele. Eram leşinată de la căldură: vara era foarte aproape şi deja se simţea.

Lion ne observa atent de pe marginea ringului. Se sprijinea de o coloană şi privea cum Jenna îşi unduia

frenetic şoldurile. Am râs şi, obosită deja, am lăsat-o pe Jenna să danseze împreună cu ceilalţi.

— Te plictiseşti, Lion? l-am întrebat, oprindu-mâ lângă el.

Mi-a zâmbit amuzat, dar mi-am dat seama că îl preocupa ceva. Continua s-o fixeze din priviri pe Jenna.

— Apropo, la mulţi ani! a spus el, pentru că nu avusesem încă ocazia să vorbim între patru ochi.

Mi se părea ciudat să îl văd acolo fără Nick. Lion nu îi cunoştea prea bine pe colegii noştri de clasă. Lion şi Nick erau cu cinci ani mai mari decât mine şi Jenna, iar diferenţa de vârstă se simţea. Colegii mei de clasă erau mai imaturi decât ei şi era firesc să evite să vină cu noi atunci când veneau şi iubiţii noştri.

— Mulţumesc. Ai veşti de la Nick? l-am întrebati simţind un junghi în stomac.

încă nu mă sunase şi nici nu-mi trimisese vreun mesaj'

— Ieri rai-a spus că are foarte mult de lucra la cabinetul de avocatură şi că abia reuşeşte să mănânce ceva, dar a avut grijă să-mi spună să nu te scap din ochi, a adăugat privin- du-mă şi zâmbind.

— într-adevăr, nu scapi din ochi o anumită persoană, ara zis, urmărindu-l cum o privea din nou pe Jenna.

Ea s-a întors spre noi chiar în acea clipă şi un zâmbet de fericire adevărată i-a luminat chipul. Era îndrăgostită până. peste cap de Lion. Când rămânea să doarmă la mine stăteam de vorbă ore întregi despre cât de norocoase eram să fim îndrăgostite de doi băieţi care erau prieteni buni. Eram convinsă că Jenna nu iubea pe nimeni altcineva şi îmi făcea plăcere să cred ca şi Lion era la fel de amorezat ca ea. în tot acest timp ajunsesem să o ador pe Jenna. Era, într-adevăr, cea mai bună prietenă a mea, o iubeam mult, fusese alături de mine de fiecare dată când avusesem nevoie de ea şi datorită ei înţelesesem ce înseamnă cu adevărat o prietenă. Nu era invidioasă, manipulatoare sau ranchiunoasă cum fusese Beth pe vremea când trăiam în Canada şi, bineînţeles, ştiam că era incapabilă să mă rănească, cel puţin nu intenţionat.

Jenna s-a apropiat de noi şi l-a sărutat pe Lion cu zgomot El a îmbrăţişat-o drăgăstos, iar eu m-am îndepărtat de ei, întristându-mă brusc. îmi era dor de Nick, voiam să fie aici, aveam nevoie de el. M-am uitat pe ecranul telefonului şi tot nimic: nu primisem niciun apel şi niciun mesaj de la el. începeam să mă enervez, nu i-ar fi luat mai mult de câteva secunde să-mi trimită un mesaj. Ce naiba se întâmpla cu el?

M-am apropiat de bar, unde un barman servea băuturi alcoolice puţinelor persoane peste 21 de ani care mai erau prin preajmă. Era acelaşi care ne servise mai devreme cocktailurîle cu ajutorul unei alte ospătăriţe.

M-am aşezat la bar şi l-am observat, întrebându-mă cum să mă dau bine pe lângă el ca să-mi servească o băutură alcoolică.

— E prea mult dacă te rog să mă serveşti cu ceva care să nu fie roz şi care să aibă alcool? l-am întrebat, convinsă că avea să mă trimită la plimbare.

Spre surprinderea mea a zâmbit şi, după ce s-a asigurat că nu-l vedea nimeni, a scos un pahar mic şi l-a umplut cu un lichid incolor.

— Tequila? am întrebat zâmbind.

— Dacă întreabă cineva, nu am fost eu, a răspuns, privind în altă parte.

Am râs şi am dus imediat paharul de tărie la guri Băutura m-a ars pe gât, dar era foarte bună.

M-am întors şi am văzut cum Jenna îl trăgea după ea pe Lion într-un colţ întunecat. Mă deprima să-mi văd prietenii îmbrăţişându-se şi sărutându-se.

„Afurisit să fii, Nicholas Leister, că nu pot să mi te scot din cap nici măcar o secundă.”

— încă unul? i-am propus ospătarului.

Ştiam că e prea mult, dar era petrecerea mea, meritam să beau ce aveam chef, nu-i aşa?

Eram pe punctul de a-l da pe gât când, dintr-odată, a apărut de nicăieri o mână, care m-a oprit şi mi-a smuls paharul

— Cred că ai băut deja destul, am auzit un glas. *Acel* glas.

Am ridicat privirea şi în faţa mea era el: Nick. îmbrăcat în cămaşă şi pantaloni de costum, cu părul său negru uşor răvăşit, în timp ce din ochii săi albaştri scânteietori răzbătea o emoţie stăpânită, misterioasă şi în acelaşi timp plină de mulţumire.

— Dumnezeule! am exclamat, ducându-mi mâinile la

gură,

Un zâmbet a înflorit pe chipul său, *zâmbetul meu.* 0 clipă mai târziu eram în braţele lui.

— Ai venit! am strigat cu obrazul lipit de al său. L-am strâns la piept, i-am respirat parfumul, m-ant simţit din nou întreagă.

M-a îmbrăţişat cu putere. în sfârşit, puteam respira. Era aici, o, Dumnezeule! Era aici cu mine.

— Mi-a fost dor de tine, pistruiata, mi-a şoptit la ureche, după care mi-a tras capul pe spate şi şi-a lipit buzele de ale mele.

Am simţit cum toate terminaţiile nervoase mi se trezeau la viaţă, trecuseră paisprezece zile lungi de când nu-i mai simţisem atingerea buzelor sau mâinile pe trupul meu.

M-a îndepărtat uşor şi m-a privit de sus până jos cu lăcomie.

— Eşti foarte frumoasa, a şoptit cu o voce răguşită, punându-şi mâinile pe mijlocul meu şi lipindu-mă de el.

— Ce iaci aici? l-am întrebat, încercând să mă abţin să-l sărut.

Nu puteam face nimic, eram înconjuraţi de oameni, iar părinţii noştri erau şi ei pe-aproape... M-am simţit tulburată.

— Nu aveam de gând să ratez ziua ta de naştere, m-a asigurat, analizându-mi din nou trupul.

Simţeam cum între noi se forma un câmp electric. Niciodată nu fuseserăm despărţiţi timp atât de

îndelungat, cel puţin nu de la începutul relaţiei noastre. Mă obişnuisem să îl am alături aproape în fiecare zi.

— Cum de ai reuşit să vii? am întrebat cu faţa îngropată la pieptul său pentru că nu voiam să rup acea îmbrăţişare.

— Mai bine nu întreba, a răspuns, sărutându-mă pe creştet

I-am inspirat parfumul şi am închis ochii în extaz.

— Frumoasă petrecere, a continuat râzând.

M-am îndepărtat de el şi l-am privit încruntată.

— N-a fost ideea mea.

— Ştiu, m-a asigurat cu un zâmbet larg.

Mi-am simţit inima plină de fericire. îmi lipsise acel zâmbet.

— Vrei să încerci cocktailul meu â la Noah? l-am întrebat, întorcându-mă către barman, care m-a auzit şi început să-l prepare.

— Ai propriul tău cocktail, pistruiato? a întrebat, încruntându-se când barmanul i-a preparat lichidul roz, cu tot cu căpşună, şi i l-a întins câteva secunde mai târziu.

L-a privit lung cu o expresie care m-a făcut să râd.

— Presupun că va trebui să-l încerc,..

Bietul de el a băut tot paharul fără să comenteze, deşi avea gust de bomboane topite.

Afişam un zâmbet atât de larg încât bucuria mea l-a molipsit. M-a tras spre el, atingându-mi urechea cu buzele. Mi-a atins uşor pielea sensibilă de pe gât şi am simţit că mă prăbuşesc la simplul contact al buzelor sale.

— Vreau să te am, mi-a spus brusc.

Mi-au tremurat picioarele.

— Nu putem aici, am răspuns în şoaptă, încercând să-mi ţin sub control emoţiile.

— Ai încredere în mine? m-a întrebat.

Ce întrebare prosteasca mai era şi asta? Aveam mai multă încredere în el decât în oricine altcineva.

L-am privit în ochi în loc de răspuns.

A zâmbit în felul acela care mă înnebunea.

— Aşteapta-mă în spatele casei de la piscină, mi-a cerut, sărutându-mă rapid pe buze.

înainte să plece, l-am prins strâns de braţ.

— Nu vii cu mine? am spus neliniştită.

— Cred că tocmai asta e şmecheria: ca nimeni să nu-şi dea seama ce avem de gând să facem, iubirea mea, a mărturisit cu acel zâmbet ştrengăresc care mă făcea să tremur din cap până-n picioare.

L-am văzut cum se ducea să-i salute pe invitaţi, emanând siguranţă prin toţi porii. Am rămas câteva secunde să-l privesc, simţind o mulţime de fluturi dându-mi roata în stomac. Nu voiam să recunosc că mi-era frică să merg acolo singură, pe întuneric şi departe de lume.

încercând să-mi controlez respiraţia, am luat paharul cu tărie de pe tejgheaua barului şi l-am dus la gură. lichidul m-a liniştit preţ de câteva secunde. Am respirat adânc şi m-am îndreptat spre piscina aflată dincolo de cortul în care lumea dansa şi se distra. Am mers pe marginea piscinei cu grijă să nu cad în apă, până când am ajuns la căsuţa din spate. De cealaltă parte erau copacii, iar din depărtare mi-a ajuns la. urechi zgomotul valurilor mării ce se izbeau de stânci. M-am rezemat de peretele din spatele casei, ascultând larma produsă de invitaţi şi încercând să-mi potolesc bătăile inimii.

Am închis ochii tulburată şi în clipa aceea l-am auzit venind. Buzele lui s-au lipit atât de repede de ale mele încât n-am mai fost în stare să spun nimic. Am deschis ochii şi i-am întâlnit privirea.

I-am citit totul în privire.

— Habar n-ai cât de dor mi-a fost să fac asta, a comentat, mângâindu-mă pe gât şi sărutându-mă uşor.

M-am topit cu totul în braţele sale.

— Doamne..., cât de mult îmi doream să te pot atinge! a exclamat, trecându-şi mâinile peste spatele meu, în timp ce cu nasul mă dezmierda leneş pe gât

L-am prins de ceafa şi l-am atras din nou spre mine. De data asta ne-am sărutat cu şi mai multă pasiune, înfierbân- tându-ne precum văpaia unui incendiu, în timp ce limbile ni se înlănţuiau cu sălbăticie, iar trupul său era lipit de al meu. Voiam să-l ating, voiam să-i simt pielea sub degete.

— Ţi-a fost dor de mine, pistruiate? m-a întrebat, mân- gâindu-mi obrazul cu o mână şi privindu-mă ca şi cum eu aş fi fost cadoul său, şi nu invers.

Am încercat să încuviinţez, dar respiraţia îmi era atât de accelerată încât nu mi-a ieşit decât un geamăt, care s-a intensificat când m-a atins cu buzele pe gât.

— N-am de gând să mai plec, a spus printre sărutări.

Am râs lipsită de entuziasm.

— Asta nu depinde de tine.

Mi-a căutat privirea.

— 0 să te iau cu mine... oriunde voi merge.

— Sună foarte romantic, am răspuns, sărutându-l pe bărbie.

Apoi mi-a cuprins obrajii în palme.

— Vorbesc serios, aveam nevoie de tine ca de aer. Am râs din nou, dar el m-a redus la tăcere cu un sărut

plin de pasiune stăpânită.

— Vreau să-ţi scot rochia asta afurisită, a mormăit printre dinţi, ridicându-mi rochia până mi-a rămas înfăşurată în jurul taliei.

Mi-a analizat pielea expusă şi m-a privit cu dorinţă reflectată în ochi, o dorinţă tulbure alimentată de distanţă şi de timpul în care fuseserăm departe unul de altul.

— Aş face dragoste cu tine toată noaptea, mi-a spus în timp ce mâinile i s-au oprit la elasticul chiloţeilor mei.

M-a străbătut un fior din cap până-n picioare.

— Preferi să aşteptăm? a întrebat cu ochii săi întunecaţi de dorinţă. Te-aş duce la apartamentul meu, dar presupun că ţi s-ar simţi lipsa.

— Da, presupui bine,.., am spus, muşcându-mi buza. Nu mai făcusem niciodată dragoste în astfel de împrejurări, dar nu voiam să mai aştept. Nick m-a lipit de perete şi am simţit atingerea trupului său excitat lipit de al meu.

— 0 s-o facem repede, n-o să ne vadă nimeni, mi-a şoptit, sărutându-mă încontinuu.

în cele din urmă am încuviinţat şi mi-a tras chiloţeii în jos pe picior.

Iar eu am tras de cravata lui până i-am scos-o.

— Vreau să te văd, am spus, îndepărtându-mă de el. Mi-a zâmbit tandru şi m-a sărutat pe vârful nasului.

Mi -a ghidat mâinile până i-am cuprins ceafa.

L-am observat, fără să mă mişc, în timp ce îşi descheia pantalonii. O clipă mai târziu m-a lipit de perete. M-a privit tandru, cu pupilele dilatate, pregătindu-mă din privire, trans- miţându-mi mii de

lucruri. M-a sărutat şi apoi m-a pătruns. De câteva luni începusem să iau anticoncepţionale şi m-arn bucurat să-l simt cu adevărat, fără bariere. Mi-a scăpat un ţipăt uşor, iar el mi-a acoperit gura cu mâna.

— Nu poţi să faci zgomot, m-a avertizat fără să se mişte.

Am dat din cap cu toţi nervii încordaţi. A început să se

mişte, mai întâi încet, iar apoi a accelerat ritmul. Plăcerea a început să crească înăuntrul meu cu fiecare dintre impulsurile sale; şi-a luat mâna de la gura mea şi m-a mângâiat acolo unde îmi doream cel mai mult atingerea lui.

— Nick.,.

— Aşteaptă..., mi-a cerut, ţinându-mă strâns de coapse.

Am închis ochii încercând să-mi stăpânesc senzaţiile.

— S-o facem împreună..., mi-a şoptit la ureche.

M-a prins cu dinţii de buza de jos şi m-a muşcat, iar plăcerea a început să crească în interiorul meu până când n-am mai putut să o stăpânesc. Mi-a înăbuşit un ţipăt cu un sărut Am simţit imediat cum se încordează, apoi a gemut, însoţindu-mă în acea călătorie a plăcerii fără limite.

Mi-am lăsat capul pe spate, încercând să-mi controlez respiraţia, în timp ce Nicholas mă ţinea strâns.

— Te iubesc, Nick, i-am spus când m-a fixat din priviri.

— Noi doi nu suntem făcuţi să stăm despărţiţi, a răspuns.

7

NICK

La naiba, cât de mult îmi lipsise! Zilele mi se păruseră interminabile, iar de săptămâni nici nu mai vorbesc. Fusesem nevoit să muncesc de două ori mai mult ca să mi se permită să mă întorc mai devreme, dar meritase fie şi numai pentru asta.

— Te simţi bine? am întrebat-o cu respiraţia accelerată.

Niciodată nu o mai făcuserăm aşa. Niciodată. Cu Noah

mă controlam, o tratam aşa cum merita, dar, de data asta, nu mai fusesem în stare sa aştept. Din clipa în care am văzut-o am vrut să fie a mea.

Privirile ni s-au întâlnit şi un zâmbet fermecător i-a apărut pe buze.

— A fost..., a început ea, dar i-am acoperit gura cu un

sărut

7

Mă temeam de ce ar fi putut să spună, pentru că mă lăsasem dus de impulsul de moment. în seara aceea arăta mai spectaculos ca niciodată, rochia castă pe care o purta mă înnebunea.

— Te iubesc la nebunie, ştii asta, nu-i aşa? am întrebat, îndepărtându-mă uşor.

— Eu te iubesc şi mai mult, a răspuns şi în clipa aceea mi-am dat seama că avea un firişor de sânge pe buză.

— Te-am rănit, am observat, mnngâindu-i buza inferioară cu degetul şi ştergând picătura de sânge.

La naiba, eram o brută ticăloasă!

— îmi pare rău, pistruiatol

Şi-a lins buza cu un aer distrat... uitându-se la mine.

— A fost diferit, mi-a spus o secundă mai târziu. Şi încă ce diferit!

M-am îndepărtat de ea şi m-am încheiat la pantaloni. Mă simţeam vinovat: Noah merita să facem dragoste într-un pat, nu sprijiniţi de un perete, în grabă.

— Ce-i cu tine? m-a întrebat, privindu-mă cu îngrijorare.

— Nimic, iartă-mă, am răspuns, sărutând-o din nou.

I-am tras rochia peste şolduri, stăpânindu-mi impulsul

de a relua ceea ce începuserăm.

— La mulţi ani! i-am urat zâmbind şi am scos din buzunar o cutiuţă albă.

— Mi-ai adus un cadou? a întrebat emoţionată.

Era atât de dulce şi de perfectă... Era suficient să o privesc pentru a-mi bucura sufletul şi nu trebuia decât s-o ating ca să mă simt excitat.

— Nu ştiu daca o să-ţi placă..., am comentat, devenind brusc neliniştit

A făcut ochii mari când a văzut cutia.

— Cartier? a spus privindu-mă surprinsă. Ai înnebunit?

Am negat încruntat, aşteptând s-o deschidă. Când

a dat la o parte capacul, micuţa inimă de argint a sclipit în întuneric. Un zâmbet i-a luminat chipul şi am oftat uşurat.

— E minunată! a exclamat, atingând-o cu degetele.

— Aşa vei purta cu tine inima mea oriunde vei merge, am declarat, sărutând-o pe obraz.

Era cel mai siropos lucru pe care-l spusesem vreodată, dar ea reuşea să-mi facă asta, să mă facă să mă port aşa.

M-a privit şi ochii i s-au umezit.

— Te iubesc, îmi place la nebunie! a mărturisit, săru- tându-mă pe buze.

Am zâmbit şi am rugat-o să se întoarcă cu spatele ca să-i pot pune pandantivul la gât Rochia aceea îi lăsa la vedere gâtul şi nu m-am putut abţine să n-o sărut pe ceafă. S-aînfiorat şi a trebuit să respir adânc pentru a nu ceda impulsului de a o poseda din nou în clipa aceea. I-am pus pandantivul şi ara privit-o când s-a întors zâmbind cu faţa la mine.

— Cum îmi stă? m-a întrebat în timp ce-şi privea pandantivul.

— Arăţi perfect, ca întotdeauna, am răspuns.

Ştiam că trebuia să ne întoarcem şi era ultimul lucru pe care îl doream în acel moment. Voiam să fiu singur cu ea, adevărul e că întotdeauna voiam să fiu singur cu ea, dar mai ales în clipa aceea, după ce nu ne văzuserăm atâta vreme.

— Sunt prezentabilă? a întrebat cu inocenţă.

Am zâmbit.

— Sigur că da, am răspuns în timp ce îmi încheiam nasturii de la cămaşă şi îmi culegeam cravata de pe jos.

— Lasă-mă pe mine! m-a rugat, iar eu am izbucnit în

râs.

— De când ştii să faci nod la cravată? ara întrebat-o.

Ştiam foarte bine că nu se pricepuse niciodată să facă

un nod la cravată. De fapt, eu eram expertul când locuiam în aceeaşi casă.

— A trebuit să învăţ, pentru că iubitul meu cel chipeş m-a părăsit ca să se mute singur, a replicat în timp ce îmi făcea nodul.

— Chipeş zici?

Şi-a dat ochii peste cap.

— Ar trebui să ne întoarcem dacă nu vrem să-şi dea seama toată lumea ce am făcut.

Mi-ar fi plăcut să afle toată lumea. Aşa, toţi puştanii ăia de bani gata ar fi stat departe de iubita mea. Ştiam însă că, în ciuda poveştii noastre de dragoste, pentru majoritatea celor din jur eram în continuare fraţi vitregi.

Am lăsat-o pe ea să plcce prima şi am ftunat o ţigară în timp ce aşteptam. Ştiam că lui Noah nu-i plăcea să fumez, dar, dacă n-o făceam, aş fi luat-o razna. înainte de a pleca, mi-a atras atenţia ceva. Lenjeria ei intimă zăcea la picioarele mele.

Plecase fără nimic pe dedesubt?!

Când m-am întors, am văzut-o stând de vorbă cu un grup de prieteni. Erau doi băieţi în grupul respectiv, iar unul dintre ei îşi pusese mâna pe spatele ei. Am respirat adânc încercând să mă liniştesc şi m-am apropiat de ei. Imediat ce m-a văzut, Noah m-a cuprins cu braţul în jurul taliei şi şi-a sprijinit faţa de pieptul meu.

M-am calmat. Gestul ei fusese suficient.

— L-ai văzut pe Lion? am întrebat-o, căutându-l cu privirea pe prietenul meu.

Eram un pic îngrijorat pentru el Mă sunase când eram la San Francisco şi îmi spusese că fratele lui, Luca, urma să iasă din închisoare în curând. Era închis de patru ani. Fusese prins vânzând iarbă şi nimeni nu reuşise să-l scape de pâraaie. Să fiu sincer, nu mă prea bucuram pentru că Luca urma să fie eliberat Evident că mă bucuram pentru Lion, la urma urmei prietenul meu era singur, iar fratele său mai mare era toată familia lui. Dar ştiam cum era Luca şi nu eram sigur dacă lui Lion îi prindea bine să aibă alături un fost condamnat în această etapă a vieţii lui.

— Adevărul e că nu l-am mai văzut de ceva timp, a spus Noah. Oricum, cred că ar trebui să mergi să îi saluţi pe părinţii noştri..., a adăugat, iar eu m-am încordat imediat.

După răpirea lui Noah, a devenit evident că relaţia dintre noi era serioasă, iar părinţilor noştri nu le-a plăcut deloc ideea De atunci avuseseră grijă să ne dea de înţeles lucrul ăsta de fiecare dată când ne vedeau împreună. Ştiam că tata n-ar fi permis un astfel de scandal: la urma urmei, eram o familie cunoscută şi ne spusese că, pentru restul lumii, trebuia să fim în continuare fraţi, dar mă surprinsese faptul că Raffaella nu a fost de partea noastră. Din contră, începând din acel moment mă privea cu o suspiciune care mă scotea din minţi.

— la te uită! S-a întors fiul meu, a exclamat tata, schiţând un zâmbet fals.

— Tată, am răspuns în loc de salut. Bună, Ella, am salutat-o pe cel mai amabil ton posibil.

Spre surprinderea mea, Raffaella mi-a zâmbit şi m-a îmbrăţişat.

— Mă bucur că ai reuşit să vii, a declarat, întorcându-şi privirea spre Noah. Era foarte tristă până să te vadă.

M-am uitat spre Noah, care se îmbujorase la faţă, şi i-am făcut cu ochiul.

— Cum e munca la firmă? a întrebat tata.

Afurisitul mă pusese să lucrez pentru Steve Hendrins,

im dobitoc autoritar care se ocupa de firmă până când eu urma să dobândesc suficientă experienţă încât să pot prelua conducerea. Toată lumea ştia că eram cât se poate de pregătit pentru asta, dar tata tot nu avea încredere în mine.

— Epuizantă, am răspuns, încercând să nu-l săgetez cu privirea.

— Ca însăşi viaţa, a replicat.

Cuvintele sale mi-au creat o stane de disconfort Eram sătul să aud prostiile astea. De luni bune nu mă mai comportam ca un puşti răsfăţat, îmi asumasem rolul care îmi revenea şi nu aveam nicio clipă de odihnă. Pe lângă munca pentru tata, mai aveam un an de facultate şi mă aşteptau o mulţime de examene. Majoritatea colegilor mei de an nici măcar nu ştiau încă ce înseamnă să lucrezi la o firmă de avocatură, iar eu aveam mai multă experienţă decât mulţi dintre cei care obţinuseră deja diploma. Cu toate astea, tata tot nu avea încredere în mine.

— Dansezi cu mine? ne-a întrerupt Noah brusc, împie- dicându-mă să spun vreo prostie,

— Sigur.

Am însoţit-o pe ringul de dans. Puseseră o melodie lentă şi am tras-o spre mine cu grijă, încercând să nu permit ca supărarea sau proasta mea dispoziţie să o afecteze pe singura persoană de care îmi păsa la acea petrecere.

— Nu te enerva, m-a rugat, dezmierdându-mă.

Am închis ochii, lăsând atingerea ei pe ceafa să mă relaxeze.

Mi-am coborât mâna pe talia ei, atingându-i spatele.

— Nu pot să mă supăr pe tine ştiind că nu porţi nimic pe sub rochie.

— Nici nu-mi dădusem seama, a răspuns, oprindu-şi mângâierea.

Am privit-o. Era încântătoare.

Mi-am apropiat fruntea de a ei.

— îmi pare rău, m-am scuzat, observând-o atent şi bucurându-mă de frumoşii săi ochi.

Mi-a zâmbit o clipă mai târziu.

— 0 să rămâi în seara asta? m-a întrebat.

La naiba! Aveam din nou aceeaşi discuţie. Nu aveam de gând să rămân acolo, mă mutasem de câteva luni şi na suportam să fiu supravegheat de tata. Abia aşteptam ca Noah să se mute în oraş, iar totul urma să fie mai bine având-o alături de mine.

— Ştii bine că nu, am spus, îndreptându-mi privirea spre cei din jur, care ne observau din când în când.

Mai mult ca sigur nu era normal ca doi fraţi să danseze aşa, dar în clipa aceea puţin îmi păsa.

— Nu te-am văzut de două săptămâni, ai putea face un efort să rămâi, m-a rugat pe un alt ton.

Ştiam că, dacă am fi continuat aşa, am fi sfârşit prin a ne certa şi nu voiam asta.

— Şi să dormim fiecare în camera sa? Nu, mulţumesc, am spus deja supărat.

A privit în jos fără să spună nimic.

— Haide, pistruiata, nu te supăra… Ştii că nu suport să rămân aici, nu suport să nu te pot atinge şi nu suport să ascult tâmpeniile pe care le debitează tata.

— Atunci nu ştiu când o să ne vedem, pentru că nu pot să merg în oraş săptămâna asta. O să fiu ocupată cu testele finale şi cu absolvirea.

Fir-ar să fie!

— O să vin să te iau şi o să găsim un moment să fim împreună, i-am propus pe un ton mai calm, mângâind-o pe spate.

A oftat şi şi-a îndreptat privirea în altă parte.

— Nu mă face să mă simt vinovat, te rog, ştii că nu pot să rămân aici, am rugat-o, luându-i faţa în mâini şi obligând-o să mă privească.

M-a analizat câteva clipe în tăcere.

— înainte rămâneai...

M-a privit, în sfârşit, în ochi.

— înainte nu eram împreună, am încheiat discuţia. Noah nu a mai spus nimic şi am continuat să dansăm

în tăcere. Raffaella ne-a urmărit insistent tot timpul cât am fost pe ringul de dans.

NOAH

Majoritatea oaspeţilor plecaseră deja. Jenna a salutat-o pe mama, iar Nick fuma o ţigară cu Lion în spatele casei. Am privit înjur la dezordinea rămasă după

petrecere şi pentru prima dată m-am bucurat că avea cine să se ocupe de curăţenie în fiecare zi.

După ce am socializat cu toţi, m-am bucurat de acel moment de singurătate în care să pot aprecia cât de norocoasă eram. Petrecerea fusese incredibilă: toţi prietenii mei veniseră şi îmi. făcuseră cadouri grozave care se aflau acum într-o grămadă uriaşă pe canapeaua din sufragerie. Mă pregăteam să le duc în cameră când am simţit că cineva îmi cuprindea mijlocul cu braţele.

— Ai primit o mulţime de cadouri, mi-a şoptit Nick la ureche.

— Da, dar nidunul nu se compară cu al tău, i-am răspuns, întorcându-mă să-l privesc în ochi. E cel mai frumos lucru pe care l-am primit vreodată şi înseamnă mult pentru mine că e de la tine.

A părut să-mi cântărească cuvintele preţ de câteva clipe, după care a schiţat un zâmbet.

— O să-l porţi mereu? m-a întrebat.

0 parte din mine a înţeles că pentru el era foarte important. Cumva, inima lui era în acel pandantiv şi am simţit o căldură intensă în piept.

— Mereu.

A zâmbit şi m-a tras spre el. Buzele sale le-au atius pe ale mele cu o infinită delicateţe, cu prea multă delicateţe.

I'ILI «4-UUU V MW ■ »

Am făcut un pas înainte pentru a aprofunda sărutul, dar m-a oprit.

— Vrei mai mult? a întrebat şoptit, aproape de gura mea întredeschisă.

De ce nu mă săruta ca lumea?

Am deschis ochii şi i-am întâlnit privirea. O culoare uimitoare, de un albastru atât de limpede încât îmi provoca fiori.

— Ştii bine că da, am răspuns cu respiraţia accelerată şi I trăind din plin acele senzaţii intense.

— Vino cu mine în seara asta!

Am oftat. Aş fi vrut să merg, dar nu puteam. în primul 'i rând, mamei nu-i plăcea să rămân să dorm la Nick şi de cele [1] mai multe ori o minţeam spunându-i că rămân la Jenna. în plus, trebuia să învăţ. în săptămâna următoare aveam patru teste finale şi riscam totul dacă le picam.

— Nu pot, am răspuns, închizând ochii.

Şi-a coborât mâna pe spatele meu cu tandreţe, într-o mângâiere atât de delicată încât m-a străbătut un fior.

— Ba poţi, o să continuăm ce am început în grădină, a replicat, atingându-mi urechea cu buzele.

Am simţit fluturi în stomac şi cum dorinţa mă cuprindea. Mi-a dezmierdat cu limba lobul urechii stângi, după care l-a prins cu dinţii... Aş fi vrut să merg..., dar nu puteam.

M-am îndepărtat şi, când am deschis ochii şi i-am căutat privirea, m-a străbătut un fior... îmi lipsise privirea aceea întunecată, trupul acela care mă intimida şi în acelaşi timp îmi oferea o senzaţie infinită de siguranţă.

— Ne vedem altă dată, Nick, am spus, făcând un pas înapoi.

M-a scrutat din priviri, pe jumătate amuzat, pe jumătate enervat.

— Ştii că, dacă nu vii, n-o să mai facem sex până la absolvire, nu-i aşa?

Am respirat adânc: juca murdar, dar avea dreptate. Eu urma să fiu foarte ocupată şi n-aş fi avut timp să merg în oraş să-l văd, iar dacă el nu voia să vină acasă pentru că nu dorea să se întâlnească cu tatăl său...

— Putem să mergem la film, am propus cu o voce răguşită.

Nick a izbucnit în râs,

— Bine, cum vrei, pistruiata, a încuviinţat, apropiindu-se şi sărutându-mă tandru şi cast

O făcea intenţionat, era evident

— Ne vedem peste două zile ca să mergem la film. Şi la ce-o mai fi.

Am vrut să-l opresc şi să-l rog să nu plece, am vrut să-i spun că aveam nevoie de el, pentru că numai alături de el nu aveam coşmaruri, că era ziua mea de naştere, că era rândul lui să cedeze şi să-mi facă pe plac de data asta, dar ştiam că nimic din ce i-aş fi spus nu l-ar fi convins sa rămână.

L-am urmărit în timp ce cobora, hotărât, scările. S-a urcat în Range Rover şi a plecat fără să privească înapoi.

în următoarele două zile abia dacă am ieşit cât să respir puţin aer curat Trebuia să reţin atâtea informaţii încât aveam impresia că o să-mi explodeze creierul. Jenna mă suna întruna şi critica profesorii, pe iubitul ei şi viaţa în general. De fiecare dată când aveam teste devenea isterică şi, pe deasupra, trebuia să se ocupe şi de petrecerea de absolvire, iar eu ştiam că era bolnavă de nervi din cauză că nu puteam dedica suficient timp unui asemenea eveniment.

în seara aceea rămăsese să mă văd cu Nick, teoretic ca să mergem la film, dar rămăsesem în urmii cu pregătirea pentru testul de vineri, ultimul pe care îl mai aveam de dat. îmi doream să-l văd moi mult decât orice pe lume, dar ştiam că mi-ar li distras complet atenţia, pentru că simpla sa prezenţă mă tulbura şi ştiam că, dacă ne întâlneam, mi-ar fi fost imposibil să mai învăţ după aceea. Mi-era teamă să-l

sun şi să-i spun asta, ştiam că s-ar fi supărat; nu ne mai văzuserăm

ISUI ^l-U IH

de două zile, de la ziua mea de naştere, şi, deşi vorbeam la telefon, fusesem cu mintea destul de împrăştiată.

De aceea m-am decis să-i trimit un mesaj. Nu voiam sa-i aud vocea şi să-mi distragă atenţia, nu doream să ne certăm, aşa că am trimis mesajul, am pus telefonul pe „silenţios" şi am încercat să uit de el timp de douăzeci şi patru de ore. îmi propusesem să-l văd după ce terminam testele şi sa fee ce voia el. Dar acum era în joc viitorul meu cu acest ultim test şi doream să iau cea mai bună notă posibilă.

Două ore mai târziu, eram tot în camera mea şi arătam îngrozitor, părul îmi stătea oribil şi aveam un chef nebun să plâng. Sau mai degrabă să ucid pe cineva. în clipa aceea, uşa camerei s-a deschis aproape fără zgomot.

Am ridicat capul şi l-am văzut în prag, cu părul răvăşit şi purtând o cămaşă alba, preferata mea.

La naiba! Se aranjase ca să iasă cu mine. Am schiţat un zâmbet de complezenţă şi l-am privit cu o figură inocentă.

— Arăţi bine.

Nick a ridicat din sprâncene, m-a privit în felul acela care mă făcea să mă întreb ce-i trecea prin cap şi s-a apropiat de patul meu fără să-şi ia ochii de la mine.

— M-ai lăsat să te aştept degeaba, mi-a spus calm, dar nu mi-am dat seama dacă era un reproş sau dacă încerca încă să se obişnuiască cu ideea.

— Nick..., am spus, temându-mă de reacţia sa şi simţindu-mă vinovată.

— Vino! mi-a cerut pe un ton blând.

Avea o privire stranie, părea să reflecteze la ceva şi m-a surprins că nu a început imediat să tune şi să fulgere.

Voiam să-l sărut. întotdeauna voiam să-l sărut. Dacă ar fi fost după mine, mi-aş fi petrecut toată ziua împreună cu el, în braţele sale. M-am ridicat şi am mers în genunchi până la marginea patului, unde mă aştepta în picioare.

— Cred că e prima dată în viaţa meii când o fată mă lasă cu ochii-n soare, pistruiata, mi-a spus, apoi şi-a pus mâinile pe talia mea. Nu ştiu cum să interpretez asta.

— îmi pare rău, am răspuns înghiţind în sec. Sunt cu nervii la pământ, Nick, cred că nu o să iau testul. Nu ştiu nimic şi, dacă pic, nu o să termin şcoala, nu o să intru la facultate şi n-o să pot să fac ce-mi place: o să fiu o incultă, o să ajung să locuiesc cu mama, iţi dai seama? Cred că...

M-a redus la tăcere cu un sărut rapid.

— Eşti cea mai tocilară fată pe care o cunosc, n-o să

pici.

S-a desprins din sărut şi m-a privit afectuos.

— O să pic, Nick, vorbesc serios, cred că o să iau nota doi, îţi dai seama? Un doi?! Nu o să mai fiu preferata profesorului Lam, după ce am avut cele mai bune note din clasă. N-o să mă mai trateze altfel decât pe ceilalţi, iar eu îl consider...

Am tăcut când mi-am dat seama că mă avertiza din priviri. OK, începusem să bat câmpii, dar... Un zâmbet poznaş i-a apărut pe buze.

— Vrei să te ajut să te relaxezi?

„Privirea asta nu, nu te uita la mine aşa, te rog... nu când arăţi atât de bine cu cămaşa aia, iar eu arăt îngrozitor.''

— Sunt relaxată, am minţit

— Atunci preferi să te ajut la învăţat? a spus şi mi-a îndepărtat o şuviţă de păr de pe faţă, iar tandreţea gestului său m-a făcut să oftez în sinea mea.

Nicholas să mă ajute la învăţat? Chestia asta nu avea cum să se termine bine.

— Nu e nevoie, am răspuns cu jumătate de gură.

Mi-era teamă că, dacă rămânea, am fi făcut orice, mai

puţin să terminăm subiectul 8 de la istorie şi, deşi Nick era sexy, nu puteam risca să pic testul.

A schiţat un zâmbet în colţul gurii, în felul său atât de seducător, şi am văzut că a făcut un pas înapoi. Şi-a suflecat mânecile cămăşii, şi-a scos pantofii şi a înconjurat patul ca să se aşeze, în timp cti întindea mâna după carte.

M-a trecut un fior la gândul că iun fi putut face în acelaşi pat alte lucruri care n-aveau nicio legătură cu învăţatul. Nick a început să dea paginile până când a ajuns la capitolul imde rămăsesem cu câteva minute înainte.

Am uitat de tot, de teste, de examenul de admitere la universitate. Nu-mi doream decât să mă aşez pe genunchii lui şi să-mi trec vârful limbii peste obrazul său.

Am început să mă apropii, dar el a clătinat din cap, ridicându-şi privirea.

— Stai cuminte! mi-a poruncit amuzat. Hai să învăţam, pistruiata şi, după ce o să ştii lecţia, poate o să primeşti un sărut.

— Doar unul?

A izbucnit în râs şi şi-a reîndreptat atenţia asupra notiţelor mele.

— Să începem şi, dacă la sfârşit o să ştii lecţia, promit să te scap de tot stresul care te apasă.

A spus asta pe tonul cel mai liniştit posibil, în timp ce trupul meu era străbătut de un fior la auzul cuvintelor sale.

Două ore şi jumătate mai târziu, ştiam subiectul la perfecţie. Spre surprinderea mea, Nick era un pedagog bun. Avea răbdare şi mi-a explicat totul ca pe o poveste. De mai multe ori am rămas cu gura căscată ascultându-l, atentă şi interesată sincer de războiul de secesiune din America, ba chiar mi-a povestit fapte şi lucruri care nu apăreau în carte sau în însemnările mele.

Când a închis cartea, după ce i-am reprodus lecţia de-a fir a păr, a zâmbit mândru şi cu o scânteie de dorinţă în ochii săi albaştri.

— O să iei nota 10.

Am zâmbit larg şi m-am aruncat peste el, iar Nick m-a prins şi m-a strâns în braţe. Ne-am răsucit în pat şi în-a sărutat, însetat de sărutările mele. Mi-am introdus limba în gura sa, iaL' el s-a jucat cu ea, după care mi-a muşcat buza şi a supt-o.

Am gemut când mâna lui s-a deplasat în jos pe şoldurile mele şi mi-a ridicat piciorul, pe care şi l-a trecut în jurul mijlocului. Simţindu-i trupul lipit de al meu, aproape că mi-

am dat ochii peste cap când o presiune dulce m-a **trans**portat **în** al nouălea cer.

— M-am supărat când am citit mesajul tău, a comentat, ridicându-mi tricoul şi sărutându-mi abdomenul cu desfătare.

Am închis ochii şi am dat capul pe spate.

— îmi imaginez, am răspuns după ce am deschis ochii şi l-am privit.

El a ridicat capul şi m-a analizat excitat şi amuzat

— Dar mi-a plăcut să învăţ cu tine, pistruiato. Mi-am dat seama câte mai am să te învăţ.

în timp ce vorbea, mi-a scos pantalonii scurţi şi am rămas în chiloţi. Gura lui era prea aproape de o anumită parte a trupului meu ca să fiu liniştită.

M-a cuprins tulburarea şi m-am mişcat puţin pe saltea.

Şi-a pus mâna pe abdomenul meu, împiedicându-mă să mă mai mişc,

— Ţi-am promis un sărut, nu-i aşa?

Mă privea cu ardoare şi am simţit că mă topesc. Când am înţeles la ce se referea, m-am încordat fără să vreau.

— Nick~.

Nu ştiam daca eram pregătită pentru asta. Nu mai făcuseram niciodată nimic asemănător şi brusc am simţit impulsul de a mă ridica din pat şi de a c lua la fugă.

Nicholas s-a apropiat de gura mea, încadrându-mi faţa cu braţele, şi m-a privit calm.

— Nu trebuie decât să te relaxezi, mi-a explicat, îngropându-şi nasul în gâtul meu.

Mi-a adulmecat parfumul şi m-a sărutat cu tandreţe.

Am închis ochii şi m-am zvârcolit sub trupul lui.

— Eşti atât de dulce, a spus, coborând spre abdomenul meu, în timp ce îmi atingea pielea uşor cu buzele sale, iar eu am început să tremur.

Când a ajuns acolo unde îşi dorise, s-a oprit pentru o clipă. Mi s-a părut extrem de erotic să-l văd între picioarele mele, cu acea privire aprinsă de dorinţă. Dorinţă pentru mine, pentru nimeni altcineva.

Mi-a tras chiloţii în jos cu grijă şi m-am ruşinat atât de tare încât am închis ochii. Am primit atingerile lui fără să ştiu

MfcKLEL/LJ nul*

dacă avea să-mi placă sau nu. Dar îmi propusesem să nu mj gândesc prea mult la asta.

Aînceput să-mi sărute coapsele, pe rând. Mi-a desfăcut picioarele cu delicateţe, aşezându-se între ele, şi m-a trecut un fior.

Ce a urmat a fost mai rău, mult mai rău.

— Dumnezeule! am exclamat, mişcându-ma fără să

vreau.

M-a prins de talie şi deodată i-am simţit buzele trasând cercuri pe pielea mea extrem de sensibilă la atingerile lui. Am închis ochii şi m-am lăsat pradă mângâierilor sale şi acelei clipe extraordinare. Când am simţit că totul devenise prea intens, am întins o mână să cer un armistiţiu.

— E chiar mai bine decât îmi imaginasem, a mărturisit oprindu-se o clipă, după care a continuat să mă mângâie cu delicatețe.

M-a privit cu o strălucire în ochi.

— Vrei să continui?

La naiba!

— Da..., te rog, am răspuns suspinând.

Ultimul lucru pe care l-am văzut înainte de a închide din nou ochii a fost zâmbetul lui larg şi din nou m-am lăsat purtata de mângâierile sale până au devenit atât de intense încât am strâns cu putere cearşaful.

Dumnezeule! Tocmai trăisem cea mai erotică experienţă de până atunci.

Când mi-am mai revenit, Nicholas se sprijinea cu bărbia pe abdomenul meu şi mă privea de parcă ar fi găsit Q comoară pe fundul oceanului.

M-am înroşit la faţă şi el a râs, apoi s-a ridicat şi s-a aşezat lângă mine. M-am acoperit cu cearşaful, iar el ra-a luat în braţe.

— La naiba, Noah, spune-mi de ce nu am mai făcut asta până acum.

M-am întors şi rai-am îngropat faţa la pieptul lui. Nieholas era încă îmbrăcat şi nu era nevoie să mă uit ca să îi văd erecţia prin pantaloni.

Oare trebuia să fac şi eu acelaşi lucru?

M-a cuprins din nou neliniştea, dar Nick m-a sărutat pe cap şi s-a ridicat din pat.

— **Unde te duci? l-ain întrebat când s-a îndreptat spre**

uşă.

— Dacă nu plec acum, o să rămân aici toată noaptea, mi-a explicat şi am remarcat o uşoară încordare în voce.

Am luat pantalonii care erau lângă mine pe perna unde îi lăsasem şi mi i-am pus. M-am ridicat din pat şi *m-am dus* la el.

— Vineri termin, Nick, şi o să avem toată vara numai pentru noi.

M-am apropiat şi l-am îmbrăţişat cu dragoste.

Nick m-a strâns în braţe şi a oftat resemnat.

— Dacă nu iei 10 la testul ăla, o să ai de-a face cu mine.

Am râs şi m-am dezlipit de pieptul lui ca să-l pot privi.

— Mulţumesc... pentru tot, am spus, remarcând că mă îmbujorasem din nou.

A întins mâna şi mi-a atins uşor obrazul.

— Eşti cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat vreodată, pistruiata, nu-mi mulţumi pentru nimic.

Mi-am simţit inima debordând de fericire şi o imensă tristeţe când m-a sărutat pe creştetul capului şi a plecat, lăsându-mă acolo.

Am trecut cu brio testul. Nu m-aş fi putut descurca mai bine, iar, când m-am întâlnit cu Jenna pe hol cinci minute mai târziu, ne-am uitat una la alta şi am început să ţopăim ca nebunele. Lumea se uita la noi, unii elevi râdeau, în timp ce pe faţa altora se citea iritarea. Dar nu-mi păsa. Şcoala se terminase, nu trebuia să mai port uniformă, să fiu tratată ca un copil, să fiu nevoită să-i arăt mamei carnetul de note ca să mi-l semneze sau alte prostii de genul ăsta: eram liberă, eram liberi şi eram cât se poate de fericită.

— Nu-mi vine să cred! a strigat Jenna, îmbrăţişân- du-mă ca o nebună în ziua în care ne-am luat notele.

Ne-am dus la cantină şi, când am intrat, i-am văzut pe toţi colegii noştri făcând mare hărmălaie: strigau, dansau, râdeau, aplaudau. Era o nebunie, o petrecere în toata regula. Ceilalţi elevi ne priveau de parcă eram nebuni, unii cu invidie, pentru că mai aveau ani buni până ce terminau şcoala.

— Ne gândim să facem un foc de tabără pe plajă ca să ne ardem uniformele, ne-a spus un băiat cu un zâmbet radios. Vă băgaţi?

Eu şi Jenna ne-am uitat una la alta.

— Evident! am strigat în acelaşi timp, ceea ce ne-a făcut să râdem isteric.

Păream bete, bete de fericire.

O oră mai târziu, după ce am sărbătorit cu clasa şi ne-am plimbat prin sălile de clasă prostindu-ne şi omorân- dune timpul, am părăsit acea şcoală care îmi adusese mai multe lucruri bune decât rele. Mi-am amintit ca o urasem la început, dar, fără ea, nu aş fi fost admisă la UCLA şi nu aş fi putut să studiez limba engleză, aşa cum visasem mereu.

Am ieşit în fugă când Nick mi-a trimis un mesaj spunându-mi că mă aştepta la uşă. Era lângă maşina lui şi un zâmbet incredibil i-a apărut pe chip când m-a văzut atât de fericită. Neputând să-mi stăpânesc bucuria, am fugit şi m-am aruncat în braţele lui. M-a prins rapid şi i-am căutat buzele, contopindu-ne într-un sărut demn de un film romantic.

Terminasem şcoala, obţinusem cele mai bune note, urma să merg la o universitate pe care nu mi-aş fi putut-o permite niciodată, aveam cel mai bun iubit din lume, pe care îl adoram, iar peste două luni aveam să trăiesc pe cont propriu într-un campus universitar, având în faţa mea un viitor magnific.

Mai bine de-atât nu se putea.

NICK

Iubita mea absolvise liceul. Mă simţeam cel mai mândru om din lume. Nu era numai frumoasă, ci şi incredibil de inteligentă. Terminase anul cu cele mai bune note, universităţile se bătuseră pentru ea şi, în cele din urmă, se hotărâse să meargă la cea la care mergeam şi eu, aici, în Los Angeles. Nu ştiu ce aş fi făcut dacă s-ar fi întors în Canada, aşa cum se gândea iniţial.

Abia aşteptam să se mute în apartamentul meu. Nu-i spusesem încă, dar intenţia mea era s-o conving să locuiască împreună cu mine. Eram sătul să respect toate afurisitele de restricţii pe care părinţii ni le impuseseră de la începutul relaţiei noastre. După ce Noah fusese răpită, mama ei devenise de-a dreptul paranoică. în plus, şi ea, şi tata începuseră să ne dea de înţeles cât de puţin le convenea faptul că noi eram împreună. Relaţia dintre mine şi ei se răcise încetul cu încetul, şi acum, că nu mai locuiam cu ei, în loc ca situaţia să se normalizeze, aşa cum crezusem la început, se întâmplase exact pe dos. Abia dacă o lăsau pe Noah să vină la mine acasă sau să stea peste noapte. Fuseserăm nevoiţi să inventăm tot felul de tertipuri doar pentru a putea fi împreună mai mult timp. Pe mine, practic, nu mă interesa ce credea tatăl meu sau soţia lui, eram destul de mare, aveam douăzeci şi doi de ani şi, în curând, urma să împlinesc douăzeci şi trei. Intenţionam să fac cum mă tăia capul, dar pentru Noah nu era acelaşi lucru. Eram conştient că diferenţa de cinci ani dintre noi avea să ne aducă probleme în viitor, dar nu m-am gândit niciodată că urma să ne dea atâtea bătăi de cap.

f ILfU-LUU HVI1

Dar acum nu era momentul potrivit să ne gândim la asta: trebuia să sărbătorim. Intenţionam să o duc pe Noah la focul de tabără de pe plajă organizat de colegii săi. Nu îmi doream neapărat să fac asta, dar cel puţin puteam petrece timp împreună. în ziua următoare, Noah avea să fie foarte ocupată cu petrecerea de absolvire, iar mama ei dorea să ia cina împreună după ceremonie, aşa că ori ieşeam atunci, ori trebuia să o împart din nou cu toata lumea. Ştiam că păream egoist, dar, în ultimele luni, cu toate problemele de la şcoală, deplasările mele la San Francisco şi obstacolele pe care ni le puneau părinţii noştri, nu petrecusem cu ea nici măcar jumătate din timpul pe care mi l-aş fi dorit, aşa că intenţionam să profit de ocazie.

Drumul până la plajă a fost plăcut, Noah era emoţionată datorită absolvirii şi nu i-a tăcut gura nicio clipa în cele douăzeci de minute cât ne-a luat să ajungem. Uneori, mă amuza felul în care gesticula cu mâinile când ceva o entuziasma. Mâinile ei păreau să aibă o viaţă proprie.

Am parcat maşina cât mai aproape de mulţimea de oameni adunată acolo. Nu numai elevii din clasa lui Noah păreau să fie pe plajă, ci şi cei din toate afurisitele de clase de absolvenţi din sudul Californiei.

— Parcă trebuia să fim doar câţiva, a comentat ea, părând la fel de uluită ca mine.

— Dacă prin asta înţelegi jumătate de stat...

Noah a zâmbit, ignorând răspunsul meu, şi s-a întors către Jenna, care a apărut chiar atunci. Purta doar topul unui costum de baie şi nişte pantaloni scurţi care se lipeau de ea ca o a doua piele.

— Hai să bem! a strigat Jenna.

Toţi băieţii din jurul ei au ovaţionat-o, ridicându-şi paharele.

Noah a îmbrăţişat-o râzând. Când a venit rândul meu, am profitat de înălţimea şi forţa mea pentru a-i smulge paharul din mână şi i-am vărsat conţinutul în nisip.

— Hei! a protestat indignată.

— Unde e Lion? Ar trebui să fie aici, am spus, amuzat de mutra ei nemulţumită. •

— Idiotule! m-a apostrofat ea, ignorându-mă apoi în mod deliberat.

Noah a clătinat din cap şi s-a apropiat de mine, aruncându-şi braţele în jurul gatului meu, iar apoi s-a ridicat în vârful picioarelor pentru a mă vedea mai bine.

— Eşti sigur ca nu te deranjează să fii aici? m-a întrebat, mângâindu-mi ceafa cu degetele ei lungi.

— Distrează-te, pistruiata, nu-ţi face griji pentru mine, i-am răspuns, înclinând capul şi apăsându-mi buzele peste ale sale.

Erau atât de senzuale încât mă înnebuneau.

— Mă duc să văd unde e lion. Vino să mă cauţi când o să-ţi fie dor de mine!

— Deja mi-e dor de tine, a răspuns şi chiar în clipa aceea Jenna a tras-o de braţ ca s-o ia de lângă mine şi s-o ducă să facă Dumnezeu ştie ce nebunii.

Am privit-o iritat şi am lăsat-o să se îndrepte spre locul în care prietenii săi pregăteau uniformele ca să le arunce în foc. Era o tradiţie. încă îmi mai aminteam momentul de glorie în care făcusem şi eu acelaşi lucru.

M-am apropiat de unul dintre focurile mici unde aproape că nu mai era nimeni şi am rămas cu ochii ţintă la flăcări, cu mâinile în buzunare şi gândurile aiurea. Meditam la tot ce intenţionam să fac în vara aceea cu Noah, la toate posibilităţile care ni se arătau în lunile următoare.

L-am remarcat pe Lion, care stătea singur în dreptul unui foc mai îndepărtat de mulţime. Avea în mână o sticlă cu bere şi privea fix flăcările, aşa cum făcusem şi eu cu câteva secunde mai devreme, doar că el părea melancolic şi îngrijorat. M-am apropiat ca să stau de vorbă cu el.

— Care-i treaba, omule? am întrebat, bătându-l cu palma pe spate, iar apoi am luat o sticlă nedesfăcută dintr-o navetă aflată la picioarele sale.

— încerc să-mi omor timpul ca să se termine mai repede petrecerea asta nenorocită, a răspuns, după care a luat o gură zdravănă de bere.

— îmbătându-te? Jennâ e deja beată criţă, iar unu] dintre voi va trebui să conducă. Aşa că, în locul tău, aş lăsa-o mai moale, l-am avertizat.

M-a ignorat, ducând din nou sticla la gură.

— Nu voiam să vin aici, Jenna a fost foarte insistentă, mi-a mărturisit, privind în gol.

— A absolvit liceul, Lion, nu o învinovăţi că nu înţelege ce naiba e cu tine. Nici eu nu înţeleg.

A oftat adânc şi a aruncat în foc sticla, care s-a făcut imediat ţăndări.

— Garajul nu merge la fel de bine ca înainte şi ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca fratele meu să iasă din închisoare şi să vadă că nu am reuşit să menţin afacerea familiei pe linia de plutire...

— Dacă ai nevoie de bani...

— Nu, nu vreau banii tăi, Nicholas, am avut deja discuţia asta de o mie de ori. Pot s-o rezolv, doar că lucrurile nu au ieşit aşa cum mi-am dorit, asta-i tot.

I-am observat expresia de pe chip şi am ştiut că nu îmi spunea toată povestea.

— Lion, decât să intri în vreo încurcătură...

S-a întors spre mine şi mi-am ţinut gura.

— înainte nu aveai nicio problemă să intri în încurcă-turi. Ce naiba s-a întâmplat cu tine, Nicholas?

I-am susţinut privirea fără să clipesc.

— Iubita mea a fost răpită, asta mi s-a întâmplat.

Uon a părut să-şi regrete cuvintele, s-a uitat peste

umărul meu şi a scos o ţigară din buzunarul de la spate al blugilor.

— Vorbind de lup... Noah vine încoace, m-a anunţat, îndepărtându-se de mine.

M-am întors şi, într-adevăr, am văzut că Noah se apropia cu un zâmbet larg pe buze şi cu părul fluturat de vânt

Am schiţat un zâmbet şi mi-am desfăcut braţele când s-a apropiat să mă îmbrăţişeze. M-a sărutat pe piept, după care i s-a adresat prietenului meu.

— Jenna te caută, l-a informat cu un surâs.

— Grozav, a răspuns imbecilul pe un ton morocănos.

Lui Noah i s-a şters zâmbetul de pe buze, iar mie îmi

venea să îl iau la pumni ca să-i scot proasta dispoziţie din cap.

Fără să spună un cuvânt, s-a îndepărtat şi a pornit spre locul în care se aflau ceilalţi. Noah m-a privit în ochi.

— A păţit ceva?

Am clătinat din cap şi am sărutat-o pe creştet

— Are o zi proastă, nu-l băga în seamă, am sfatuit-o, aplecându-mă să o sărut pe obrazul înfierbântat de căldura focului.

Apoi am sărutat-o pe gât. Buzele mele tânjeau după pielea ei dfe zile întregi şi ultimul lucru pe care mi-l doream în acel moment era să o văd necăjită din cauza unei prostii fără importanţă.

— Te iubesc, i-am spus dezmierdând-o pe gât, adulmecându-i pielea.

Mă bucuram să văd cum se înfiora sub mângâierile

mele.

— Nick, a spus o clipă mai târziu, când începusem să-mi cobor mâna spre curba sânilor,

M-am îndepărtat o clipă, stăpânit de farmecul ei, dar am remarcat că treziserăm interesul mai multor persoane din jurul nostru, care ne priveau. Mai mult ca sigur îşi doreau să fie martorii unui frumos spectacol erotic.

Am înjurat printre dinţi şi am luat-o de mână, trâgând-o după mine în direcţia opusă.

— Hai să facem o plimbare! i-am propus, îndepărtându-ne de focuri şi cufundându-ne în întunericul nopţii şi în zgomotul armonios al valurilor mării. Nu exista un loc mai bun ca acela şi îmi plăcea senzaţia de linişte, departe de larma unei petreceri stupide.

Noah era extrem de tăcută, adâncită în gândurile sale, şi am preferat să n-o deranjez. în cele din urmă s-a întors spre mine.

— Pot să te întreb ceva? a spus cu o uşoară nelinişte în glas.

Mi-am coborât privirea spre ea şi am zâmbit amuzat

— Sigur, pistruiate, am răspuns, oprindu-mă lângă un copac care crescuse în nisip şi ne acoperea cu umbra sa impunătoare.

M-am aşezat sub el şi am tras-o . pe Noah între genunchii mei. Aşa puteam să o privesc în ochi fără inconvenientul înălţimii.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o, după ce am văzut că nu zice nimic.

S-a uitat la mine şi apoi a clătinat din cap.

— Nimic, lasă, era o întrebare stupidă, a răspuns, evitând să mă privească în ochi.

Am văzut că se îmbujorase din nou, iar curiozitatea mea a atins nivelul maxim. -

— Nici nu mă gândesc... Ce s-a întâmplat? am insistat, privind-o cu interes.

— Nu, serios, e o prostie.

— Te-ai făcut roşie ca sfecla şi asta nu face decât să-rai trezească şi mai mult curiozitatea. Care-i treaba? am insistat

Nu suportam să-mi facă asta, voiam să ştiu tot ce gândea sau simţea, nu voiam să se simtă stânjenită de ceva. În plus, eram atât de intrigat încât nu aveam de gând s-o las să scape aşa de uşor, fără să-mi spună ce-i trecea prin cap.

Privirile ni s-au întâlnit câteva secunde, după care a început să se joace cu o şuviţă de păr.

— Mă gândeam... Ştii, ce s-a întâmplat cu câteva seri în urmă, când..., a spus, căpătând o mioare stacojie.

Am încercat să nu zâmbesc. Nu tăcuserăm **niciodată** aşa ceva, intenţia mea fusese să o iau încet cu Noah, să o iniţiez treptat în tainele sexului şi mai ales să aştept până când era pregătită.

— Când te-am iniţiat în sexul oral într-un mod spectaculos? am întrebat-o, bucurându-mă de reacţia ei.

— Nicholas! a exclamat alarmată, privind în ambele părţi, de parcă cineva ar fi putut să ne audă din locul în care ne aflam. Dumnezeule, uilă de asta, nici nu ştiu cum de mi-a trecut prin cap să deschid subiectul.

Am tras-o spre mine şi am forţat-o să mă privească.

— Eşti iubita mea, poţi să vorbeşti cu mine despre orice. Ce-i cu chestia de acum câteva seri? m-am interesat încercând s-o liniştesc.

Ştiam că subiectele astea o stânjeneau la culme, îmi dădusem seama de câteva ori, când îmi scăpase câte o **remarca** vulgară.

— Nu ţi-a plăcut? am continuat.

Bineînţeles că îi plăcuse, trebuise să-şi acopere faţa ca să nu i se audă ţipetele. La naiba, trebuia să vorbim despre asta chiar acum? Am simţit cum începeam să mă excit amintindu-mi cele întâmplate. '

— Ba da, mi-a plăcut, nu despre asta e vorba, a răspuns, privind în altă parte. Dar... mă întrebam dacă doreşti... să-ţi fac şi eu acelaşi lucru.

Era să mă înec cu propria salivă.

Noah m-a privit din nou fix în ochi şi mi-a aruncat o privire ruşinată, dar, în acelaşi timp, plină de dorinţă. Da, vedeam dorinţa în ochii aceia de culoarea mierii şi, Dumnezeule, nu era o idee bună să mai port discuţii despre sex cu Noah în locuri publice. Mă tulbura numai gândul la asta.

— La naiba, Noah! am răbufnit, sprijinindu-mi fruntea de a ei. Vrei să fac infarct?

A zâmbit amuzată şi m-a privit în ochi.

— Deci te-ai gândit la asta, a răspuns şi mi-ain dezlipit fruntea ca să o privesc uluit.

— Cred că orice tip care se uită la tine şi vede bine s-ar gândi la asta, iubirea mea. Sigur că m-am gândit, dar nu trebuie s-o facem decât dacă vrei.

Noah şi-a muşcat tulburată buza.

— Dar... nu e corect, adică tu a trebuit să treci prin asta iar eu...

Am izbucnit în râs.

— Să trec prin asta? 0 spui ca şi cum ar fi fost o tortură, i-am răspuns, încercând să o înţeleg. Noah, am făcut-o cu toata plăcerea. De fapt, vreau să o fac din nou de îndată ce voi avea ocazia.

A făcut ochii mari, surprinsă, dar şi excitată. Uneori uitam cât de inocentă putea fi.

— Atunci, o să fac şi eu acelaşi lucru, a afirmat cu hotărâre, deşi am sesizat o oarecare îndoială în ochii săi.

— Nu, am negat, privind-o amuzat. Lucrurile nu se petrec aşa. Chestiile pe care ţi le fac eu nu au legătură cu ceea ce vrei să-mi faci mie. Nu e vorba despre un troc. Când o să vrei s-o faci, o s-o faci, iar dacă acel moment nu o să vină niciodată, ei bine... o să găsesc pe alta, am glumit

M-a lovit peste braţ.

— Vorbesc serios! a replicat, făcându-mă atent

Am încercat să fiu şi eu serios.

— Ştiu, îmi pare râu, dar nu vreau să fad nimic din ceea ce nu-ţi doreşti, de acord? i-am răspuns, sărutând-o pe nas.

Noah a clipit de câteva ori, după care şi-a aţintit din nou privirea asupra mea.

— Atunri nu te deranjează? Nu spun că nu vreau, dar cred d.. Nu cred că sunt încă pregătită.

De aceea eram îndrăgostit de ea. Orice fată fără personalitate ar fi cedat doar ca să mă mulţumească. Noah nu era aşa. Dacă nu era sigură de ceva, puteai face orice ca s-o convingi, dar ea rămânea fidelă principiilor sale.

— Vino încoace, i-am spus, trăgând-o spre mine şi sărutând-o de parcă ar fi fost ultimul sărut. Sunt fericit să te am alături, iubirea mea.

Noah a zâmbit dulce şi, câteva clipe mai târziu, sărutam cu pasiune.

7

NOAH

Eram absolventă. Nu ştiu dacă aţi trecut deja prin aşa ceva, dar este o senzaţie minunată. Ştiu ca urma partea cea mai grea, trebuia să merg la facultate şi, în realitate, privind obiectiv lucrurile, ceea ce urma era mai rău, dar absolvirea liceului este o experienţă care nu se compară cu nimic. E un pas spre maturitate, un pas spre independenţă şi este o senzaţie atât de plăcută încât tremuram din tot corpul în timp ce aşteptam în rând împreună cu colegii mei să ne auzim numele.

Eram strigaţi în ordine alfabetică, aşa că Jenna era cu câteva locuri după mine. Ceremonia fusese organizată în cel mai mic detaliu, cu multă eleganţă, iar în grădina şcolii, se montaseră panouri uriaşe pe care scria PROMOŢIA 2016. încă îmi mai aminteam cum erau serbările la fostul meu liceu. Se ţineau în sala de sport, cu câteva baloane pe post de decor şi cam atât. Aici fuseseră împodobiţi până şi copacii din grădină. Scaunele pe care stăteau rudele şi prietenii erau căptuşite cu ţesături scumpe, în verde şi alb – culorile liceului –, iar robele noastre, de aceeaşi culoare verde, erau opera unei renumite creatoare de modă. Era o nebunie, o risipă incredibilă de bani, dar cu timpul învăţasem să nu mă mai scandalizez: eram înconjurată de multimilionari, iar pentru ei era ceva normal.

— Noah Morgan! s-a auzit o voce la microfon.

Am tresărit şi am urcat emoţionată treptele pentru a primi diploma. Am privit cu un zâmbet radios spre locurile rezervate rudelor şi am văzut că Nick şi mama aplaudau în picioare, la fel de entuziasmaţi ca mine. Mama începuse chiar să ţopăie ca o nebună, lucru care m-a făcut să zâmbesc larg. I-am strâns mâna directoarei şi m-am alăturat celorlalţi absolvenţi.

Fata care avusese o medie mai mare cu două zecimi decât mine a urcat la tribună după ce ne-au fost înmânate

diplomele şi a ţinut discursul de absolvire. A fost emoţionant, amuzant şi frumos: nimeni nu ar fi putut să o facă mai bine. Jenna, care stătea lângă mine, a plâns puţin, iar eu am râs, încercând să-mi stăpânesc lacrimile. Deşi nu învăţasem acolo decât un an, fusese unul dintre cei mai buni din viaţa mea. După ce renunţasem la toate prejudecăţile, reuşisem să obţin în acea şcoală nu doar o foarte bună pregătire preuniversi- tară, ci şi să câştig câteva prietene nemaipomenite.

— Felicitări promoţiei 2016, suntem liberii au scandat profesorii emoţionaţi la microfon.

Ne-am ridicat cu toţii şi ne-am aruncat tocile în aer. Jenna m-a îmbrăţişat atât de strâns încât aproape ca mi s-a tăiat răsuflarea.

— Acum să petrecem! a exclamat prietena mea, aplaudând şi ţopăind ca o apucată.

Am izbucnit în râs şi imediat ne-am trezit în mijlocul a zeci de rude care se apropiau să îşi felicite copiii. Ne-am despărţit pentru moment şi am pornit în căutarea părinţilor noştri.

Nişte braţe m-au cuprins pe la spate cu putere şi m-au ridicat în aer.

— Felicitări, torilaro! mi-a spus Nick la ureche, lăsându-mă jos şi sărutându-mă cu zgomot pe obraz. M-am întors şi l-am prins cu braţele pe după gât.

— Mulţumesc! încă nu-mi vine să cred! am recunoscut, cu faţa îngropată în gâtullui, în timp ce mă strângea cu putere.

înainte să apuc să-l sărut, a apărut mama, care s-a băgat între noi şi m-a strâns în braţe.

— Eşti absolventă, Noah! a ţipat ca o şcolăriţă, în timp ce ţopăia şi mă obliga şi pe mine să fac la fel.

Am râs, în timp ce Nick clătina din cap îngăduitor şi râdea de mine şi de mama. William s-a oprit lângă noi şi, după ce mama mi-a dat drumul, m-a îmbrăţişat afectuos.

— Avem o surpriza pentru tine, m-a anunţat.

M-am uitat la toţi trei bănuitoare.

— Ce-aţi făcut? am întrebat cu un zâmbet.

Nick m-a luat de mână şi m-a tras după el.

— Vino! a spus, iar eu i-am urmat şi am traversat grădina.

Erau atât de mulţi oameni în jurul nostru încât ne-a luat ceva timp să ajungem în parcare.

Oriunde te uitai erau maşini cu panglici uriaşe, unele în culori ţipătoare, altele cu baloane legate de oglinzi. Doamne Sfinte! Ce taţi puteau fi atât de nebuni încât să cumpere o asemenea maşină pentru nişte puşti de optsprezece ani?

Apoi Nick mi-a acoperit ochii cu o mână şi a început să mă ghideze prin parcare.

— Ce faci? am întrebat râzând şi împleticindu-mă.

Am simţit brusc nişte furnicături de emoţie şi nelinişte.

„Nu, era imposibil…”

— Pe aici, Nick, i-a spus mama, mai emoţionată decât o auzisem vreodată.

Nick m-a răsucit în loc şi s-a oprit.

O clipă mai târziu şi-a luat mâna de la ochii mei, iar eu am rămas cu gura căscată la propriu.

— Spune-mi că maşina asta decapotabilă roşie nu e pentru mine, am şoptit neîncrezătoare.

— Felicitări! au rostit la unison mama şi William, zâmbind cu gura până la urechi.

Nick mi-a fluturat în faţă nişte chei.

— Nu mai ai niciun motiv să nu poţi să mă vizitezi, a murmurat satisfăcut.

— Sunteţi nebuni! am strigat exaltată când, în sfârşit, am fost în stare să reacţionez.

La naiba, îmi cumpăraseră nici mai mult, nici maj puţin decât un Audi...

— Doamne Dumnezeule! am început să ţip ca o nebună.

— îţi place? a întrebat William.

— Glumeşti? am replicat în culmea fericirii.

Doamne, eram atât de entuziasmată încât nici nu mai

ştiam ce să fac.

Am alergat spre mama şi William şi i-am strâns într-o îmbrăţişare care aproape le-a tăiat răsuflarea. Pomenisem de câteva ori că intenţionam să fac economii ca să-mi cumpăr o altă maşină. Cea pe care o aveam, din păcate, se stricase de vreo cinci ori în ultimele trei luni şi cheltuiam atât de mulţi bani cu reparaţiile încât era o idee bună să-mi

cumpăr una nouă. Dar nu mi-am imaginat niciodată că aş putea primi un Audi cadou.

— Nu-mi vine să cred, serios, am mărturisit, apoi am urcat în maşină.

Era superbă, roşie şi sclipea. Din orice unghi aş fi privit-o, strălucea. .

Se auzeau şi alte strigăte de bucurie, pentru că nu eram singura care primise în dar o maşină cu ocazia absolvirii Erau mai multe panglici uriaşe în acea parcare decât într-un magazin de artizanat.

— Este un Audi A5 Cabriolet, m-a informat Nick, aşezându-se lângă mine.

Am clătinat din cap, încă şocată.

— E incredibil! am exclamat.

Am introdus cheia în contact şi am ascultat torsul subtil al motorului.

— Tu eşti incredibilă, m-a corectat Nick.

Am simţit o căldură în piept care m-a făcut să mă simt în al nouălea cer.

M-am pierdut pentru o clipă în ochii lui. Lângă mine, Nick a izbucniţ în râs.

— Ne vedem la restaurant? a întrebat mama, în timp ce William îşi trecea braţul pe după umerii săi.

Mama făcuse rezervare la unul dintre cele mai bune restaurante din oraş. După cina în familie, eu aveam petrecerea de absolvire la hotelul Four Seasons din Beverly Hills. Pe lângă faptul că angajaseră cea mai bună firmă de catering şi închiriaseră cea mai mare sală cu o capacitate de peste cinci sute de persoane, fuseseră rezervate şi două etaje întregi ale hotelului pentru ca toţi să putem petrece noaptea acolo şi să nu trebuiască să ne întoarcem acasă până a doua zi. Era o nebunie, iar la început nu fusesem de acord, pentru că noi plăteam tot, cu reducere, e adevărat, având în vedere că tatăl unui coleg de-ai noştri era proprietarul hotelului Dar costase o adevărată avere.

— Petrecerea mea de absolvire a fost pe un vas de croazieră, ne-am întors acasă abia după cinci zile, îmi povestise Nick când m-am arătat uimită de planurile pe care le făceau colegii mei.

După acel răspuns, am decis să-mi ţin părerile pentru

mine.

Am încuviinţat entuziasmată, dornică să conduc mai repede acea minunăţie de maşină. Scaunele erau din piele bej şi totul era şi mirosea a nou. Un miros pe care nu îl mai simţisem niciodată până atunci.

Am băgat cheia în contact şi am ieşit din parcare, lăsând în urma şcoala, pentru totdeauna.

— Noah, încetineşte, te întreci cu gluma, m-a certat Nick de pe scaunul din dreapta.

Vântul ne sufla în faţă, răvăşindu-ne părul, iar eu nu mă puteam opri din râs.

Soarele apunea, iar privelişte a pe care o admiram în clipa aceea era impresionantă. Maşinile treceau pe lângă mine, cerul era pictat în mii de culori, în tonuri de roz şi portocaliu, iar stelele începeau să umple cerul senin. Era o noapte perfectă de vară şi am zâmbit, gândindu-mă că aveam o lună şi jumătate în care să stau cu Nick, să fim împreună cu adevărat, fără examene, fără muncă, fără absolut nimic. Aveam şase săptămâni în care să fim împreună înainte ca eu să mă mut în oraş şi nu puteam să nu zâmbesc în faţa unui viitor atât de sublim.

— La naiba, n-ar fi trebuit să-ţi cumpere maşina asta, a mormăit el printre dinţi.

L-am privit, mi-am dat ochii peste cap şi am încetinit.

— E bine acum, bunicuţo? l-am luat peste picior.

îmi plăcea să merg cu viteză, nu era nicio noutate.

— Eşti tot peste limita de viteză, a adăugat, privin- du-mă serios.

L-am ignorat, nu aveam de gând să cobor la o sută. 0 sută douăzeci era în regulă. în plus, toată lumea mergea cu viteză în oraşul ăsta.

— Hei, nu eşti la Nascar... Nu vrei s-o laşi mai moale? mi-a poruncit o secundă mai târziu.

A spus-o în glumă, ştiam asta, dar zâmbetul parcă mi-a îngheţat pe buze, pentru ca în cele din urmă să dispară.

Mă străduisem din toate puterile să nu mă mai gândesc la tata, mai ales în ziua aceea. Dar orice detaliu mă făcea să-mi amintesc de el şi, inevitabil, m-a cuprins nostalgia văzându-i pe toţi prietenii mei alături de părinţii lor cu acea ocazie specială. Mă tot întrebam cum ar fi fost acea absolvire dacă tata nu ar fi fost nebun... şi n-ar fi murit. Eram sigură că Nick nu ar fi stat lângă mine acum şi eram la fel de sigură că tata nu ar fi insistat să încetinesc.

Dar ce prostii îmi treceau prin cap? Tata fusese un alcoolic, un infractor cu instincte criminale, încercase să mă omoare. Ce naiba era cu mine? Cum puteam să-i simt lipsa? Cum puteam să continui să îmi imaginez acea viaţă care nu a existat şi nu va exista vreodată?

— Noah? l-am auzit pe Nick strigându-mă.

Fără să-mi dau seama, redusesem viteza până aproape de şaizeci, iar maşinile mă claxonau şi mă depăşeau. Am clătinat din cap: mă lăsasem furată din nou de gânduri.

— Sunt bine, l-am asigurat zâmbind şi am încercat să revin la acea stare de euforie pe care o simţisem cu câteva minute înainte.

Am apăsat pedala de acceleraţie şi am ignorat junghiul pe care încă îl mai simţeam în inimă.

Nu ne-a luat mult să ajungem la restaurant. Era superb. Nu mai fusesem niciodată acolo şi de-abia aşteptam să încerc mâncarea. îi spusesem mamei că nu-mi pasa unde luam dna, atâta vreme cât aveau cea mai bună prăjitură de ciocolată. Era singura mea dorinţă.

Mama şi Will urmau probabil să sosească dintr-un moment în altul. Am coborât din maşină, Nick a coborât şi el şi s-a apropiat de mine. Arăta foarte bine. Era îmbrăcat cu nişte pantaloni închişi la culoare, cămaşă albă şi cravată gri. Mă topeam când îl vedeam „atât de oficial", cum îi spuneam eu. A zâmbit aşa cum o făcea doar când era cu mine şi m-a urmărit când mi-am scos roba pe care o aveam încă pe mine. Pe dedesubt îmi pusesem o rochie de.culoare roz-deschis, mulată pe corp ca o mănuşă, şi avea pe spate figuri geometrice ce îmi lăsau la vedere mici petice de piele.

— Arăţi spectaculos, a spus, apoi şi-a pus mâna pe spatele meu şi m-a tras spre el cu delicateţe.

Nici măcar cu pantofii cu toc pe care îi purtam nu eram la aceeaşi înălţime. I-am privit buzele şi am apreciat cât era de atrăgătoare fiecare trăsătură a sa.

— Şi tu, am răspuns râzând, deşi ştiam cât de puţin îi plăceau complimentele.

Nu înţelegeam de ce, dar se simţea foarte stânjenit când îi spuneam cât era de atrăgător. Nu era niciun secret, eram în parcare doar de trei minute şi deja cel puţin cinci femei se întorseseră să-i arunce priviri obraznice.

înainte de a-i mai spune ceva, m-a redus la tăcere cu un sărut.

— Azi o să petrecem noaptea împreună, am spus când s-a îndepărtat o clipă mai târziu.

Consideram că sărutul durase prea puţin.

Mi-a aruncat o privire plină de dorinţă.

— Mă gândesc să te răpesc şi să vii să stai cu mine î^ apartament toată vara, mi-a spus atunci.

Preţ de o clipă, gândul că am putea trăi sub acelaşi acoperiş, dar fără părinţi prin preajmă, mi-a făcut inima să-mi tresalte. Deşi era o nebunie, evident.

— N-aş zice nu, am răspuns râzând.

— Ai veni? m-a întrebat, lipindu-mă cu spatele de maşină.

I-am cuprins gâtul cu mâinile şi l-am îmbrăţişat, trăgându-l spre mine. Intenţionam să-l sărut pe buze, dar s-a dat înapoi, aşteptând un răspuns la întrebare.

Am zâmbit amuzată, dornică să continui jocul.

— Nu m-ar deranja să-mi petrec nopţile cu tine, goi... în patul tău, am recunoscut, mângâindu-i părul.

M-a privit cu lăcomie. îl seduceam, tactică pe care descoperisem că o stăpâneam foarte bine.

— Nu începe ceva ce nu poţi termina, m-a avertizat, aplecându-se pentru a mă săruta.

Atunci am fost eu cea care am decis să mă dau înapoi.

Privirile ni s-au întâlnit: a mea amuzată, a lui amenin-ţătoare şi plină de promisiuni.

Mi-am întors gura spre gâtul lui, .privindu-l cum închide ochii înainte ca buzele mele să-l atingă. Descoperisem că o singură atingere a buzelor mele într-un anumit punct îl înnebunea.

Ştiam că nu puteam trece de o anumită limită. Eram în mijlocul unei parcări, iar părinţii noştri se puteau întoarce în orice moment, dar îl doream atât de mult...

— în seara asta vreau să fiu a ta, Nick, am spus, sărutându-l de mai multe ori pe bărbie; apoi am coborât spre gât şi i-am atins cu vârful limbii urechea.

Şi-a pus o mână pe talia mea, în timp ce cealaltă îmi urca spre ceafă, obligându-ma să dau capul pe spate.

— Nu trebuie să te fac a mea, deja eşti a mea, a replicat înainte de a începe să mă sărute aşa cum îşi dorea de când ajunseserăm.

M-a sărutat cu pasiune, iară rezerve sau reţinere. A pus stăpânire pe gura mea cu o frenezie de nestăpânit, savurându-mă sau pedepsindu-mă, nici eu nu ştiam ce urmărea de fapt

Era incredibil ce efect avea prezenţa lui asupra mea. Atingerea lui, întreaga lui fiinţă mă făceau să-mi pierd minţile. Nu conta cât timp trecuse, nu conta că petrecuseram tot timpul împreună cu o zi înainte. Niciodată nu mă săturam de el, niciodată nu dispărea atracţia aceea dureroasă care părea să ne aducă împreună ca şi cum am fi fost magneţi.

înainte însă ca trupul să mi se topească sau să sufere o combustie spontană, ne-a speriat sunetul unui claxon şi ne-am îndepărtat brusc unul de celălalt.

— Mama ta, a spus el încruntat.

— Tatăl tău, am zis şi eu.

Amândoi ne-au săgetat cu privirea.

Mama a coborât din maşina şi a venit spre noi.

— Puteţi să vă controlaţi? Suntem într-un loc public, ne-a reproşat, aruncându-i o privire acuzatoare lui Nick.

Adevărul e că în ultima vreme se uita tot timpul urât la eL Nu-mi plăcea deloc, trebuia să discut cu ea despre asta. William a apărut şi el o clipă mai târziu.

Privirea pe care i-a aruncat-o fiului său m-a făcut să mă cutremur.

Când am intrat în restaurant, mi-am dat seama că nu eram singurii care aleseseră acel loc să sărbătorească absolvirea. Câţiva colegi de clasă în-au salutat când am trecut pe lângă ei şi le-am zâmbit tuturor bucuroasă. Şeful de sală ne-a condus la o masă care fusese aranjată pe terasă. Era lângă piscină şi numeroase lumânări înconjurau atât masa noastră, cât şi pe cele unde luau cina în aer liber ceilalţi clienţi. Locul era foarte primitor, iar la distanţă se auzea o melodie relaxantă cântată la pian. Nu mi-am dat seama decât după câteva minute că pianistul cânta live.

Nicholas s-a aşezat lângă mine, iar în faţa noastră stăteau părinţii noştri. Nu ştiu de ce, dar am simţit brusc un disconfort. Una era să mâncăm o pizza în bucătăria de acasă toţi patru şi cu totul alta să luăm cu toţii cina într-un astfel de loc. în plus, trecuseră mai multe luni de când Nick nu mai luase masa în familie şi aproape că tensiunea din aer devenise palpabilă.

La început, totul a mers bine. Mama, ca de obicei, nu putea să tacă nicio clipă. Am vorbit despre o mulţime de lucruri, despre maşina mea cea nouă, despre universitate, despre Nick, despre munca sa, despre noua companie a lui William, pe care ştiam că Nick îşi dorea să o conducă într-o zl încetul cu încetul, am început sa mă simt mai în largul meu. în plus, mama nu ni se adresa ca şi cum am fi fost un cuplu, lucru care putea fi destul de confortabil sau de enervant, depinde din ce unghi priveai problema.

Abia după desert, după ce am dat gata o prăjitură delicioasă de ciocolată, mama s-a decis să dezvăluie ceea ce mai mult ca sigur ţinuse secret mai multe săptămâni.

— Mai am o surpriză pentru tine, m-a anunţat când terminaserăm de mâncat.

Am dus paharul cu apă la buze, atât de mulţumită şi fericită încât bomba pe care mi-a aruncat-o o clipă mai târziu m-a luat prin surprindere:

— Noi două o să plecăm într-o excursie de patru săptămâni prin Europa!

„Stai puţin. Ce?”

7

NICK

în niciun caz!

Cred că privirea pe care i-am aruncat-o mamei ei a fost atât de tăioasă încât până şi tata a amuţit pentru un moment. Noah rămăsese mută după ce m-a privit câteva secunde.

— Mamă, ai înnebunit? a exclamat Noah pe un ton

blând.

„De ce se preface? De ce naiba nu-i spune că nici nu se gândeşte să petreacă toată vara în celălalt capăt al lumii fără mine?”

— Ai crescut şi o să mergi la universitate, a început să spună Raffaella, fără să-mi arunce nicio privire.

Aşa se explica de ce continua să vorbească. Eram sigur că, dacă s-ar fi uitat la mine, ar fi încetat imediat să mai vorbească şi ar fi rămas împietrită de groază.

— Cred că e ultima ocazie pe care o avem de a face ceva împreună şi ştiu că probabil nu eşti la fel de entuziasmată ca mine, d-d-ar..., a continuat ea, apoi a izbucnit în plâns.

Am luat o înghiţitură de vin, încercând să-mi controlez furia. O ţineam pe Noah de mână pe sub masă atât de strâns încât cred că îi opream sângele să circule. Dar, dacă n-aş fi făcut asta, mi-aş fi pierdut cumpătul şi aş fi dat frâu liber miilor de înjurături pe care le reţineam cu mare efort.

Tata m-a privit o clipă cu coada ochiului şi şi-a dus paharul la buze. Oare fusese ideea lui? El fusese cel care îi băgase în cap soţiei sale ideea aceasta smintită?

Dar de ce îmi mai puneam astfel de întrebări? Bine-înţeles că iusese ideea lui, doar el era cel care plătea pentru călătoria aia nenorocită.

în clipa aceea, ultima mea speranţă s-a năruit.

— Sigur că vreau să merg, mamă, a spus Noah, iar cuvintele ei au fost ca o palmă.

Oare eu nu aveam niciun cuvânt de spus? Ce naiba căutam acolo?

I-am dat drumul mâinii pe care i-o ţineam pe sub masă. Eram din ce în ce mai nervos: fie plecam de acolo, fie le spuneam tot ce aveam pe suflet. Am înţeles însă în clipa aceea că nu aş fi rezolvat nimic dacă plecam. Altă dată aş fi făcut scandal, dar acum nu mi-ar fi fost de niciun ajutor dacă voiam să fiu luat în serios. Dacă voiam să fim luaţi în serios, trebuia să rămân şi să-mi spun părerea: că nu aveam de gând să-i las să o ia de lângă mine pe iubita mea o lună întreagă.

După ce i-am dat drumul la mână, Noah s-a întors cu faţa spre mine, Am privit-o preţ de o secundă şi mi-am dat seama că şi ea suferea la fel de mult ca mine. Tot era ceva.

înainte ca Raffaella să mai poată adăuga ceva, am întrerupt-o brusc:

— Nu crezi că ar fi trebuit să ne consulţi înainte de a plăti excursia?

Cred că recursesem la toată prezenţa de spirit de care dispuneam pentru a formula acea întrebare pe un ton atât de calm.

Raffaella s-a uitat la mine'. I-am observat privirea şi am înţeles, în sfârşit, că orice speranţă ca mama lui Noah să mă accepte drept iubitul fetei ei era pierdută. Nu mă considera demn de Noah, iar expresia sa era cât se poate de clară.

— Nicholas, este fiica mea şi tocmai a împlinit opt-sprezece ani. Este încă o copilă şi vreau să petrec o lună de vacanţă cu ea. E atât de greu de înţeles?

înainte să mai pot spune ceva, Noah a sărit în apărarea

mea.

— Mamă, nu mai sunt o copilă, OK? a spus ea, dându-şi părul pe spate. Nu vorbi aşa cu Nick, e iubitul meu, are tot dreptul să nu fie încântat de excursia asta.

Era puţin spus că nu eram încântat, dar am lăsat-o să continue.

Raffaella o privea pe fiica sa cu ochii încă umezi de lacrimi şi, văzând aerul de victimă pe care îl afişa, mi-a venit să vomit.

— Voi merge în excursie.

„Ce?”

— Dar data viitoare ori mergem toţi, ori nu mai merg nici eu, a adăugat.

A ignorat felul în care creierul meu a procesat ce spusese, ceea ce m-a făcut să văd roşu în faţa ochilor.

Mama ei a zâmbit, iar eu am simţit o fierbinţeală străbătându-mi tot corpul şi m-am ridicat

Tata s-a uitat la mine, averfcându-mă din priviri.

— Eu am plecat, am spus, încercând să-mi controlez tonul vocii.

îmi doream atât de tare să lovesc pe cineva încât îmi încleştasem pumnii. Noah s-a ridicat şi ea. Nu ştiu dacă

voiam sa vină cu mine. Eram la fel de supărat pe ea ca pe mama ei.

— Nicholas, stai jos! mi-a poruncit tata, privind în jur.

întotdeauna afurisitele de aparenţe şi întotdeauna

acea privire dezamăgită pe faţa sa. Am pornit spre ieşire, fără să mă opresc nici măcar s-o aştept pe Noah. Simţeam nevoia să ies la aer curat.

Când am ieşit, m-am îndreptat direct spre maşină, dar mi-am dat seama că nu aveam cheile. Nu era maşina mea. M-am întors şi m-am rezemat cu spatele de portiera din dreptul şoferului. Noah venea spre mine. Tocurile înalte nu-i permiseseră să ţină pasul cu mine. Am scos o ţigară din buzunar şi am aprins-o. Puţin îmi păsa că ar fi putut s-o deranjeze.

MtKUUtS NUN

Când a ajuns lângă mine, am văzut cât de îmbujorată era şi căuta să mă privească în ochi. Mi-am fixat privirea asupra oamenilor care intrau în restaurant.

— Nicholas...

N-am spus nimic. Am auzit-o inspirând adânc şi mi-am întors privirea spre ea.

— Ce voiai să fac? m-a întrebat, punându-se în faţa

mea.

M-am întors cu faţa spre ea şi am expirat. O lună, o lună fără Noah. Toate planurile, tot ce îmi dorisem să fee cu ea, se duseseră pe apa sâmbetei. Aveam în plan o excursie, doream să o iau cu mine, să vizităm locuri noi împreună, îmi propusesem să fac dragoste cu ea în fiecare afurisită de zi din acea vară, să mă bucur de compania ei, dar ea nu ezitase nicio clipă să accepte cadoul mamei sale. Mă durea pentru că, în opinia mea, ar fi trebuit să mă pună pe mine pe primul loc, dar nu făcuse asta.

Am privit-o fix în ochi.

— Dă-mi cheile, o să te duc la petrecere.

A tăcut, analizându-mă. Ştiam că dorea să vorbim despre asta, dar, pe măsură ce minutele treceau, mă enerva şi mai tare gândul că nu o voi avea alături toată vara, că o luaseră de lângă mine, chiar dacă numai pentru o lună, şi w eu nu puteam face nimic.

A oftat şi a continuat să tacă. Apoi a băgat mâna în geantă, mi-a întins cheile şi s-a aşezat pe scaunul din dreapta.

Mai bine, dacă începea să se certe cu mine nu răspun-deam de faptele mele.

7

NOAH

în. maşină, tensiunea era atât de mare încât putea fi tăiată cu cuţitul. Era furios, ştiam asta, o văzusem în ochii lui.

înţelegeam perfect că îl nemulţumea ideea ca plec o lună întreagă, dar ce puteam face? Mama organizase şi plătise o excursie, nu puteam s-o refuz, era mama mea. întotdeauna vorbiserăm despre absolvirea mea, despre universitate, despre cum urma să mergem împreună să cumpărăm mobilă pentru camera mea de la cămin, tăcuserăm glume despre cum aveam să mergem cu rucsacul în spate prin Europa pentru a putea petrece împreună ultima vară cât timp mai eram fetiţa ei, cum îmi spunea ea. 0 parte din mine dorea să meargă în acea excursie, nu voiam să pierd ocazia de a fi singură cu femeia care îmi dăduse viaţă şi tot ce aveam. Nu puteam s-o refuz pur şi simplu.

Pe de altă parte sufeream la gândul că nu aveam să-l văd pe Nicholas timp de patru săptămâni întregi. Şi eu îmi făcusem planuri, şi eu îmi dorisem să petrec fiecare secundă din zi cu el în apartamentul lui, mai ales acum, când ştiam că în scurt timp urma să înceapă munca şi că deplasările sale la San Francisco nu aveau să mai dureze doar două săptămâni, cum fusese cazul ultima dată.

L-am privit de la locul meu. Se uita ţintă la şosea şi strângea cu putere volanul. Mă temeam tle ce i-ar fi putut trece prin cap, dar nu ştiam ce să fac sau să spun ca să nu se supere pe mine.

— N-ai de gând să vorbeşti cu mine? am rupt tăcerea, înarmându-mă cu curaj.

^ Nici măcar nu m-a privit, dar am văzut ca venele de b gat i s-au umflat din cauză că îşi încleştase puternic maxilarul

— încerc să nu-ţi stric seara, Noah, a răbufnit el 0 secundă mai târziu.

Chiar încerca?

— Nicholas, nu mă poţi învinovăţi pentru asta, nu puteam refuza excursia. E mama mea! am răspuns, pierzân- du-mi cumpătul.

— Iar eu sunt iubitul tău! a strigat, făcându-mă să

tresar.

Clar, cearta era inevitabilă şi era ultimul lucru pe care l-aş fi dorit în acea seară. S-a întors cu faţa spre mine şi mi- am dat seama din privire că urma să-mi spună multe.

— Nu-mi face asta, nu mă pune între ciocan şi nicovală, nu mă face să aleg între tine şi mama, l-am rugat, stăpânin- du-mi tonul vocii.

Nicholas a apăsat pe acceleraţie şi am fost nevoită sâ mă ţin de portieră. Am zărit în faţă hotelul Four Seasons. în» faţă, un şir lung de maşini care îşi aşteptau rândul pentru ca i ocupanţii lor să coboare. După ce coborau, aceştia înmânau» cheile angajaţilor hotelului, care le parcau. Mai mulţi dintre i colegii mei de clasă erau deja

acolo cu partenerii lor, iar zâmbetele pe care le afişau m-au făcut invidioasă. Al meu dispăruse, ca de obicei.

Nick s-a oprit în spatele unui Mercedes şi s-a întors din nou spre mine.

— Dacă ar trebui să aleg, eu te-aş alege întotdeauna pe tine, a declarat cu atâta răceală încât mi-a îngheţat sângele în vene.

L-am privit neîncrezătoare, rănită de tonul lui, dar cu un sentiment de vinovăţie pentru ceea ce insinuase. Nu ar trebui să fiu pusă să aleg între cele două persoane pe care le iubeam cel mai mult. Era un alt fel de iubire, cu totul diferiţii: o iubeam pe mama mai presus de orice, dar dragostea pe care o simţeam pentru Nicholas era inexplicabilă, o dragoste care durea, pe care o adoram, dar a cărei intensitate mă speria. Ain coborât din maşină şi, când m-am întors, mi-am dat seama că el nu se clintise din scaunul şoferului.

— N-nu ai de gând să rămâi? l-am întrebat cu o voce tremurândă prin geam.

La naiba! Aveam din nou acele senzaţii de abandon, de dependenţă. Nu voiam să mă lase singură, aveam nevoie de el lângă mine, voiam să trăiesc alături de el acea noapte, o noapte în care ar fi trebuit să pot conta pe prezenţa iubitului meu.

Şi-a abătut privirea de la mine la persoanele care urcau scările abrupte spre recepţie.

— Nu ştiu, simt nevoia să fiu singur, m-a repezit pe acel ton pe care îl uram, tonul acela care îmi amintea de vechiul Nicholas.

Am simţit cum furia punea stăpânire pe mine. Nu era corect, nu era corect să se supere pe mine pentru ceva de care nu eram vinovată.

— Să te ia naiba, Nicholas! Urma să petrecem noaptea împreună după mai bine de trei săptămâni, iar tu îi dai cu piciorul, am replicat, în timp ce-mi dădeam părul pe spate şi mă enervam tot mai mult Poţi să pleci, o să mă simt mult mai bine fără tine.

Idiotul nici nu a aşteptat să mă vadă intrând. A demarat cu scârţâit de roţi şi a accelerat până a dispărut pe aleea laterală. Ca şi cum asta n-ar fi fost de ajuns, mă abandonase acolo fără nicio posibilitate de a pleca dacă mă săturam de petrecerea aia nenorocită.

M-am îndreptat spre scări, unde mai mulţi elevi stăteau de vorbă entuziasmaţi. Erau câteva fete din clasa mea cu care aş fi putut să intru, dar nu aveam chef să mă apropii de ele şi să mă prefac că sunt fericită. Pentm că nu eram: eram supărată şi rănită.

— Hei, Morgan!

M-am întors şi m-ain trezit faţă în faţă cu Lion, care zâmbea. Mi s-a luminat privirea. Ultima dată când îl văzusem fusese mai distant şi rece. M-am bucurat să-i văd din nou zâmbetul larg. Aşa cum se întâmplase cu Jenna – care devenise confidenta şi prietena mea cea mai bună – ajunsesem să-l îndrăgesc şi pe Lion. Era o persoană extraordinară, afectuos, amabil şi deloc descurajant. La început aşa îmi păruse, mai ales pentru ca era prieten cu Nicholas, dar

nimic nu era mai departe de adevăr: Lion era un drăguţ. L-am îmbrăţişat cu putere când s-a apropiat să mă salute.

— Felicitări pentru absolvire! a spus, dându-mi drumul imediat.

— Mulţumesc, am răspuns zâmbind.

— Dar Nick? a întrebat, căutându-l cu privirea.

Zâmbetul mi-a dispărut de pe faţă.

— A plecat. Ne-am certat, i-am răspuns, scrâşnind.

Spre surprinderea mea, Lion a izbucnit în râs. L-am

săgetat cu privirea.

— îi dau o jumătate de oră până să vină şi sa se lipească de tine ca timbrul de scrisoare. Mai mult de atât nu poate să stea departe de tine, a spus, ignorând privirea mea asasină, în timp ce-şi scotea telefonul din buzunar.

— Să nu vină, nu vreau să-l văd.

Lion şi-a dat ochii peste cap, privind fix în ecranul telefonului.

— Jenna o să ajungă în zece minute, vrei să intri cu mine? mi-a propus cu amabilitate.

Am încuviinţat. Ar fi trebuit să fie Nicholas cel care să mă însoţească la balul meu de absolvire, dar să-l ia naiba, el pierdea. Mă aranjasem special pentru el, îmi cumpărasem lenjeria intimă de la un magazin scump pe care mi-l recomandase Jenna, iar acum nici măcar nu avea s-o vadă. Eram atât de dezamăgită şi supărată încât cred că scoteam fum pe urechi.

Când am intrat, ne-am trezit într-un hol impresionant. Era multă lume şi am văzut că mulţi dintre părinţii colegilor , ■ mei deciseseră să vină la petrecere şi să bea ceva. Mai mulţi indivizi în uniforme ne arătau pe unde trebuia s-o luăm, iar \ eu şi Lion le-am urmat indicaţiile. Am trecut pe lângă colegii \

mei de clasă care vorbeau şi râdeau entuziasmaţi şi am ajuns în grădina hotelului.

Dumnezeule, era spectaculos! Organizaseră cea mai tare petrecere de absolvire din istorie. Salonul avea deschidere spre exterior şi numeroase măsuţe cu feţe de masă elegante de culoare verde lucios înconjurau ringul de dans aflat în centru. Mesele erau decorate cu aranjamente florale superbe. Dacă nu mă înşelam, erau din bujori albi. Ospătari elegant îmbrăcaţi se plimbau de colo colo cu tăvi pline cu aperitive şi pahare pline cu Dumnezeu ştie ce, pentru că alcool nu putea fi.

M-am uitat la Lion, care era la fel de fascinat şi stânjenit ca mine. Nicinnul dintre noi nu crescuse înconjurat

de un asemenea lux şi eram sigură ca amândoi ne simţeam în afara elementului nostru între atâta lume distinsă şi înstărită.

— Oamenii ăştia chiar ştiu să organizeze o petrecere, a comentat.

— Mie-mi spui, am încuviinţat, uimită de cât de frumos era totul.

Grădina era luminată cu becuri albe care proiectau o lumina difuză şi peste tot erau flori. Aroma care îmi invada simţurile mă copleşise de îndată ce intrasem. încă nu se auzea muzica de dans, dar am remarcat uluită că o formaţie compusă din violonişti şi violoncelişti ne ura bun-venit în restaurant.

— Aici eraţi! a exclamat o voce cunoscută în spatele nostru.

Ne-am întors amândoi şi Jenna ne-a întâmpinat cu un zâmbet până la urechi.

— Aţi văzut câtă lume e?! Cum vi se pare? N-am exagerat, nu-i aşa? Sau am invitat prea puţine persoane? Dumnezeule, nu vă place! arunca ea cu întrebări.

Jenna fusese una dintre persoanele responsabile cu organizarea acelei petreceri. Ştiam că petrecuse cea mai mare parte din an ocupându-se de petrecerea de absolvire şi adevărul era că se întrecuse pe sine, Pe feţele noastre se putea citi uluirea, dar ea credea că nu ne plăcea.

— Ce vorbă-i asta? am replicat râzând. E impresionanţi

Am îmbrăţişat-o şi am admirat-o cât e de frumoasă,

E adevărat că datora totul moştenirii genetice, având fo vedere că mama ei, CarolineTavish, fusese Miss California în tinereţe, titlu care nu numai că-i deschisese numeroase uşi, dar îl determinase pe unul dintre cei mai bogaţi bărbaţi din Statele Unite să o ceară în căsătorie. Tatăl Jennei era multimilionar, avea platforme petroliere în toată lumea şi nu petrecea mai mult de două zile pe lună acasă, dar, aşa cum spunea Jenna, era îndrăgostit până peste cap de mama ei. Cred şi eu! Femeia aia lăsa pe oricine cu răsuflarea tăiată. Jenna moştenise corpul şi alura ei, dar trăsăturile ei erau mai blânde, mai tinereşti, mai dulci decât cele ale Carolinei, care îi intimida pe cei din jur cu frumuseţea ei.

— Nu-mi vine să cred că am terminat liceul! a mărturisit ţopăind şi apoi I-a sărutat entuziasmată pe buze pe Lion.

El a privit-o cu adoraţie şi i-a pus o mână pe talie, trăgând-o spre el. Şi-au spus ceva ce nu am reuşit să aud şi, o secundă mai târziu, Jenna s-a întors spre mine. A privit încruntată în stânga şi în dreapta.

— Şi Nicholas al tău?

Mi-am dat ochii peste cap, sătulă de obsesia ei de a-i spune aşa. Nicholas nu era al meu, aşa-i? Adevărul era că în clipa aceea habar n-aveam.

— Nu ştiu şi nici nu-mi pasă, am răspuns, deşi de fapt îmi păsa.

Jenna s-a încruntat. Cert e că nu înţelegeam de ce, dar ea îi lua întotdeauna apărarea lui Nicholas când ne certam sau aveam vreo discuţie în contradictoriu. Sunt de acord că 3 cunoştea de o viaţă, dar era prietena mea, ar fi trebuit să-nu ia partea şi să mă apere.

— Jenna, te-ai întrecut pe tine însăţi! a spus lion. încercând să schimbe subiectul.

Petrecerea a început în stil mare. Unii, sau mai bine zis mulţi, aduseseră alcool şi în mai puţin de o oră mai to|i erau beţi şi li se împleticeau picioarele pe ringul de dans. Luminile erau intermitente şi dintr-odată. m-am trezit înconjurată de mai mulţi oameni. Fraţi, veri şi prieteni ai absolvenţilor veniseră la petrecere şi m-am simţit un pic copleşită când m-am văzut înghesuită de diverşi indivizi care mă tot pipăiau, chipurile, în încercarea de a dansa lipiţi unul de altul. I-am împins şi am ieşit din ringul de dans. Eram transpirată şi m-am îndreptat spre locul în care un băiat servea păhărele cu tărie persoanelor majore. Băusem câteva pahare. Nu eram beată, dar eram uşor ameţită.

— Vrei unul? m-a întrebat o fată când ospătarul a dispărut să mai aducă gheaţă.

Pe masă erau câteva pahare de cristal cu un lichid alb vâscos şi multe cuburi de gheaţă.

— Ce este? am întrebat suspicioasă.

Fata a zâmbit, amuzată dintr-un motiv oarecare.

— Black Russian.

Dacă mi-ar fi spus Red French ar fi fost acelaşi lucru. Habar n-aveam ce era.

— E un cocktail din vodca, lichior de cafea şi frişca. E foarte bun. în plus, se spune că e afrodiziac, a adăugat, clipind de câteva ori.

Oare se dădea la mine?

Asta îmi mai lipsea. O fată să fie atrasă de mine. Dar, pentru că pomenise de cafea, am uitat de orientarea ei sexuală şi am luat unul dintre cocktailurile de pe masă. Am dus paiul la gură şi l-am gustat.

— Doamne, ce bun e! am exclamat, iar fata a râs.

Vodca abia se simţea, nu mă ardea pe gât. Era ca şi cura

aş fi băut un milkshake delicios de cafea.

Am privit-o cu mai multă atenţie pe fată. Nu-mi spunea nimic figura ei, probabil era prietena sau ruda cuiva. Părul ei negru era prins într-o coadă înaltă.

Am continuat să beau ceea ce tocmai devenise cocktailul meu preferat. Jenna dansa cu Lion pe ringul de dans şi nici nu mi-am dat seama când am mai băut două pahare şi am început o conversaţie cu fata *milkshake,* pe care de fapt o chema Dana. Era foarte simpatică şi fie eram eu

prea ameţită, fie ea era foarte amuzantă. Mă înveselisem atât de tare la ultima ei glumă, încât ultimul lucru la care m-aşfi ; aşteptat era ca brusc să mă prindă de ceafa şi să mă sărute pe buze. S-a întâmplat atât de rapid şi neaşteptat încât mi-a luat puţin să mă dezmeticesc şi să o împing.

— Ce faci? am întrebat-o uşor ameţită.

Fata a râs amuzată.

— Voiam să gust vodca de pe buzele tale, a răspuns dezinvoltă.

Situaţia era atât de ireală încât am tăcut o secunda.

— Am iubit, am declarat câteva secunde sau câteva minute mai târziu, nu mai ştiu, cred că alcoolul mi se urcase la cap.

Oare tocmai mă sărutasem cu o fată?

— Nu a fost decât un pupic, linişteşte-te, a replicat, îndreptându-şi privirea spre un punct aflat în spatele meu.

Un fior m-a străbătut din cap până-n picioare.

I-am simţit prezenţa înainte de a mă întoarce să văd dacă mă înşelam. Nicholas era acolo, ochii săi albaştri mă străpungeau de la distanţă. A pornit imediat spre mine.

— Ar fi mai bine să pleci, am sfătuit-o, grăbită, pe Dana.

Dintr-odată mă temeam pentru viaţa ei.

A izbucnit în râs, şi-aluat cocktailul şi s-a dus pe ringul de dans. Am pierdut-o din ochi exact în clipa în care Nick s-a postat în faţa mea.

— Acum îţi plac fetele? s-a interesat calm, păstrând aparenţele.

Nu l-am lăsat să mă intimideze.

— Cine ştie? i-am răspuns iritată.

Eram foarte supărată pe el. Mă abandonase la petrecerea mea de absolvire. Mă trezisem singură şi înconjurată de persoane cu care nu aveam chef să stau şi, pe deasupra, fusesem sărutată fără acordul meu.

— Ce bei? m-a întrebat, luându-mi paharul din mână.

Credeam că o să-l lase pe masă, dar l-a băut Brusc, în ciuda supărării mele, mi-am dorit din tot sufletul să pot savura băutura de pe buzele lui, aşa cum îmi spusese fata aceea. Şi eu voiam să gust cocktailul Black Russian din gura lui.

— Ştii cât de mult alcool are ăsta? a izbucnit după ce a terminat ce mai era în pahar, pe care l-a pus gol în spatele meu.

L-am observat, tatonând terenul. Nu ştiam în ce toane era. Da, era supărat, dar era ceva diferit în privirea lui.

— Presupun că destul. Dacă aş fi fost trează, te-aş fi trimis deja la plimbare.

Şi-a înclinat capul, privindu-mă cu atenţie, şi s-a apropiat şi mai mult de mine. Fără să mă atingă, şi-a pus ambele mâini pe masa din spatele meu, ţinându-mă prizonieră între braţele sale.

Dintr-odată, am simţit că nu mai am aer. Mi-a căutat ochii din priviri

— Nu ai motive să fii supărată, Noah, a spus serios. Eu sunt cel care are de suferit din toată afacerea asta. Tu pleci în vacanţă în Europa.

— Iar eu îţi repet că nu a fost ideea mea, am spus, privindu-l fix.

Nick a respirat adânc şi s-a îndepărtat de mine, lăsându-mi mai mult spaţiu.

— Presupun că suntem într-un impas, a zis cu o figură inexpresivă.

0 parte din mine ştia că avea motive să fie nemulţumit, dar furia mea părea să fi devenit constanta acelei seri. Nu voiam să mă calmez, nu voiam să fiu înţelegătoare. Poate era din cauză că şi pe mine mă nemulţumea întreaga situaţie. Să plec cu mama în Europa nu făcea parte din planurile mele şi eram supărată şi întristată că nu puteam petrece acea lună cu Nick De fapt, pe mama eram supărată, dar Nick era în fiaţa mea, iar eu simţeam nevoia să-mi descarc furia pe cineva.

— Poate că n-ar fi trebuit să te întorci. Ai spus că nu vrei să-mi strici seara, dar asta faci.

Nick a ridicat din sprâncene uimit.
— Vrei să plec?

Am văzut oare o urmă de dezamăgire în ochii săi albaştri?

— Ceea ce ştiu sigur e că n-am de gând să stau aici şi $5 mă cert cu tine.

Nick m-a urmărit cu atenţie.

— Cred că ai întrecut măsura cu alcoolul în seara asta, deşteapto.

M-am ridicat în picioare şi l-am săgetat cu privirea. Simţindu-mă puternică, dar conştientă că de fapt mă purtam ca o copilă, am întins mâna, am umplut un pahar cu punci dm carafa care era pe masă şi l-am dat pe gât Avea atât de mult alcool încât aproape că mi-au dat lacrimile, dar presupun că a meritat, pentru că l-am văzut pe Nick foarte încordat

— Te comporţi ca o inconştientă şi cel care va trebui să aibă grijă de tine după aia o să fiu eu.

Am ridicat din umeri şi m-am îndepărtat de el. M-am dus la prietenii mei care se bâţâiau pe ringul de dans şi, fără să privesc înapoi, am început să dansez frenetic. La un moment dat, mi-a scăpat paharul şi am udat pe cineva pe picioare, dar nu mi-a păsat prea tare, Jenna a venit şi ea

după un timp şi am continuat să dansăm. Când din cauza ţopăielilor mi s-a întors stomacul pe dos, am decis să mă opresc. Am început să caut cu privirea pe cineva prin sală.

Ştiam că Nick nu plecase. Mai mult decât atât, mă urmărise din priviri cât timp mă dădusem în spectacol. Nu era asta reacţia pe care o aşteptam, dar cel puţin nu ne certam.

La un moment dat, m-am clătinat şi era să cad, dar un braţ m-a prins de talie. U11 braţ puternic, musculos şi atrăgător. Al lui Nick.

M-am întors şi mi-am înlănţuit mâinile în jurul gâtului

lui.

— Văd că încă mai eşti aici, am comentat cu ochii aţintiţi asupra buzelor sale.

— Iar eu văd că abia te mai ţii pe picioare. Dacă obiectivul tău în seara asta era să mă calci pe nervi, ai reuşit. Felicitări! Am râs când am auzit „să mă calci pe nervi”.

— Nu era asta intenţia mea, dar, dacă e vorba de călcat, pot să te calc pe ce vrei tu...

Nick nu a râs. Părea să se întrebe ce să facă cu mine.

Mi-am trecut degetele prin părul lui, până la ceafa, conştientă de faptul că îi plăcea mult să îl mângâi în acel loc. Acum însă m-a prins de încheieturi şi m-a obligat să mă opresc.

— Lasă-mă să te duc sus, Noah! mi-a cerut, încleştându-şi maxilarul cu putere.

Am privit în jur. Unii se hotărâseră deja să urce şi să continue petrecerea în camere.

— De acord... Ar putea fi distractiv, am acceptat cu un zâmbet pe buze.

Nick a răsuflat adânc şi m-a condus afară din sală.

— Va fi oricum, numai distractiv nu, a spus încet, ca pentru el, dar l-am auzit perfect. ■

Oare se controlase până atunci pentru că erau şi alte persoane de faţă?

O, la naiba!

10

NICK

Am ieşit din salonul unde avea loc petrecerea şi, pentru că luasem deja cheile, am dus-o direct în camera noastră. După ce am intrat, ne-am uitat lung unul la altul. Stăteam faţă în faţă, neştiind prea bine ce să facem sau să spunem. Eu nu ştiam dacă să rămân supărat sau să o sărut până îmi pierdeam minţile. Noah părea să-şi pună aceleaşi întrebări.

— Deci nu crezi că o să fie distractiv, aşa-i? a întrebat, în timp ce trăgea cu dibăcie fermoarul rochiei şi o lăsa să cadă pe podea.

A rămas doar în lenjeria intima şi cu pantofii cu toc pe care şi-i pusese. Am observat ce lenjerie purta. Nu o mai văzusem până atunci şi m-a lăsat mut.

S-a clătinat uşor şi am străbătut din doi paşi mari distanţa care ne separa. Am prins-o de mijloc, am luat-o în braţe, apoi am dus-o în baie şi am aşezat-o pe chiuvetă.

— Eşti beată, Noah.

A ridicat din umeri.

— Nu suficient de beată încât să nu-mi dau seama că m-ai adus aici ca să mă pedepseşti pentru că plec în Europa.

M-am încruntat.

— Eu sunt cel care a fost pedepsit în seara asta, pistruiate, nu tu.

— îmi vin în cap multe lucrari pe care le putem face ca să nu ne mai pedepsim reciproc.

Am zâmbit fără să vreau. Stătea în faţa mea pe jumătate dezbrăcată, fermecătoare şi îmbujorată din cauza alcoolului, a situaţiei sau din cine ştie ce alt motiv. Dar nu am mai rezistat şi i-am cuprins faţa în palme, Iipindu-mi buzele de ale ei. A fost un sărut lipsit de pasiune, doar un joc al buzelor un joc de care aveam nevoie în acel moment pentru a nu-mi pierde minţile.

Când a început să-mi descheie cămaşa, am făcut % pas în spate.

— Cred că ar trebui să faci mai întâi un duş rece.

Noah a clătinat din cap.

— Nu, nu, nu vreau nimic rece, sunt bine, a spus, trăgându-ma din nou spre ea.

Ne-am sărutat din nou, de data asta cu pasiune. Am început s-o mângâi pe spatele gol şi i-am desfăcut sutienul Am rămas ca hipnotizat cu ochii la ea, admirându-i pistruii care îi acopereau sânii şi umerii. Mi-am apropiat buzele de pielea ei şi am continuat să o sărut până când am ajuns la lobul urechii, pe care l-am prins între dinţi şi l-am supt ca pe o acadea.

Noah s-a înfiorat sub atingerea mea şi m-am îndepărtat puţin ca să o privesc în ochi.

— Nu vreau să pleci, i-am mărturisit, apoi am luat-o în braţe şi am ieşit din baie.

Şi-a încolăcit picioarele strâns în jurul şoldurilor mele şi mi-am simţit toţi muşchii încordaţi.

Noah nu a răspuns, mulţumindu-se să mă sărute din nou. Am aşezat-o pe pat şi am rămas suspendat deasupra ei ca să n-o strivesc. Am sărutat-o pe bărbie, până am ajuns la scobitura dintre umăr şi gât.

S-a zvârcolit sub mine, căutând o atingere care să ne aline pe amândoi. M-am îndepărtat şi m-am aşezat lângă ea. Am privit-o fascinat, Respira sacadat, iar sânii i se ridicau şi coborau ritmic.

— Aş putea să-mi petrec toată noaptea privindu-te, am declarat, sprijinindu-mă pe braţul drept.

Cu cealaltă mână am mângâiat-o cu delicateţe pe coaste, mi-am trecut degetele peste abdomenul ei plat şi apoi mai sus, până i-am cuprins în palmă sânul stâng.

— Nick, aşază-te deasupra, mi-a cerut cu ochii închişi, în timp ce se foia neliniştită sub atingerea mâinii mele.

— Vreau să văd cum trupul tău capătă altă nuanţă cu fiecare mângâiere a mea, Noah.

A deschis ochii de culoarea mierii şi m-a privit fix.

— Dar...

Am redus-o la tăcere cu un sărut, în timp ce mâna mea cobora, oprindu-se la elasticul chiloţeilor.

— Nu vreau să pleci în Europa, am repetat serios, în timp ce îmi strecuram mâna pe sub ţesătură.

S-a zvârcolit şi a închis din nou ochii.

Am început să-mi mişc degetele şi imediat am observat cum tot corpul mi se încorda doar văzându-i expresia de pe chip. Nimic nu-mi plăcea mai mult decât să stau aşa, să văd cum reacţiona trupul ei la mângâierile mele, să o văd muş-cându-şi buza sau să o aud cum oftează uşor de plăcere.

Nu puteam sa stau o lună fără ea, nu aş fi suportat, îmi plăcea la nebunie să o văd cum se bucură de moment Faptul că facuserăm asta o dată de când mă întorsesem de la San Francisco nu era suficient pentru niciunul dintre noi. Iar gândul că intenţiona să plece o luna întreagă mă îndemna să o fac să înţeleagă cât de mult aveam să-i lipsesc.

— O să pleci? am întrebat-o la ureche, în timp ce ritmul mângâierilor mele creştea.

— Da,.., a răspuns, lucru care m-a făcut să mă enervez din nou.

— Eşti sigură? am întrebat printre dinţi, mişcările mâinii mele devenind tot mai intense.

Mi -am dat scama că era pe punctul de a ajunge la orgasm, dar m-am oprit în momentul culminant.

A deschis ochii, parcă neînţelegând ce se întâmplase. Avea pupilele dilatate de dorinţă şi gura întredeschisă, în aşteptarea unui ţipăt de plăcere care nu s-a mai produs.

Nu puteam să mă uit la ea. Am închis ochii şi m-am lăsat pe spate. Mă durea tot corpul, mă pedepseam şi ^ mine, dar mă mistuia furia, mă mistuia într-un mod pe care nu-l puteam explica.

— De ce te-ai oprit? m-a întrebat, fără să înţeleagă ce se întâmplase.

Cum să-i explic cât de pierdut mă simţeam în clipa aceea? Cum s-o fac să înţeleagă că, dacă pleca, viaţa mea ar fi fost un infern?

N-am spus nimic, iar Noah s-a lipit de mine, sprijinindu-şi capul pe umărul meu. M-a mângâiat cu o mână peste cămaşă.

— Nu vreau ca excursia asta stupidă sa fie o problemă între noi doi, Nick, a spus aproape în şoaptă.

Mi-am trecut mâna peste faţă şi în cele din urmă m-am uitat la ea fără să spun un cuvânt.

— Dacă este atât de important pentru tine, o să vorbesc cu mama, am'putea...

— Nu, am întrerupt-o pe un ton categoric. Dă-mi ceva timp să mă obişnuiesc cu ideea. Oricât de mult mi-aş dori să fii alături de mine tot timpul, ştiu că este imposibil, dar asta nu mă împiedică să mă enervez... rău de tot.

Şi-a muşcat gânditoare buza şi am citit în ochii lui Noah ca nici ea nu era încântata de situaţie. S-a aplecat şi m-a sărutat pe obraz.

— Te iubesc, Nick. Tu mă iubeşti? m-a întrebat, aşteptând răspunsul meu.

— Te iubesc mai mult decât pe mine însumi, am răspuns fără să-mi iau privirea de la ea, în timp ce îi mângâiam spatele gol.

— Asta e complicat, a replicat, zâmbind ca o fetiţă.

— Foarte amuzant, am răspuns, acoperind-o cu trupul meu şi cuprinzând-o cu braţele.

Am sărutat-o, mişcându-mi încet buzele peste ale ei, în timp ce ea îşi înfigea degetele în părul meu.

— Eşti obosită? ara întrebat, îngropându-mi buzele în gâtul ei.

— Termină ce ai început mai devreme, mi-a şoptit.
Aveam nevoie de ea, simţeam asta de când ne

certaserăm în maşină. Voiam să mă facă să simt că eram singurul pe care îl iubea, singurul pe care îl dorea.

— Vrei să fac dragoste cu tine, pistruiata? am întrebat-o zâmbind.

în cele din urmă, îmbujorată, mi-a scos cămaşa şi am văzut dorinţa în frumoşii săi ochi. Buzele sale m-au dezmierdat pe piept şi au urcat până la gât. M-am încordat când mi-a atins bărbia cu limba şi i-am prins mâinile deasupra capului când m-a muşcat de ureche, strânsoarea dinţilor săi provo- cându-mi plăcere.

Şi-a ridicat capul căutându-mi gura şi am lăsat-o să mă sărute. Mi-am introdus limba cu mişcări blânde, în timp ce o apăsam cu şoldurile.

— Te iubesc, Nick, am auzit-o în timp ce-şi dădea capul pe spate sub atingerile mele.

— Eu te iubesc cu adevărat.

Şi aşa am încheiat noaptea. Făcând singurul lucru care nu ne-a creat niciodată probleme. .

NOAH

Lumina intensă a dimineţii m-a trezit în cele din urmă. Nu trăseserăm draperiile groase şi acum mă bucuram de priveliştea extraordinară a elegantelor case din Beverly Hills. în depărtare se distingeau şi clădirile înalte ale oraşului, care ieşeau în evidenţă în centru, înconjurate de clădiri mai mici.

Nicholas mă ţinea cu un braţ strâns lipită de pieptul lui, iar picioarele noastre se împletiseră. Abia puteam să respir, dar îmi plăcea, îmi plăcea să dorm cu el: erau cele mai bune nopţi ale mele. Trecuseră săptămâni bune de când nu mai reuşisem să dorm profund, fără să mă trezesc din coşmaruri.

M-am întors cu grija pe o parte, rămânând cu faţa la el. Era adorabil când dormea. Avea trăsături delicate, pleoapele închise şi relaxate. Părea extrem de tânăr când stătea aşa, adormit, lângă mine. Mi-ar fi plăcut să ştiu ce îi trecea prin minte. De exemplu, oare ce visa chiar în clipa aceea? Am ridicat o mână cu grijă şi i-am mângâiat sprânceana stângă, fără să-I trezesc. Dormea atât de profund încât nici măcar nu a tresărit, Mi-am trecut degetele peste pometii săi, până la bărbie. Cum putea fi atât de frumos?

Apoi mi-a venit în minte un gând cu totul neaşteptat: oare cum aveau să fie copiii noştri?

Ştiu, îmi pierdeam minţile, mai erau ani buni până să mă decid să-mi întemeiez o familie, dar mi-a venit în minte imaginea unui băieţel cu părul negru. Era evident că avea să fie un copil frumos, cu moştenirea genetică a lui Nick nici nu s-ar putea altfel. Oare cum s-ar purta el cu un copil? Era limpede că singurul copil pe care îl tolera era sora lui mai mică Altfel, de mai multe ori fusesem nevoită să îl cert

pentru felul în care se purta cu copiii pe plajă sau în restaurante. Oricum, mai era mult până acolo; în plus, exista şi posibilitatea, destul de mare de altfel, să nu pot avea copii clin cauza ciobului care mi se înfipsese în burtă în acea noapte fatidică. Gândul ăsta m-a întristat şi m-am bucurat când Nick a deschis somnoros un ochi şi m-a privit.

Am zâmbit.

— Bună, frumosule, l-am salutat cu zâmbetul pe buze, văzând că s-a încruntat şi s-a întins.

Aşa era Nicholas al meu. Nick nu era el dacă nu se încrunta.

A întins un braţ şi m-a tras spre el cu destulă forţă pentru un bărbat care abia se trezise.

— Ce făceai, pistruiata? a întrebat, îngropându-şi capul în gâtul meu şi gâdilându-mă cu răsuflarea sa.

— Admiram cât eşti de frumos.

A mormăit.

— Dumnezeule, nu-mi spune că sunt frumos, orice numai asta nu! m-a implorat, ridicând capul.

Am izbucnit în râs când i-am văzut expresia de pe chip. Avea părul răvăşit, iar cu figura sa enervată semăna cu un copil îmbufnat.

— Râzi de mine?

Privirea sa întunecată mi-a distras atenţia, iar el s-a repezit la mine şi a început să mă gâdile.

— Nu, nu, nu! am strigat, râzând şi zvârcolindu-mă sub mâinile sale. Nicholas!

Am râs împreună, dar în secunda următoare am contraatacat, impungându-l cu un deget în abdomenul tare. A sărit în sus aşa de mult încât a căzut din pat.

— Doamne Sfinte! am exclamat, râzând isteric.

Dumnezeule, îmi lăcrimau ochii şi mă durea burta de cât râsesem!

Atunci s-a ridicat şi m-a tras de un picior până la capătul saltelei. înainte să cad, m-a luat în braţe, m-a ridicat pe un umăr ca pe un sac şi s-a îndreptat spre baie.

— O să vezi tu acum, m-a ameninţat, în timp ce pornea duşul.

— îmi pare rău, îmi pare rău! l-am rugat, fără să mă pot opri din râs.

Nu i-a păsat şi m-a băgat sub apa rece de la duş. Tricoul mi s-a lipit de corp ca o a doua piele.

— Ah, e rece ca gheaţa! ara strigat, îndepărtându-mă de jetul de apă în timp ce tremuram. Nicholas! l-am mustrat

însă el a intrat cu mine, a răsucit robinetul şi peste noi a început să curgă apă caldă.

— Taci! După ce te-ai distrat pe socoteala mea, acum e rândul meu, mi-a spus, apoi mi-a apucat tricoul care era lipit de corp şi mi l-a tras pe cap.

Am rămas dezbrăcată în faţa lui.

Mi-a analizat atent fiecare curbă a corpului.

— Cred că ăsta e cel mai bun mod de a te trezi dimineaţa, a spus în timp ce se apleca pentru a pune stăpânire pe buzele mele.

O jumătate de oră mai târziu eram înfăşurată într-un prosop, cu părul ud, şi stăteam pe terasă. Nicholas comanda mic-dejunul. Adevărul este că era foarte ciudat că nu auzeam pe nimeni vociferând pe hol: bănuisem că avea să-mi fie imposibil să dorm înconjurată de elevi beţi, dar ori mă înşelasem, ori pereţii hotelului erau foarte bine izolaţi fonic.

M-am întors când Nick terminase de vorbit. Avea şi el părul ud, la fel ca mine, era fără tricou şi cu nişte pantaloni de sport care îi alunecau pe şolduri, lăsând să i se întrezărească linia de păr **negru** care mergea de la buric în jos. Dumnezeule, avea un corp spectaculos! Avea toţi muşchii abdominali şi cei oblici modelaţi, foarte bine lucraţi. Cum naiba reuşea? Ştiam că merge la sală şi face surfing, dar, la naiba, corpul lui era o capodoperă dintr-o altă lume.

— Mă analizezi? a întrebat amuzat, aşezându-se la masă, lângă mine.

Am simţit că mă îmbujorez.

— E vreo problemă? am replicat, ignorând felul în care soarele se reflecta chiar în clipa aceea în ochii săi albaştri.

Mi-a zâmbit în colţul gurii, aşa cum adoram s-o faca.

— Vreau şi eu, vino aici, mi-a cerut, în timp ce mă trăgea spre el şi mă obliga să stau pe genunchii lui.

Eram dezbrăcată pe sub prosop şi, când am desfăcut picioarele să mă aşez la el în braţe, mi s-a ridicat pe coapse.

— Nu ai nimic pe dedesubt? m-a întrebat pe un ton care a trecut de la surpriză la mustrare în mai puţin de o secundă.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu mai e nimeni aici, Nicholas, am răspuns exasperată.

S-a uitat în ambele părţi: eram singuri. Tot ce vedeam în faţa noastră era priveliştea spectaculoasă a oraşului.

— Ar putea fi un pervers cu un binoclu care să se uite chiar acum, dintr-una dintre clădirile de acolo, a spus, ţinând cu mâna prosopul în care eram înfăşurată.

Nu se vedea nimic pe sub el, exagera.

— Tu ai de pierdut. Mă duc să mă îmbrac, am zis, apoi m-am ridicat şi am intrat în cameră.

M-am privit în oglindă. Cum putea o persoană să treacă de la o tristeţe profundă la acea imagine pe care o vedeam chiar atunci reflectată? Presupun că aşa era dragostea, un carusel de emoţii şi sentimente amestecate: acum eşti pe culmi şi în clipa următoare te târăşti pe pământ, şi nici măcar nu ştii cum ai ajuns acolo.

M-am aplecat peste valiza pe care o aduseserăm cu noi. Nu ştiu de ce, dar, văzându-mi hainele lângă ale lui, ani zâmbit prosteşte. Mi-a plăcut la nebunie să-mi văd rochia lângă tricoul lui de la Marc Jacobs.

Am luat-o şi m-am îmbrăcat. Era o rochie simplă de culoare albastru marin cu flori galbene, pe care mi-o cumpărase mama şi care mai mult ca sigur costa o avere.

Când am început să mă machiez în faţa oglinzii, m-am surprins uitându-mă asupra unei anumite părţi a corpului. Am scos un geamăt când mi-am strâns părul şi mi-am văzut gâtul: aveam două urme de muşcături.

Am ieşit furioasă din baie.

— Nicholas! am strigat.

Vorbea la telefonul mobil. Fusese adus, în sfârşit, mic-dejunul şi începuse să mănânce, stând pe terasă relaxat şi vorbind liniştit cu cineva.

Şi-a întors privirea spre mine.

— Stai puţin, i-a spus el persoanei cu care vorbea la telefon.

I-am făcut un semn spre gâtul şi clavicula mea. Un zâmbet cretin i-a apărut pe faţă. M-am întors supărată şi am aruncat în el cu o pernă.

A ridicat braţul sa se apere, scăpând o înjurătură.

— Te sun mai târziu, a spus şi a închis apoi telefonul. Ce naiba ai?

Nu suportam să am semne pe mine. Nu suportam să-mi lase cineva semne pe piele. Pur şi simplu îmi trezea amintiri neplăcute.

— Ştii că nu suport urmele de muşcături, Nicholas L^ister, am zis, încercând să-mi controlez tonul vocii.

S-a apropiat cu băgare de seamă, a întins mâna şi mi-a dat la o parte pârul ca să-mi poată vedea pielea.

— îmi pare rău, nu mi-nm dat seama, a răspuns simplu,

Mi-am dat ochii peste cap.

— Sigur, cum să nu, am spus, îndepărtându-i mâna exact în clipa în care începuse să-mi dezmierde pielea. Ţi-am mai spus, Nicholas, nu-mi plac semnele, nu sunt vacă.

A râs şi am fost tentată să-i trag un pumn.

— Haide, pistruiato, ne-am certat destul ieri, să face$_{m}$ pace, mi-a propus şi apoi m-a tras spre el şi m-a îmbrăţişat

Am rămas ţeapănă ca un par, dar în clipa aceea mi-$_{a}$ căutat ceafa cu mâna şi m-a tras de păr, forţându-mă să-] privesc.

— Dacă mă ierţi, o să fac ce vrei tu, a spus.

— Ce? am răspuns neîncrezătoare.

Privirea i s-a întunecat.

— Orice vrei, vorbesc serios, cere-mi orice vrei şi o s-o
fac.

Ştiam la ce se gândea în mintea lui perversă. Am zâmbit, savurând avantajul pe care-I aveam şi simţindu-mă puternică.

— Bine, am fost de acord şi i-am cuprins gâtul cu mâinile. E ceva ce vreau să faci.

NICK

— Nici să nu te gândeşti, am spus răspicat

Parcaserăm maşina în faţa unui adăpost de animale.

— Ai spus orice, a răspuns iubita mea cea smintită în timp ce cobora din maşină, entuziasmată ca o fetiţă de cinci ani.

— Mă refeream la sex.

Noah a râs, ca şi cum propunerea mea ar fi fost extrem de neobişnuită.

— Ştiu, a afirmat ea. Dar, cum aici e vorba de mine şi nu de tine, o să-mi iei o pisicuţă.

La naiba, iar începuse cu pisica aia nenorocită! Uram pisicile, erau idioate, nu puteai să le înveţi nimic şi, pe deasupra, mai erau şi drăgăstoase. Toată ziua erau călare pe tine. Preferam câinii, fir-ar să fie, îl preferam pe câinele meu, pe care fusesem nevoit să-l las la tata, pentru că în blocul în care stăteam nu aveam voie cu animale mari. ,

— Ţi-am spus de mii de ori că n-am de gând să ţin o afurisită de pisică în apartamentul meu.

Noah m-a fixat furioasă cu privirea, şi-a dat părul pe spate şi, înainte să-şi înceapă discursul interminabil, am atras-o spre mine, am strâns-o la piept şi i-am acoperit gura cu mâna.

— Nu iau nicio pisică. Punct.

A început să-mi lingă mâna ca să-i dau drumul, iar eu am ciupit-o şi mi-am amintit reacţia mea din acea dimineaţă. Amândoi eram sensibili la gâdilat.

I-am dat drumul înainte să-şi iasă din fire.

— Nicholas! a ţipat cu respiraţia întretăiată şi roşie în obraji.

Am ridicat din sprâncene în aşteptarea replicii ei; era atât de adorabilă cu rochia aceea... I-aş fi smuls-o de pe ea chiar acolo, dar m-am abţinut.

— M-ai umplut de bale, am acuzat-o, ştergându-inj mâna pe pantaloni.

Mi-a ignorat comentariul şi ra-a săgetat cu privirea ei de felină.

— Bine, de acord, dacă nu vrei să-mi iei o pisică, o s-o iau eu, a replicat, după care s-a răsucit pe călcâie şi a intrat în acel loc care era, fără îndoială, infernul oricărui bărbat

Am urmat-o exasperat şi, automat, mirosul de animale şi excremente mi-a invadat nările. Zgomotele produse de animale, hamsterii care alergau de colo colo şi pisicile care mieunau, mi-au ajuns la urechi şi a trebuit să mă stăpânesc ca să n-o scot pe Noah târâş din acel loc.

Ignorându-mă de tot, i s-a adresat angajatului din i spatele tejghelei. Era tânăr, probabil de vârsta ei, şi, de îndată ce a văzut-o, ochii i s-au luminat.

— Cu ce pot să te ajut?

Noah mi-a aruncat o privire scurtă şi, văzând că nu aveam de gând să fac nimic, s-a întors nepăsătoare către funcţionar.

— Vreau să adopt o pisică, a răspuns hotărâtă.

M-am apropiat de ea când băiatul a ieşit din spatele

tejghelei cu un zâmbet până la urechi, mai mult ca sigur dispus să-i dea şi luna de pe cer.

— Pe aici, a spus, îndrumând-o spre un culoar. Chiar ieri am ridicat câţiva pisoi dintr-o parcare, fuseseră abandonaţi şi nu au mai mult de trei săptămâni.

Un „oh!” prelung şi compătimitor a scăpat de pe buzele lui Noah. Mi-am dat ochii peste cap, în timp ce idiotul ne conducea spre un loc unde se aflau multe cuşti cu pisici

de toate mărimile şi culorile. Unele dormeau, iar altele se jucau sau pur şi simplu mieunau enervant.

— Astea sunt, a spus individul, arătând spre o cuşcă **aflată** în spate.

Noah s-a dus direct spre ea ca şi cum ar fi fost o comoară magică.

— Ce mici sunt! a comentat pe tonul acela ciudat pe care îl folosesc femeile când vorbesc cu căţeii sau bebeluşii.

M-am apropiat de ea şi m-am uitat la cei patru pisoi jigăriţi care stăteau pe o pătură. Trei dintre ei erau gri cu pete albe pe lăbuţe sau pe cap, iar al patrulea era complet negru. Nu mi-au inspirat nimic bun.

— Uite cum se joaca, a spus tipul pe un ton mieros.

L-am săgetat din priviri şi m-am apropiat şi mai mult de Noah.

— Pot să iau unul în braţe? a întrebat Noah, recurgând la tot farmecul ei feminin.

Mi-a venit să o scot imediat târâş de acolo.

— Sigur, pe care vrei.

Şi, bineînţeles, pe care l-a ales Noah?

Pe cel negru, evident.

— E cel mai cuminte dintre toţi, încă nu l-am văzut jucându-se de când l-am adus.

Ceilalţi trei nu stăteau locului o clipă, se aruncau unii peste alţii şi se împingeau cu lăbuţele. Era clar că bietul pisoi negru fusese ţinta atacurilor lor.

Noah a strâns pisoiul la piept şi a început să-l mângâie aşa cum o mamă îşi mângâie copilul. Când afurisitul de pisoi a început sa toarcă, mi-am dat seama că nu mai era nimic de făcut.

Am oftat adânc.

— O, uite, Nick! a spus ea, privindu-mă galeş.

Pisoiul era urât ca naiba, era negru şi avea părul ţepos,

dar ştiam că Noah nu ar fi ales pisoiul cel mai simpatic sau

cel mai jucăuş, ci pe cel mai neajutorat, abandonat, cel pe care nu-l dorea nimeni. Chestia asta mi-a amintit de mine,

— La naiba, OK, poţi să păstrezi pisica asta nenorocită, am cedat.

Un zâmbet larg i-a luminat chipul.

Băiatul ne-a condus la biroul său şi a trebuit să semnez o mulţime de hârtii în care mă angajam să am grijă de pisică şi să îi fac vaccinurile şi toate celelalte prostii. Noah a început să se plimbe prin încăpere şi, când a revenit lângă mine, era încărcată cu o grămadă de nimicuri pentru animalul fără nume.

— Astea i le cumperi tu? am luat-o peste picior.

Nu-mi păsa de bani, voiam doar să îi temperez elanul.

— Ai spus orice vreau, mi-a amintit, punând pe tejghea o zgardă, nişte boluri pentru mâncare şi un pat moale albastru.

Afurisitul de pisoi era într-o cuşcă mică pe care ne-au dat-o ca să-l putem transporta.

— Sper să se adapteze bine la voi şi să vă bucuraţi de el, ne-a urat băiatul, dar se uita numai la Noah. Nu uitaţi să-l duceţi la veterinar peste câteva săptămâni, când va fi suficient de mare ca să fie sterilizat şi vaccinat.

începea să-mi fie tot mai milă de animalul ăla.

Zece minute mai târziu eram în drum spre apartamentul meu. în sfârşit puteam să petrec puţin timp cu ea şi să-i propun ce aveam în cap de luni de zile.

M-am întors să o privesc şi un zâmbet involuntar mi-a apărut pe faţă. Semăna cu sora mea mai mică atunci când primea o păpuşă nouă.

— Ce nume o să-i pui? am întrebat în timp ce ieşeam de pe autostradă şi mă îndreptam spre blocul în care se afla apartamentul meu.

— Hmm... încă nu ştiu, a răspuns ea, mângâindu-lcu grijă pe pisoiul fără nume.

— Să nu-i pui Nala sau Simba sau altă prostie de genul ăsta, te rog, i-am cerut, parcând pe locul pe care îl aveam rezervat.

Apoi am coborât din maşină şi m-am dus să-i deschid portiera.

Noah era atât de fascinată de pisic încât nici măcar nu se uita la mine. L-am săgetat cu privirea pe animalul care mă eclipsase.

— Cred că o să-i spun N, a zis în timp ce urcam cu

liftul.

— N? am repetat neîncrezător.

Dumnezeule, îşi pierduse minţile!

Noah m-a privit ofensată.

— N, de la numele tău şi al meu, Nick şi Noah, mi-a explicat.

Am izbucnit în râs.

— Cred că ţi s-a urcat la cap cafeaua.

M-a ignorat în mod intenţionat în timp ce intram în apartamentul meu.

în sfârşit, eram acasă. Era singurul loc unde mă simţeam liniştit şi îmi plăcea s-o am pe Noah doar pentru mine.

— Va trebui să ai grijă de pisoi când n-o să fiu eu, a comentat, şi i-a dat drumul în mijlocul livingului, urmărindu-l cum explora încăperea.

— Nici să nu te gândeşti. E pisica ta, deci e responsabilitatea ta, i-am spus, lăsând jos tonte obiectele.

M-a privit serioasă şi am tras-o spre mine înainte să începem din nou să ne certăm.

— Doar tu reuşeşti să înă faci să cedez în astfel de situaţii, am spus, aplecându-mă să o sărut pe gât.

Noah şi-a schimbat poziţia ca să-mi fie mai uşor. Pielea ei era delicată şi mirosea atât de bine. Am văzut semnele pe care i le lăsasem. îmi plăceau, îmi plăcea să văd urmele sărutărilor mele pe pielea ei, dar n-aş fi recunoscut

niciodată asta cu voce tare, pentru că mi-ar fi adus numai probleme.

— Şi dacă ţi-aş spune că-mi place ideea de a avea un animal împreună? m-a întrebat brusc şi m-am dat puţin înapoi ca s-o privesc în ochi.

A ridicat din umeri, simţindu-se parcă vinovată.

— O să fie a noastră. Pisicuţa noastră, a amândurora, suntem părinţii ei.

Am respirat adânc auzind ce spune. Ştiam că printre rânduri se ascundea ceva mult mai profund, ceva ce ştiam că o urmărea, ceva care îmi făcea sângele să fiarbă.

Am sărutat-o tandru pe buze.

— Bine, o să am grijă de K, am fost de acord, tachinând-o şi încercând să nu dau prea multă importanţă problemei.

M-a lovit uşor peste mână.

— îl cheamă N!

Am râs şi am ridicat-o în braţe, apoi am aşezat-o pe blatul din bucătărie.

— Voiam să vorbesc cu tine despre ceva, am continuat, simţindu-mă brusc tulburat.

Noah m-a privit curioasă.

La naiba, habar n-aveam cura urma să reacţioneze.

— Vreau să vii să stai cu mine. când o să începi facultatea.

10

NOAH

— Vorbeşti serios?

Să locuiesc cu el? Felul în care m-a privit vorbea de la sine, astfel încât să înţeleg că trebuia să-mi păstrez calmul. Vorbea serios, fără nicio îndoială.

S-a postat în faţa mea şi mi-a cuprins obrajii în palme.

— Te rog, spune-mi că vrei.

Era prea mult, nu puteam să mă pun într-o astfel de situaţie. Am coborât de pe blat şi am început să mă plimb prin cameră.

— Nicholas, am optsprezece ani, am spus, întorcându-mă spre el.

Rămăsese în picioare în acelaşi loc, privindu-mă încruntat (optsprezece – am repetat, în caz că nu i-ar fi fost clar). Am simţit cum neliniştea mă cuprindea tot mai tare, pentru că acea senzaţie că nu eram pe aceeaşi lungime de undă, că el avea nevoie de mai mult decât îi puteam eu oferi mă speria mai mult decât orice.

— Eşti mai matură decât orice fată de vârsta mea, nici n-ai zice că ai optsprezece ani, Noah. Nu-mi veni cu argumentul ăsta, e ridicol. Dacă ai locui aici, ne-am vedea

în fiecare noapte, în fiecare zi, a răspuns el, sprijinindu-se de blat în timp ce-şi încrucişa braţele la piept. Nu vrei să locuieşti cu mine. Asta e problema? a răbufnit o clipă mai târziu.

. Of... Cum să-i explic că nu avea nicio legătură cu ce voiam sau nu voiam? Cum să-i spun că îmi era frică să fac un astfel de pas când eram încă atât de tânără? Sau că, de fapt, ceea ce mă reţinea era ideea că, dacă am fi locuit împreună, şi-ar fi dat până la urmă seama cât de afectată eram încă de tot ceea ce mi se întâmplase în trecut şi s-ar fi săturat de mine? Sau, mai rău, m-ar fi părăsit?

— Bineînţeles ca vreau, am zis, apropiindu-mă de el precaută.

M-a privit de sus fără să mişte nici măcar un muşchi.

— Temerea mea este să nu stricăm ce avem acum din dorinţa de a merge prea repede, am continuat.

Nicholas a clătinat din cap.

— Asta e o prostie, Noah. Noi nu putem merge prea repede pentru că deja mergem aproape cu viteza luminii. Cu tine, lucrurile stau aşa şi cu mine la fel. Mă cunoşti, ştii foarte bine că n-aş fi făcut niciodată pasul ăsta cu nimeni altcineva decât cu tine şi, dacă fac asta, este pentru ca ştiu că e decizia corectă, este ceea ce trebuie să facem, pentru ca nu pot sâ stau departe de tine... şi nici tu de mine.

Am tras aer adânc în piept, încercând să-mi temperez neliniştea. Să locuiesc cu Nicholas... adevărul e că ar fi fost ca un vis împlinit, să-l văd în fiecare zi, să mă simt în siguranţă în orice moment, să-l iubesc în orice moment.

— Mi-e teamă că nu o să fiu ceea ce te aştepţi să fiu, am recunoscut, cu vocea tremurândă.

S-a mişcat, în sfârşit, şi a întins mâna să mă mângâie *pe* obraz. Mi-a studiat chipul cu atenţie, ca şi cum mi-ar fi admirat fiecare trăsătură.

— Vreau să-ţi văd chipul când mă trezesc, a mărturisit, trecându-şi degetul peste buza mea inferioară. Vreau să-ţi sărut buzele înainte să adorm, a continuat cu o voce răguşită, să-tj simt atingerea de fiecare dată când merg la culcare. Sa visez cu tine în braţe. Să te privesc în timp ce dormi şi să am grija de tine în fiecare minut al zilei.

Mi-am ridicat privirea şi am văzut în ochii lui cum fiecare cuvânt îi venea direct din suflet. Vorbea serios, mă iubea, mă dorea alături de el. Am simţit cum inima îmi bătea mai tare, cum fericirea îmi inunda fiinţa, mă făcea să mâ topesc. Cum puteam să-l iubesc atât de mult? Cum reuşea să obţină atât de multe de la mine, fără să mi se para că fac un efort să-i ofer ce dorea?

— Bine. 0 să mă mut cu tine, l-am asigurat, iară să-mi vină nici mie să cred.

Un zâmbet larg i-a apărut pe chip.

— Mai zi o dată, mi-a cerut, dezlipindu-se de blat ca să-mi cuprindă obrajii în palme.

— O să stau cu tine, o să stăm împreună.

Gata cu coşmarurile, gata cu temerile; cu el alături aveam să-mi revin încetul cu încetul, cu el puteam să trec peste orice. M-am apropiat de el şi şi-a lipit buzele de ale mele. Am simţit cum zâmbeşte. Răspunsul meu îl făcea fericit, ăsta era adevărul, era limpede pentru mine şi mă umplea de bucurie.

— Dumnezeule, cât de mult te iubesc! a exclamat, ţinându-mă de mijloc şi trăgându-mă spre el.

L-am îmbrăţişat şi am râs când am văzut peste umărul lui că N ne privea din capătul celălalt al bolului, mic, negru şi cu ochii săi albaştri. Urma să locuim toţi trei împreuna, eu, Nick şi N.

Din păcate, zilele următoare au trecut repede. Mama încă nu ştia că intenţionam să locuiesc cu Nick după ce ne întorceam din excursie şi nu aveam de gând să-i spun decât atunci când avea să fie strict necesar. El fusese într-o dispoziţie foarte bună, dar starea sa de spirit începuse să se schimbe pe măsură ce se apropia momentul în care urma să plec pentru o lună întreagă. Luase în serios decizia mea de a mă muta cu el, motiv pentru care eliberase jumătate de dulap şi o comodă ca să am loc să-mi pun hainele, pe care le dusesem pe ascuns când mergeam să-l vizitez. Apartamentul, care înainte era prea masculin pentru gustul meu, devenise un loc mai primitor: fuseserăm împreună să cumpărăm nişte pernuţe colorate şi îl obligasem să înlocuiască cearşafurile negre din dormitor cu unele albe, mult mai agreabile. Nick era bucuros. Din partea lui puteam să

vopsesc pereţii în roz; atâta vreme cât stăteam cu el, nu-î pasa. îmi dusesem şi câteva dintre cărţile mele preferate, iar mama nu părea să fi observat nimic.

Căldura pusese deja stăpânire pe oraş, rămăseseră în urma zilele când era nevoie să purtăm pulovere sau pantaloni lungi. Nick mă dusese la plajă aproape în fiecare zi, tăcuserăm baie împreună în mare şi încercase fără succes să mă înveţe să fac surfing. A venit însă şi ziua în care eu şi mama urma să plecăm în excursie şi să ne întoarcem abia la jumătatea lunii august

Dumnezeule, o aşteptam cu nerăbdare, dar nu ştiam cum puteam să stau departe de Nick atât de mult timp!

Eram în camera mea, cu o valiză deschisă pe pat iar Nicholas stătea pe scaunul de la biroul meu, jucându-se cu N şi ignorându-mă în mod intenţionat. De două zile era îmbufnat nici nu voia să mă audă vorbind despre excursie sau despre orice avea legătură cu ea, dar urma să plec peste două ore, aşa că trebuia sa înceapă să se obişnuiască cu jdeea. De vreo cinci ori îmi scosese lucruri din valiză şi le pusese la locul lor, fără să-mi dau seama. îmi ascunsese şi paşaportul, pe care l-am găsit, trei zile mai târziu, printre lucrurile lui de serviciu. Mă amenințase că o să mă lege de pat sau că o să-l lase pe N să moară de foame dacă plecam. Ignorasem cum putusem mai bine toate încercările sale de a sabota excursia, pentru că ştiam că era la fel de afectat sau chiar mai afectat decât mine.

— Te avertizez doar că, în Spania, căldura este infernală şi, în plus, ţie nu-ţi plac fructele de mare, aşa că nu te văd bine. Turnul Eiffel, pe de altă parte, e sub

aşteptări. Când ajungi în vârf te întrebi: asta-i tot? Ah, iar în Anglia să nu te aştepţi la nimic ieşit din comun, vremea e oribilă, iar oamenii sunt serioşi şi plictisitori.

— Ai de gând să continui cu atitudinea asta insuportabil;'!? l-am întrerupt enervată.

M-am apropiat de el şi i l-am smuls din braţe pe N, căruia îi cumpărase o jucărie stupidă care îl scotea din minţi: Nick avea deja vreo zece zgârieturi pe mână.

înainte de a mă întoarce cu spatele, m-a prins şi m-a obligat să mă aşez pe genunchii lui, cu N între noi.

S-a uitat la mine serios, de parca s-ar fi gândit dacă să-mi spună sau nu ce-i trecea, de fapt, prin cap.

— Nu te duce! a zis brusc.

Mi-ain dat ochii peste cap. Nu din nou.

— Haide, N, atacă-l, i-am spus pisoiului, luându-l în braţe şi punându-i-l în faţă, iar Nick s-a încruntat. De fapt, mai bine poartă-te frumos, pisoiaşule, nu vrem ca nebunul ăsta să te arunce la canal. '

L-am ridicat şi l-am sărutat pe capul negru şi pufos.

Nicholas m-a privit încordat.

— Acum mă ignori?

— După ce am răspuns deja- la aceeaşi întrebare de vreo zece mii de ori, da, am răspuns, privindu-l fix. Nu-mi place să repet.

A ridicat o sprânceană, în mod evident enervat de cuvintele mele.

— Pune jos pisica aia afurisită şi uită-te la mine, mi-a cerut, luându-mi-l pe N din braţe şi lăsându-l jos.

L-am privit pregătită de ceartă.

— Să nu faci nimic stupid sau periculos, m-a avertizat, ţinându-mă strâns de mijloc, ca şi cum, în felul ăsta, m-ar fi putut obliga să rămân cu el. Să nu bei şi să nu vorbeşti cu necunoscuţi.

— Tu auzi ce spui?

M-am eliberat din strânsoarea sa şi m-am dat un pic în spate. De ce trebuia să fie atât de gelos şi însetat de control? Nu suportam lucrul ăsta. Fir-ar să fie, nu avea încredere în mine?

Am început să bag lucruri în valiză fără să-l privesc Şi. după ce am umplut-o, am tras de fermoar. La naiba, nu mergea!

Mi-a dat mâna la o parte şi a tras cu putere, închizând-o în locul meu.

L-am auzit oftând lângă mine.

10

— O să-mi fie dor de tine.

L-am privit şi am văzut cât era de abătut.

— Ce o să mă fac fără tine? a întrebat pierdut.

Am tras aer adânc în piept ca să mă calmez. I-am luat faţa în palme şi m-am ridicat pe vârfuri ca să-l pot privi în ochi.

— înainte să-ţi dai seama, o să fiu înapoi şi o să mă ai doar pentru tine. O să mă mut cu tine când mă întorc, i-am promis, sperând că asta avea să-i ridice moralul.

M-a mângâiat pe braţe cu delicateţe. Cum putea trece de la o stare la alta atât de repede?

— Te iubesc, pistruiata! Nu vreau să ţi se întâmple nimic rău şi mă îmbolnăveşte gândul că nu pot avea grijă de tine când eşti plecată.

Am simţit o căldură în piept. Avea să-mi lipsească, mult de tot

L-am sărutat tandru pe buze.

— Şi eu te iubesc, n-o să păţesc nimic…

Am citit în ochii săi că vorbele mele nu fuseseră de-ajuns şi am înţeles în clipa aceea că plecarea mea avea să fie o probă de foc pentru relaţia noastră. Nu ştiam cum urma să ne afecteze o despărţire atât de îndelungată.

NICK

Eu le-am dus la aeroport. Tata.şi-a luat rămas-bun acasă, pentru ca trebuia să meargă la birou. Nu mă încânta ideea de a-mi petrece ultima oră cu Noah, iar mama ei să fie pe bancheta din spate a maşinii. Dar n-am mai zis nimic. Excursia aceea nu-mi plăcea deloc, deja îmi spusesem punctul de vedere, dar nu puteam face nimic.

Am privit-o cu coada ochiului pe Noah, care stătea tăcută şi gânditoare. Insistase să îl ia şi pe afurisitul de pisoi şi îl mângâia distrată, privind pe fereastra. Am întins braţul şi i-am ghidat mâna spre schimbătorul de viteze. Simţeam un gol în piept şi nu suportam să mă simt aşa. Fir-ar să fie, era doar o lună, nu era chiar atât de răul De când devenisem atât de dependent?

Nu puteam să continui aşa, nu puteam s-o iau razna pentru că nu aveam s-o văd timp de o lună, trebuia să iau lucrurile mai uşor. Despărţirea noastră urma să fie un test de supravieţuire pe cont propriu. Am privit-o cu coada ochiului şi mi-a zâmbit, dar în ochii săi se citea tristeţea.

Mama ei avea toată faţa luminată de un zâmbet, era încântată. De ce pentru ea nu era nicio problemă să stea o lună departe de soţul ei? Nu înţelegeam şi, fără să vreau, am strâns-o mai tare de m ână pe Noah.

Când am ajuns la aeroportul LAX, am oprit în parcare şi am scos geamantanele, în timp ce Raffaella căuta un cărucior. Noah s-a apropiat în grabă de mine şi m-a sărutat pe buze.

10

— Ce faci? am întrebat-o încercând să par amuzat, deşi nu eram.

— Te sărut înainte să se întoarcă mama, a răspuns.

Oare nu avea de gând să mă sărute şi în aeroport, cu

mama ei de faţă?

N-am zis nimic, pentru că intenţionam s-o sărut ori de câte ori aveam chef şi oriunde aş fi dorit.

O jumătate de oră mai târziu, bagajele de cală erau predate, iar Raffaella insista să meargă deja spre poarta de îmbarcare. Mai era o oră până la plecare, dar femeia aceea mă scotea din minţi.

— Mamă, ia-o tu înainte! Vreau să fiu singură o clipă cu Nicholas înainte să plec, i-a spus.

Mama ei s-a încruntat drept răspuns.

S-a uitat la mine, apoi la Noah şi, în final, la pisică. Privirea enervată pe care i-a aruncat-o mi-a trezit instinctul de protecţie.

Era pisica noastră.

în cele din urmă, şi-a luat rămas-bun de la mine şi a plecat, lăsându-ne singuri.

I-am trecut un braţ pe după umeri şi am tras-o spre mine. Am sarutat-o pe creştet, în timp ce ne îndreptam cu paşi de melc spre controlul de securitate.

— Nu ar trebui să mă simt atât de tristă, Nick, a mărturisit ea.

Mi-am coborât privirea şi m-am uitat în ochii ei. La naiba, era adevărat! Nu trebuia să fim atât de trişti. Era doar o lună. Unele cupluri nu se vedeau un an întreg. Nu voiam ca Noah să plece tristă, nu voiam să o văd suferind şi cu atât mai puţin pentru ceva care ar fi trebuit să o facă fericită. Mi-am reproşat că insistasem atât de mult să rămână. Dacă aş fi fost de acord cu acea excursie de la început, poate că acum nu s-ar fi simţit atât de copleşită şi nu ar fi atât de mâhnită.

— Nu fi tristă, pistruiatei i-am spus, strângând-o la piept, iar N a mieunat supărat pentru că fusese strivit între noi. Căldura din Spania e grozavă, iar Turnul Eiffel e foarte frumos, o să-ţi placă, am asigurat-o şi un zâmbet i-a apărut pe buze. Ne vedem când te întorci, o să te aştept cu bestia asta, am adăugat, arătând spre N.

— Te rog, ai grijă de el, Nicholas, să nu uiţi să-l hrăneşti şi nu-i mai da să bea vin, pentru numele lui Dumnezeu, m-a rugat ea, sincer îngrijorată.

— Nu s-a întâmplat decât o dată, iar pisoiului i-a plăcut, am răspuns, luând-o peste picior.

Şi-a dat ochii peste cap şi a strâns pisoiul la piept.

— Poftim, ia-l, mi-a spus, întinzându-mi-l.

L-am luat cu o mână, iar cu cealaltă am mângâiat-o pe faţă şi mi-am apropiat buzele de ale ei.

— Te iubesc, i-am spus după ce i-am gustat buzele pentru ultima oară în acea lună.

Un zâmbet i-a luminat chipul.

— Eu te iubesc şi mai mult.

Am privit-o în timp ce se îndepărta şi am simţit un nod în stomac. îşi prinsese părul lung într-o coadă înaltă, iar pantalonii scurţi îi scoteau în evidenţă picioarele. Avea să-i înnebunească pe toţi bărbaţii care i-ar fi ieşit în cale. Am respirat adânc, încercând să mă liniştesc. Acum eram singur caN.

în clipa în care am intrat în casă m-a cuprins depresia. Am lăsat pisica jos să se plimbe în voie şi am privit apartamentul cu nostalgie. Habar n-aveam ce puteam să fac patru săptămâni fără ea. Eram conştient că viaţa mea se schimbase radical, nici măcar nu-mi mai aminteam cum era să fiu singur, fără cineva lângă mine. Mă simţeam ca şi cum aş fi privit printr-un geam opac, ca şi cum aş fi trăit două vieţi, una înainte şi cealaltă după Noah Morgan.

Apartamentul arăta impecabil. Noah nu era obsedată de curăţenie, dar cu o zi înainte de plecare o luase un pic razna şi aranjase toate lucrurile care nu erau la locul lor; era o reacţie ciudată, |>e care nu o avea decât atunci când era foarte stresată, lucni de care avusesem ocazia să mă conving în ultimele luni.

Mă îngrijora gândul că era la mii de kilometri distanţă, traversând ţara chiar în clipa aceea spre New York, unde avea escală înainte de a decola spre Italia. Nu-mi fusese niciodată

MtKLtDbHON

frica de avioane. De-a lungul vieţii am zburat de nenumărate ori, dar acum, când Noah era cea care se afla la bordul unui avion, eram surprins de câte imagini şi gânduri groaznice se ascundeau în creierul meu. Avionul putea să sufere o defecţiune, să se prăbuşească în ocean, să aibă loc un atentat. Posibilităţile erau infinite şi nu puteam face nimic să-mi potolesc teama pe care o simţeam în piept.

Cinci ore mai târziu, sunetul telefonului m-a trezit din somnul agitat în care mă cufundasem fără să-mi dau seama. M-am trezit dezorientat.

— Nick? s-a auzit vocea ei la celălalt capăt al firului.

— Aţi ajuns? am întrebat, încercând să mă concentrez.

— Da, suntem la aeroport. Locul ăsta e imens, îmi pare rău că nu ne putem opri să vizităm oraşul, cred că e incredibil.

Noah părea fericită, iar asta mi-a ridicat puţin moralul, deşi îmi era deja dor de ea.

— New Yorkul e al meu, am spus, iar Noah a râs.

— Poftim? a întrebat şi am auzit larma din jurul său.

îmi imaginam cum arăta aeroportul, cu bărbaţi

îmbrăcaţi la costum şi cu serviete care ajungeau în oraşul ce nu doarme niciodată, mame cu copii plângăcioşi şi enervanţi, vocea aceea feminină răsunând în difuzoare şi adresându-se persoanelor întârziate care riscau să piardă avionul.

— Vreau să fiu eu cel care îţi arată oraşul New York, asta am vrut să spun, m-am grăbit să clarific.

M-am ridicat de pe canapea şi m-am dus spre chiuveta din bucătărie,

— Promite-mi că vom veni împreună, Nick, la iarnă, când va fi zăpadă, a exclamat entuziasmată.

Am zâmbit prosteşte, imaginându-mi cum aveam să merg cu Noah la New York, să hoinărim pe străzi împreună, să ne oprim în cafenele. Urma să bem ciocolată caldă şi s-o duc la Empire State, iar odată ajunşi sus intenţionam s-o sărut până ce ne-am fi pierdut amândoi răsuflarea.

— îţi promit, iubirea mea, am şoptit.

Am auzit o voce în fundal strigând-o pe Noah: mama ei, evident.

— Nick, trebuie să închid, a spus ea în graba. Te sun când ajungem în Italia. Te iubesc!

înainte de a-i putea răspunde, deja închisese.

Noah a ajuns cu bine în Italia. M-a sunat, dar am vorbit puţin, pentru că, spunea ea, dacă am fi vorbit mai mult ar fi costat-o o avere. Am vrut să-i spun să nu-şi facă griji pentru factura la telefon, dar a iiisistat că era mai bine să vorbim pe Skype când avea să se conecteze la reţeaua Wi-Fi a hotelului. Problema era că diferenţa de fus orar era foarte mare, ceea ce însemna că, în timp ce eu dormeam, ea avea să fie la plimbare şi viceversa.

Zilele treceau, iar apelurile pe Skype au devenit scurte rezumate ale întâmplărilor de peste zi. Era epuizată când mă suna, motiv pentru care, practic, nu vorbeam mai mult de cinci minute. Uram lucrul ăsta, nu suportam să fiu departe de ea, sa n-o pot atinge, să nu putem sta de vorbă ore întregi, dar îmi promisesem mie însumi să nu-i stric excursia. De aceea când vorbeam mă

prefăceam că totul e în regulă, deşi în sinea mea blestemam ziua în care o lăsasem să plece.

Mi-am petrecut cea mai mare parte din timp la sală şi făcând surfing, iar în weeikend o vizitam pe sora mea, Madison. în sâmbăta de după plecarea lui Noah, m-am urcat în maşină şi m-am dus direct la Las Vegas. Lion a ţinut să mă însoţească şi, având în vedere că nu ne văzuserăm toată săptămâna, m-am bucurat că a venit cu mine. Maddie îl cunoştea deja pe prietenul meu cel mai bun şi se înţelegeau foarte bine.

~ Nu ştiu cum o să te descurci încă trei săptămâni fără Noah, a comentat Lion în timp ce conduceam pe autostradă.

Urma să ajungem la Las Vegas abia seara, motiv pentru care întâlnirea cu sora mea era programată pentru ziua următoare. Aveam rezervată o cameră la hotelul Caesars, pentru că, deşi ne duseserăm să o vedem pe surioara mea de şase ani, aveam de gând să dăm o raită prin cazinou şi să bem câteva păhărele. Până la urmă, eram în Las Vegas.

L-am săgetat cu privirea când mi-a amintit de săptămânile chinuitoare care urmau.

— Ce vrei să-ţi spun? a întrebat, ridicând mâinile. Jenna nu a plecat decât de două zile în croaziera aia afurisită cu părinţii ei, iar eu mă urc deja pe pereţi, deşi ea se întoarce peste cinci zile.

Era prima dată când Jenna pleca în vacanţă fără Lion. Cu un an în urmă veniseră cu noi îa Bahamas, iar ea

fusese plecată doar un weekend cu părinţii săi la casa lor din Hamptons. Anul ăsta, se pare că părinţii fetelor se puseseră de acord să ne scoată din minţi, luându-le pe iubitele noastre de lângă noi.

— Abia aştept ca Noah să vină să locuiască cu mine. Atunci se va termina cu prostiile astea, iar mama ei va lua mai în serios relaţia noastră, am spus, strângând cu putere volanul.

Era ora trei după-amiază în Los Angeles, ceea ce însemna că Noah dormea probabil. Cât de mult mi-ar 6 plăcut să fiu cu ea în pat în clipa aceea!

Iion a tăcut, lucru care nu-i stătea în caracter, şi l-am privit curios cu coada ochiului.

— Ce-i cu tine? l-am întrebat, văzând că starea lui de spirit se înrăutăţise şi mai mult

Niciunul dintre noi nu era o companie foarte plăcută în clipa acea.

A continuat să se uite pe fereastră.

— Mi-ar plăcea să am un loc în care s-o duc pe Jenna şi să stăm împreună, mă înţelegi, un loc care să fie la înălţime, nu apartamentul mizerabil în care locuiesc, a răbufnit.

M-au surprins vorbele lui. De când îl cunoşteam, de mai bine de cinci ani, nu îl auzisem niciodată plângându-sede bani, nici măcar o dată. Noi doi proveneam din lumi complet diferite: eu aveam un fond fiduciar pe numele meu şi câştigam un salariu foarte bun lucrând la cabinetul de avocaturii. Nu fusesem niciodată nevoit să îmi fac griji pentru luminile astea, nu fusesem educat aşa, pur şi simplu crescusem fără niciun fel de lipsuri, dar eram conştient de cât de greu era să obţii toate astea dacă nu aveai un tată multimilionar care să-ţi asigure traiul. în anul în care locuisem cu Lion înţelesesem că lucrurile nu cădeau din cer şi că unii oameni munceau din greu ca să aibă bani de mâncare. Lion muncea o mare parte din zi la atelierul pe care îl moştenise de la bunicul său. Nu se putea baza pe fratele lui mai mare, care nu peste mult timp urma să iasă de la închisoare, unde fusese deja de două ori. Aşa că Lion era cel care trebuia să achite toate facturile, atât pentru casă, cât şi pentru atelier.

Participam ia cursele de maşini, la lupte şi la toate celelalte pentru că, pe lângă faptul că-mi plăceau, aşa îl puteam ajuta pe lion. Eram ca fraţii, chiar dacă proveneam din medii diferite şi uneori, aşa cum se întâmpla acum, era evidentă diferenţa uriaşă dintre noi doi.

— Ştii că pe Jenna n-o interesează unde locuieşti, Lion, am remarcat, simţindu-mă prost.

Lion n-ar trebui să treacă prin aşa ceva, n-ar trebui să gândească aşa, nimeni nu merita mai mult decât el să poată trăi liniştit şi fără probleme. în plus, Jenna n-ar fi fost niciodată o povară pentru el. La fel ca mine, mai mult ca sigur că şi Jenna avea un cont deschis pe numele ei, care avea să-i permită să trăiască liniştită după ce împlinea douăzeci şi unu de ani. Pentru numele lui Dumnezeu, tatăl ei era un magnat al petrolului!

— Mă interesează pe mine. Crezi că nu ştiu ce fel de persoană e sau cu ce e obişnuită? mi-a reproşat, ridicând tonul. Eu nu o să-i pot oferi nici măcar jumătate din ceea ce are ea nevoie.

— Banii nu sunt totul în viaţă, am spus.

Lion a izbucnit în râs.

— Zise băiatul bogat.

Depăşise măsura şi în orice altă ocazie l-aş fi trimis la plimbare, dar ştiam că în spatele cuvintelor sale era un sentiment sincer şi profund, care îl afecta foarte tare.

Nu i-am răspuns şi nici el n-a mai zis nimic. Am continuat călătoria în tăcere, ascultând muzică, şi nu ne-am oprit nici măcar să luăm prânzul.

Când am ajuns, aveam deja altă stare de spirit: era imposibil să nu te simţi copleşit de atmosfera din Las Vegas, de oameni, de locuri, de lumini, de hotel. Caesars era

impresionant, era practic un oraş, cu magazine ale celor mai cunoscute branduri de îmbrăcăminte. Fetele erau înnebunite. Nu era ca în Italia, dar era un loc interesant, trebuie sa recunoaştem. Camera noastră era situată în aripa de vest a hotelului, care era imensă, şi am avut ceva de mers până am ajuns la ea.

— Ce vrei să facem? a întrebat Lion, ieşind pe terasă şi aprinzându-şi o ţigară.

— Hai să bem ceva, i-am răspuns.

Nu voiam să recunosc, dar, de fiecare dată când mergeam s-o văd pe Madison, starea mea de spirit se înrăutăţea. Pur şi simplu mă scotea din minţi să ştiu ca mama era atât de aproape, mi se părea insuportabil.

Am coborât şi am mers la unul dintre numeroasele baruri din hotel, unul aflat lângă cazinou. Lion era foarte bun la jocurile de cărţi şi eram sigur că i-ar fi plăcut să joace câteva partide înainte de a ne întoarce în cameră. Era destul de târziu şi eram obosit după ce condusesem până acolo, dar am savurat din plin păhărelele de rom vechi, care mi-au calmat încetul cu încetul anxietatea şi proasta dispoziţie.

— Ai chef să joci? m-a întrebat o jumătate de oră mai târziu, când eram amândoi ceva mai binedispuşi.

— Du-te tu, eu prefer să rămân aici, am răspuns, în timp ce scoteam telefonul şi verificam dacă aveam vreun mesajdelaNoah.

Cu puţin timp înainte, îi trimisesem un mesaj pe jumătate în glumă, pe jumătate în serios, în care o întrebam dacă dorea să-i trimit ceva care să-i amintească de mine. Nu mai vorbiserăm de aproape două zile şi, dacă nu mă înşelam, ar fi trebuit să fi ajuns În Londra de puţin timp.
îmi răspunsese.

Sâ păstrez ceva care să mă ajute să-mi amintesc de tine ar însemna să admit că te pot uita.

Mi-am dat ochii peste cap.

Acum trebuie să-l citezi pe Shakespeare ca să vorbeşti cu mine? Nu mai ai idei proprii?

O secundă mai târziu s-a conectat şi am simţit în mine o căldură pe care o simţeam doar atunci când era vorba despre ea.

Sunt aici doar de doua ore şi sunt deja fascinată de cultura literală a acestei ţări, iar dacă nu-ţt plac mesajele mele romantice, n-o să-Îi mai trimit, fraierule.

Mesajul era urmat de o mulţime de emoticoane cu feţe supărate. M-a făcut să zâmbesc.

Eu o să-ţi dau altceva decât mesaje romantice când o să te întorci din călătoria asta nenorocită. Mo să avem nevoie de niciun scriitor mort. Noi doi suntem un poem, iubirea mea.

Habar n-aveam cum urma să suport următoarele două săptămâni şi jumătate.

A doua zi dimineaţă, m-am trezit devreme şi am intrat la duş, încercând să par binedispus pentru întâlnirea cu sora mea. După ce o luam, urma să ne vedem cu Iion la hotel şi să ne hotărâm ce să facem.

Am ieşit la volanul maşinii din zona turistică a acelui oraş nebun, ajungând la parcul de lângă cartierul de

bogătaşi unde locuia sora mea. Am coborât din maşină şi mi-am pus ochelarii de soare, regretând că băusem im pahar în plus cu o seară înainte. Ţinând cont de dispoziţia mea, care fusese oricum la limită în ultimele zile, nu aveam chef de prostii şi cu atât mai puţin de surprize neplăcute. De aceea, când am văzut-o pe femeia care se îndrepta spre mine cu sora mea de mână, a trebuit să respir adânc de câteva ori şi să-mi reamintesc că era totuşi vorba despre o fetiţă de şase ani ca să nu mă urc din nou în maşină şi să plec fără să privesc înapoi.

Femeia înaltă şi blondă care veneu spre mine era ultima persoană pe care îmi doream s-o văd în faţa ochilor.

— Nickl a strigat sora mea, şi s-a desprins de mama alergând spre mine.

Am ignorat zvâcnetul tâmplelor provocat de acel ţipăt ascuţit pe care numai Madison părea capabilă să-l aibă şi am ridicat-o în braţe de îndată ce a ajuns la mine.

— Bună, prinţesa mea! am salutat-o şi apoi am îmbra- ţişat-o, ignorând-o pe mama, care se oprise lângă noi.

— Bună, Nicholas, a spus cu timiditate, dar demnă, aşa cum făcea întotdeauna.

Nu se schimbase prea mult de când o văzusem ultima dată, cu câteva luni în urmă, când ea şi soţul ei cel imbecil o neglijaseră pe sora mea, iar Maddie ajunsese la spital cu cetoacidoză diabetică.

— Ce cauţi aici? m-am răstit la ea, lăsând-o jos pe Maddie lângă mine.

Sora mea s-a strecurat între noi, luându-mă de mână şi întinzându-se şi după mâna mamei.

— în sfârşit, suntem împreună toţi trei! a exclamat entuziasmată.

Mă rugase de nu ştiu câte ori să merg acasă la ea, insistase de multe ori să ne jucăm împreună în camera ei

sau sa vin la petrecerile de ziua ei. Toate rugăminţile sale aveau un singur scop: ca eu şi mama să fim împreună în aceeaşi încăpere.

— Voiam să vorbesc cu tine, mi-a răspuns încordată dar încerca să n-o arate.

Era îmbrăcată impecabil, cu părul blond şi scurt dat pe spate şi o bentiţă ridicolă pe cap. Era la fel ca femeile di« cartierul meu, la fel ca toate femeile pe care le uram şi le dispreţuiam pentru simplitatea lor. înfăţişarea sa n-o împiedicase însă niciodată să fie tratată ca o regină de toţi bărbaţii pe care îi cunoscuse: toţi o idolatrizau şi voiau să facă sex cu ea.

— Nimic din ce ai să-mi spui nu mă interesează, ai» răspuns, sperând ca tonul meu să nu dezvăluie cât de mult mă afecta s-o văd, cât de mult detestam s-o am în faţa ochilor.

Au început sa mă asalteze amintirile din copilărie: mama învelindu-mă la culcare, apărându-mă de tata, aştep- tându-mă cu clătite duminica. Aceste amintiri au fost îus5 urmate de altele. Altele pe care nu voiam să le retrăiesc.

— Te rog, Nick...

— Nick! a întrerupt-o Madison. Mama vrea să vină cu noi, aşa ini-a spus.

M-am uitat din nou la femeia aceea şi presupun că privirea pe care i-am aruncat-o a făcut-o să dea înapoi, pentru că s-a grăbit să spună:

— Madison, mai bine mergeţi voi doi, eu trebuie să merg la coafor, scumpa mea. Ne vedem diseară, i-a spus, aplecându-se şi sărutând-o pe creştet.

Mi s-a părut ciudat să văd cum o trata. Presupun că o parte din mine se aştepta să o trateze cu răceală sau pur şi simplu să fie indiferentă, orice mai puţin atenţia pe care i-o arăta. Mama putea fi iubitoare şi în acelaşi timp ticăloasă.

Maddie n-a spus nimic, mulţumindu-se să ne observe. Voiam să dispar de acolo cât mai repede posibil şi am fost nevoit să recurg la toată stăpânirea de sine când mama a făcut un pas în faţă şi m-a sărutat rapid pe obraz. Ce urmărea cu toate astea? Ce naiba punea la cale?

— Ai grijă de tine, Nicholas! a spus, după care s-a răsucit pe călcâie şi a făcut cale întoarsă.

Nu i-am mai acordat nicio secundă din atenţia mea. M-am întors către sora mea mai mică şi am schiţat un zâmbet cât mai convingător.

— La ce tortură o să mă supui azi, pitico? am întrebat-o, ridicând-o şi trecând-o peste umăr.

A început să râdă şi mi-am dat seama că privirea tristă pe care o avusese cu o clipă înainte dispăruse. Cu mine nu trebuia să fie tristă niciodată, îmi. promisesem asta mie însumi cu ani în urmă, din clipa în care o cunoscusem.

Lion ne aştepta la intrarea în hotel şi am văzut pe faţa lui că era la fel de mahmur ca mine. Am început să râd când Maddie a luat-o la fugă spre el, ţipând ai glăsciorul ei ascuţit.

Lion a ridicat-o, ţinând-o atârnată de un picior cu capul în jos. Am râs, în timp ce sora mea ţipa ca o apucată. Doar unui nebun i-ar fi trecut prin cap să lase o copilă cum era sora mea în grija a doi sălbatici cum eram eu şi Lion.

- Unde mergem, domnişoară? l-a întrebat prietenul meu pe acel monstru cu ochi mari albaştri şi par blond auriu.

Maddie s-a uitat la mine entuziasmată, privind în toate părţile fără să se poată hotărî. Posibilităţile erau nenumărate, eram în capitala distracţiei.

- Putem merge să vedem rechinii? a exclamat ţopăind.

Mi-am dat ochii peste cap.

-Iar?

Fuseserăm la acvariu de o mie de ori înainte, dar surorii mele, spre deosebire de alte fete de vârsta ei, îi plăcea s3 stea în faţa unui bazin plin cu rechini ucigaşi şi să-i tachineze din spatele geamului.

După masa de prânz, ne-am dus la acvariu. Sora mea alerga de colo-colo fericită. în timp ce Iion o supraveghea şi se prosteau amândoi în faţa unui rechin alb înfricoşător, mi-am scos telefonul să văd dacă iubita mea îmi trimisese vreun mesaj. Nimic.

Am decis să folosesc cel mai adorabil truc al meu pentru a-mi ademeni sora.

- Hei, pitici), vino încoace!

Maddie m-a săgetat cu ochii săi albaştri.

- Nu sunt pitică, a protestat îmbufnată.

„Cum spui tu”, mi-am zis în sinea mea.

- Hai să-i trimitem o poză lui Noah, vino!

Ochii i s-au luminat când am pomenit de ea. Presupuu că aşa arătam şi eu de fiecare dată când vorbeam despre Noah sau eram împreună cu ea.

Am setat telefonul pentru un selfie şi am tras-o pe copilă lângă mine ca să facem poza.

- Scoate limba, Nick, uite aşa, m-a învăţat şmechera, scoţând limba ei minusculă.

Am râs, dar am imitat-o şi ne-am făcut un selfie cu limba scoasă.

Mi-e dor de tine, pistruiate, mie şi monstrului de lângă mine. Te iubesc.

10

NOAH

Când m-am trezit în dimineaţa aceea, primul lucru pe care l-am făcut a fost să deschid telefonul mobil. Cu o seară înainte adormisem înainte de a putea răspunde la ultimul mesaj primit de la Nick.

Am deschis mesajele şi am văzut că îmi mai trimisese unul în urmă cu patru ore. Am zâmbit prosteşte când am văzut poza trimisă: el şi Maddie scoteau limba în faţa camerei şi zâmbeau pentru mine. Era atât de chipeş, cu părul său negru răvăşit... Şi fetiţa aceea care îi semăna atât de mult şi, în acelaşi timp, era atât de diferită. Ştiam că, după ce se ducea să o vadă pe Maddie, starea lui de spirit se înrăutăţea, şi timp de mai multe ore era deprimat şi prost dispus.

îmi era dor de el. îmi doream din tot sufletul sa-i aud vocea şi să-l am lângă mine.

Din fericire, mama avea camera ei, aşa că eram singură când am luat telefonul şi am format numărul lui. Ara aşteptat cu nerăbdare să-mi răspundă. în Statele Unite era târziu, presupun că dormea, dar, chiar şi aşa, am aşteptat cu nerăbdare să-i aud vocea.

— Noah? a răspuns la al cincilea ton de apel.

— Mi-e dor de tine, am spus simplu.

10

L-am auzit ridicându-se în capul oaselor şi mi l-am imaginat cum aprinde veioza şi îşi trece mâna peste faţă, ca să se trezească pentru mine.

— Nu mă trezi ca să-mi spui asta, pistruiato, a protestat cu un mormăit. Spune-mi că te distrezi de minune,

că nici măcar nu te gândeşti la mine, pentru că altfel excursia asta stupidă nu are niciun sens.

Am zâmbit cu tristeţe, sprijinindu-mi capul pe pernă,

— Ştii bine că mă distrez, dar nu e la fel fără tine, am replicat, ştiind că, în ciuda cuvintelor lui, îi plăcea să-i spun că mi-era dor de el. Cum a fost întâlnirea cu Maddie? l-am întrebat.

Mi-ar fi plăcut să-l pot însoţi. îmi plăcea să merg cu el şi să văd cum se purta cu sora lui: era un Nick complet diferit, un Nick afectuos şi răbdător, amuzant şi protector.

A urmat o scurtă tăcere, după care a vorbit din nou.

— A venit cu mama, a răbufnit pe un ton pe care îl cunoşteam deja prea bine. Dacă ai fi văzut-o... Atât de dichisită ca o Bărbie de patruzeci de ani, obligându-ml s-o tratez în faţa lui Maddie aşa cum nu merită.

„La naiba, mama lui.” încă îmi mai aminteam cât de supărat fusese după ce o văzuse în treacăt la spital când Maddie se îmbolnăvise. Disperarea din glas, ochii umezi după ce o văzuse pentru prima dată după mulţi ani...

— Nu ar fi trebuit să forţeze nota aşa, am comentat enervată,

înţelegeam că mama lui dorea să reia legătura cu Nick, la urma urmei era fiul ei, dar nu ar fi trebuit să-l pună între ciocan şi nicovală.

— Nu ştiu ce naiba vrea, dar nu vreau să fiu nevoit să o văd din nou, nu mă interesează să ştiu nimic despre ea sau despre viaţa ei.

Părea furios, dar simţeam şi o oarecare tristeţe, pe care o ascundea bine. îl cunoşteam însă suficient de bine încât să-mi dau seama că o parte din el dorea să afle ce avea de spus mama lui,

— Nicholas... nu crezi că...? am început precaută, dar m-a întrerupt imediat.

— Nu mă lua cu chestii de-astea, Noah. Nu, în niciun caz, nici măcar să nu mai încerci. N-am de gând să vorbesc

cu femeia aia, n-am de gând să mai stau vreodată în aceeaşi încăpere cu ea.

Mă speria tonul lui. O singură dată insinuasem că poate ar trebui să reia legătura cu mama lui, s-o lase să-i dea explicaţii sau măcar să încerce să aibă o relaţie cordială cu ea, dar s-a înfuriat rău. Mai era ceva ce nu-mi povestea. Ştiam că nu o ura atât de tare doar pentru că îl abandonase când era mic, lucru câre era oricum

îngrozitor, ci că se mai întâmplase ceva, ceva ce ştiam că nu avea de gând să-mi povestească.

— Bine, îmi pare rău, am încuviinţat, încercând să liniştesc spiritele.

L-am auzit respirând agitat în telefon.

— Acum mi-ar plăcea să te pătrund, să uit de toată mizeria asta şi să fac dragoste cu tine ore în şir. Mă scoate din minţi că ai plecat.

Am simţit un fiorin stomac când l-am auzit. Era furios, dar cuvintele sale m-au făcut să mă aprind pe dinăuntru. Şi eu aş fi vrut sa fiu în braţele lui, să îl las să-şi treacă buzele peste corpul meu, să-i simt mâinile imobilizându-mă pe saltea cu fermitate, dar şi cu o tandreţe şi grijă infinită.

— îmi pare rău că excursia asta e atât de groaznică pentru tine, serios, şi eu aş vrea să fiu acum cu tine, i-am răspuns, încercând să îl conving.

Dar ştiam că Nicholas era o persoană care avea nevoie de contactul fizic pentru a se simţi bine, pentru a se simţi iubit. Nu ştiam dacă vorbele mele aveau să fie suficiente încât să înţeleagă cât de mult îl iubeam şi cât de prost mă simţeam să ştiu că suferea din cauza mamei lui fără să poată vorbi cu nimeni în afară de minei Niciodată nu vorbea despre asta cu nimeni, nici măcar cu Lion.

— Nu-ţi face griji pentru mine, Noah, sunt bine, a zis o secundă mai târziu.

Ar fi vrut să-mi facă excursia plăcută, dar cumva voia şi să-mi reproşeze că plecasem.

Am auzit-o pe mama trezindu-se în camera de alături. Era deja târziu şi, dacă voiam să facem tot ce ne propusese- răm pentru ziua aceea, trebuia să plecăm.

— Trebuie să închid, i-am spus, dorindu-mi să pot vorbi cu el ore întregi.

Linişte.

— Ai grijă! Te iubesc, a spus în cele din urmă şi a închis.

Excursia era nemaipomenită. Oricât de dor mi-ar fi fost de Nick, nu-mi venea să cred că eram atât de norocoasă să vizitez atâtea locuri minunate. îmi plăcuse mult Italia, unde am vizitat Colosseumul şi ne-am plimbat pe străzile din Roma, am mâncat tortellini şi cea mai bună îngheţată cu zmeură pe care o gustasem vreodată. Acum eram la Londra de două zile şi mă îndrăgostisem de acel oraş. Totul mi se părea ieşit din paginile unui roman de Dickens. în plus, în toate cărţile pe care le citisem de-a lungul anilor, acţiunea se petrecea în acea metropolă. Majoritatea erau poveşti romantice de epocă, cu femei care se plimbau prin Hyde Park călare sau pe jos, întotdeauna împreună cu însoţitoarele lor. Clădirile erau elegante, vechi, dar faimoase şi îngrijite. Piccadilly era un muşuroi de oameni: afacerişti la costum şi cu serviete, tineri nonconformişti cu şepci colorate sau pur şi simplu turişti ca mine, care se plimbau prin mulţimea de oameni şi admirau luminile acelei străzi minunate. Harrods mă fascinase, dar preţurile sale mă îngroziseră, deşi presupun că, pentru cineva precum cei din familia Leister, faptul că o bomboană de ciocolată costa zece lire nu era nicio problemă.

Marna era încântată de tot ce vedea, la fel de entuziasmată ca mine, deşi era mai obişnuită, având în vedere că vizitase multe locuri cu William. Fuseseră în luna de miere la Londra şi pe urmă două săptămâni în Dubai. Era

evident că mama fusese în mai multe locuri decât mine. Mi-ani dat seama de asta văzând cât de diferit reacţionam la ceea ce vedeam. Eu eram fascinată de tot şi mă uimeau şi cele mai simple lucruri. Mama râdea de mine, dar în adâncul

IM

sufletului ştiam că, oricâte locuri ar fi vizitat, se simţea în continuare norocoasă să aibă tot ce aveam acum.

Zilele au trecut şi călătoream deja de aproape două săptămâni. Mai aveam de vizitat Franţa şi Spania şi până **atunci** – trecuseră trei zile de la conversaţia mea cu Nicholas – nu fusesem nevoită să împart camera cu mama. Dormeam întotdeauna într-un apartament cu două camere separate, dar în Franţa a fost o încurcătură cu rezervarea, motiv pentru care a trebuit să împărţim nu numai camera, ci şi patul.

— îţi place Parisul? m-a întrebat mama în timp ce îşi scotea cerceii, îmbrăcată deja în pijama.

Eu eram înfăşurată într-un prosop şi cu părul şiroind după duş.

— Oraşul este superb, am răspuns în timp ce mă îmbrăcam.

După ce mi-am pus lenjeria de corp, m-am întors spre oglinda în faţa căreia mama se pieptăna şi am văzut cum privirea i s-a oprit câteva secunde asupra cicatricii de pe abdomenul meu.

Nu ar fi trebuit să rămân atât de sumar îmbrăcată în faţa ei. Ştiam că se întrista ori de câte ori vedea dovada că era să fiu ucisă în acea noapte. Am citit în ochii ei că toate amintirile neplăcute i-au revenit în minte şi am vrut s-o fee să se gândească la lucruri mai vesele înainte de a se învinovăţi pentru ceva de care nu era răspunzătoare.

— Ai vorbit cu Nicholas? m-a întrebat un minut mai târziu, când îmi pusesem deja pijamaua, mă băgasem în pat şi aşteptam ca ea să termine să-şi dea cu toate cremele pe care le avea la ea.

— Da, îţi transmite salutări, am minţit, încercând să nu mă dau de gol.

Relaţia dintre mama şi Nicholas nu trecea prin cea mai bună perioadă şi de aceea încercam să evit să-i pomenesc în discurile pe care le aveam cu fiecare dintre ei.

Mama a dat din cap gânditoare.

— Eşti fericită cu el, Noah? m-a întrebat brusc.

Nu mă aşteptam la întrebarea asta şi am tăcut câteva secunde. Răspunsul era simplu: bineînţeles că eram fericită cu el, mai mult decât cu orice altă persoană. Atunci mi-am amintit că, în urmă cu ceva timp, când eram în Bahamas şi încă nu eram împreună, Nick mă întrebase acelaşi lucru, dacă eram fericită, iar răspunsul meu fusese că acolo, cu el, eram. Ce se întâmpla însă când nu eram împreună? Eram fericită când nu eram cu el? Eram pe deplin fericită acum, în camera asta, la atâţia kilometri distanţă, deşi ştiam că mă iubeşte şi că în scurt timp aveam să fim din nou împreună?

— Tăcerea ta e îngrijorătoare.

Am ridicat privirea şi mi-am dat seama că interpretase greşit tăcerea mea.

— Nu, nu, sigur că sunt fericită cu el; îl iubesc, mamă, m-am grăbit să o lămuresc.

Mama s-a uitat la mine încruntată.

— Nu pari foarte convinsă, a spus şi mi s-apărut ca văd o oarecare uşurare în privirea ei.

— Problema este că îl iubesc prea mult, am spus. Viaţa mea fără el nu ar avea niciun sens şi asta mă sperie.

Mama a închis o clipă ochii şi s-a întors spre mine.

— Asta nu are nicio logică.

Sigur că avea logică, vorbeam foarte serios. Cu Nicholas mă simţeam în siguranţă, mă proteja de coşmaruri, îmi oferea siguranţa care îmi lipsise toată viaţa: era singura persoană căreia îi puteam spune problemele mele. De aceea, când nu eram împreună simţeam că nu mai am niciun control asupra mea, mă asaltau gânduri care n-ar fi trebuit să existe şj senzaţii pe care ştiam că n-ar fi trebuit să le ¡un.

— Are toată logica din lume, mamă, şi credeam că tu, dintre toate persoanele pe care le cunosc, ar trebui să înţelegi, din moment ce eşti atât de îndrăgostită de William.

Mama a clătinat din cap.

— Te înşeli. Niciun bărbat nu ar trebui să fie sensul existenţei tale, m-ai auzit?

Dintr-odată se albise la faţă şi se uita la mine cu o privire tulburătoare, apoi a continuat:

— Viaţa mea s-a învârtit mult timp în jurul unui bărbat, al unei persoane care nu merita niriun minut din timpul meu. Când eram cu tatăl tău credeam că numai el mă putea suporta. Ajunsesem să cred că nimeni nu m-ar ii putut iubi vreodată, că nu puteam să trăiesc singură, fără sâ-l am alături.

Inima a început să-mi bată mai repede. Mama îmi vorbise foarte rar despre tata.

— Suferinţa pe care mi-o provoca nu avea nimic de-a face cu teama mea de a trăi fără el. Oamenii de genul ăsta intră în mintea ta şi o manipulează după bunul lor plac. Să nu permiţi niciodată unui bărbat să pună stăpânire pe sufletul tău, pentru că nu ştii ce va face cu el, dacă îl va preţui şi îl va adora sau dacă îl va lăsa să se ofilească între degetele lui.

— Nicholas nu e aşa, am zis foarte emoţionată.

Nu voiam să aud astfel de lucruri diii gura mamei, nu voiam să-mi spună că exista posibilitatea ca inima să-mi fie din nou sfărâmată. Nicholas mă iubea şi nu avea de gând să mă părăsească, el nu era ca tata, niciodată nu avea să fie ca el.

— Vreau să spun doar că trebuie să te gândeşti în primul rând la tine şi după aceea la ceilalţi. întotdeauna trebuie sa te pui pe primul loc, iar, dacă fericirea ta depinde de un băiat, ar trebui să te gândeşti mai bine. Bărbaţii vin şi pleacă, dar fericirea este ceva ce numai tu poţi cultiva.

Am încercat să nu mă las influenţată de cuvintele ei, sâ nu le las să**-mi** pătrundă în minte, dar n-am reuşit, n-am reuşit deloc. în noaptea aceea am avut dovada clară.

Aveam mâinile legate, iar ochii îmi erau acoperiţi cu o cârpă cure nu-mi permitea să văd nimic. Inima îmi bătea sălbatic, trupul îmi era scăldat într-o transpiraţie rece, iar respiraţia, accelerată de fi'ică, îmi dădea de *înfeies câ* eram pe cale să fac un atac de panică.

WtKLtUtb **HUIn**

Eram singură, nu mai era nimeni. Eram înconjurată de *un* întuneric absolut, care era cauza tuturor temerilor mele. Dintr-odată, cineva mi-a smuls legătura de la ochi, nu mai aveam mâinile legate şi o lumină intensă pătrundea printr-o fereastră mare. Am ieşit înjugă, străbătând un culoar interminabil, în timp ce o voce din mintea mea îmi spunea să nu mai alerg, pentru că nimic bun nu mă aştepta la capătul celălalt.

Am ieşit totuşi *şi* m-am trezit faţă în faţă *cu o* mulţime de Ronnie care mă înconjurau, amenin̂ţându-mă cu pistolul. M-am oprit speriată, tremurând, simţind cum tricoul mi se îmbiba de sudoare.

— *Ştfi* ce trebuie săfaci..., mi-au spus toţi acei Ronnie în cor.

M-am *întors şi* am văzut un pistol aşezat pe o cutie de lemn spartă pe podea. Cu mâinile tremurânde l-am ridicat şi, după câteva secunde de ezitare, am tras cu pricepere piedica, am ridicat arma şi m-am întors spre persoana îngenuncheată pe jos, chiar în faţa mea.

— Nu face asta, te rog! m-a rugat tata plângând, îngenuncheat la pământ în timp ce mă privea îngrozit.
Mânaa început să-mi tremure, dar nu amdat înapoi.
~ îmi pare rău, tată...

Zgomotul împuşcăturii m-a făcut să deschid ochii, dar nu dm cauza asta mă trezisem, ci pentru că mama mă zgalţâia speriată.

— Doamne, Noah! a exclamat oftând când m-a văzut că deschid ochii.

Dezorientată, m-am ridicat în capul oaselor, Eram transpirată şi tremuram ca frunza. Păturile erau înfăşurate în jurul meu, ca şi cum ar fi vrut să inft împiedice să respir în timp ce dormeam, şi abia când mi-am dus mâinile la faţă mi-am dat seama că plânsesem,

— Am avut un coşmar, am spus tremurând.

Am citit teama în ochii ei albaştri.

— De când ai astfel de coşmaruri? m-a întrebat, privindu-mă de parcă s-ar fi schimbat ceva brusc.

Ochii săi nu mai erau liniştiţi. Acea privire reapăruse... *Acea* privire.

Nu aveam de gând să-i spun că acele coşmaruri erau un lucru obişnuit în viaţa mea, ceva de care nu reuşeam să scap decât atunci când eram cu Nicholas. Nu voiam să-şi facă griji, nu voiam să recunosc că visam că îl ucideam pe tata, că eu eram cea care apăsa pe trăgaci şi din cauza căreia i se scurgea sângele pe jos.

M-am ridicat din pat şi m-am îndreptat spre baie, dar mama m-a oprit prinzându-mă strâns de braţ.

— De când, Noah?

Simţeam nevoia să mă îndepărtez de ea, simţeam nevoia să-mi şterg din minte figura sa îngrijorată, nu voiam să se simtă din nou prost, nu voiam să ştie cineva prin ce treceam.

— Nu a fost decât de data asta, mamă. Probabil pentru că suntem într-o cameră străină. Ştii doar că, de obicei, locurile necunoscute mă tulbură.

Mama m-a privit încruntată; dar nu m-a oprit când m-am smuls din strânsoarea ei şi m-am închis în baie.

Voiam sâ-l sun pe Nicholas, doar el reuşea să mă liniştească. Dar nu voiam să fiu nevoită să-i explic ce se întâmplase, având în vedere distanţa dintre noi şi faptul că el nu ştia nimic despre coşmarurile mele.

Mi-am dat cu nişte apă pe faţă şi m-am liniştit. Când am intrat din nou în cameră, am ignorat privirea bănuitoare a mamei şi m-am întins iarăşi în pat.

„Nu face asta, Noah, te rog,..”

Cuvintele tatălui meu nu continuat să-mi răsune în eap până când, nu ştiu cum, am reuşit să adorm.

Mai erau cinci zile până ne întorceam acasă. Eram epuizată, nu numai fizic, ci şi psihic. Simţeam o nevoie disperată să dorm douăzeci şi patru de ore fără întrerupere şi nu aş fi putut să fac asta decât în braţele lui Nick. Din fericire, nu mai avusesem ocazia să împart camera cu mama, dar cearcănele mele aveau grijă să n-o lase să uite cele întâmplate.

O altă problemă era că încă nu îi spusesem că aveam de gând să mă mut cu Nick. Ştiam că avea să se enerveze, dar eu luasem deja o decizie şi nimic din ce mi-ar fi spus nu m-ar fi făcut să mă răzgândesc.

Mama era mai suspicioasă decât de obicei, parcă intuia că nu mergea ceva aşa cum şi-ar fi dorit, că nu era în regulă ceva. îşi canaliza curiozitatea spre terenuri neutre, dar ştiam că, odată ajunse în California, urma să se declanşeze taifunul. De aceea număram zilele până la revederea cu Nick. Cu el alături puteam s-o înfrunt.

După atâţia ani şi după moartea tatei, mama era incapabilă să mă protejeze. Pentru că totul era în mintea mea, totul era în mine. Şi habar n-aveam cum să mei? mai departe.

14

NICK

Nu mai erau decât două zile până la întoarcerea lui Noah. Cred că niciodată nu mai fusesem atât de nerăbdător să văd pe cineva. Eram sfâşiat între dorinţa de a o acoperi cu sărutări şi de a o strânge de gât pentru că plecase fără mine; şi habar n-aveam ce variantă să aleg mai întâi.

Remarcasem la ea un comportament oarecum ciudat ultimele dăţi când statuserăm de vorbă. Mi-a spus că era obosită şi că abia aştepta să mă vadă, iar eu număram orele până la acel moment. Făcusem ordine în apartament – care arăta sub orice critică –, cumpărasem mâncare şi chiar curăţasem pisoiul cu şerveţele umede, aventură care s-a soldat cu o mână plină de zgârieturi şi a trebuit să număr până la o sută ca să nu arunc pe geam ghemul ăla de blană.

Voiam ca la întoarcerea ei să petrecem cea mai frumoasă noapte din viaţa noastră, voiam să-şi amintească ce pierdea când pleca fără mine, voiam ca viaţa ei să depindă de a mea la fel de mult cum depindea viaţa mea de a ei.

Petrecusem aproape toată luna aceea în casă şi la muncă, sau studiind în avans; voiam să termin facultatea cât mai curând posibil. Dacă mă străduiam să trec mai repede prin materiile rămase, puteam să termin mai devreme şi, dacă totul mergea bine, l-aş fi putut convinge pe tata să mă ia în sfârşit mai în serios.

ui

În seara următoare, când ieşeam de la duş înfăşurat într-un prosop încercând să nu ud toată podeaua, a sunat cineva la uşă.

Am înjurat printre dinţi şi, lăsând apă peste tot, m-am dus să deschid: era Lion.

— Am nevoie de ajutorul tău, a spus şi a intrat fără să mai aştepte vreo invitaţie.

M-am întors spre el, în timp ce închideam uşa cu piciorul. Lion arăta în ultimul hal. Nu-l mai văzusem de o săptămână, iar Lion care stătea acum în faţa mea nu avea nicio legătură cu prietenul meu.

— Ce naiba ai păţit? I-am întrebat, apropiindu-mă de canapeaua pe care se aşezase.

Nu s-a uitat la mine, ci şi-a dus mâinile la cap într-un gest disperat.

Era ciufulit şi neîngrijit, ca şi cum nu mai făcuse duş de câteva zile. Privirea pe care mi-a aruncat-o m-a Scut să înţeleg ca, deşi nu era chiar beat, băuse totuşi ceva.

— Am intrat într-un necaz.

La naiba! Asta nu putea însemna nimic bun. Necazurile lui Lion erau de obicei grave, nu nişte fleacuri.

— Ştii că de un an şi jumătate nu am mai vândut, a început să povestească şi mi-am dat seama ce voia să spună imediat ce am auzit cuvântul „vândut”.

Am luat nişte pantaloni de pe canapea şi i-am pus pe

mine.

— Nu-mi spune că te-ai apucat iar de prostia asta, Lion! am exclamat pe un ton dur.

Lion şi-a trecut mâna peste ceafă şi m-a săgetat cu privirea.

— Ce vrei să-ţi spun? Nu puteam refuza oportunitatea de a câştiga atât de mulţi bani. Luka stă acum cu mine şî idiotul voia s-o facă el, dar abia a ieşit din închisoare, nu putea să rişte să fie prins din nou.

— iii nu îşi asumă riscul, dar tu da? Eşti idiot, până la urmă tu o să fii cel care ajunge la puşcărie dacă n-ai grijă!

— Nici să nu te gândeşti să mă judeci! a strigat, ridi- cându-se în picioare. Ţie nu-ţi lipseşte nimic!

M-am ridicat, stăpânindu-mi impulsul de a-i trage una, pentru că era prietenul meu şi ştiam că avea probleme cu banii, dar pentru asta existau luptele şi cursele. Erau ilegale, **e adevărat,** dar nu era totuna cu

traficul de droguri pentru care puteai să primeşti peste zece ani de închisoare.

— în ce fel de necazuri te-ai băgat? am întrebat, încercând să-mi păstrez calmul.

Lion s-a uitat în jur. Ochii săi verzi, care contrastau izbitor cu pielea bronzată, s-au aţintit asupra mea o secundă mai târziu.

— Trebuie să livrez un pachet în Gardens în seara asta. Ar fi trebuit să fie pe plajă, ceva rapid, dar am primit un telefon şi acum trebuie să mă duc în cartierul ăla nenorocit.

La naiba, Nickerson Gardens era una dintre cele mai rău-famate zone din Los Angeles. Iar mie şi lui Lion ni se pusese gând rău de acum câţiva ani, de când ne implicaserăm într-o bătaie crâncenă. Dacă n-ar fi fost tata, am fi fost arestaţi amândoi şi juraserăm să nu mai punem niciodată piciorul acolo.

— Sper că n-ai pretenţia să merg cu tine.

— O să terminăm imediat, livrăm mizeria asta şi ne întoarcem aici, frate.

La naiba! Nu voiam necazuri, îmi ajunsese. Nu acum când viaţa mea era pe drumul cel bun. După cele întâmplate cu Ronnie şi cu tatăl lui Noah, îmi jurasem să nu mă mai vâr în încurcături şi mai ales să nu o târăsc după mine şi pe iubita mea. Eu fusesem de vină pentru problema cu Ronnie şi pentru tot ce se întâmplase

ulterior. Nimic din toate astea nu s-ar fi petrecut dacă n-aş fi permis ca Noah să pătrundă în acea lume alături de mine.

— Eu nu merg, Lion, l-am anunţat, oprindu-mă în loc ca să-l privesc fix în ochi.

A părut surprins în prima clipă, după care s-a enervat.

— E sinucidere curată să mă duc acolo singur şi ştii asta. Cel puţin stai de pază în maşină în timp ce eu fac livrarea. Ai spus că suntem fraţi la bine şi la rău, iar acum am nevoie de tine.

„La naibaaaa!”

— Trebuie doar să livrăm un pachet? am întrebat, conştient că aveam să regret.

Faţa is-a luminat.

— îl predau şi plecăm, frate, jur, a spus el, ridicându-se de pe canapea.

Situaţia îmi amintea de perioada în care mă mutasem cu el şi începusem să-i ţin companie la prostii. Pe vremea aceea eram mult mai tineri şi iresponsabili. Eu nu voiam să o dau din nou în bară, acum erau prea multe în joc, nu mă puteam întoarce în lumea aceea.

— Conduc eu, m-am oferit, apoi am luat cheile şi îmi doream să-l pot trimite la plimbare.

Lion fusese însă mereu alături de mine când avusesem nevoie de el. Mi-ar fi plăcut să renunţe la lumea aceea, dar nu puteam face nimic în privinţa asta. Tata îi oferise un loc de muncă la compania sa, dar refuzase. Atelierul moştenit de la bunicul său era viaţa lui şi nu avea de gând să-l abandoneze. Refuzând oferta tatei, renunţase la singura posibilitate de a avea o viaţă mai bună, o viaţă fără probleme.

Noah urma să sosească în noaptea următoare, aşa că aveam timp suficient să fac ce dorea lion, să mi întorc acasă, sa fac un duş şj să fiu pregătit să mă duc după ea la aeroport. Am luat cheile şi am ieşit din apartament fără să privesc înapoi.

Amândoi am tăcut în timp ce ne-am urcat în maşină Şi am ieşit din parcare.

— Mulţumesc că mergi cu mine, Nick, a spus Lion. privind fix pe fereastră.

— .Jenna ştie că faci trafic cu droguri?

Am simţit cum s-a încordat când am pomenit numele iubitei lui.

— Nu, şi n-o să afle niciodată, mi-a răspuns răspicat.

Era un avertisment clar. Nu aveam de gând să-mi bag

nasul în viaţa lor, dar mă enerva faptul că mă băga şi pe mine în bucluc.

Pe măsură ce pătrundeam în inima cartierului Gardens, o avalanşă de amintiri pe care doream să le uit mi-a invadat mintea. Ronnie, amicii săi, cursele, răpirea lui Noah, ticălosul de taică-său amenințând-o cu arma. La

naiba, toată mizeria se întâmplase în acest cartier şi îmi jurasem să nu mai pun piciorul aici.

— Virează la dreapta, mi-a indicat când am ajuns la o intersecţie pe care o cunoşteam foarte bine.

— Sper că nu e la Midnight, da? am comentat neliniştit în timp ce luam virajul.

Midnight era un club de noapte în care traficanţii de droguri din tot oraşul se adunau pentru a face afaceri. Era un fel de bar-club unde se adunau oameni de cea mai joasă speţa. Când eram mai tineri, ne alăturaserăm unui grup de acolo. Am făcut tot felul de tâmpenii, până când situaţia s-a înrăutăţit. Ne-am văzut fiecare cu câte o armă, alături de un tip care livra cocaină oamenilor înstăriţi. Atunci am decis să renunţ. Evident că nu e uşor să pleci pur şi simplu. Bătaia pe care am mâncat-o era încă adânc întipărită în memoria mea. Cred că am avut trei coaste rupte, iar asta a fost picătura care a umplut paharul. La scurt timp după aceea, a survenit problema cu mama şi sora mea şi am fost nevoit să mă întorc să locuiesc cu tata. De atunci nu mai pusesem piciorul în acest loc.

— Da, dar ţi-am spus că n-o să dureze mult. Le dau pachetul, mă plătesc şi plecăm.

Am oprit maşina la colţul barului. Din locul în care parcasem puteam vedea persoanele care intrau şi ieşeau. N-aveam niciun chef să mă întâlnesc cu vreun cretin care să mâ ştie. Am strâns cu putere volanul, în timp ce Lion cobora din maşina şi se îndrepta spre intrare.

Uneori mă gândeam la acea perioadă din viaţa mea şi nu puteam să înţeleg cum de reuşisem s-o dau atât de rău în bară, iar acum, când în sfârşit aveam tot ce-mi trebuia, când ştiam ce înseamnă să iubeşti pe cineva mai mult decât orice pe lume, chiar mai mult decât pe mine însumi, mă vedeam din nou implicat în mizeria asta.

Am aşteptat nerăbdător să iasă Lion, dar întârzia şi am început să mă neliniştesc. Trecuse deja un sfert de oră şi, dacă ceea ce îmi spusese era adevărat, ar fi trebuit să dureze cel mult cinci minute.

înjurând printre dinţi, am scos cheile din contact, am ieşit din maşină şi am trântit portiera. în timp ce mă apropiam de uşa barului, cei doi bodyguarzi de la intrare aveau privirile aţintite asupra mea.

— Unde crezi ca te duci? a întrebat unul dintre ei, tăindu-mi calea.

— Hai să nu ne certăm, OK? am răspuns, oprindu-mă în loc şi numărând până la zece. Am venit după un prieten.

înainte să apuce să-mi răspundă, un tip cu faţa plină de piercinguri a ieşit şi s-a uitat la mine.

— Lasă-l să intre! Paznicul m-a privit de sus până jos şi s-a dat la o parte. Mi-am suflecat mânecile şi am intrat, conştient de faptul că situaţia nu avea cum să se sfârşească bine. Bănuielile mele erau întemeiate. L-am urmat pe tipul cu piercinguri până într-o sală din spatele

discotecii şi acolo l-am găsit pe Lion, întins pe podea, cu un ochi vânăt şi buza spartă.

Am simţit cum mi se încordează toţi muşchii, iar pumnii mi s-au încleştat automat.

— la te uită pe cine avem aici! am auzit o voce pe care o cunoşteam foarte bine.

Era Cruz, prietenul lui Ronnie, cel care mi bătuse în seara aceea când fusesem suficient de prost încât si iuă aventurez singur pe o străduţă dintr-un astfel de cartier. Când l-am văzut, mi-au revenit toate amintirile despre ceea ce păţise Noali. încercasem clin toate puterile să las toată mizeria asta în urmă, să mă concentrez asupra viitorului, asupra lui Noah, s-o protejez, să-mi construiesc o viaţă diferită de cea pe care o începusem în adolescenţă. Dar, când l-am văzut acolo, când l-am văzut pe Lion întins pe jos, când l-am văzut pe ticălosul ăla înconjurat de nemernici ca el... Toată furia pe care o ţineam în mine de luni întreg» parcă a renăscut.

— Ştiam că o să fie doar o chestiune de timp până când o sa vii pe aici, a spus Cruz, sprijinindu-se de masa din spatele lui.

Părul său negru nu mai era ras, ci îl purta prins într-o coadă mică. Avea braţele pline de tatuaje, iar din privirea sa îmi dădeam seama că era drogat, dar habar n-aveam ce prizase.

— Amicul tău ne datorează bani, băiatu' lu' tati, şi a făcut bine că te-a adus aici să-i plăteşti datoria.

Mi-am mutat privirea de la Cruz la Lion într-o clipită. Lion nu se uita la mine, avea ochii umflaţi şi privea fix în podea.

— Eu nu-ţi datorez nimic, idiotule. Poţi să începi să te gândeşti ia altă soluţie să-ţi recuperezi banii, pentru că de la mine n-o să primeşti niciun cent

Mi-am controlat fiecare cuvânt. Habar n-aveam cum să fee sa ies de acolo. Lion părea învins. Cu toată furia pe care o simţeam, în adâncul sufletului mi-a fost mila de el, mi-a fost milă să văd că încă mai era băgat în toată mizeria aia din care eu reuşisem să ies. Eram însă atât de nervos în clipa aceea încât îmi venea să-l iau eu la bătaie pentru că fusese un idiot şi pentru că mă băgase şi pe mine în problemele lui nenorocite.

Cruz s-a îndepărtat de masă şi s-a apropiat încet de

mine,

— A fost mare păcat că Ronnie a ajuns la închisoare. Sigur că pentru mine a fost perfect, tot ce avea îmi aparţine mie acum. Ascultă-mă bine, a spus, oprindu-se la o jumătate de metru de faţa mea, eu nu sunt la fel de prost ca el. Amicul tău, cretinul ăsta, îmi datorează trei mii de dolari, trei mii de dolari pe care o să-i recuperez în bani sau în sânge, aşa că tu hotărăşti: ori îmi dai banii şi am rezolvat problema, ori îl ciomăgesc şi nimeni n-o să-i mai recunoască faţa de prostănac.

Mi -am încleştat fălcile, stăpânindu-mi furia. Nu mă puteam gândi decât la un lucru: la Noah. Nu aveam de gând să-mi caut probleme, nu aveam de gând să mă bat cu

MtHLtUUb KUN
ticălosul ăsta. M-am gândit la Jenna, la cum ar reacţiona ea dacă l-ar vedea pe Lion într-o stare şi mai proastă decât era în acel moment.

- Nu am trei mii de dolari cash, nu sunt un nenorocit de traficant de droguri ca tine.

Cruz a râs, iar amicii lui l-au imitat.

- Nu-ţi face griji, e un bancomat alături, o să mergem cu toţii. Ce zici?

Am respirat adânc ca să nu-i sparg faţa chiar acolo şi m-am întors, îndreptându-mă spre uşă. Ştiam că aveau sa mă urmeze, dar cel mai bun lucru pe care-l puteam face era să ne îndepărtăm de acel loc. Nu aveam prea multe şanse să putem ieşi fără probleme din acea speluncă după ce le dădeam banii. Pe stradă era deja o altă socoteală.

Când m-am văzut afară şi am simţit aerul rece al nopţii, am analizat rapid din priviri întreaga situaţie. Era un grup de indivizi la colţul străzii, câţiva vagabonzi şi doua prostituate, care vorbeau cu trei tipi dintr-o maşină. Abia aşteptam să plec de acolo.

Lion mergea lângă mine şi toţi şase – Cruz, trei dintre amicii săi, eu şi Lion – ne-am îndreptat către bancomatul aflat la două străzi mai încolo.

- Eşti un dobitoc, i-am spus, călcând apăsat în timp ce-mi stăpâneam impulsul de a-l lua la pumni.

Puţin îmi păsa că era prietenul meu cel mai bun.

- Mi-au tras ţeapă, s-a scuzat, scuipând pe joi- Mi-au .spus *că* trebuia să Ic predau lor cocaina pe care nu a«' vândut-o şi asta era tot, iar acum îmi cer bani pentru marfa pe care nu am vândut-o. Sunt nişte nenorociţi.

- Tu ai o problemă mai mare decât idioţii ăştia şi[111] face bine să încerci s-o rezolvi, am răspuns, luâtul-oînainl° când am ajuns la bancomat.

Cruz s-a apropiat de mine. începeam să-mi pier" răbdarea, aşa că m-am întors spre el, stăpânindu-mă greu sâ nu-l bat măr.

— Mă calci pe nervi. Dă-te la o parte sau jur pe ce am mai sfanţ că o să-ţi fac o faţă nouă.

Cruz a zâmbit, dar a ridicat mâinile şi s-a îndepărtat. Ştiam că se abţinea pentru că avea nevoie de bani. Am scos cârdul şi am tastat codul PIN. Am introdus suma, sperând să pot scoate toţi banii odată şi fără probleme. Aşa a fost: trei mii de dolari. Trei mii de dolari pe care îi câştigasem muncind în cele două săptămâni în care Noah fusese plecată.

— Poftim. Ai grijă să nu mai apari în calea mea, l-am ameninţat în timp ce îi dădeam banii.

Cruz i-a numărat şi un zâmbet amuzat i-a apărut pe

buze.

— N-ar fi trebuit să pleci de aici, Nick, te încadrezi în peisaj mai bine decât crezi. Masca asta de băiat cuminte pe care o afişezi în ultima vreme nu ţi se potriveşte deloc.

Am zâmbit, abţinându-mă cu greu, şi i-am întors spatele cu intenţia de a pleca fără să mă uit înapoi.

— Apropo..., a adăugat. A fost simplu să mă strecor pe uşa din faţă înainte ca poliţaii să ajungă unde era închisă iubita ta. Ce mai face Noah?

în clipa aceea mi-am pierdut tot autocontrolul

Pumnul meu a pornit atât de repede încât nici măcar nu mi-am dat seama că se lovise deja de falca lui până

când nu l-am văzut întins pe jos. A făcut o mişcare rapidă cu picioarele şi am căzut lângă el. Primul pumn a venit o secundă mai târziu şi m-a nimerit în plin în ochiul stâng.

— Să nu-i mai pomeneşti numele, nenorocitule!

M-am opintit şi m-am aşezat peste el, Am început să

car pumn» cu nemiluita în mutra acelui nemernic.

în clipa aceea am simţit cum cineva mă lovea din spate, chiar în coaste.

— O să te omor, ticălos nenorocit!

Am auzit cuvintele lui Cruz şi, înainte de a avea timp să reacţionez, trei ţipi mă loveau cu picioarele la pământ. Am apucat prima gleznă la care am putut ajunge şi am tras cu toată puterea. Nu vedeam decât braţe şi picioare, lovituri şi sânge. Adrenalina îmi curgea prin vene, împiedicân- du-mă să simt orice durere. Furia mă orbea, să aud numele iubitei mele de pe buzele acelui nenorocit m-a făcut sâ mă dezlănţui.

M-am aşezat peste tipul pe care îl pusesem la pământ şi am început să-l lovesc cu pumnii în stomac. Cu coada ochiului am văzut că Lion se bătea cu alţi doi indivizi. Nu aveam cum să rezistăm prea mult, eram doi contra patru, iar Lion abia se mai ţinea pe picioare. Puteam să mă bat cu doi adversari fără probleme, chiar şi cu trei, dar cu patru? Aveam şi eu limitele mele.

Un genunchi m-a lovit în falcă şi mi s-a înceţoşat vederea. Am căzut pe spate şi am primit o lovitură cu

piciorul în stomac, care mi-a tăiat respiraţia. Am încercat să respir, dar mi-a fost imposibil.

— Ai grijă să nu mai calci pe aici... Pentru că o să fie ultimul lucru pe care o să-l faci.

NOAH

Călătoria mea ajunsese la sfârşit. Vizitasem locuri superbe, mă bronzasem pe cele mai frumoase plaje şi gustasem din tot felul de mâncăruri tradiţionale, dar, când avionul cu care am plecat de la New York a aterizat pe aeroportul din Los Angeles, nu am simţit decât bucurie şi nişte emoţii care îmi strângeau stomacul.

M-am ridicat imediat cum s-a auzit semnalul acustic ce anunţa că ne puteam desface centurile de siguranţă. Mama şi-a dat ochii peste cap, dar am ignorat-o. Eram bucuroasă că avuseserăm bilete la clasa întâi şi astfel puteam coborî printre primii. De îndată ce s-au deschis uşile, m-am îndreptat direct spre culoarul care ducea la terminal. M-am întors nerăbdătoare când am văzut că mama rămăsese în urmă. Ce naiba făcea?

Din fericire, pentru că avusesem escală la New York, nu a trebuit să mai aştept sau să arăt din nou paşaportul, aşa că trebuia doar să străbat un coridor lung şi să cobor scările rulante. În Los Angeles era ora şapte seara şi primul lucru pe care l-am văzut a fost lumina orbitoare a amurgului, care mi-a tulburat vederea pentru câteva secunde. William era acolo.

Dar unde era Nick?

Am scrutat cu privirea aeroportul în timp ce scările continuau să coboare, până când n-am mai avut de ales şi am fost nevoită să mă apropii de tatăl iubitului meu.
ntKUlUtbKUN

Mi-a zâmbit apoi şi-a desfăcut larg braţele să mă îmbrăţişeze, deşi ochii săi nu zâmbeau. Nu voiam să fiu nepoliticoasă, dar nu pe el doream să-l îmbrăţişez.

— Ce mai zici, străino? m-a întrebat când l-am îmbrăţişat scurt.

— Dar Nichoîas unde e?

M-a privit o secundă, dar, exact când era pe punctul de a-mi răspunde, a văzut-o pe mama.

Ea a alergat în braţele lui. M-am uitat la ei fără să înţeleg absolut nimic. Când s-au desprins din îmbrăţişare, după ce el a sărutat-o pe buze, lucru care m-a făcut să mă uit în altă parte, s-au întors amândoi spre mine.

— Dar Nichoîas unde e? a întrebat mama, aşa cum făcusem şi eu mai devreme.

Will s-a uitat din nou în ochii mei şi a ridicat din umeri, de parcă ar fi vrut să spună: „La ce te aşteptai?”

— Mi-a trimis un mesaj că nu poate să vină după tine şi că o să te sune de îndată ce va putea.

Nu înţelegeam nimic. „

— Şi nu ţi-a spus nimic altceva în afară de asta? am întrebat neîncrezătoare.

Entuziasmul începuse să-mi dispară, iar dezamăgirea i-aluatlocuL

William a clătinat din cap şi i-am întors spatele, în timp ce el şi Steve luau geamantanele. Mi-am scos telefonul mobil şi am făcut primul apel.

A intrat căsuţa vocală. Am închis înainte să se înregistreze tăcerea mea grea.

De ce nu venise după mine? Muncea? Chiar dacă ar fi fost aşa, ar fi venit oricum. Venise şi de ziua mea, lăsase totul ca să mă vadă...

Săptămânile astea în care fuseserăm despărţiţi îl făcuseră să nu-i mai pese de mine ca înainte?

Dumnezeule, ce gânduri îmi treceau prin cap! Sigur că îi păsa! Vorbisem cu el, abia aştepta să mă vadă, îmi spusese asta.

Ara format din nou numărul său.

— Nicholas, sunt la aeroport, iar tu nu eşti aici, ce s-a întâmplat?

Am lăsat mesajul să se înregistreze şi am pus telefonul în buzunarul blugilor. M-am întors spre mama, care stătea lipită de William, şi am mers pe lângă Steve în timp ce ieşeam din aeroport şi ne îndreptam spre maşină. Steve ştia întotdeauna unde era Nick, de fapt ştia unde eram toţi, era agentul de pază al familiei Leister.

— Ştii ce s-a întâmplat, Steve? l-am întrebat privindu-l fix.

Ştiam că Nicholas avea încredere în el, îl suna când se întâmpla ceva şi uneori îl trimitea după mine când nu putea să mă ia el sau, pur şi simplu, când voia să se asigure că ajung acasă în siguranţă.

Steve şi-a ferit privirea şi atunci mi-am dat seama că nu era în regulă ceva şi nimeni nu voia să-mi spună ce. L-om luat de braţ şi l-am obligat să se uite la mine.

— Ce naiba se întâmplă?

— Nu te alarma, Noah! Nicholas e bine, o să ia legătura cu tine de îndată ce ajungi acasă.

Abia ajunsesem de o jumătate de oră şi deja îmi venea să-l strâng de gât. Ce fel de joc era ăsta?

Drumul spre casă mi s-a părut interminabil şi mi-ar fi plăcut să mă duc direct la apartamentul lui Nick. Habar n-aveam ce era cu el, dar nu-mi plăcea câtuşi de puţin situaţia. Ştiam de ce Steve nu-mi spunea nimic, era deja târziu şi eram sigură că Nicholas dorea să rămân acasă în seara aceea. Tot felul de gânduri mi-au trecut prin cap, cele mai multe dintre ele sumbre.

Când am ajuns, se înnoptase deja. Doream cumva să-l văd acolo aşteptându-mă şi speram ca totul să fi fost o glumă de prost gust. Nu-mi răspunsese la apeluri şi începeam să mă îngrijorez... sau să mă enervez, încă nu-mi era clar.
II UI «,1-ULJIWH

— Noah, schimbă-ţi atitudinea, te rog, că vii dintr-o excursie, nu de la balamuc.

Eram sigură că mama era bucuroasă că se întâmpla aşa. O parte din ea voia să vadă de câte ori putea să mă dezamăgească Nicholas, se aştepta să-l părăsesc, se aştepta să ajung la capătul răbdării, dar se înşela amarnic.

Am urcat în camera mea fără să-i răspund. Am luat telefonul şi am format din nou numărul lui Nicholas. îl sunasem şi de pe drum, din maşină. Mai rău era că nici Lion nu-mi răspundea, şi nici măcar Jenna.

La al cincilea ton de apel mi-a răspuns în cele din

urmă.

— Noah, a spus el simplu.

— Unde eşti?

Am ascultat cu atenţie, dar nu i-am auzit decât respiraţia, respiraţia profundă, de parcă ar fi cântărit ce avea să-mi spună în continuare. Am simţit teama înfigându-mi-se în inimă... O teamă iraţională, pentru că nu înţelegeam ce se întâmplă.

— Sunt bine, îmi pare rău, s-a întâmplat ceva şi din cauza asta n-am putut să vin după tine.

Avea o voce abătută şi aspră.

— Te simţi bine? Sunteţi bine toţi? Nici Lion şi nici Jenna nu-mi răspund la telefon, am spus, în timp ce mă aşezam pe pat.

Faptul că îi auzisem vocea mă liniştise puţin.

— Mă simt perfect, a răspuns, dar nu l-am crezut.

Ceva se întâmpla şi nu voia să-mi spună.

— Vin chiar acum la tine, l-am anunţat hotărâtă şi m-am ridicat.

-Nu.

Tonul lui a fost atât de dur încât am rătnas nemişcată în loc, cu mâna pe clanţă.

135 Nicholas Leister, spune-mi imediat ce se întâmplă sau jur pe Dumnezeu că o să-ţi smulg fiecare fir de păr din cap.

Linişte în telefon.

— îmi pare rău, dar n-am chef die asta, a spus scurt, pe un ton care nu mi-a plăcut deloc. Rămâi acasă şi aşteaptă să te sun eu.

Şi a închis.

M-am uitat la telefon de parcă m-ar fi pălmuit I-am format din nou numărul atât de repede încât era cât pe ce să sparg ecranul.

Suna ocupat.

Cu cine naiba vorbea? Cum îndrăznea să-mi închidă telefonul?

M-am dus direct la noptieră, unde aveam cheile de la Audi. Nu erau acolo.

Era cumva o glumă?

Am ieşit din cameră şi am fugit la bucătărie. Am deschis sertarul unde erau cheile de rezervă, dar n-am văzut mciuna de la maşina mea. Mama şi William nu erau nicăieri şi nici nu voiam să-mi imaginez ce făceau.

Maşina mea era afară? Nici măcar nu mă oprisem să verific. M-am îndreptat spre uşa de la intrare, dar exact în clipa aceea Steve a ieşit din biroul său, cu telefonul în mână şi avertizându-mă din priviri. ,

— Vorbeşti cu el? l-am întrebat privind telefonul şi intinzând spre el un deget acuzator.

— Noah, m-a rugat să nu te las să pleci de acasă, mâine o să-ţi explice el tot.

Am izbucnit într-un râs care mi-a sunat chiar şi mie ciudat. Steve părea jenat, dar ştiam că intenţiona să-l asculte pe Nicholas.

— E târziu. Odihneşte-te şi o să-l vezi mâine.

Vezi să nu!

— Bine, ai dreptate.

Steve a părut uşurat şi m-a urmărit cu atenţie în timp ce mă întorceam pe călcâie şi urcam scările. Era nebun dacă avea impresia că putea să mă oblige să nu ies din propria casă. Am intrat în camera mea, dispusă să aştept oricât ar

fi fost nevoie. Am început să mă plimb nervoasă şi am scos telefonul mobil.

Nu există nimic care să justifice comportamentul tău, o să ai de-a face cu mine când o să ne vedem.

Din fericire, mi-a răspuns imediat.

Nu o lua razna, te iubesc, odihneşte-te şi mai vedem.

„Mai vedem?!”

Am intrat în baie să mă spăl, mă simţeam murdară după atâtea ore de zbor. M-am uitat la ceas; era ora nouă şi până cel mai devreme la unsprezece nu aveam de gând să încerc să fug. Am râs de propriul gând, „să fug”, ca şi cum aş fi fost la închisoare.

îmi venea să-l omor.

Când am fost suficient de prezentabilă, chiar dacă aveam părul ud, am scos capul pe hol. Nu se auzea nimic. Adevărul e că niciodată nu se auzea nimic, casa asta era imensă. Planul meu era să merg în garajul de la subsol şi să iau vechea mea maşina. Da, maşina care se stricase de o mie de ori, dar pe care nu mă înduram să o vând sau, mai bine zis, să scap de ea. Ştiam eu că bucata aia de tablă avea să-mi fie de folos într-o zi.

Uşa care ducea la garaj era în partea din spate a casei, aşa că nu era nevoie să trec pe la uşa de la intrare sau pe lângă biroul lui Steve. Am coborât scările încercând să nu fac zgomot şi am zâmbit când mi-am văzut maşinuţa cea frumoasă alături de BMW-ul mamei. Era şi o motocicletă. Adevărul este că nu întrebasem niciodată a cui este şi am fost tentată să o iau, dar nu ştiam unde sunt cheile şi enuit sigură că Nicholas m-ar fi omorât (lacft mă vedea venind în toiul nopţii cu o motocicletă pe care nu o mai condusesem în viaţa mea.

M-am urcat în maşină şi am scos telecomanda care deschidea uşile garajului. încă o dală am mulţumit cerului că acea casă era imensă şi nu m-a auzit nimeni când am ieşit.

Aveam de mers aproape o oră, aşa că am dat muzica tare ca să mă relaxez şi am deschis ferestrele, regretând că nu eram la volanul maşinii mele decapotabile în locul celei care nu mergea cu mai mult de nouăzeci de kilometri la oră.

Ştiam că era o idee nesăbuită să pornesc la drum la o asemenea oră, mai ales după aproape douăzeci de ore de nesomn, dar nu-mi păsa. Dorinţa de a-l vedea pe Nicholas şi senzaţia pe care o aveam că nu era în regulă ceva erau mai puternice decât orice,

Drumul mi s-a părut interminabil şi, când în sfârşit am ajuns la blocul său, mă simţeam din ce în ce mai neliniştită. Nu numai pentru că urma să-l văd după o lună, ci şi pentru că ştiam că avea să se supere pe mine pentru că venisem singură şi la o oră atât de înaintată din noapte.

Am urcat în lift şi atunci mi-am dat seama că nu luasem cheile pe care mi le dăduse. Fir-ar să fie! Acum trebuia să sun la uşă, la ora unu dimineaţa. Cu inima bubuind să-mi spargă pieptul, am bătut la uşă... am bătut, nu am sunat. Nu ştiu de ce, dar mi se părea o idee mai înţeleaptă. Bătăile mele erau uşoare şi nu aveau nimic dramatic. într-un fel încercam deja să calmez spiritele chiar înainte să-l văd.

Nu mi-a deschis nimeni.

Am bătut din nou, de data asta cu mai multă putere, şi am văzut lumină pe sub uşă. Oare dormea? Am auzit mai multe înjurături de partea cealaltă a uşii. în sfârşit, uşa s-a deschis şi în prag a apărut el.

Cred că nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru ce am văzut. A trebuit să-mi ţin respiraţia. Mi-am dus mâinile la gură, înăbuşindu-mi un strigăt. Nu se aştepta să mă vadă acolo şi acum înţelegeam şi de ce.

■r La naiba, Noah! a mormăit el, sprijinindu-şi fruntea de tocul uşii. Nu poţi să faci ce-ţi cer nici măcar o dată?

— Ce-ai păţit? l-am întrebat în şoaptă, cu vocea sugrumată.

Dumnezeule, avea toată faţa acoperită de vânătăi, ochiul stâng îi supura şi avea o culoare verzuie, şi avea buza spartă, făcută praf.

Şi-a dus o mână la cap, după care a întins mâna şi m-a tras înăuntru, trântind apoi uşa.

— Ţi-am spus să stai acasă!

Acum, când vedeam cum arată, înţelegeam de ce nu venise după mine. Era făcut praf, mâncase o bătaie groaznică. Am simţit că inima îmi bătea mai tare, nu doar de teamă văzându-l maltratat în aşa hal, ci şi pentru ca dorinţa de a-l vedea, visul revederii după mai multe săptămâni de despărţire, a dispărut în mod dureros din faţa ochilor mei.

I-am observat pieptul gol, bandajul care ii acoperea coastele...

Fusese rănit. Fusese rănit îngrozitor. El, Nick, Nick al

meu.

— Nu te uita aşa la mine, Noah! mi-a cerut, după care mi-a întors spatele şi şi-a dus din nou mâna la cap.

Nu ştiam ce să spun. Rămăsesem fără cuvinte. Era ultimul lucru de care aveam nevoie, ultimul lucru pe care mi-l doream era să-l văd pe iubitul meu rănit. Pentru mine, o bătaie nu era doar o bătaie: pentru mine era ceva mult mai important, mai grav. îmi trezea amintiri pe care nu voiam cu niciun chip să le retrăiesc.

S-a apropiat de mine.

— Nu plânge, fir-ar să fie! a exclamat şi i-am simţit degetele pe obraz, ştergându-mi lacrimile care şiroiau.

— Nu înţeleg..., am mărturisit şi era adevărat, nu înţelegeam ce se întâmplase, de ce era rănit.

Eram ameţită, nimic nu ieşise aşa cum speram.

Nicholas m-a tras spre el şi ₘ-a strâns în braţe. Mi-era frică să-l ating, nu voiam să-i fac rău, dar l-am îmbrăţişat instinctiv şi i-am simţit buzele pe creştet.

— Mi-ai lipsit atât de mult, u spus el şi i-am simţit cealaltă mână mângâindu-mă pe păr, în timp ce adulmeca parfumul şamponului meu.

Mi-a cuprins obrajii în palme şi am deschis ochii eu să-l văd. Avea ochiul stâng pe jumătate închis din cauza loviturii şi nu-i puteam vedea culoarea aceea albastră precum cerul pe care o adoram. Nu vedeam decât durere şi suferinţă. Când s-a aplecat să mă sărute, m-am îndepărtat.

— Nu, am refuzat cu teamă.

Ana închis ochii strâns, amintiri, amintiri, blestemate-le de amintiri. Mama bătută, tata dându-şi sufletul, eu sângerând pe jos, aşteptând ca mama să se întoarcă.

M-am întors şi mi-am acoperit faţa cu mâinile.

— De ce foci asta, Nicholas? am întrebat, cu glasul înăbuşit din cauza mâinilor care-mi acopereau faţa.

M-am întors spre el. Detestam să plâng, mai ales în faţa altora şi mai ales dintr-un motiv care ar fi putut fi evitat. M-a privit tăcut, probabil încă mâhnit pentru că îi respinsesem mângâierea.

— Nu poţi să fii un iubit normal? i-am reproşat pe un ton rugător.

Sufeream din mai multe cauze, pentru că îl vedeam în starea aceea şi pentru că visul meu se evaporase.

Durerea care s-a reflectat pe chipul său când a auzit cuvintele mele m-a făcut să mă simt vinovată, dar nu aveam de gând să le retrag. Mai mult ca sigur reluase luptele ca să câştige bani sau pur şi simplu se îmbătase şi se luase la bătaie cu cineva. Cu siguranţă, lion fusese şi el implicat, la fel şi Jenna. De aceea niciunul dintre ei nu-mi răspundea la telefon.

— N-ar fi trebuit să vii, mi-a reproşat el, eontrolân-du-şi tonul vocii.

Acum se controla? Acum era prea târziu.

— Voiam să evit situaţia asta, dar tu nu mă asculţi niciodată!

— Nu poţi să-mi ordoni ceva şi să te aştepţi pur şi simplu să fac ce vrei fără ca măcar să-nii dai o afiirisită de explicaţie, Nicholas. Eram îngrijorată.

— La naiba, Noah, aveam motivele mele!

— Motivele tale sunt că ai mâncat bătaie?!

M-a privit cu respiraţia accelerată, iar eu m-am întors cu spatele, neştiind cum să reacţionez: pe de o parte, eram supărată că se întorsese la lumea aceea pe care o uram atât de mult, iar pe de alta, simţeam impulsul de a-l îmbrăţişa strâns şi de a nu-i mai da drumul. Ştiam că urma să mă prăbuşesc dintr-o clipă în alta şi nu aveam de gând s-o fac în faţa lui.

M-a prins de braţ în timp ce mă îndreptam spre uşă şi m-am smucit să mi-l eliberez.

— Nu pune mâna pe mine acum, Nicholas, vorbesc serios!

Din ochi i-au ţâşnit scântei când m-a auzit.

— Vorbeşti serios? Nu ne-am mai văzut de o luna...

— Puţin îmi pasă! în clipa asta nici măcar nu te recunosc. Credeam că o să mă aştepţi la aeroport cu un zâmbet pe faţă, dar sunt o idioată, o proastă care aşteaptă ceva de la cineva care face promisiuni pe care este evident că nu le va îndeplini.

— Nici măcar nu m-ai lăsat să-ţi explic!
— Ce explicaţie vrei să-mi dai? Că te-ai lovit cu uşa?

M-a săgetat cu privirea, iar eu mi-am încrucişat

braţele la piept, aşteptând să explice. O linişte neobişnuită a pus stăpânire pe toată încăperea, până când Nick a încercat să reducă spaţiul dintre noi.143

— Nu mă atinge, am repetat, de data asta cât se poate de serioasă.

A rămas nemişcat, susţinându-mi privirea, dar firi să-şi găsească cuvintele.

— Nu e ce crezi tu, a şoptit. A trebuit să-l ajut pe Lion, avea nişte probleme.

Mintea mea i-a asimilat încet cuvintele.

— Ce fel de probleme? am întrebat, observându-i raita deschisă de pe degete.

A făcut un pas înainte, avertizându-mă diu priviri. L-am lăsat să înainteze şi, văzând că nu mă dădeam înapoi, s-a apropiat şi şi-a pus mâinile pe faţa mea.

— Legate de bani. Ascultă-mă, Noah! Nu am vrut să se întâmple asta, jur, pistruiato, a şoptit el, aplecându-se şi privindu-mă fix în ochi. Aştept ziua asta de când ai plecat, cumpărasem mâncare, făcusem ordine în casă, până şi nenorocitul de pisoi e curat. Te rog, crede-mă, abia aşteptam să te văd, este singurul lucru care contează pentru mine.

Am simţit mirosul trupului său inundându-mi simţurile, căldura atingerii sale pe obrajii mei, iar acea durere pe care o simţeam în piept s-a mai ostoit puţin, pentru că, deşi el era vinovat pentru ea, era singurul în stare s-o facă să dispară.

Am respirat adânc şi, când şi-a apropiat fruntea de a mea, am închis ochii încercând să mă liniştesc. I-am cuprins cu ezitare faţa cu mâinile.

— Să te iubesc este cel mai complicat lucru pe care l-am făcut în viaţa mea, am recunoscut.

— Să te iubesc este cel mai frumos lucru pe care l-am făcut în a mea.

Am oftat Era imposibil să mă supăr pe el.

— îmi doresc din tot sufletul să te sărut, mi-a spus în clipa aceea.

îmi cerea voie să mă sărute.

Am întârziat câteva secunde până când i-am răspuns.

— Atunci, fa-o!

I-am simţit zâmbetul pe buzele mele o clipă mai târziu.

16

NICK

O dădusem în bară. Teama de pe chipul ei când m-a văzut o confirma, dar nimic nu mai conta, era din nou cu mine şi ardeam de dorinţa de a o săruta.

Când şi-a apropiat buzele moi de ale mele, am simţit o înţepătură dureroasă acolo unde aveam buza spartă. Totuşi, nu m-am dat înapoi, însă Noah a observat probabil pentru că s-a retras brusc.

— Te-am lovit? a întrebat alarmată, examinându-mi chipul cu privirea ei de felină, cu ochii aceia adorabili, încadraţi de gene umezite de lacrimile pe care din nou tot eu i le provocasem.

— Nu, am răspuns cu mintea în altă. parte, în timp ce-mi coboram mâinile pe talia ei şi □ trăgeam din nou spre mine. Sunt în al nouălea cer, de mai multe săptămâni îmi doresc să te sărut aşa.

Noah m-a privit încruntată, dându-se înapoi ca să nu ajung la buzele ei.

— Ai gemut de durere, a afirmat, punându-şi mâinile pe faţa mea.

Poftim?

— Nu am gemut.

— Ba da, a insistat, trecându-şi degetul pe obrazul meu şi atingându-mi cu delicateţe buza inferioară.

Am strâns din dinţi cu putere. Da, mă durea, dar nu se compara cu durerea de a nu o putea atinge zile întregi, de a nu o săruta şi de a nu face dragoste cu ea.

— O să-ţi bandajez mâna, m-a anunţai hotărâtă.

M -a împins şi s-a eliberat din strânsoarea mea. Mi-ar fi plăcut să fiu mai sprinten, să o trag spre mine, să o ridic pe un umăr şi s-o duc în dormitor, dar aveam o coastă aproape ruptă. Doctorii îmi spuseseră să nu mă ridic din pat, dar eu, ca de obicei, nu dădeam ascultare sfaturilor. Am observat-o în timp ce intra în bucătărie. în sfârşit, apartamentul meu părea să fi prins viaţă. Pisica a ieşit din cine ştie ce cotlon şi a început să se frece de picioarele lui Noah.

— Salut, N, frumosule! a exclamat ea bucuroasă, aple- cându-se să-l ridice în braţe pe afurisitul de pisoi.

M-am aşezat pe scaunul din bucătărie, privind cam iubita mea alinta pisica şi în acelaşi timp căuta o trusă de prim ajutor. După ce a găsit-o, s-a apropiat şi s-a aşezat, întorcându-şi scaunul spre mine.

— Arăţi nemaipomenit, am declarat şi m-am bucurat să o văd roşind.

— Nu pot spune acelaşi lucru despre tine.

Am zâmbit şi m-a durut faţa în locuri care nici măcar nu ştiam că există.

— Dă-mi mâna, mi-a cerut cu blândeţe.

Am făcut ce mi-a spus şi, în timp ce o priveam curăţându-mi rana, care de fapt nu sângera aproape deloc, am observat că era şi mai frumoasă decât atunci când plecase. Părul ei era şi mai roşcat, cu reflexe blonde pe alocuri, iar pielea bronzată avea o culoare arămie care îi punea în valoare trăsăturile feţei. Buzele i se umflau mereu după ce plângea... şi după ce ne sărutam, iar în timp ce le priveam mă gândeam la toate lucrurile pe care voiam să i le fac. Voiam să-i simt buzele pe corpul meu, mâinile pe spatele meu...

— Nicholas, vorbesc cu tine, mi-a spus mai tare, smulgându-mă din reverie.

— îmi pure rău, ce spuneai? am întrebat, încercând să controlez dorinţa care creşteri în mine.

— Te întrebam cum se simte Lion.

Lion... nici nu voiam să-i aud numele.

— A stat câteva ore la urgenţe, dar e bine, e deja acasă.

Noah era foarte atenta la rana mea, o curăţa şi o

dezinfecta,

— Şi Jenna? a întrebat, aplecându-se peste masă pentru a ajunge la o foarfecă.

în timp ce făcea asta, i-am văzut sânii şi a trebuit să respir adânc pentru a mă calma. Trebuia să vorbim despre asta acum? Puţin îmi păsa de Jenna, serios. Da, ştia ce se întâmplase – deşi nu-i spuseserăm de traficul de droguri, sau, mai bine zis, că iubitul ei făcea trafic de droguri – şi avea grijă de Lion.

— E cu el, mai mult ca sigur cicălindu-l, am răspuns, nerăbdător să termine cu rana şi să se uite, în sfârşit, la mine.

Părea tulburată, mi-am dat seama după felul în care punea la loc conţinutul trusei.

— Vreau să ştiu exact ce s-a întâmplat, spune-mi cine a fost, Nick Cine te-a lovit în halul ăsta?

— Noah, nu-ţi face griji, bine? N-o să se mai întâmple.

— Nu-mi pasa, vreau să-mi povesteşti, a răspuns, pri- vindu-mă fix.

— Iar eu vreau să fac dragoste cu tine, am spus fără altă introducere.

păcatul tău

în sfârşit, m-a privit în ochi, aşa cum doream.

— Nu poţi, a răspuns, ridicându-se în picioare cu vocea tremurând uşor.

Am tras-o între picioarele mele desfăcute şi aveam ochii la acelaşi nivel.

— Ştii bine că pot mereu, am spus, punându-i o mână pe spate şi trăgând-o spre mine.

M-a privit cu îndoială, eeroetându-mi rănile cu privirea, până când a ajuns la abdomenul meu bandajat.

— Nu, Nicholas, eşti rănit, nici măcar nu poţi să respiri fără să te doară coastele, sunt sigură, a refuzat ea, oprindu-mi mâinile când am început să-i ridic tricoul.

La naiba, puţin îmi păsa de durerea pe care o simţeam în corp. Trebuia să-mi calmez o altă durere mai puternică.

— Nu-ţi face griji pentru mine, pistruiata! Plăcerea o să fie mai puternică decât durerea, îţi garantez, am spus şi am început să-i scot tricoul, iar ea a rămas în sutien în faţa mea.

M-am excitat doar uitându-mă la ea.

I-am simţit inima bătând cu putere când am început să o sărut pe piept. Pulsaţiile sale la nivelul gâtului erau atât de accentuate încât* aproape că puteam să văd cum sângele era pompat prin vene, pregătindu-i trupul pentru mine.

Am mângâiat-o pe spate, uitasem cât de fină era pielea ei, cât de perfectă. Uneori nu-mi venea să cred cât de norocos eram. Când mâna mea s-a oprit la închizătoarea sutienului s-a dat înapoi, retrăgându-se şi îndepărtându-se de braţele mele.

— La naiba, am răbufnit, fără să mă gândesc

— Nu, Nicholas, nu vreau să-ţi fac rău, a insistat, aruncându-mi o privire chinuită.

Am râs.

— Nu te mai uita aşa la mine, m-a avertizat, amenin- ţându-mă cu un deget, pe care i l-am prins imediat

I-am luat mâna ei mică în mâna mea şi am dus-o la buze. Am sărutat-o şi i-am muşcat buricele degetelor, observând reacţia trupului ei. Când a încercat să se îndepărteze, braţele mele au prins-o rapid. Cu forţa picioarelor am obligat-o să rămână în faţa mea, acolo unde o voiam. Buzele mele i-au căutat gâtul şi am sărutat-o exact unde ştiam că îi plăcea. A scos un oftat întretăiat când am început să-mi folosesc limba în locul buzelor.

Mi-a cuprins gâtul cu mâinile şi s-au încurcat în părul meu, iar în acel moment am ştiut că am câştigat bătălia. Am început să-i sărut sânii, iar mâinile mi-au coborât pe spatele ei. Am întins braţele pentru a-i cuprinde tot spatele, poziţionând-o în aşa fel încât sânii ei să fie exact acolo unde doream; trupul i s-a înfiorat şi şi-a înfipt unghiile în pielea mea. Am şuierat, nu ştiu dacă de durere sau din pură

plăcere trupească, dar nu mi-a dat timp să aflu pentru că s-a desprins din braţele mele.

— Nicholas, nu poţi! a exclamat, excitată şi agitată.

Da, aşa eram şi eu.

La naiba! Am întins mâna după ea, dar s-a îndepărtat, cu o privire hotărâtă în ochii săi de culoarea mierii.

— Ştii foarte bine cum o să se termine chestia asta, pistruiata, aşa că poţi fie să fugi de mine şi să mă obligi să te urmăresc, lucru care nu va face decât să-mi agraveze durerile, fie să vii aici în clipa asta şi să termini cu prostiile.

O sclipire de mânie i-a trecut peste faţă.

— Vrei să vezi cât de repede ies pe uşă?

— Vreau să facem sex.

Obrajii i s-au înroşit şi mai tare. Era evident că nu se aştepta la un astfel de răspuns şi am zâmbit în sinea mea văzându-i privirea.

— începi să vorbeşti cam vulgar, ştiai asta? a contraatacat, fără să se apropie de mine.

16

Un zâmbet diabolic mi-a apărut pe faţă.

— întotdeauna am vorbit vulgar, pistruiata, dar cu tine încerc să mă controlez, deşi nu-mi uşurezi sarcina.

Ajunsesem la limita răbdării.

Am prins-o strâns de mâini, m-am ridicat în picioare, ra-am aplecat şi i-am împins limba în gură. Mă durea buza, dar nu-mi păsa, avusesem răni mai grave decât asta şi nimic nu avea să mă împiedice să o sărut pe Noah în acea noapte. Aşteptasem prea mult.

O secundă mai târziu mi-a răspuns cu acelaşi entuziasm. Limba sa a început s-o dezmierde pe a mea, la început în cercuri lente, iar o secundă mai târziu cu disperare. M-a apăsat pe piept cu mâinile ei mici şi mi-a scăpat un geamăt de durere.

A încetat să mă mai sărute şi m-a privit alarmată.

— încetează, i-am cerut înainte să poată spune ceva. O să fac dragoste cu tine în mai puţin de cinci minute, aşa că nu-ţi răci gura degeaba.

A tăcut şi în adâncul sufletului mi-am dat seama că şi ea îşi dorea lucrul ăsta la fel de mult ca mine. A părut să stea pe gânduri o clipă şi în cele din urmă a înţeles că nu putea face nimic. în loc să meargă în dormitor, m-a luat de mână şi m-a obligat să mă aşez pe canapea.

— Ce faci? am întrebat-o mai excitat decât fusesem vreodată.

— O s-o facem în felul meu.

Privirea de felină îi scânteia de dorinţă.

— Nu ştii s-o faci decât cum te-am învăţat eu, pistruiata.

S-a aşezat deasupra mea, în timp ce eu stăteam cu spatele sprijinit de spătar. Şi-a strâns părul cu o mână, dându-l peste umăr.

— Am fost în Franţa, poate că am învăţat lucruri noi.

Comentariul ei nu m-a amuzat deloc. Am săgetat-o cu

privirea.

— Nu fi prost! m-a admonestat şi şi-a scos sutienul dintr-o singură mişcare.

Sânii i-au rămas la vedere şi mi-am pierdut şirul gândurilor.

— Iar acum o să stai cuminţel, a continuat.

NOAH

Era adevărat că nu voiam sâ-l rănesc, dar în acelaşi timp şi eu aveam nevoie să fiu cu el. Voiam să mă mângâie cu mâinile sale, cu degetele sale abile, să mă sărute peste tot, în toate locurile interzise. Să fiu a lui şi să-l fac să uite de toate celelalte.

16

— Asta va fi singura dată când o să deţii controlul, aşa că savurează momentul, mi-a spus cu un aer de superioritate.

Era însă foarte excitat, îl simţeam sub mine, tare ca piatra.

— Mai vedem noi, i-am spus, aplecându-mă să-l sărut pe bărbie.

îmi propuneam să încerc să-i evit buzele, nu voiam să-l doară, dar avea să fie dificil. Mă enerva faptul că trebuia să fiu atentă, voiam să facem dragoste fără oprelişti, voiam să mă domine cu trupul său, aşa cum îmi plăcea mie, să mă ridice, voiam ca atingerile noastre să ne provoace plăcere, nu durere. Putea fi însă foarte excitant şi să deţin o dată controlul.

Mi-am trecut limba peste barba lui proaspătă până am ajuns la urechea dreaptă. Mirosea extraordinar de bine, aNîck, a bărbat...

Mi-a luat sănii în palme şi am scăpat un oftat întretăiat cand i-a strâns cu putere, provocându-mi o plăcere intensă care m-a făcut să mă înfior.

Mâinile mele i-au coborât pe abdomen. Dumnezeule, avea un corp atât de bine lucrat! îi simţeam muşchii sub buricele degetelor, voiam să-i sărut fiecare bucăţică de piele.

M-am oprit chiar deasupra pantalonilor săi şi am zâmbit când s-a cutremurat din cap până-n picioare în timp ce îi muşcam uşor de gât şi de bărbie.

— Nu fi rea, pistruiato! Nu mă mai face să aştept prea mult, m-a avertizat, punându-şi mâinile pe mijlocul meu, dar l-am oprit înainte să facă ceea ce ştiam că intenţiona să facă.

Am zâmbit şi m-am dat la o parte. Mi-am tras pantalonii în jos, rămânând în chiloţi. I-am citit dorinţa în privire.

— Dacă-mi amintesc bine, mai era ceva ce voiai să fee, am comentat, dorind să îl pun în încurcătură şi să-l fac să-şi piardă autocontrolul.

Am observat că mă privea fix şi mi-a susţinut privirea câteva clipe.

— Azi nu, a spus repede şi mi-am dat seama că îi era greu să-mi spună asta.

I-am desfăcut primul nasture de la pantaloni.

— De ce nu?

Respiraţia i-a devenit tot mai sacadată.

I-am dat jos pantalonii şi am început să-i mângâi încet trupul. A închis ochii strâns, ştiam că au putea să se mai abţină mult dacă o ţineam tot aşa: trecuse o lună de când nu mai făcuserăm dragoste şi eram sigură că nu putea să mai reziste prea mult.

— Pentru că, dacă faci asta, nu o să te mai las să pleci.

Când l-am auzit am rămas nemişcată, încercând să

recâştig controlul asupra situaţiei.

S-a aplecat în faţă şi un zâmbet i-a apărut pe chip, un zâmbet diabolic.

— Mai bine fă ce-ţi spun eu, » zis şi mi-a tras uşor iu jos chiloţeii, lăsându-mă complet goală în faţa tui.

Părea să străpungă cu privirea fiecare centimetru din corpul meu şi m-am bucurat că depăşisem stânjeneala de la început. Nu există nimic mai plăcut decât să ai încredere deplină într-o altă persoană, să-i arăţi toate punctele tale slabe şi să vezi că nu doar le acceptă, ci le şi adoră.

— într-o zi o să deţin controlul şi o să fiu eu cea care o să te scoată din minţi, am spus gâfâind, în timp ce buzele lui începeau să mă sărute pe abdomen, iar degetele sale atingeau punctul meu cel mai sensibil.

— Mă scoţi din minţi doar respirând, Noah, a recunoscut, apropiindu-se şi mai mult.

L-am împins uşor înapoi pe canapea şi i-am pus ambele mâini pe umeri. M-am aşezat pe genunchii lui, tremurând la atingerea sa. Ne-am căutat buzele şi, când ne-am apropiat unul de altul pentru un sărut pasional, m-a ridicat cu grijă de mijloc şi m-a ghidat până ce a intrat

încet în mine. Am închis ochii strâns, savurând contactul fizic, faptul că îl simţeam din nou în mine...

— Acum e rândul tău, a spus printre dinţi, obligându-mă să deschid ochii.

Ţinându-mă de el, am început să urc şi să cobor încet la început, lasându-mi corpul să se obişnuiască cu senzaţia de a-l avea înăuntru după o lună.

— Mă ucizi, Noah, a gemut, punându-şi mâinile pe mijlocul meu şi obligându-mă să înteţesc ritmul.

Am încercat să mă eliberez din forţa braţelor lui, voiam să impun un ritm lent, să savurez momentul şi să prelungesc plăcerea cât mai mult posibil, dar nu mă lăsa: braţele şi corpul său, chiar şi în starea în care se afla, erau mai puternice decât ale mele.

— La naiba, Nicholas, m-am plâns când eram pe punctul de a atinge orgasmul. Mai încet!

S-a dezlipit de spătarul canapelei şi şi-a apropiat faţa de a mea. Ochii sitf m-au subjugat, m-avi redus la tăcere, iar cu mâna m-a atins în locul care mă făcea să mor de plăcere.

— Aşa, mi-a spus şi s-a aplecat să-mi muşte buza.

Dumnezeule, totul eru prea mult: cuvintele lui, mângâierile şi felul în care intra şi ieşea din mine. Trupul meu simţea nevoia să se elibereze, după atâtea săptămâni fără el, după coşmaruri, după dezamăgirea de a nu-l fi văzut la

aeroport, după teama pe care o simţisem când i-am cu faţa făcută zob... Până la urmă, chiar eu am fost cea care

a accelerat ritmul. A scos un geamăt profund de plăcere aproape simultan cu strigătul meu disperat şi, după mai multe valuri de plăcere fără limite, am ajuns împreună la orgasm.

— Aşa trebuie să mă simt în fiecare zi.

Mi-ara coborât privirea şi l-am tras spre buzele mele. M-a sărutat fără să-i pese de durere, fără să-i pese de nimic. Eram din nou împreună şi era singurul lucru care conta.

Când am deschis ochii în acea dimineaţă, am simţit că mă gâdila ceva la nas. N mă lingea pe faţă. Am zâmbit şi, când m-am ridicat din pat, am constatat că eram singură în cameră şi că lumina intra pe fereastră într-un unghi ciudat Mi-am trecut mâna peste ochi dezorientată, încercând să-mi amintesc unde eram, în ce ţară, în ce pat şi cum ajunsesem până acolo.

Apariţia lui Nickfără cămaşă şi în pantaloni de trening în pragul uşii a fost cea mai frumoasă imagine pe care aş fi putut să mi-o doresc.

— Slava Domnului, începeam să mă îngrijorez, a comentat, sprijinindu-se cu umărul de cadrul uşii.

Am privit fereastra, apoi pe el şi apoi din nou fereastra.

— Cât e ceasul?

— Şapte, a răspuns în timp ce intra în cameră.

seara, a adăugat zâmbind.

Am făcut ochii mari surprinsă.

— Glumeşti?

Nick s-a aşezat lângă mine pe pat.

— Ai dormit vreo paişpe ore.

Doamne Sfinte! Mi se învârtea capul, afurisitul de fus orar era de vină!

— Dumnezeule, trebuie să fac un duş.

M-am ridicat din pat şi m-am dus direct la baie. Arătmii oribil, aşa că am închis uşa cu zăvorul, împiedicân<lu-l

astfel pe Nick să facă duş cu mine. Convieţuirea în aceeaşi casă avea să fie complicată. Dimineaţa eram ca picată de pe altă planetă şi mă temeam că iubirea lui pentru mine nu putea să dureze dacă mă vedea în fiecare zi arătând jalnic. El arăta dumnezeieşte când se trezea. De fapt, când era încă pe jumătate adormit era şi mai atrăgător.

Am intrat sub apa fierbinte şi am lăsat-o să îmi curgă din nou pe păr. Am început să mă trezesc şi să mă eliberez de acea senzaţie de letargie pe măsură ce apa îmi repunea în viaţă toate simţurile.

Când am ieşit de la duş nu am găsit decât un prosop în care să mă înfăşor. Am ieşit cu apa şiroind pe mine să-mi caut hainele şi am auzit uşa trântindu-se, şi apoi ţipete.

— Unde este?!

„Fir-ar să fie, mama?”

Am încercat să fug înapoi în baie ca să nu mă găsească dezbrăcată, dar mi-a tăiat calea când eram la jumătatea drumului. Am rămas faţă în faţă, iar ea avea chipul schimonosit de furie.

— Cum îndrăzneşti?! a strigat. Cum îndrăzneşti să dispari aşa, ore întregi?!

M-am uitat la ea îngrozită. Ne certaserăm de multe ori, dar nu o văzusem niciodată atât de supărată. A apărut şi Nicholas şi s-a aşezat în faţa mea, blocându-mi vederea.

— Calmează-te, Raffaella! Noah nu a făcut ninxic rău.

I-am văzut muşchii spatelui încordaţi precum strunele

unei chitare, iar aerul deja încărcat a devenit irespirabil.

— Dă-te la o parte, Nicholas, i-a poruncit mama, încercând, fără succes, să-şi păstreze calmul.

Am făcut un pas în lateral, iar mama m-a privit în ochi furioasă.

— îmbracă-te imedint şi ieşi!

Nu ştiam ce să fac, mă şocase să o văd pierzându-şi controlul pentru prima dată după mulţi ani.

— Noah nu pleacă nicăieri, a spus Nick liniştit.

în clipa aceea a apărut William, care tocmai urcase.

— Ce naiba se întâmplă aici? a întrebat el furios uitându-se mai întâi la mama şi pe urmă la noi. Cine ţi-a făcut asta, Nicholas? a întrebat William, privindu-i îngrozit vânătăile de pe corp.

— Fiul tău este scăpat de sub control şi nu-I vreau în preajma lui Noah, a spus mama.

S-a întors brusc către Nick şi l-a admonestat cu aceeaşi furie cu care mi se adresase şi mie:

— Eşti violent, te baţi cu lumea, ai prieteni de cea mai joasă speţă şi nu voi tolera s-o atragi pe fiica mea În toată mizeria asta! Nici să nu te gândeşti!

— Mamă, opreşte-te! am strigat, stăpânindu-mi impulsul de a-i spune vorbe urâte. îmi pare rău că nu te-am anunţat că plec, dar nu poţi să dai buzna aici şi...

— Sigur că pot şi o s-o fac şi de-acum încolo. Eşti fiica mea, aşa ca strânge-ţi lucrurile, îmbracă-te şi urcă-te în maşină imediat!

— NU! am ţipat, conştientă că mă purtam ca o răzgâiată, dar refuzând să-i permit să-mi spună ce aveam sau nu aveam voie să fac.

Nu mai eram o copilă.

«54

— Ai fost răpită, Noah! a strigat mama la mine. Ai fost răpită, iar azi am crezut că s-a întâmplat la fel, era să fac „liarct, a mărturisit, iar ochii i s-au umplut de lacrimi.

— îmi pare rău, mamă, am repetat şi chiar aşa era, dar nu putea să-şi iasă din fire în halul ăla, nu mai era cazul. Dar în curând nu vei mai şti unde sunt în fiecare clipă, nu Peţ» să o iei razna aşa de fiecare dată.

Mama m-a privit fix în ochi.

— îmbracă-te şi hai acasă, a pronunţat flecare cuvânt rar şi fără să admită replică.

Nu voiam să plec, ora ultimul lucru pe ane aş ti vrut să-l fac, dar vedeam că mama era în pragul unei crize de isterie. Trebuia să o ţin la distanţii de Nick, mai ales că nu peste mult timp trebuia să-i spun că intenţionam să mă mut cu el.

— Aşteptaţi-mă în maşină, cobor imediat, am spus în cele din urmă.

Lui Nicholas i-a scăpat o înjurătură printre dinţi. Mama s-a prefăcut că nu-l aude şi a ieşit pe hol cu William. O clipă mai târziu, i-am auzit închizând uşa.

— Nu pleca, Noah. Dacă pleci, le dai dreptate, mi-a spus Nicholas furios.

— Ai văzut-o. Ori plec, ori va fi mai rău. A oftat resemnat.

— Abia aştept sa vii să stai cu mine. Mi-era frică să-i spun mamei.

— Nu mai e mult până atunci.

M-a strâns în braţe şi, cu capul sprijinit de pieptul său, mă gândeam că o parte din mine îl minţea.

NICK

Când am văzut-o plecând, am simţit cum furia pe care mi-o stăpânisem până atunci s-a revărsat ca lava unui vulcan. Eram atât de sătul de toată mizeria asta... Cuvintele Raffaellei continuau să îmi răsune în cap.

„Este scăpat de sub control, nu-l vreau în preajma lui Noah."

M-am dus la bucătărie, încercând să ma liniştesc.

»Eşti violent, te baţi cu lumea!"

Blestemam momentul în care mă hotărâsem să-l ajut peLion.

»Nu voi tolera s-o atragi pe fiica mea în toată mizeria

asta!"

Trebuia să mă schimb dacă voiam ca povestea mea cu Noah să funcţioneze cu adevărat. Eram pe punctul de-a face un pag important, un pas decisiv în relaţia noastră şi astfel urma să le demonstrăm tuturor că aveam intenţii serioase. De aceea îmi doream atât de mult să vină să locuiască cu mine, pentru că nimeni nu părea să ne ia în serios. Uneori aveam impresia că puţinele persoane care ştiau adevărul pariau pe la spatiile nostru pe cât timp aveam să rezistăm împreună, pe câte presiuni eram în stare să suportăm.

Am luat telefonul de pe masfi.
Aveam un mesaj de la Jenna.

Lion e bine. Trebuie să stăm de vorbă. Ştii bine că nu cred absolut nimic din ce mi-aţi spus. Ştiu că probabil eşti cu Noah, dar trebuie să ne vedem. Sună-mă când ai puţin timp.

Ştiam că asta avea să se întâmple şi mai ştiam că Jeuna putea fi păcălită relativ uşor, puteam inventa orice prostie şi ar fi crezut, dar nu şi de data asta. Lion intrase pe un teren minat, era o situaţie prea periculoasă ca să las lucrurile aşa. Jenna trebuia să ştie că Lion avea probleme.

I-am trimis un mesaj că ne vedem într-o oră şi am intrat la duş. Aveam tot corpul făcut praf, iar rănile păreau să se agraveze pe măsură ce treceau orele. Am simţit un fior când mi-am amintit cum îşi făcuse Noah griji pentru mine, când am văzut cum mă îngrijea, cum suferea că eram rănit Nimeni nu mă mai făcuse să mă simt aşa. Tata se enerva când veneam acasă cu semne evidente de bătaie şi de obicei numai vorbea cu mine până când urmele dispăreau. De multe ori, la vremea respectivă, unul dintre principalele motive pentru care intram în astfel de probleme era dorinţa de a-l enerva pe tata şi de a-l ţine astfel departe de mine.

Am ieşit de la duş, mi-am pus pe mine nişte blugi şi un tricou şi am luat o pastilă înainte de a ieşi pe uşă. La intrare era parcată maşina lui Noah.

La naiba, mama ei o obligase să meargă cu ei, nu voiam nici să-mi imaginez ce îi spuneau despre mine. Ara simţit un junghi în stomac, nu suportam faptul că îi umpleau capul cu prostii. Temerea mea cea mai mare era că Noah ar fi putut să cedeze în faţa presiunilor mamei ei şi să vadă în mine pe cineva cu care nu trebuia să aibă

de-a face. Chiar în clipa aceea am primit alt mesaj de la Jenna.

Ajung imediat.

La scurt timp după aceea am parcat 111 faţa rafeiidi'i Starbucks din centrul comercial aflat la un sfert do orii du casă.

Am vă/u t-o pe Jenna pe geam, aşezată pe mia din tiu canapelele din interior, şi mi-am dat seama că trebuia să am mare grijă cum urma să-i prezint situaţia. Câiul am intrat, m-a săgetat cu o privire furioasă. M-nn\ aşezat în faţa ei, încercând să nu mă strâmb de durere, dar ochii săi îmi urmăreau cu atenţie toate grimasele.

— Sunteţi de-a dreptul idioţi, ştii asta, nu? a spus ea, punându-şi jos smoothie-ul, sau orice ar fi fost lichidul acela verde.

— Nu ştiu de ce eşti surprinsă acum, am spus simplu.

îmi fierbea sângele, pentru că nu voiam să creadă că

eram acelaşi Nick de acum un an. Eu mă schimbasem, sau aşa îmi plăcea să cred Iubitul ei, în schimb, era la fel de cretin.

— Chiar credeţi că o să înghit povestea cum ca totul s-a întâmplat pentru că aţi jucat poker cu idioţii ăia? a răbufnit, făcându-mă să amuţesc câteva secunde.

Despre ce naiba vorbea?

— Ştiţi cât de prost jucaţi... Trebuie să încetaţi să mai aveţi legături cu bandele, Nicholas!

Lion îi turnase o minciună. Minunat!

— Uite ce e, Jenna, te asigur că azi nu am o ¿bună, am comentat, încercând sa nu mă enervez şi mai ales sa nu-mi vărs nervii pe ea. Lion e destul de mare să ştie ce face. E îngrijorat pentru bani, pentru atelier şi pentru tine, am adăugat fără s-o privesc în ochi. O să-şi dea seama mai devreme sau mai târziu ce e bine pentru el. Până atunci, trebuie să-l laşi în pace, nu e uşor sa ieşi din chestia asta. în plus, nu peste mult timp o să fie cursele şi ştii că din cauza asta suntem cu toţii tensionaţi. Lion ştie ce are de făcut.

— Cursele? Credeam că anul ăsta o să renunţaţi, Nicholas.

„La naiba, nu trebuia să spun nimic, fir-ar să fie!”

— 0 să renunţăm. Mă refeream la faptul că bandele sunt agitate, ieri a fost o altercaţie stupidă care s-a

terminat mai rău decât credeam. Nu-ţi face griji!M-a privit încruntată, dar a părut să accepte explicaţia mea. Apoi a privit în jur, de Parcă şi-ar fi dat seama că lipsea ceva sau cineva.

— Unde e Noah?

— Nu e cu mine, după cum vezi, am spus iritat

Jenna a devenit mai serioasă decât era deja.

— Ce i-ai făcut?

Am râs amar.

— Atât de repede consideri firesc că eu i-am făcut ceva?

Privirea Jennei era suficient de grăitoare încât să mă

facă să înţeleg că mama lui Noah nu era singura care credea că nu sunt bun pentru ea, şi asta în condiţiile în care Jenna era de obicei de partea mea.

— Te-a văzut cu faţa asta? Atunci probabil e distrusă, se pare că nu pricepi, Nicholas..., a spus, oprindu-se o clipă din vorbit

Presupun că privirea mea avea un oarecare efect asupra ei, dar a părut să-şi facă curaj să termine ce avea de spus.

— Dacă o ţii tot aşa, până la urmă o să te părăsească, a continuat
-Taci!

Jenna s-a uitat în jos, dar o secundă mai târziu m-a privit din nou în ochi.

— Noah e prietena mea cea mai bună. Anul ăsta mi-a povestit nişte lucruri cu care nu ştiu dacă eşti la curent, dar nu poate accepta violenţa. Faţa ta, rănile... Ştii foarte bine ce amintiri trezesc în ea.

— La naiba, nu am plănuit să se întâmple asta, OK?

— Nicholas, trezeşte-te! a răspuns ridicând glasul. Noah nu e bine, are coşmaruri. Nu de mult fratele meu mai mic m-a lovit în ochi cu o bilă de cauciuc, ochiul mi s-a învineţit şi, când m-a văzut Noah, era să facă o criză, credea că m-a bătut cineva. în noaptea aceea a dormit la mine şi ar fi trebuit să vezi cum se zvârcolea în pat. Nu i-

am spus nimic, dar cred că bănuieşte că ştiu pentru că nu a mai rămas niciodată la mine peste noapte.

Am clătinat din cap.

— Am dormit cu ea de o mie de ori. Doarme iu un bebeluş, aşa că toate astea sunt invenţiile tale. Noah m are nimic,

îmi.simţeam sângele fierbând în veno. Nuveuisimuii-să ascult mizeriile astea. Noah n-avca nimic, da, o afectau lAuik ştiam asta, la naiba, din cauza asta nu mă dusesem după & la aeroport, din cauza asta plănuisem să nu o văd câteva n^ ca să nu mă vadă aşa. Dar Noah nu avea coşmaruri, aş fi aflat. Jenna era cea care trebuia să-şi facă griji pentru iubitul ei, nu eu. Lion făcea trafic de droguri şi toate astea pentru că Jenna nu înţelegea că viaţa ei era total incompatibilă cu a lui Lion.

M-am ridicat înainte să spun ceva ce aş fi putut regreta.

— Poate că eu am probleme cu Noah, Jenna, dar problemele tale cu Lion sunt evidente, am declarat, privind-o în ochi. în locul tău, nu mi-aş mai băga nasul unde nu-mi fierbe oala şi mi-aş face griji pentru iubitul tău.

— Iubitul meu e aşa cum e pentru că e prieten cu tine.

Am răsuflat adânc.

— Du-te naibii, Jenna! Şi am plecat.

După o oră de condus fără ţintă, gândindu-mă la tot ce îmi spusese Jenna, la tot ce îmi spusese mama lui Noah, am ajuns la concluzia că nu trebuia sa le dau atenţie. Nu mă puteam aştepta la altceva de la persoanele din jurul meu: reuşisem să îmi creez acea imagine şi avea să-mi fie greu s-o schimb, făceam eforturi supraomeneşti să fiu luat în serios. Totuşi, chiar dacă Noah nu avea încă încredere deplină în mine, ştiam că avea convingerea ca mă pot schimba în bine. Noah mă iubea, era îndrăgostită de mine, ştiam că nu gândea ca Jeunasau ca mama ei şi nu mi-arfi spus niciodată cuvintele acelea. îi demonstrasem că puteam să mă schimb.

Am parcat maşina lângă plajă şi am început să merg pe ţărm, în timp ce soarele apunea. Treceau pe lângă mine oameni care îşi plimbau câinii şi câte o pereche care profita de singurătatea locului, Am lăsat zgomotul valurilor să măliniş- Uiască, am lăsat ca toate temerile şi incertitudinile cu privire la relaţia mea cu Noah să se întoarcă în locul în care le ţineam bine ascunse.

Puţin mui liirziu, când credeam că reuşisem să-mi stăpânesc emoţiile, ini-a sunat telefonul. Am răspuns fără

să mâ uit cine spna, crezând că era Noah. Dar n-am auzit nimic, apoi:

— Bună, Nicholas.

Nu putea fi adevărat. Dintre toate persoanele...

— Ce naiba vrei şi de ce mă suni pe mobil?

— Sunt mama ta şi trebuia să vorbesc cu tine.

M-am gândit imediat la Madison şi m-am oprit din

mers, cu inima strânsă.

— A păţit ceva sora mea?

— Nu, nu, Maddie e bine, a răspuns Anabel.

— Atunci, nu avem despre ce discuta.

Voiam să închid.

— Aşteaptă, Nicholas! mi-a cerut şi am aşteptat fără să scot un cuvânt.

16

— Ce naiba vrei? am repetat

S-a făcut liniște preț de câteva secunde înainte să-mi răspundă.

— Vreau să vorbesc cu tine. Doar o oră, într-o cafenea. Sunt multe lucruri care au rămas neclarificate şi nu pot să văd cum continui să-ţi trăieşti viaţa detestându-mă.

— Te urăsc pentru că m-ai abandonat Nu mai e nimic de spus.

Am închis fără să-i aştept reacţia.

Toată furia pe care reuşisem să mi-o stăpânesc a izbucnit din nou. Mama era cel mai rău lucru care mi se întâmplase în viaţă, eu eram aşa cum eram din cauza el Relaţia mea cu Noah ar fi fost total diferită dacă aş fi avut un model bun în viaţă. Aş fi ştiut cum să mă port cu femeile, aş fi ştiut să am încredere în ele. Anabel Grason nu avea absolut nimic să-mi spună, nu aveam ce să vorbim. Iar acum mă suna să ne vedem?

Toată tensiunea pe care o ncumulasem în ultima lună, toate conflictele, incertitudinile, cât de trist şi singur mă simţisem fără Noah, faptul că o dezamăgisem neducându-mâ la aeroport după ea nşa cmn şi-ar fi dorit, toate astea m-au copleşit. Am alergat ca un nebun pe plajă până am reuşit să nu mă mai gândesc la nimic.

16

NOAH

Drumul spre casă a fost într-o tăcere stânjenitoare.

Imediat ce Will a parcat la intrare, am coborât din maşină şi am urcat în fugă scările. Nu voiam să vorbesc cu mama; de fapt, nu voiam să vorbesc cu nimeni. De când mă întorsesem, totul mersese prost: faptul că nu-l văzusem pe Nick la aeroport, că l-am găsit într-o stare lamentabilă, discuţia aprinsă dintre noi, apoi cearta cu mama şi faptul că auzisem chiar din gura ei ce credea despre Nicholas. Simţeam nevoia să mă îndepărtez de toată lumea, aveam nevoie de spaţiu.

Când am intrat în camera mea, primul lucru pe care l-am văzut a fost un plic mare pe pat: era de la facultate, kam deschis şi am simţit un nod în stomac când am văzut documentele de la cămin. Când trimisesem cererea cu câteva luni în urmă, marcasem cu o cruciuliţă opţiunea de a împărţi camera cu cineva. Acesta fusese planul iniţial: să stau cu o colegă într-una dintre locuinţele din campus, dar acum situaţia era diferită, luasem decizia să mă mut cu Nicholas. Trebuia să sun la universitate şi să lămuresc problema.

îmi era teamă sft-i spun mamei. Urma să facă o criză, iar o parte din mine, cea care se agăţa încă de copilărie, se temea să-i dezvăluie că intenţionam să stau cu iubitul meu în primul an de facultate.

Nu-mi venea să cred că urma să plec peste două săptămâni. Mi-ar fi plăcut să-mi fac bagajele chiar atunci

16

şi să plec, dar trebuia să mai îndur câteva zile. Mama trebuia să se înveţe că urma să stea fără inine. în plus, eram sigură că William îşi dorea să rămână singur cu ea, având în vedere că, de când ajunseserăm aici, nu facuserăm altceva decât să creăm probleme. Mai ales eu.

Am luat toate hârtiile şi le-am pus în sertarul biroului. Mi-am pus pijamaua, deşi nu-mi era somn după ce dormisem atâtea ore, şi m-am băgat în pat, hotărâtă să nu mă gândesc la nimic.

Evident, am adormit greu şi, când în sfârşit am reuşit, coşmarurile au revenit. Conştientă îl căutam pe Nîck în pat, ştiam că, de îndată ce l-aş fi simţit lângă mine, frica ar fi dispărut, dar nu era cu mine, nu era acolo să mă protejeze.

Soarele strălucea puternic. Pentru o clipă, nu am ştiut unde eram, dar imediat m-am încadrat *în* atmosfera visului.

Tata era cu mine.

— Sunt momente *în* viaţă, Noah*, când* oamenii fac lucruri care nu-ţi plac. De exemplu, când mama nu fiice ce-i spune tata, tata o pedepseşte, nu-i aşa? m-a întrebat tata, *în* timp ce stăteam amândoi pe malul mării şi priveam valurile care se spărgeau de stânci.

Am încuviinţat. Mereu îi răspundeam afirmativ la tot ce mă întreba şi mi-era uşor, pentru că majoritatea *între-*bărilor sale erau *retorice,* nu era nevoie să mă *gândesc* la răspunsul corect*, deoarece* acesta era întotdeauna implicit în *mfre&are,*

16

— *Asia* pentru că mama ta nu *ştie ce e mai* bine pentru ea, nu înţelege că doar eu ştiu ce e mai bine pentru ea.

Tata m-a luat de mijloc şi m-a aşezat pe genunchii

lui.

— Tu eşti fetiţa mea, Noah, eşti copila mea şi o să faci mereu tot ce-ţi spun, nu-i aşa?

Am dat din cap, privindu-l *în* ochi pe tata, aceiaşi ochi ca ai mei, de aceeaşi culoare ca *miere«, doarcâ ai* lui erau roşii din cauza alcoolului.

— *Atunci,* spune-mi, data *viitoare când o să-ţi spun să te dai* la o parte, să o laşi pe mama ta acolo unde e, ce-o săfaci?

— O *sa mă duc* în camera mea, am răspuns într-o şoaptă abia perceptibilă.

Tata a încuviinţat satisfăcut.

— Să mă asculţi întotdeauna, fetiţa mea. Nu vreau să fac ceva ce a? putea regreta. Nu ţie, la urma urmei, tu şi cu mine suntem uniţi, nu-i aşa?

Am dat din cap şi am zâmbit când tataa luat o sfoară de pe jos şi a început s-o înnoade rapid şi uşor.

— Asta va fi întotdeauna legătura noastră, atât de puternică încât nimeni nu va putea s-o rupă vreodată.

Am privit nodul în formă de opt pe care tata mă obliga să-l fac iar şi iar.

Nu mă opream până *nu* ieşea perfect.

16

în ziua următoare m-am trezit încercănata. Petrecusem o noapte îngrozitoare şi nu m-a ajutat nici faptul că mic-de- junul a fost extrem de neplăcut William mânca în tăcere, iar mama se uita la mine urât Şiră să spună nimic, răsfoind ziarul fără să citească vreun rând. Drăcuşorul din mine şi-a imaginat cum ar fi să arunc chiar atunci bomba că intenţionam să mă mut cu Nicholas, dar a fost cât pe ce să mi se facă rău doar la gândul ăsta.

M-am bucurat când mi-a sunat telefonul. Aşteptam să mă sune Nicholas, aşa că am ieşit din bucătărie, ignorând privirea încărcată de reproş a mamei, şi am răspuns la telefon.

-Alo?

— Eşti Noah Morgan? a întrebat o voce de femeie.

— Da, cu cine vorbesc? am răspuns, urcând scările câte două deodată.

A urmat o scurtă tăcere, care m-a făcut să mă opresc în dreptul camerei mele.

— Sunt Anabel Grason, mama lui Nicholas.

16

Atunci am fost eu cea care a amuţit. Anabel, femeia care era în parte vinovată de problemele mele, ale mele şi ale persoanei pe care o iubeam din tot sufletul, femeia care îl abandonase, cea pe care iubitul meu nu voia nici măcar s-o vadă în faţa ochilor.

— Ce doriţi? am întrebat, închizându-mă în camera

mea.

Tăcerea s-a prelungit câteva secunde şi a fost urmată de un oftat.

— Vreau să-ţi cer o favoare, a răspuns în cele din urmă. Ştiu că Nicholas nu vrea să mă vadă, dar asta e ridicol, trebuie să vorbesc cu el, iar tu mă poţi ajuta. Eşti iubita lui, nu?

Tonul său era atât de amabil încât mă făcea să fiu circumspectă. M-am aşezat pe pat, cuprinsă brusc de nelinişte.

— N-am de gând să fac nimic cu care Nick n-ar fi de acord, e o problemă pe care trebuie s-o rezolvaţi singuri. îmi pare rău, doamnă Grason, dar, după cum vă puteţi imagina, nu-mi sunteţi deloc dragă şi, să fiu sinceră, cred că lui Nicholas îi este mai bine fără dumneavoastră.

16

Gata, îi spusesem ce gândeam, nu aveam de gând să retractez nimic. Femeia asta îl abandonase pe Nick, pe Nicholas al meu, când avea doisprezece ani. îl lăsase singur cu un tată care era prea ocupat să clădească un imperiu, a lăsat singur un copil fără să dea nicio explicaţie, iar acum pretindea că vrea să repare lucrurile? Femeia asta nu era în toate minţile.

— Sunt mama lui, e imposibil să-i fie mai bine fără mine. Lucrurile s-au schimbat şi vreau să-l revăd.

Nu aveam de gând să cedez. încercasem deja să voibesc cu Nick despre asta şi îmi pusese foarte clar în vedere să nu mă amestec, Subiectul Anabel era tabu pentru el şi îl cunoşteam suficient de bine încât să-mi dau seama că nu avea sâ-şi schimbe părerea.

— îmi pare rău, dar Nicholas e categoric în privinţa asta, nu vrea să vă vadă, doamnă Grason.

— Atunci, hai să ne vedem doar noi două. Nicholas nu are de ce să afle, ne putem vedea unde vrei.

Poftim? Nu puteam face asta. Nicholas m-ar fi omorât, s-ar fi simţit trădat dacă aş fi vorbit despre el cu femeia pe care o ura cel mai mult, femeia care îl rănise mai mult decât oricine altcineva. Nici nu mă gândeam.

— Nu înţelegeţi, nu vreau să vă văd şi nu am de gând să-l mint pe Nicholas.

16

Eram dură şi categorică. Presupun că tot stresul din ultimele zile ieşea la suprafaţă. Pe de altă parte, simţeam nevoia să-mi apăr iubitul, să nu las pe nimeni să-i facă rău, nici măcar pe mine.

Am auzit cum Anabel a tras aer în piept înainte de a continua să vorbească.

— Lucrurile stau în felul următor, a spus, adoptând un ton destul de dezagreabil. Fiica mea în vârstă de şase ani are un tată care îşi petrece o jumătate din săptămână călătorind în toată lumea. Eu nu pot să stau toată ziua cu ea şi ştiu că Nicholas ar vrea ca ea să rămână uneori la el. Eu nu am ~~nimi~~ic împotrivă, dar soţul meu nici nu vrea să audă. Dacă faci ce te-am rugat, dacă te întâlneşti cu mine şi mă ajuţi să găsesc o modalitate de a mă împăca cu fiul meu, o să-l las pe Nicholas s-o ia pe Madison când soţul meu va fi plecat. Dacă însă nu mă ajuţi, o să fac tot posibilul ca Nicholas să n-o mai vadă pe sora lui.

La naiba! Maddie era centrul universului pentru Nicholas. Nu-mi venea să cred că femeia asta mă ameninţa cu aşa ceva. Asta era genul de relaţie pe care voia să o aibă cu fiul ei? O relaţie bazată pe înşelătorie şi şantaj? Am simţit cum îmi fierbea sângele de furie. Am vrut să-i închid telefonul Şi să-i spun clar ce părere aveam despre propunerea ei, dar aici era vorba despre Maddie. Dacă ar fi fost după el, Nicholas ar fi luat-o să stea cu el. Vorbise cu mai mulţi avocaţi, tatăl său încercase să-l ajute să obţină dreptul de a o lua la el în unele săptămâni, dar fusese imposibil. Dacă mama ei nu era de acord, nu se putea face nimic. Ştiam că mă băgăm în gura lupului, că aveam să regret asta, dar nu puteam să-i permit acelei femei să o despartă pe Maddie de Nick.

— Unde vreţi să ne întâlnim? am întrebat, detestân-du-mă pentru că o lăsam pe femeia aceea să mă manipuleze.

Aproape că o vedeam zâmbind.

— O să-l anunţ pe Nicholas că poate să o ia pe Maddie la el săptămâna viitoare. Noi o să ne întâlnim când o duc. Nu-ţi face griji, rămâne între noi două, nimeni nu trebuie să afle.

— Nu vreau să-l mint şi, până la urmă, o să-i spun. Vă asigur că n-o să-i placă deloc. Ceea ce faceţi acum şantajân- du-mă o să aibă exact rezultatul opus celui la care vă aşteptaţi. Nicholas nu e genul de persoană care iartă cu uşurinţă, iar dumneavoastră sunteţi persoana care l-a rănit cel mai tare.

Anabel Grason a tăcut câteva secunde înainte să-mi răspundă.

— Nuai auzit toate variantele poveştii, NoaL Lucrurile nu sunt întotdeauna aşa cum crezi sau aşa cum ţi se spune.

Nu voiam să mai vorbesc cu femeia asta.

16

— Trimiteţi-mi adresa unde vreţi să ne vedem.

Am închis fără să aştept răspunsul ei şi m-am întins pe pat, privind în tavan şi simţindu-mă mai vinovată decât mă simţisem vreodată.

Nu peste mult timp, a venit mama să-mi spună că în seara aceea ea şi William mergeau la o gală de binefacere în capătul celălalt al oraşului şi că urmau să stea toată noaptea. Mi-a propus s-o invit pe Jenna ca să nu stau singură, iar eu am încuviinţat fără să-i dau prea multă atenţie. Eu aş fi vrut să-l invit pe Nick să doarmă cu mine, dar mă cam temeam să-l sun, de frică să mi-şi dea seama că îi ascundeam ceva. Am petrecut restul zilei neştiind ce decizie să iau, dar, văzând că nici el nu m-a sunat, m-am dus în cele din urmă la culcare, resemnată la gândul că urma să petrec noaptea singură cu coşmarurile inele.

NİCK

După reproşurile Raffaellei, conversaţia cu Jenna şi apelul de la mama, două zile ani fost ca paralizat. Cel mai tare mă speria că ar fi putut avea dreptate. Nu eram un partener perfect. La naiba, până nu de mult nu fusesem partenerul nimănui! Când mama m-a abandonat, mi-am jurat să nu mai am sentimente niciodată pentru nimeni, niciodată nu aveam să-i mai dau cuiva puterea de a-mi face rău, nu voiam să mă mai simt respins.

Cu Noah însă, totul se schimbase, iar o parte din mine se îngrozea la gândul că ar fi putut merge ceva prost, că ea nu s-ar fi simţit bine cu mine şi că, în cele din urmă, avea să facă la fel ca mama: să mă părăsească.

16

Faptul că nu mă sunase în ultimele două zile nu m-a ajutat să îndepărtez aceste gânduri. Nu înţelegeam de ce Noah nu mă sunase să mă duc s-o văd. Aflasem de la şeful meu că tata trebuia să plece în celălalt capăt al oraşului şi un singur apel telefonic mi-a confirmat că era adevărat şi că Raffaella urma să-l însoţească, ceea ce însemna că Noah rămânea singură acasă. Recunosc că la început m-am enervat, dar, când s-a lăsat noaptea, mi-am amintit de cuvintele Jennei; „Noah nu e bine, are coşmaruri.” Singura modalitate de a mi le scoate din cap era să-i demonstrez că nu era adevărat, aşa că am luat cheile şi ain ieşit.

Am coborât din maşină pe întuneric. Casa tatălui meu era în semiîntuneric, nimeni nu părea să fi aprins luminile de pe verandă, lucru care nu mi-a plăcut deloc. Am intrat folosind propria cheie. Am urcat repede la etaj şi am început să cred că Noah nu era acolo, pentru că n-am văzut lumină pe sub uşa ei. în clipa aceea însă am auzit-o plângând. Am deschis uşa cu inima cât un purice. Nu putea fi adevărat. în cameră era întuneric, iar ea se zvârcolea sub pătură. M-am grăbit să apăs pe întrerupător, dar lumina nu s-a aprins. La naiba, nu era curent.

M-am apropiat de Noah şi de aproape am văzut că avea obrajii uzi de lacrimi, iar mâinile îi erau atât de contorsionate încât o palmă îi sângera din cauza unghiilor care i se înfipseseră în piele. Am observat-o şocat. Am ignorat semnalul de alarmă care mi s-a aprins şi m-am aşezat lângă ea.

— Noah, trezeşte-te! am rugat-o, dându-i la o parte parul care i se lipise de faţă din cauza lacrimilor.

16

Strategia mea nu a dat rezultate, era în continuare adormită şi se agita de parcă ar fi vrut să alunge ceea ce vedea în vis, ceea ce o adusese în starea aceea de suferinţă şi teamă.

Am zgâlţâit-o, la început uşor, iar apoi cu insistenţă. Nu dădea semne să se trezească.

— Noah, am strigat-o, apropiindu-mi gura de urechea ei. Sunt Nicholas, trezeşte-te, sunt aici.

A scos un sunet şi am văzut cum încleşta pumnii, apăsând mai tare cu unghiile şi rănindu-se. Fir-ar să fie!

— Noah! am spus, ridicând tonul.

în clipa aceea, a deschis brusc ochii. Era îngrozită, singura dată când o mai văzusem aşa fusese atunci când nişte nemernici de la şcoală o închiseseră într-un dulap pe întuneric, A scrutat cu privirea camera până când m-a văzut, iar atunci *a* părut să înţeleagă că visase, că avusese un coşmar. S-a aruncat în braţele mele şi am simţit cum inima îi bătea nebuneşte în piept.

— Linişteşte-tti, pistruiate! am calmat-o, strângând-o la piept cu putere, sunt aici, nu a fost decât un vis urât.

16

Noah şi-a îngropat faţa în gâtul meu şi m-am panicat când a început să tremure din tot trupul şi să suspine de mi se rupea sufletul. Ce naiba se întâmpla? Am luat-o în braţe şi am aşezat-o pe genunchii mei. Voiam să se uite la mine, voiam să înţeleg ce se întâmpla cu ea.

— Noah, ce-i cu tine? am întrebat, încercând să ascund teama din vocea mea. Noah, Noah, opreşte-te! i-am poruncit când am constatat că întrebarea mea înrăutăţise lucrurile.

De mult n-o mai văzusem plângând aşa.

Am îndepărtat-o puţin de mine şi i-am cuprins faţa în mâini. Mi-a evitat privirea câteva secunde, dar am prins-o de bărbie şi ara obligat-o să se uite la mine.

— De cât timp ai coşmarurile astea? am întrebat-o, înţelegând că Jenna îmi spusese adevărul.

Noah nu era bine. M-am blestemat în sinea mea pentru ca avusesem impresia că atât trecutul meu, cât şi al ei rămăseseră în urmă.

— Nu mi s-a mai întâmplat înainte, nu ştiu ce-i cu mine, mi-a răspuns cu glasul întretăiat.

16

I-am şters lacrimile cu dosul palmei şi mi-am dat seama imediat că minţea.

— Noah, mie poţi să-mi povesteşti, i-am spus, descoperind cu tristeţe că nu avea încredere în mine.

A clătinat din cap, părând că începea să se liniştească.

— Mă bucur că eşti aici, a şoptit.

— Serios?

încă nu înţelegeam de ce nu mă sunase.

Noah mi-a întors privirea încruntându-se.

— Sigur că da, a spus, apoi şi-a sprijinit obrazul pe mâna mea şi m-a privit ca şi cum chiar credea ceea ce spunea. îmi pare rău pentru ce ţi-a spus mama. Ştii că nu e adevărat, a murmurat, cuprinzându-mi gâtul cu braţele.

Am privit-o nesigur. Puţin îmi păsa de părerea mamei ei, dar mă îngrijora faptul că Jenna avea dreptate,

16

că Noah nu se Bimţea bine şi, pe deasupra, nu avea suficientă încredere »n mine încât să-mi spună cu sinceritate ce era cu ea.

l-am luat mâna şi am pus-o între noi, ca să-şi poată vedea rănile din palme. Aprivit tulburată pentru o clipă, dar deloc surprinsă. I se întâmplase de mai multe ori.

— E din cauza mea? am întrebat.

Mă luptam să-mi păstrez calmul şi încercam să uit de tot ceea ce o făcea pe Noah să retrăiască amintirile neplăcute din copilărie. Faţa mea purta încă urmele loviturilor pe care le încasasem la întoarcerea ei din Europa. Eu îi aminteam permanent că violenţa nu dispăruse din viaţa ei şi a trebuit să-mi stăpânesc impulsul de a pleca imediat, pentru că era clar că prezenţa mea îi făcea mai mult rău decât bine.

— Sigur că nu, a răspuns automat. Nicholas, nu da lucrurilor mai multă importanţă decât trebuie, am avut doar un coşmar şi...

— Nu a fost doar un coşmar, Noah, am răspuns, încercând să-mi controlez pornirile. Ar fi trebuit să te vezi, parcă te tortura cineva. Spune-mi ce visai, te rog, pentru că ştiu că s-a întâmplat de mai multe ori.

16

A făcut ochii mari, surprinsă de cuvintele mele. S-a ridicat şi s-a îndepărtat de mine cu câţiva paşi.

— A fost doar de data asta, a declarat, întorcându-mi spatele.

M-am ridicat din pat.

— Pe naiba doar de data asta, Noah! am izbucnit.

De ce mă minţea?

~ Nick! a spus ea, întorcându-se spre mine,

Camera era cufundată în întuneric, cu excepţia luminii slabe care intra pe fereastră.

— Chestia asta nu are nicio legătură cu tine, a continuat ea.

îmi doream să o cred. Mni mult decât atât, o parte din mine ştia că toată situaţia asta avea legătură cu ceea ce i se întâmplase în copilărie. Dar credeam că totul se terminase odată cu moartea ticălosului de tnică-său. Mă scotea din minţi să descopăr câ încă mai era urmărită de

16

demonii din trecut, M-am apropiat, încercând să mă liniştesc şi s-o

liniştesc şi pe ea. M-a privit cu neîncredere, dar m-a lăsat să mă apropii.

— Ascultă-mă, când vei fi pregătită, vreau să-mi povesteşti, am spus, punându-mi mâinile pe umerii ei.

Am detestat faptul că acel moment nu venise.

— Ştii că sunt alături de tine, nu suport să te văd suferind, Noah, vreau doar să ştiu ce pot să fac ca să te simţi mai bine.

Ochii i s-au umezit. Noah plânsese în ultimele două luni mai mult decât mi-aş fi imaginat vreodată. înainte nici măcar nu plângea. Şi, sincer să fiu, nu ştiam care variantă era mai rea.

Am tras-o spre mine şi am strâns-o în braţe. Era atât de mică pe lângă mine. Nu suportam să ştiu ca o chinuia ceva. S-a îndepărtat puţin şi, punându-şi mâinile pe faţa mea, m-a obligat să cobor privirea şi să mă uit fix în ochii ei.

16

— încetează să crezi că e vina ta, Nick, a şoptit cu ochii umezi de lacrimi, dar la fel de fascinanţi.

Când ne priveam aşa, simţeam ca fac parte dintr-un întreg unic, că ea îmi aparţinea: eram în stare să ucid pentru privirea aceea.

— Tu eşti singura persoană care îmi aduce liniştea în viaţă, eşti singurul cu care mă simt în siguranţă.

— Dar de ce ţi-e frică? nu m-am putut abţine sa nu întreb.

Privirea i s-a schimbat şi am văzut cum acea transparenţă din urmă cu câteva clipe se ascunsese în spatele acelui zid care se tot ridica între noi, fără să conteze de câte ori încercasem să-l demolez. Se ridica mereu în forţă când ieşeau la suprafaţă anumite probleme.

Nu am putut însă să insist asupra acestui subiect sau să aştept să-mi răspundă, pentru că zgomotul produs de spargerea unui obiect la parter ne-a făcut pe amândoi să tresărim.

— Ce-a fost asta? a murmurat Noah, îndreptându-şi privirea spre uşă, cu teama întipărită din nou pe chip.

M-am întors, punându-mă între ea şi uşă. Mai **mult** ca sigur fusese Steve sau Prett.

— Cine mai e acasă? am întrebat-o, păstrându-mi calmul.

S-a lăsat liniştea câteva secunde.

— Doar noi, a răspuns Noah şi am simţit-o lipindu-se de spatele meu.

„La naiba!”

NOAH

Deşi zgomotul unui obiect spart cu un etaj mai jos mă lăsase împietrită de frică, preţ de câteva clipe m-am bucurat pentru întrerupere.

„De ce ţi-e frică?”

întrebarea era atât de complicată, făcea trimitere la atâtea aspecte ale vieţii mele şi putea avea nuu multe răspunsuri atât de diferite încât era cea mai grea întrebare pe care mi-o putea adresa cineva. Cu atât mai

mult dacă venea din partea lui Nicholas. Dacă începeam să vorbesc despre toate temerile care erau încă prezente în nuntea mea îmi puteam crea multe probleme. Erau lucruri care mai bine rămâneau îngropate adânc, deşi unele dintre ele se încăpăţânau să iasă la suprafaţă şi să-mi amărască viaţa.

— Spune-mi că ai activat alarma, Noah, a zis Nicholas, apropiindu-se de uşa închisă, apoi a deschis-o uşor cât să poată scoate capul fără să facă zgomot şi să asculte cu atenţie.

— Avem alarmă? am întrebat, simţindu-mă ca o idioată şi atunci am început să mă sperii cu adevărat.

Nicholas m-a săgetat cu privirea.

— La naiba, Noah! a exclamat scurt şi a ieşit pe hol, fâcându-mi semn să rămân unde eram şi să nu fac niciun zgomot.

L-am ignorat şi m-am lipit de el, ascultând cu atenţie. Câteva secunde nu s~a auzit nimic în afară de respiraţiile noastre. Apoi s-au auzit nişte voci de bărbaţi.

Nicholas s-a întors repede, m-a prins de braţ şi a intrat din nou în cameră, trăgându-mă după ei. L-am privit îngrozită când şi-a dus degetul la buze, indicându-mi să tac.

— Dă-mi telefonul tău, mi-a cerut în şoaptă, încercând să pară calm, deşi mi-am dat seama că nu-i era uşor.

Am încuviinţat, dar o clipă mai târziu am înjurat printre dinţi.

— Fir-ar să fie, l-am lăsat la piscină! m-am plâns pe acelaşi ton şoptit.

Cum puteam să fiu atât de proastă? întotdeauna aveam telefonul la mine, iar acum, când aveam nevoie de el, îl lăsasem afară, în grădină.

— Al meu e jos, pe măsuţa de lângă uşă.

Creierul lui a început să lucreze rapid.

— Ascultă-mă, vreau să rămâi aici, a spus el, cuprin- zându-mi faţa în mâini.

Am clătinat din cap.

— La naiba, Noah, rămâi aici, eu mă duc să caut telefonul care e în cameră la tata şi să sun la 911!

— Nu, nu, stai cu mine, l-am implorat disperată.

Doamne, eram atât de speriată! Nu mai fusesem

niciodată victima unui jaf sau într-o situaţie asemănătoare. Răpirea fusese groaznică, e adevărat, dar asta nu însemna că devenisem mai puternică în faţa acestui gen de situaţii, ci mai degrabă invers. îmi era atât de frică încât îmi tremurau mâinile.

-Nicholas, au tăiat curentul, n-o să funcţioneze telefonul, am spus când mi-am dat seama ce se întâmplă.

înainte de a-mi putea răspunde, am auzit din nou vocile, de data asta mai aproape. Nicholas mi-a făcut semn să tac punându-mi mâna U\ gură şi atunci am auzit clar vocile a doi indivizi care urcau scările.

¡W rămas tăcuţi un minut care ni s-a părut o veşnicie, până când vocile au părut să se îndepărteze. Asta însemna că, în loc să-şi continue drumul pe hol, se îndreptau spre camera părinţilor noştri.

Nick s-a întors spre mine, m-a privit câteva clipe şi expresia mea l-a convins că, indiferent ce avea de gând să facă, trebuia să mă ia cu el.

— Stai în spatele meu şi nu face zgomot, m-a avertizat.

Apoi a deschis uşa şi a ieşit pe holul întunecat.

Mă simţeam copleşită şi încă o dată retrăiam anumite întâmplări petrecute în întuneric, pe care era mai bine să nu mi le amintesc şi care nu făceau decât să-mi alimenteze teama. Dacă mă gândeam bine, nimic bun nu se întâmpla pe întuneric. Mă rog, cu o singură excepţie, dar nu era momentul să mă gândesc la aşa ceva.

Din fericire, camera lui Nicholas era chiar vizavi de a mea. Am intrat rapid, iar el a încuiat uşa. Am rămas nemişcată în mijlocul camerei, în timp ce el cotrobăia în dulap, de unde a scos o casetă dintr-un fel de seif.

— Ce ai acolo? am întrebat, simţind că teama mă împiedica să respir normal.

— Nimic, a răspuns, apropiindu-se de fereastră şi deschizând caseta.

S-a aplecat şi atunci am văzut ce îi ieşea din buzunarul blugilor.

— Ce naiba faci cu o armă, Nicholas?!

A trebuit să recurg la tot autocontrolul de care eram în stare ca să nu ridic glasul.

S-a întors spre mine, privindu-mă cu seriozitate.

— Vreau să cobori pe fereastra asta, Noah, mi-a poruncit, ignorând întrebarea mea. Copacul are multe crengi, nu-ţi va fi greu.

Lacrimile ameninţau să mi-o ia din nou la vale pe obraji. L-am privit clătinând din cap. Nu puteam risca, nu puteam să cad din nou pe fereastră. Nu, pur şi simplu nu puteam să fac asta.

— Nicholas, nu pot, am mărturisit într-o şoaptă abia perceptibilă, înecată de lacrimi.

De ce se încăpăţâna destinul să mă facă să retrăiesc situaţii pe care doream cu disperare să le las în urmă?

— De ce nu poţi? a întrebat neîncrezător, privindu-mă de parcă aş fi fost nebună, de parcă n-aş fi fost conştientă că eram în pericol.

Ne aflam în casa unui milionar, nu a unei persoane obişnuite, cineva tăiase curentul, iar asta demonstra că totul fusese plănuit, pentru că probabil ştiau că William nu era acasă, aşa cum ştiam şi eu, şi personalul de serviciu.

I-am întors privirea şi imediat faţa i s-a luminat, semn că a înţeles ce voiam să spun. S-a apropiat de mine şi şi-a pus mâinile pe chipul meu.

— Noah, nu e ca şi cum ai sări pe fereastră, iubita mea, a spus pe un ton calm, deşi privirea i s-a îndreptat spre uşa dormitorului preţ de o secundă imperceptibilă. Am coborât pe copacul ăsta de mii de ori când eram mic, n-o să cazi, n-o să păţeşti nimic.

Ştiam că ceea ce spunea era logic, dar eram paralizată de frică. Ferestrele, să sar pe fereastră... Consecinţele unei astfel de sărituri pe fereastră fuseseră devastatoare pentru mine. Mi-am dus mâinile la cicatricea de pe abdomen, aproape fără să-mi dau seama.

Nicholas a băgat de seamă, mi-a urmărit reacţia cu privirea şi am văzut tristeţea inundându-i chipul, deşi a ascuns-o cât a putut de bine. Era un subiect tabu deocamdată, eu nu vorbeam despre asta, el nu vorbea despre asta. Deşi trebuia să o facem în viitorul apropiat.

— Te rog, Noali, fă-o pentru mine! m-a rugat cu disperare. Nu pot permite să păţeşti ceva din nou.

A/n încercat să mă pun în locul lui. Dacă mi se întâmpla ceva sau dacă ne vedeau cei care se strecuraseră în casă, habar n-aveam ce se putea întâmpla. Dintr-odată mi s-a făcut frică pentru Nicholas, îi cunoşteam temperamentul şi eram sigură că în clipa aceea abia se stăpânea să nu iasă din cameră şi să se pună în pericol. Faptul că era încă lângă mine nu însemna decât un lucru: că îi păsa mai niult de mine decât de ceea ce ar fi putut să fiică sau să fure indivizii respectivi.

— Coboară tu primul, iar eu te urmez, i-am spus, încercând să-mi controlez emoţiile.

Ştiam că, dacă aş fi coborât eu prima, cel mai probabil era ca Nicholas să se ducă după ei. Şi, pentru că văzusem arma, teama că i s-ar fi putut întâmpla ceva a depăşit orice altă teamă pe care o simţisem până atunci.

M-a săgetat cu ochii săi albaştri şi mi-am dat seama că avusesem dreptate. Intenţia sa nu era să coboare pe fereastră cu mine.

— Uneori îmi vine să te strâng de gât, m-a ameninţat, dar după aceea m-a sărutat rapid pe buze.

M-am bucurat că vila era suficient de mare încât să nu fim auziţi vorbind, chiar dacă o făceam în şoaptă.

Nicholas a ieşit cu uşurinţă pe fereastră şi m-am apropiat să-l văd coborând. Copacul avea cam trei metri înălţime. Uitându-mă pe fereastră, amintirile despre accidentul pe care-l suferisem au revenit ca să mă chinuiască. Atunci când sărisem pe fereastra aceea, nu avusesem timp nici măcar să asimilez ce făceam. îmi amintesc că eram atât de speriată încât nu m-a interesat nimic altceva decât să scap din acel infern al întunericului şi al abuzurilor. Tatăl meu devenise chiar monstrul de care se tem toţi copiii când sunt mici, doar că, în clipa aceea, mama nu era lângă mine să-mi spună că totul era un coşmar. Monstrul exista cu adevărat, iar eu fusesem nevoită să sar pe fereastră ca să scap de el.

Nick a ajuns repede jos, pe iarbă, şi mi-a făcut semn să mă grăbesc să-l urmez. Am privit înapoi speriată când am auzit un zgomot de partea cealaltă a uşii. Fără să mai stau pe gânduri, am scos picioarele pe fereastră şi m-am agăţat de crengile copacului. Trebuia să cobor înainte să fim văzuţi. Faptul că îl vedeam pe Nick dedesubt, pregătit să mă prindă în cazul în care cădeam, m-a ajutat să mă liniştesc. Când m-a strâns în braţe câteva minute mai târziu, am simţit că puteam respira din nou normal.

— Haide, a spus, trăgându-mă după el spre grădina din spate. Unde ţi-ai lăsat telefonul?

Amândoi priveam în toate direcţiile, de frică să nu apară cineva din întunericul nopţii.

Slavă Domnului, telefonul meu era exact acolo unde îl lăsasem, pe un şezlong, dar asta nu a fost tot ce am găsit. Thor, câinele pe care amândoi îl adoram, zăcea la un metru distanţă de piscină. Nu-mi dădusem seama că nu-l auzisem lătrând şi am simţit cum stomacul mi s-a strâns de frică. Nicholas a alergat spre el şi şi-a pus urechea pe pieptul animalului. Mi-am dus mâna la gură îngrozită.

— Trăieşte, a zis, iar eu am răsuflat adânc.

M-am apropiat şi am îngenuncheat lângă el. Respiraţia câinelui era regulată, ca şi cum ar fi fost adormit, şi nu părea să fie rănit.

— Probabil l-au adormit cu vreun sedativ, a continuat Nick, mângâindu-l pe cap.

M-am aplecat deasupra lui şi I-am sărutat pe gâtul blănos.

— Haide, Noah, putem fi văzuţi, a spus Nick, trăgân- du-mă de mână şi obligându-mă să-l las acolo pe Thor.

Nick a luat telefonul şi m-a târât până în spatele casei de la piscină. M-a împins spre perete şi s-a postat în faţa mea, protejându-mă cu trupul său. Faptul că eram acolo în acea situaţie mi-a amintit de petrecerea pentru ziua mea de naştere şi m-am gândit că era ironic să fim nevoiţi să ne ascundem exact în acel loc ca să nu fim văzuţi.

Nu şi-a luat ochii de la mine în timp ce tasta numărul serviciului de urgenţe. Nicholas a explicat situaţia, faptul că nişte indivizi pătrunseseră la noi în casă, şi a dezvăluit unde eram ascunşi. A fost informat că o patrulă era pe drum şi i s-a spus să rămânem unde eram. Când a închis, m-a îmbrăţişat şi m-a sărutat pe creştet.

— Eşti bine? m-a întrebat, clându-se înapoi pentru a-mi putea observa faţa. Aici n-o să ne vadă, nu o să păţeşti nimic.

Eram într-o stare atât dc intensă de agitaţie încât am simţit cum mâinile începeau să îmi tremure. Coşmarul, faptul că Nicholas mă auzise, tot ceea ce îmi spusese după aceea şi faptul că fusesem nevoită să sar pe fereastră... îmi venea să mă ghemuiesc pe jos şi să

aştept ca lucrurile să revină la normal. Simţeam nevoia să scap de amintirile neplăcute.

— îmi dai un sărut? l-am întrebat, evitând să-i răspund la întrebare.

Simţeam adrenalina curgându-mi prin vene şi nu aveam să mă liniştesc până la venirea poliţiei.

A părut surprins de rugămintea mea, dar s-a aplecat şi şi-a lipit buzele de ale mele. Intenţia sa fusese să mă sărute scurt, dar eu mi-am împletit mâinile la ceafa lui şi l-am încurajat ca sărutul să fie mai pasional. Nicholas m-a luat în braţe şi m-a lipit cu spatele de perete. Ştiam care era explicaţia, toată frustrarea resimţită din ziua în care ne revăzuserăm după o despărţire de o lună, cearta cu mama, îndoielile... Totul ieşise la suprafaţă în clipa aceea.

Nick a redus din intensitatea sărutului când şi-a dat seama că situaţia era pe punctul de a ne scăpa de sub control, iar eu l-am îmbrăţişat şi am rămas lipită de el. Am atins cu mâinile un obiect îndesat la betelia blugilor, iar în clipa aceea a făcut un pas înapoi, dezlipindu-se de mine.

Ne-am privit o secundă în tăcere, cu respiraţia accelerată. Am văzut cum îşi scotea un obiect de la spate şi îl repoziţiona astfel încât să nu-I deranjeze. Am început să tremur când am văzut pistolul.

— N-ar trebui să ai aşa ceva, l-am avertizat când s-a îndepărtat.

înainte de a-mi putea răspunde, am auzit sirenele maşinilor de poliţie. S-a apropiat de mine şi şi-a pus mâinile pe faţa mea.

— Acum, te rog să stai lângă mine.

Am încuviinţat şi l-am luat de mână ca să trecem împreună prin ceea ce urma,

Nicholas nu s-a îndepărtat nicio clipă de lângă mine. Când am ieşit din ascunzătoarea noastră, am văzut două maşini de poliţie. La uşă se crease o busculadă şi câţiva vecini se apropiaseră temători ca să se intereseze care era problema. Erau doi hoţi şi fuseseră prinşi în flagrant, nu au avut cum să scape. Cel mai rău lucru era că erau înarmaţi, ceea ce mi-a amintit că şi Nick avea o armă.

L-am privit tăcută în timp ce vorbea cu poliţiştii şi le explica tot ce se întâmplase şi cum coborâserăm pe fereastră. Agenţii şi-au notat totul în carneţele şi ne-au spus că trebuie să mergem la secţia de poliţie să dăm declaraţii,

— 0 puteţi face mâine, domnule Leister, a spus poliţistul, privindu-mă cu îngrijorare. Poate că ar fi mai bine să vă odihniţi acum.

— Sper să putrezească în închisoare, a afirmat Nicholas, îndreptându-şi privirea spre maşina de poliţie care tocmai părăsea proprietatea noastră.

După această discuţie şi după câteva conversaţii politicoase cu vecinii, poliţiştii au plecat şi, odată cu ei, şi toţi ceilalţi. Am sunat-o pe mama ca să-i povestesc cele întâmplate.

— Spune-i lui Nick să rămână cu tine în seara asta, mi-a cerut şi, deşi m-a surprins, am simţit o căldură în stomac şi o senzaţie de recunoştinţă pe care le uitasem de mult O să ajungem şi noi cât putem de repede.

Când am închis, Nick m-a tras după el înăuntru, a încuiat uşa şi a format codul alarmei despre a cărei existenţă abia aflasem. Mi-a explicat cum se activează şi unde e. Iar eu am jurat să nu o mai las niciodată dezactivată.

— Să mergem la culcare, a spus, luându-mă de mână în timp ce urcam scările.

Am ajuns în camera lui şi mi-a dat o bluză curată de pijama. Ne-am schimbat amândoi în tăcere, complet îngânduraţi,

— Dacă nu m-aş fi hotărât să vin..., a comentat brusc şi am văzut frica întipărită pe faţa lui.

Imaginile care cu puţin timp în urmă îmi trecuseră prin minte se citeau acum pe chipul lui.

— De asta vreau să stăm împreună, ca să te protejez, să fiu lângă tine de fiecare dată când vei avea nevoie de mine.

Acum îmi era totul atât de limpede. Siguranţa pe care mi-o transmitea, cât de bine mă simţeam când ştiam că e lângă mine... Era adevărat ce spunea, aveam nevoie de el, în el aveam încredere, era leacul împotriva coşmarurilor mele: el îmi speria demonii.

— O să-i spun mamei, Nick, promit, l-am asigurat, îndepărtând orice îndoială care îmi trecea prin minte.

Era evident, trebuia să locuiesc cu Nicholas. Un zâmbet sincer i-a luminat chipul, m-a sărutat pe buze şi m-a îmbrăţişat strâns. Era ciudat să fiu acolo, în camera lui. Fuseseră puţine momentele petrecute împreună între aceşti patru pereţi, pentru că el se mutase imediat după începutul relaţiei noastre. Dar mi-a venit în minte prima dată când făcuserăm dragoste... Cât de tulburată eram şi cât de frumos fusese. Mă tratase de parca aş fi fost de cristal. Acum relaţia dintre noi era atât de diferită... Pe măsură ce trecea timpul, totul părea să fi devenit mai intens, ca şi cum aveam nevoie de mai mult şi nu ştiam cum să gestionăm situaţia.

— Vino! rai-a spus el simplu.

Am făcut ce îmi cerea. M-am băgat în patul lui şi m-ara ghemuit sub pături. M-am lipit de el ca o ventuză, lăsându-mă îmbrăţişată, şi mi-am sprijinit capul de pieptul său. Nicholas a stins lumina şi ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că visam, dar, de data aceasta, ceva mult mai frumos: pe el.

16

NICK

M-am trezit cu Noah şoptindu-mi la ureche:

— Nick, trezeşte-te!

Am gemut fără să deschid ochii şi atunci şi-a trecut limba peste bărbia mea cu un gest delicat şi seducător.

„O, Dumnezeule!”

— Nick, a repetat, în timp ce mâna îi cobora pe pieptul meu, oprindu-se uşor deasupra liniei de păr care îmi cobora de la buric.

M-am înfiorat, dar am decis să continui jocul.

— Sunt frânt, pistruiato. Dacă vrei ceva, va trebui să te străduieşti mai tare.

Nu eram obişnuit ca Noah să încerce să îmi atragă atenţia în felul ăsta. Aproape întotdeauna eu eram cel care avea iniţiativa ori de câte ori se ivea ocazia şi mi-a plăcut acest schimb de roluri.

— Va trebui să-mi găsesc pe altul, a spus, captându-mi imediat atenţia şi alertându-mă.

Am simţit-o îndepărtându-se, am deschis ochii şi m-am aşezat deasupra ei atflt de repede încât nici dacă arii vrut n-ar fi avut cum să scape. M-am lăsat cu toată puterea peste ea şi am savurat atingerea membrului meu în erecţie peste ţesătura delicată a lenjeriei ei intime.

Noah a respirat adânc şi m-a privit în ochi. Mi-am strecurat mâna pe sub tricoul ei şi i-am strâns uşor unul dintre sânii goi.

— Am dormit prea puţin, pistruiato, am spus dezmierdând-o, în timp ce buzele mele se afundau uşor în gâtul ei. Ce-ţi veni aşa de dimineaţă?

— Apelez la datoria ta ca iubit al meu, a răspuns, legănându-şi şoldurile în sus şi scoţând mai multe suspine întretăiate, cu faţa îngropată în umărul meu gol.

— Poţi să apelezi când vrei la datoria mea de iubit. Acum stai cuminte, i-am poruncit, imobilizând-o pe pat.

Dumnezeule, o simţeam atât de mică sub mine! Doream să o sărut încet de nenumărate ori, până când nu şi-ar mai fi amintit nici cum o cheamă.

— Eşti conştientă că e posibil ca părinţii noştri să fi venit deja, nu-i aşa?

Nu-mi păsa câtuşi de puţin de părinţii noştri, dar voiam să o fac să mai aştepte câteva clipe înainte de a-i oferi ce dorea. Ca răspuns, mi-a înconjurat mijlocul cu picioarele şi s-a lipit uşor de mine.

— De când îţi pasă de asta? a răspuns deranjată.

Am zâmbit în semiîntunericul din cameră şi, înainte

de a putea reacţiona, mâna ei a coborât spre pantalonii mei. A încercat să o strecoare înăuntru, dar am oprit-o înainte de a-mi pierde controlul.

— Dacă îmi amintesc bine, ultima dată ai fost tu cea care a condus ostilităţile, pistruiato, iar acum încerci să faci acelaşi lucru. Cine ţi-a dat voie?

— Voie? a repetat, ridicând din sprâncene, Până la urmă, o să rămâi fără sex, dacă mai faci mult pe deşteptul.

Am râs, îngropa ndu-mi faţa în umărul ei, ani muşcat-o şi, pentru o clipă, mi-am pierdut uzul raţiunii,

— Nu o să regreţi că m-al trezit, iubito, am asigucuh), scoţându-i pijamaua şi inângâindu-i trupul până ce am ajuns exact acolo unde îmi doream să fiu.

l-am sărutat uşor picioarele şi coapsele şi am numărat până la zece, încercând să-mi păstrez autocontrolul. Noah s-a foit agitată, oftând încet, şi am observat că strângea cu putere cearşaful, confirmând că spusele mele aveau să devină realitate.

— Uita-te la mine, i-am cerut.

Când privirile ni s-au întâlnit, nu am mai putut să-mi iau ochii de la ea.

— Dumnezeule! a exclamat.

— îţi place? am întrebat-o, dar în clipa aceea am auzit un zgomot de partea cealaltă a uşii.

Am înjurat printre dinţi şi m-am aşezat deasupra lui Noah, acoperind-o în întregime cu corpul meu şi trăgând cuvertura peste amândoi.

— Ce faci?! Eram pe punctul să...

I-am acoperit gura cu mâna exact când uşa camerei s-a deschis cu un scârţâit.

— Nicholas? am auzit vocea Raffaellei în întuneric.

La naiba!

— Dormeam, Raffaella, am răspuns, încercând să-mi disimulez respiraţia agitată.

Noah s-a încordat sub mine, devenind ţeapănă ca un

par.

— îmi pare rău, voiam doar să-ţi mulţumesc că ai rămas cu Noah.

Mi-am lipit şi mai mult trupul de cel al lui Noah şi am simţit-o tremurând, venind în întâmpinarea mea aproape din inerţie. A închis ochii strâns.

— N-ai pentru ce. N-aş fi lăsat-o singură, am spus, zâmbind în întuneric şi dezmierdând-o cu mâna.

M-a privit alarmată şi a trebuit să recurg la întregul meu autocontrol ca să nu izbucnesc în râs.

— Ştiu, a zis Raffaella pe un ton calm. Bine, te las să dormi. Mie şi tatălui tău ne-ar plăcea să luăm mic-dejunul împreună cu toţii astăzi. Mă duc s-o trezesc pe Noah.

— Minunat, am răspuns, strâmbându-mă de durere când am simţit dinţii lui Noah înfigându-se în braţul meu.

Mama ei a închis, în sfârşit, uşa, iar Noah mi-a dat o palmă cu putere peste umăr.

— Idiotule! m-a admonestat supărată.

Am râs din nou şi am redus-o la tăcere cu un sărut. Mi-am introdus limba între buzele ei strânse şi am savurat-o în voie, în timp ce degetele mele continuau să se joace cu pielea ei. Furia i-a dispărut la fel de repede pe cât de rapide erau mişcările mâinii mele.

— Eşti un cretin, a spus, închizând strâns ochii şi bucurându-se de mângâierile mele.

— Un cretin norocos. Vino încoace, i-am poruncit, în timp ce îmi scoteam chiloţeii şi, fără să mai stau pe gânduri, o îmbrăţişam strâns.

Am gemut când am simţit-o lipindu-se de mine. Noah a murmurat ceva neinteligibil şi am început să mă mişc firă să pierd timpul.

— Te rog, Nicholas, vreau să termin, a şoptit ea, strân- gându-mă atât de tare încât şi-a înfipt unghiile în spatele meu.

păc
atu
ită
u

O lăsasem neterminată mai devreme, aşa că am început din nou s-o mângâi, în timp ce continuam să mă mişc sub ea.

Cand am simţit-o gemând, m-am oprit câteva secunde, concentrându-mă să prelungesc momentul şi să nu termin şi eu odată cu ea.

I-am acoperit gura cu mâna ca să n-o audă nimeni şi am început din nou, de data asta mai lent, aşteptând să îşi revină.

Nimic nu se compara cu plăcerea de tt o simţi aşii, ftră nicio barieră, piele pe pieile, De când Nimh lua iintiamcepţi- onale, eram în al nouălea cer.

— încă o dată, Noah, hui s-o facem uiipruiiiiă, knu cerut, mărind ritmul.

Şi am fâcut-o. Am atins împreună acea senzaţie spectaculoasă de eliberare, care ne-a lăsat epuizaţi câteva ininuu.'.

Am rămas nemişcaţi în pat, respirând greoi şi încercând să

ne recăpătăm suflul.

— Asta se întâmplă dacă mă ataci dimineaţa, am comentat cu gura lipită de gâtul ei.

— O să ţin minte data viitoare.

Trecuseră mai multe luni de când luasem ultima dată mic-dejunul cu tata în bucătărie. Cred că s-a întâmplat la puţin timp după ce Noah ieşise din spital după răpire. A fost foarte ciudat să repet experienţa. Era şi Raffaella, aşa că am luat mic-dejunul în familie.

Nu voiam ca ei să-şi dea seama cât de puţin îmi doream să fiu acolo. în plus, Noah se întrista când vedea că nu mă înţeleg cu mama ei, aşa că am încercat să par calm. Noah era lângă mine, mai mult se juca cu cerealele din farfurie decât le mânca. Radioul, ca întotdeauna, se auzea în fundal şi, când tata şi Raffaella s-au aşezat în faţa noastră, mi-am dat seama că nu era doar un mic-dejun în familie.

— Ei bine..., a început tata, mutându-şi privirea de la Noah la mine şi înapoi. Cum merg lucrurile? în curând pleci la facultate, Noah. Ai pregătit tot?

— Nu, nici nu am început încă, a răspuns ea, vârându-şi o lingură uriaşă de cereale în gură.

M-am încordat văzând că nu spunea nimic despre decizia de a se muta cu mine. Era un moment la fel de bun ca oricare altul, dar nu a dat niciun semn că ar fi intenţionat să le spună.

păc
atu
ită
u

— Ştii deja cine va fi colega ta de cameră? a vrut să ştie mama ei, iar Noah s-a înecat.

Am întins mâna şi i-ain dat câteva lovituri uşoare pe

spate.

— încă nu, a spus cu o voce răguşită.

La naiba, voiam să dispar din bucătăria aia.

Raffaella s-a uitat la tata şi apoi s-au concentrat amândoi asupra noastră.

— Voiam să vorbim cu voi, a început el. Cred că în ultimele luni nu ne-am comportat ca o familie. Am avut mai multe conflicte şi voiam să rezolvăm problemele ca să ne putem înţelege cu toţii un pic mai bine.

Nu mă aşteptam la asta. L-am fixat cu privirea pe tata şi am lăsat cana de cafea pe masă. Eram numai urechi.

— O să acceptaţi o dată pentru totdeauna că suntem împreună? m-am interesat fără ezitare.

Raffaella s-a îndreptat în scaun, iar tata a avertizat-o cu privirea.

— Acceptăm că sunteţi tineri şi că vă plăceţi şi ci.., a spus Raffaella.

— Ne iubim, mamă, cred că asta înseamnă mai mult decât să ne plăcem, a declarat Noah, intervenind în discuţie.

Mama ei şi-a strâns buzele şi a dat din cap.

— înţeleg, Noah, serios, ştiu că voi credeţi ca v-am făcut viaţa un iad şi că nu accept relaţia voastră şi e posibil să aveţi dreptate. Dar sunteţi foarte tineri şi diferenţa de aproape cinci ani dintre voi e mare, mai ales când ai optsprezece ani recent împliniţi, Noah, a precizat Raffaella, îndreptându-şi toată atenţia asupra ei. Nu vă cer decât să luaţi lucrurile uşor. Nick, sper să înţelegi că fiica mea mai are multe experienţe de trăit, că urmează să înceapă facultatea şi că vreau să experimenteze şi să se distreze, să profite la maximum de ceea ce eu nu aş fi putut niciodată să-i ofer.

M-am încordat şi am simţit cum furia începea să clocotească în mine,

— Vrei să spui că, dacă e cu mine, nu se distraviîl, că nu o s-o las să se bucure de facultate?

— Ce vrea să spună este că vieţile voastre nu trebuie să se învârtă una în jurul celeilalte, mai aveţi încă multe de văzut şi de făcut, nu vrem să vă grăbiţi, a intervenit tata, încercând să calmeze spiritele. După cum spuneam, voiam să facem un târg, un fel de acord de pace. Ce părere aveţi? a continuat el, oftând adânc.

— Nu am de gând să închei niciun acord: Noah * iubita mea şi nu mai e nimic de discutat sau de negociat.

Tata a respirat adânc şi mi-am dat seama că îşi stăpânea impulsul de a începe sa tune şi să fulgere.

— Atunci vreau să ne faceţi o favoare şi, în schimbul ei, promitem să nu ne mai amestecăm în relaţia voastră.

— Ce fel de favoare? l-am întrerupt, cu dorinţa de a trece mai repede la subiect.

Tata părea să cântărească cum să-şi formuleze cererea.

— Peste o lună se împlinesc şaizeci de ani de la înfiinţarea companiei Leister Enterprises. O să organizăm o petrecere la care vor veni tot felul de invitaţi, probabil chiar şi preşedintele. Toţi banii care se vor strânge vor fi donaţi unui ONG care furnizează alimente pentru persoane din lumea a treia. Este un eveniment vital pentru companie, Nicholas, tu ştii foarte bine despre ce vorbesc, iar acum, că avem noi proiecte, este foarte important să transmitem o imagine de familie puternică şi unită, să ne prezentăm ca o echipă în faţa presei şi a celorlalţi invitaţi.

— Ştiu cât de important este, am ajutat la organizarea evenimentului, dar nu ştiu ce legătură are asta cu relaţia mea cu Noah, am spus încruntat

— E foarte simplu: dacă apăreţi la petrecere împreună, îţi poţi imagina cum vor arăta articolele din presă. Toate se vor concentra asupra voastră şi asupra scandalului pe care îl presupune relaţia asta. Nu, Nicholas, nu mă întrerupe, m-a oprit, văzând că intenţionam să-l contrazic. Ştiu foarte bine că relaţia voastră, oricât de puţin ne-ar plăcea, e perfect acceptabilă, sunteţi doar fraţi vitregi, dar multe persoane nu vor vedea lucrurile aşa. Vreau să transmit o imagine solidă de familie şi, dacă apăreţi împreună ca un cuplu, imaginea aceasta va fi pătată de stupoarea şi dezgustul multora dintre participanţii la petrecere. Mă refer la oameni în vârstă, oameni cu bani mulţi, care nu acceptă anumite comportamente.

— E ridicol, nimeni n-o să se uite la noi, pentru numele lui Dumnezeu, nu interesează pe nimeni ce facem sau ce nu facem.

— Ar fi adevărat dacă în ultimii ani nu te-ai fi afişat cu tot felul de fete care apar de obicei în revistele mondene. Nicholas, ştii foarte bine că întotdeauna ai trezit interesul presei. Gândeşte-te cum eşti întâmpinat la fiecare eveniment public la care te hotărăşti să participi.

Noah m-a privit cu coada ochiului, iar eu am înjurat printre dinţi. La naiba!

— îmi ceri să vin la petrecere singur şi să mă port ca şi cum Noah ar fi sora mea mai mică?

— îţi cer să vii cu una dintre prietenele tale şi să staţi departe unul de celălalt o noapte. Noah va veni şi

ea cu cineva, vom poza în familie în faţa presei, vom lua cina, vom purta câteva discuţii şi negocieri importante cu unii dintre invitaţi, iar apoi fiecare va merge la casa lui şi totul va fi ca înainte.

înainte sa explodez, Noah a decis să intervină:

— Sunt de acord, a cedat ea, iar eu am săgetat-o cu privirea.

— Nici să nu te gândeşti, n-o să mergi la o petrecere atât de importantă cu vreun cretin care să creadă că eşti singură. Refuz.

Raffaella, care rămăsese tăcută până atunci, a intervenit:

— Nicholas, la asta mă refer când îţi spun să iei lucrurile mai uşor. Este doar o petrecere. Tatăl tău ţi-a spus cât de importantă este, nu e ca şi cum Noah s-ar căsători cu altul, pentru numele lui Dumnezeu. Din partea noastră poate să vină şi singură.

Am respirat adânc de câteva ori şi m-am ridicat în picioare.

— O să mergem, o să pozăm în faţa camerelor cuiu vrei tu, dar te avertizez că mai târziu, când se va descoperi relaţia noastră, o să fii văzut ca ultimul mincinos.

Am ieşit împreună în grădina din spatele casei, fără să spunem un cuvânt. Eram atât de nervos încât am rămas cu ochii aţintiţi la valurile mării care se izbeau de stânca de sub casa noastră pentru a încerca să mă calmez. Am simţit braţele lui Noah cuprinzându-mă din spate şi obrazul său sprijinindu-se uşor pe spatele meu. I-am acoperit mâinile cu mâna mea şi m-am simţit puţin mai bine.

— Nu e aşa de grav, Nick, a spus, făcându-mă să-mi pierd calmul.

M-am întors spre ea şi am privit-o foarte serios.

— Ba este, pentru mine este. Noâh, nu suport ca lumea să creadă că nu eşti a mea.

— Dar sunt, ştii că sunt, e doar o petrecere, o să dureze câteva ore cel mult, nu-i da mai multă importanţă decât are.

Am clătinat din cap şi i-am cuprins faţa în palme.

— Are foarte mare importanţă. E ultima dată când cedez la aşa ceva, am zis şi am sărutat-o înainte de a putea spune ceva. Eu aş vrea să strig în faţa tuturor că suntem împreună, nu înţeleg de ce nu vrei şi tu acelaşi lucru.

A ridicat din umeri zâmbind.

— Mie nu-mi pasă ce crede lumea. Tu ştii că sunt pâcatultâu a ta şi asta ar trebui să fie suficient.

Am oftat şi am sărutat-o pe vârful nasului. „Ar trebui, dar nu este”, am gândit în sinea mea. Lucrurile trebuiau să înceapă să se schimbe.

16

NOAH

în după-amiaza aceea stabilisem să mă întâlnesc cu Jenna. Nu o mai văzusem de mai bine de o lună, de când plecasem în Europa, şi aveam senzaţia că mă evită. în sfârşit, acceptase să trec pe la ea şi asta făceam chiar în clipa aceea.

Am aşteptat la uşă şi am admirat imensa grădină din faţa casei ei. Spre deosebire de locuinţa familiei Leister, casa Jennei nu avea poartă privată, ci dădea direct în stradă, deşi era ceva de mers până când ajungeai la intrare. Erau o mulţime de copaci falnici cu leagăne galbene şi un mic iaz cu broaşte şi flori frumoase, chiar în dreapta casei, care îi dădeau un aer de basm. Majoritatea vilelor din acel cartier erau uimitoare, dar cea în care stătea Jenna avea o nota specială, de care cu siguranţă ea era responsabilă.

— Intraţi, domnişoară Morgan! a spus Lisa, menajera.

I-am zâmbit.

— Jenna e în camera ei? am întrebat.

Se auzea de undeva sunetul unor jocuri video care rulau, ceea ce însemna că fraţii Jennei erau acasă.

— Da, vă aşteaptă, a răspuns, după care a ieşit imediat aproape în fugă când s-a auzit zgomotul unui obiect spart.

Am râs şi m-am îndreptat direct spre scări. Spre deosebire de casa mea, acestea se găseau într-un alt loc, unde se aflau un salon decorat elegant şi un bar cu sute de sticle de diverse băuturi care te ispiteau să rămâi acolo.

Când am bătut la uşa camerei prietenei mele şi am intrat, am găsit-o înconjurată de valize şi de grămezi de haine înşirate pe podea, aşezată ca un indian pe covorul cu imprimeu zebră. Avea părul prins în vârful capului într-un coc lejer. Un zâmbet i-a luminat chipul când m-a văzut şi s-a ridicat să mă îmbrăţişeze.

— Mi-a fost dor de tine, blonduţo, mi-a mărturisit, dându-mi drumul apoi, fără să mai adauge nimic.

M-a surprins să constat că nu era extrem de entuziasmată şi nici nu mă trăgea după ea pe pat ca să vorbim şi să-mi pună o avalanşă de întrebări. Am citit pe faţa ei că o preocupa ceva care nu-i permitea să se manifeste în totalitate, energică şi amuzantă.

— Ce făceai? am întrebat-o, încercând să-mi ascund îngrijorarea.

Jenna a privit în jur distrată.

— Ah, asta! mi-a răspuns, aşezându-se din nou pe podea şi invitându-mă să fac acelaşi lucru. Mă decid ce să iau la facultate. îţi vine să crezi că mai e atât de puţin?

Spre deosebire de ocaziile precedente când vorbiserăm despre facultate, despre faptul că urma să fim independente şi despre cum intenţionam să ne vizităm reciproc, părea mai mult îngrijorată decât entuziasmată de plecare.

— Eu nici măcar n-am început încă să-mi fac bagajele, i-am spus şi m-a invadat o stare de nelinişte la gândul că nu peste mult timp trebuia s-o înfrunt pe mama şi să-i spun că urma să mă mut cu Nick.

Trebuia să-i explic asta şi Jennei, dar ceva mî-a spus că nu era momentul potrivit.

Am ajutat-o câteva minute să împăturească nişte tricouri şi, în timp ce mă străduiam să-mi dau seama ce era cu ea, am privit în jur distrată.

Camera Jennei era opusul camerei mele: în timp ce a mea era decorată în albastru şi alb şi invita la linişte şi relaxare, în dormitorul Jennei pereţii erau vopsiţi în coz aprins, iar toate piesele de mobilier erau negre. Pe una dintre laturi era un manechin mare, cu o mulţime de coliere încâlcite la gât, pe care în mai multe rânduri încercaserăm să le desfacem, pentru că erau grozave şi am fi vrut să le purtăm. încercările noastre au fost însă în zadar, iar colierele deveniseră obiecte decorative. Pe altă latură, o canapea cu imprimeu zebră în alb şi negru, asortată cu covorul, te invita să te aşezi şi să te uiţi la televizorul cu ecran plat de pe peretele opus. La

fel ca mine, avea un dressing, doar că în clipa aceea totul era răvăşit.

Muzica lui Pharrell Williams se auzea pe fundal şi din nou am fost surprinsă că nici măcar nu fredona versurile melodiilor. Am analizat-o câteva secunde. De când era în stare Jenna Tavish să rămână tăcută mai mult de cinci minute? Am lăsat jos tricoul pe care îl împătuream.

— Ai de gând să-mi spui ce-i cu tine? am spus pe un ton ceva mai dur decât aş fi dorit.

Surprinsă, Jenna a ridicat privirea din pământ şi s-a uitat la mine.

— Ce vrei să spui? N-am nimic, a răspuns, dar, în acelaşi timp, s-a ridicat şi mi-a întors spatele.

S-a îndreptat spre pat, un pat imens care în clipa aceea era plin de lenjerie intimă şi reviste de modă.

Am privit-o încruntată.

— Jenna, ne cunoaştem... Nici măcar nu m-ai întrebat despre excursie, ştiu că ceva nu e în regulă cu tine, spune-mi ce este, am îndemnat-o, ridicându-mă şi apropiindu-mă de ea.

Nu-mi plăcea să o văd aşa, nu-mi plăcea că prietena mea, cea mai bună prietenă a mea, veselă şi plină de viaţă, era atât de deprimată.

Când a ridicat privirea dintr-o hârtie pe care o avea în mână, am văzut că plângea.

— M-am certat cu Liou. Nu l-aiu mai văzut niciodată aşa, niciodată n-a ţipat la mine ca acutn.

0 lacrimă i s-a prelins pe obraz şi m-am apropiat de ea, surprinsă s-o aud spunând asta.

Lion era o comoară, uneori cam mitocan, la fel ca Nick, totuşi o comoară. O trata pe .Jenna ca pe o prinţesă, nu înţelegeam ce ar fi putut să se întâmple ca să se certe.

— Iubiţii noştri sunt idioţi, sunt băgaţi în aceleaşi mizerii şi ne mint că au renunţat la ele pentru noi!

— Au renunţat, Jenna. Nicholas nu mai are de-a face cu oamenii ăia, s-a schimbat.

Jenna a izbucnit în râs, un râs care a sunat aspru. N-o recunoşteam pe prietena mea în clipa aceea, nu ştiam cine era, îl acuza pe iubitul meu fără niciun motiv şi fără logică, exact ca şi cum ar fi fost vina lui că Lion îi criticase decizia cu privire la alegerea facultăţii.

— Eşti mai naivă decât credeam, Noah, serios, nu ştii

nimic.

M-am apropiat de ea. îmi punea răbdarea la încercare.

— Ce nu ştiu?

Jenna a tăcut câteva secunde.

— Au de gând să meargă din nou la curse, a răspuns pe un ton amar. Amândoi. Săptămâna viitoare. Nu-i aşa că nu ţi-a spus?

Am rămas fără cuvinte. .

— Nick nu s-ar mai duce niciodată la curse, nu după ce s-a întâmplat anul trecut, am afirmat răspicat o clipă mai târziu.

— Nu e decât o chestiune de timp ca să te convingi singură.

Până la urmă, am plecat de la Jenna. Nu mai voiam să vorbesc cu ea, nu mai voiam s-o ascult. Nicholas nu avea de gând să reia cursele. Promiseserăm amândoi să nu mai comitem aceeaşi greşeală. Din cauza curselor îmi atrăsesem ura lui Ronnie, care era cât pe ce să mă omoare. în plus, el il ajutase pe tatăl meu să mă răpească. Ceea ce la început fusese amuzant se transformase într-o aventură extrem de periculoasă şi de aceea nu credeam niciuu cuvânt din ceea ce-mi spusese .Jenna.

Când am ajuns acasă, era aproape ora cinei. Am intrat încercând să nu fac zgomot şi am auzit-o pe mama în salon. N-aveam chef să vorbesc cu ea, aşa că m-am dus la bucătărie, am luat o salată gata preparată din frigider, o coca-cola fără zahăr şi am urcat aproape în fugă scările. Exact în clipa în care le-am lăsat pe toate pe pat, a început să-mi sune telefonul mobil.

Din nou era un număr necunoscut.

Fir-ar să fie, nu putea fi decât o anumită persoană. L-am lăsat să sune, simţind cum inima începea să-mi bată mai tare în piept. încă mă mai simţeam extrem de vinovată că îi promisesem mamei lui Nicholas să mă întâlnesc cu ea şi să vorbim despre el fără ştire lui. Dar asistenta socială îl sunase deja pe Nick să-i spună că mama lui era de acord să o ia pe Maddie la el câteva zile, iar bucuria lui fusese imensă. Nu mai era cale de întors. Maddie urma să sosească abia joi, mai erau două ale, dar ştiam că, de îndată ce femeia aceea avea să ajungă la Los Angeles, trebuia să mă văd cu ea.

Telefonul a sunat din nou şi din nou am preferat să nu răspund. Atunci am primit un SMS.

Ne vedem la hotelul Hilton de lângă aeroport la prânz.

A.

La naiba, Anabel Grason tocmai îmi lăsase un mesaj pe telefon. L-am şters imediat ce l-am citit, nu voiam să existe nicio dovadă a ceea ce eram pe cale să fac. Mă simţeam groaznic, aveam impresia că îl trădam pe Nick şi, de fapt, chiar asta făceam. Totuşi, pe de-o parte, pe lângă bucuria ca sora lui să stea câteva zile cu el fără asistentă socială şi fără program de întâlnire, voiam să aflu ce avea de spus acea femeie, ce alt interes avea să mă vadă în afară de cel de a-şi cunoaşte prin intermediul meu propriul fiu.

Am luat telefonul şi am tastat un răspuns simplu şi monosilabic.

OK.

După ce l-am trimis, mi-au dispărut pofta de mâncare şi puţina demnitate pe care o mai aveam, cel puţin în faţa acelei femei.
MtKU-L/UJ IMJI1

— Haide, Noah, alege una! m-a rugat Nicholas exasperat, după ce stătusem mult timp cu mostrele de culori în faţă, fără să ştiu ce să aleg.

— Eu aş alege bej, am propus după ce m-am gândit mai mult.

Nick şi-a dat ochii peste cap.

— Decât s-o fac bej, mai bine o lăsăm verde, cum e acum, şi cu asta basta, a răspuns, luându-mi mostrele din mână.

— Verde? am spus dezgustată. Cum să zugrăveşti în verde camera unei fetiţe?

Femeia care ne ajuta, aşteptând cu răbdare să alegem o culoare pentru camera lui Maddie, a decis că era timpul să intervină.

— Verde este foarte la modă, dar dacănusunteţisiguri... în câte luni eşti? m-a întrebat, uitându-se la abdomenul meu şi zâmbind.

Mi-a luat o clipă să înţeleg ce voia să spună.

— Ce? Nu, nu! am negat.

Nicholas a devenit brusc serios şi a privit-o fix pe vânzătoare.

— Credeam..., a spus ea, mutându-şi privirea de la Nick la mine şi apoi la burta mea.

Femeia aceea credea că sunt însărcinată şi că alegeam culoarea camerei pentru bebeluşul nostru. Bebeluşul nostru... Doamne, de ce a trebuit să se gândească la asta? Am simţit un nod în stomac,

— Alegem culoarea pentru camera surorii mele, care are şase ani, i-a spus Nicholas, punând catalogul cu mostre pe tejghea. Vi se pai e că arătăm ca nişte viitori părinţi? Iubita mea are doar optsprezece ¡ini, iar eu douăzeci şi doi. De ce nu gândiţi înainte să trageţi concluzii stupide?

Am făcut ochii inuri, surprinsă. Ce naiba îl apucase să izbucnească aşa?

— îmi... pare rău, n-nu...

înţelegeam stupefacţia femeii. Nichblas îi arunca privirea aceea, cea pe care mi-o arunca şi mie când făceam ceva care îl scotea din sărite.

— Nu-i nimic. Rămânem la alb, le poţi spune zugravilor să înceapă mâine devreme, am precizat, încercând să calmez spiritele.

Nicholas m-a sfredelit cu ochii săi albaştri, dar n-a mai spus nimic.

După ce am plătit, am ieşţt din magazin într-o tăcere stânjenitoare. Nu am putut rezista mult, aşa că l-am prins de braţ, forţându-l să se uite la mine când am ajuns la maşină.

— Poţi să-mi spui ce-i cu tine?

Nicholas mi-a evitat privirea, ceea ce a făcut ca nelinişţea pe care o simţeam să crească. Teama aceea, teama că nu eram suficient de bună pentru el nu mă părăsea niciodată. Subiectul legat de copii era un aspect la care nu-mi permiteam să mă gândesc, pur şi simplu nu puteam, cel puţin deocamdată, pentru că ştiam că în clipa în care aş fi făcut asta aveam să mă prăbuşesc şi nu ştiam dacă mai puteam ieşi din acel abis.

— Pur şi simplu, nu suport oamenii care se amestecă unde nu le fierbe oala, mi-a răspuns, apoi mi-a cuprins obrajii în palme şi m-a sărutat pe frunte..

Ştiam că îmi ascunde ceva. De fapt, ştiam exact ce anume îl preocupa, dar nu voiam s-o aud, nu în clipa aceea.

L-am îmbrăţişat, sprijinindu-mi obrazul pe pieptul său, şj mi-am compus o mină veselă. Am ignorat acea teamă care în momente ca acesta amenința să iasă la lumină şi m-am urcat în maşină ca şi cum toată discuţia respectivă nu avusese loc,

După acest incident, am petrecut toată după-amiaza cumpărând mobila pentru cameră. Totul urma să sosească în ziua următoare. în plus, trebuia să montăm toată mobila în douăzeci şi patru de ore dacă voiam ca dormitorul să fie gata până joi. Nick era emoţionat, vedeam asta în ochii lui, în entuziasmul cu care alegea lucrurile. Lăsând deoparte incidentul de mai devreme, fusese foarte amuzant să intru cu Nickîn magazinele cu jucării pentru copii.

Am cumpărat câteva jucării şi un pat albastru. Nick hotărâse să îi facem camera în aceleaşi culori ca a mea, pentru că erau neutre şi nu erau de prost gust. Când am ajuns la el acasă, eram epuizată şi m-am trântit pe patul lui imediat ce am intrat. L-am simţit întinzându-se peste mine cu grija, lipindu-mă de saltea sub greutatea lui, dar lăsându-mi spaţiu să respir, Şi-a apropiat gura de urechea mea şi m-a făcut să mă înfior.

păc
atul
tău

— Mulţumesc că ai făcut asta cu mine, a şoptit, acope- rindu-mi gâtul cu sărutări fierbinţi.

Cu obrazul lipit de saltea, nu-i puteam vedea faţa, aşa că m-am lăsat purtată pur şi simplu de senzaţiile pe care le provoca atingerea buzelor lui pe pielea mea. Cu o mână mi-a dat părul într-o parte şi a început să mă sărate pe ceafa.

Am oftat, savurând atingerea lui, ca întotdeauna.

— Ieri m-am văzut cu Jenna, am spus brusc, curioasă să îi văd reacţia la auzul numelui.

S-a oprit, s-a încordat şi m-am simţit eliberată de sub greutatea trupului său. M-am întors, sprijinindu-mă în coate şi uitându-mă la el. Stând cu spatele lâ mine, şi-a scos tricoul şi l-a lăsat să cadă pe podea.

— Mă bucur, a răspuns câteva secunde nai târziu.

M-am încruntat când s-a dus în baie şi a închis uşa

aproape txântind-o. M-am ridicat şi am intrat după el, fără să bat la uşă şi fără să-mi pese de astfel de detalii.

Stătea cu mâinile sprijinite pe chiuvetă şi a ridicat capul când m-a văzut intrând.

— Ştii...? am continuat, la început şovăielnic. Am stat de vorbă cu ea.

— Şi ce? s-a răstii, săgetându-mă cu ochii săi albaştri.

„De ce-ini vorbeşte jw tonul ăsta?”

— Atitudinea ta defensivă nu face decât să-mi confirme că ceea ce mi-a spus Jenna că o să faci e adevărat, am spus pe acelaşi ton.

S-a aşezat fix în faţa mea.

— Şi ce o să fac, dacă nu-i un secret? s-a interesat, morocănos.

Nu suportam să-mi vorbească aşa. îmi părea rău că deschisesem subiectul, dar dacă era adevărat că avea de gând să meargă din nou la curse...

I-am observat pieptul gol, semnele care mai erau încă acolo. Chestia asta trebuia să se termine.

— Nu poţi continua cu ceea ce faci, Nicholas, am răbufnit, alegându-mi cuvintele. Jenna mi-a spus că Lion are de gând să meargă din nou la curse.

păc
atul
tău

Fără să mă privească măcar, a trecut pe lângă mine şi a ieşit din baie.

— Lion poate să facă orice vrea, e destul de mare, nu

crezi?

— Adică tu nu t^ duci? am insistat ca să mă liniştesc.

M-a săgetat cu privirea.

— Nu, nu mă duc, a negat, fixându-mă din priviri. Şi, sincer să fiu, în clipa asta nu mă interesează câtuşi de puţin ce părere are Jenna despre mine şi despre relaţia noastră.

Vorbele lui m-au deranjat

— Nu Jenna e problema, ci faptul că nu ar fi trebuit să te bagi în conflictul ăla cu Lion! Mi-ai promis că ai terminat cu toate astea!

— Am terminat! Noah, serios, ţi-am mai explicat o dată. Lion avea probleme şi i-am dat o mână de ajutor.

Nick a oftat şi s-a apropiat de mine. M-a îmbrăţişat strâns, apoi a şoptit:

— Nu m-am gândit nicio clipă că situaţia o să scape de sub control, dar n-o să mai comit aceeaşi greşeală, OK?

— Gata cu problemele, Nick, gata cu situaţiile periculoase. Promiţi? i-ain cerut, arcuintlu-mi trupul când a început să mă sărute pe gât.

— Promit.

NICK

24

Când am deschis ochii în acea dimineaţă, primul lucru pe care l-am văzut a fost faţa lui Noah la câţiva centimetri de mine. îşi sprijinea capul pe umărul meu şi aproape tot corpul era peste mine. M-am abţinut cu greu să nu râd, părea că încercase să mă escaladeze şi se oprise la jumătatea drumului.

I-am îndepărtat cu grijă o şuviţă de păr de pe faţă şi i-am mângâiat uşor pielea plină de pistrui. Pistruii aceia care mă înnebuneau, pistruii aceia care nu-i acopereau doar faţa, ci şi sânii, umerii zvelţi, spatele. îmi plăcea să ştiu că eram singurul care cunoştea la perfecţie acel trup, singurul care ştia unde avea fiecare aluniţă, fiecare semn, fiecare curbă şi fiecare rană.

I-am observat tatuajul, acel mic tatuaj pe care îl avea sub ureche, acelaşi pe care mi-l făcusem şi eu pe braţ. Mă hotărâsem să mi-l fac pentru că mi-a plăcut ideea forţei pe care o poate avea ceva atât de simplu dacă este împletit într-un anumit fel. Dar acum însemna mult mai mult, acum voiam să cred că pentru ea îmi făcusem acel tatuaj. Era ridicol să mă gândesc la asta, dar ideea nu îmi dădea pace, mă gândeam că poate ne făcuserăm amândoi tatuajul pentru că ştiam că urma să ne întâlnim în cele din urmă.

Telefonul meu a început să sune. Am întins mâna şi l-am luat. Era Anne, asistenta socială a lui Maddie. încă nu-mi venea să cred că mama se hotărâse să o lase la mine în weekendul în care îmi sărbătoream ziua de naştere, dar nu aveam de gând să mă plâng. Anul ăsta nu urma să fie nicio petrecere, nici striptease, nici alt eveniment deosebit: anul ăsta intenţionam să-mi petrec ziua cu cele două fete pe care le iubeam cel mai mult.

Maddie era încântată să vină la mine, iar eu eram în culmea fericirii. Am vorbit cu Anne câteva minute pentra a afla la ce oră ateriza avionul şi unde urma să ne întâlnim şi am închis cu un zâmbet larg pe faţă. în sfârşit, aveam ocazia să petrec mai mult timp cu sora mea, aşa cum îmi dorisem întotdeauna.

Nu peste mult timp au venit zugravii: îi chemasem înainte de şapte, pentru că trebuia să merg la birou la opt şi jumătate. Când le-am arătat cămăruţa, mi-au promis că termină în câteva ore.

Nu-mi plăcea ca trebuia să o las pe iubita mea dormind cu indivizii ăia în apartament, aşa că m-am dus să o trezesc în timp ce ei se apucau de treabă.

— Noah, trezeşte-te, i-am spus, atingând-o uşor pe

umăr.

A mormăit ceva, dar nu s-a trezit Am început să mă îmbrac, cu ochii pe ceasul de lângă noptieră. Trebuia să plec imediat dacă nu voiam să întârzii.

— Noah! am insistat, ridicând glasul.

A deschis nişte ochi obosiţi şi iritaţi când am strigat

la ea.

— Ştii ce înseamnă cuvântul „vacanţă”? a răbufnit, rostogolindu-se şi vârându-şi capul sub perna mea.

La naiba, nu aveam timp pentru aşa ceva.

Am pus mâna pe telefon. După ce a sunat de trei ori, Steve mi-a răspuns treaz şi atent, ca întotdeauna,

— Nicholas.

— Am nevoie să vii la mine şi să stai cu Noah până când zugravii îşi termină treaba.

Noah a deschis ochii când m-a auzit.

— Glumeşti, nu-i aşa? a spus, ridicându-se în capul oaselor şi trecându-şi mâinile peste ochi, de parcă ar fi avut patru ani.

Nu, nu glumeam deloc.

— Plec chiar acum, mi-a spus prompt Steve.

— Te aştept aici, am răspuns şi am închis.

Noali şi-a încrucişat braţele, uitându-se la mine enervată.

— Eşti bun de dus la psihiatru.

Am zâmbit, ignorând tonul său morocănos, şi am continuat să mă îmbrac. Eram în întârziere, dar nu-mi păsa. Nu aveam de gând să o las pe Noah singura cu doi indivizi oarecare.

— Nu iac altceva decât să am grijă de tine, am afirmat, făcându-mi nodul la cravată.

— Pot să am şi singură grijă de mine, a răspuns, apoi s-a ridicat din pat şi m-a ocolit ca să intre la baie.

Am oftat când am auzit apa de la duş curgând. N-avea decât să se supere, dar erau prea mulţi ţicniţi pe lume ca să-mi asum riscul, mai ales când era vorba despre ea. Deja fusese răpită o dată, nu aveam de gând să permit ca aşa ceva să se întâmple din nou.

Zece minute mai târziu a ieşit înfăşurată într-un prosop şi cu apa picurându-i din păr.

— Tot aici eşti?

Am zâmbit amuzat. Era fermecătoare când era supărată.

— Steve parchează, aşa că pot să plec liniştit Nu mă săruţi?

Arăta foarte sexy. M-am apropiat să îi dau un sărut care să o facă să-i tremure picioarele.

— O să te uzi, m-a avertizat, făcând un pas înapoi.

— Asta e clar, am răspuns cu un zâmbet sarcastic.

— Eşti dezgustător, a replicat, dur am văzut că îi mai trecuse supărarea şi că mă studia cu ochii ei frumoşi de culoarea mierii.

Am prins-o de ceafă şi am tras-o spre mine. Mi-am introdus limba în gura ei şi, exnct când situaţia începuse să se încingă, s-a auzit soneria de la uşă. Noah a încercat să mă reţină trăgându-mă de cravată, clar m-am îndepărtat. Mă grăbeam, nu mai puteam pierde timpul.

— Trebuie să plec, am anunţat-o, întorcându-i spatele şi îndreptându-mă spre uşă.

Când eram pe punctul de a o închide, m-a privit fix în ochi şi într-o secundă a lăsat prosopul să cadă pe parchet,

La naiba!

Am ajuns la serviciu exact la timp. Biroul meu era la capătul holului şi m-am îndreptat direct spre el, fără să mă opresc nici măcar la o cafea. Ştiam că, în ziua aceea, tata intenţiona să treacă pe acolo şi Doamne

fereşte să mă vadă ajungând târziu. Dacă se întâmpla aşa ceva, m-ar fi pus să *servesc* cafeaua tuturor angajaţilor.

Dar nu mă aşteptam însă să-l găsesc în biroul meu, stând de vorbă liniştit cu o fată pe care n-o văzusem în viaţa mea. Fata stătea pe scaunul meu şi zâmbea politicos ascul- tându-l pe tata. Când am intrat, amândoi s-au întors spre mine. Nedumerirea mea s-a transformat în iritare când am văzut încă un birou, situat în partea cealaltă a încăperii, lângă fereastră. Fereastra mea.

— Bună, fiule, m-a salutat tata cu un zâmbet prietenos.

Cel puţin astăzi era binedispus, ce noutate!

— Ce înseamnă asta? am întrebat, arătând întâi spre fată şi apoi spre masa din colţ.

Tata s-a încruntat.

— Sophia este fiica senatorului Aiken, Nicholas. S-a hotărât să facă practica aici. Eu i-am oferit acest post.

Am privit-o printre gene pe fiica senatorului. Nu ştiam nimic despre oferta pe care i-o făcuse tata, presupun că îl interesa să fie în bune relaţii cu tatăl ci, dar nu înţelegeam ce treabă aveam eu în toată povestea asta.

— Tu ai făcut practică mult timp, mai ai puţin şi termini facultatea şi i-am spus Sophiei că ai fi încântat s-o ajuţi să se integreze în lumea asta.

„La naiba, nu!”

Sophia mi-a aruncat un zâmbet sec, care transmitea mai mult ostilitate decât orice altceva. Minunat, antipatia era reciprocă. Tata ne-a privit câteva clipe, presupun că deranjat de tăcerea mea, dar prea bine-crescut ca să pomenească ceva despre asta.

— Sophia, sper să te simţi bine aici şi, dacă ai nevoie de ceva, ai numărul meu de telefon sau poţi pur şi simplu să-i spui lui Nick.

— Vă mulţumesc, domnule Leister, voi ţine cont de asta şi apreciez foarte mult această oportunitate. întotdeauna mi-am dorit să lucrez pentru Leister Enterprises, cred că sectoarele în care compania dumneavoastră a decis să se implice sunt vitale pentru extinderea afacerii şi pentru creşterea profitului. Cunoscând bine legile, se pot cuceri noi pieţe şi sunt sigură că, cu ajutorul fiului dumneavoastră, vom putea realiza ceva magnific.

Mai era şi linguşitoare pe deasupra, dar discursul îi ieşise foarte bine. Tata s-a uitat la ea aprobator şi şi-a luat rămas-bun, dar nu înainte de a-mi arunca o privire de avertizare.

— Se vede că eşti fiica unui politician, m-am răstit la ea, privind-o fix. Ăla e scaunul meu, poţi să te dai la o parte.

Sopbia a zâmbit şi s-a ridicat încet. Am privit-o lung. Avea părul negru, pielea bronzată, ochii căprui şi picioarele lungj. Purta o fustă creion gri sidefat şi o cămaşă albă impecabilă. Era evident, aveam în faţă o adevărată odraslă răsfăţată.

— Nu te lăsa păcălit de aspectul meu, Nicholas. Am venit ca să rămân.

M-am încruntat, dar am preferat să-i ignor comentariul. M-am aşezat pe scaunul meu, mi-am deschis e-mailul şi m-am apucat de treabă.

25 NOAH

Feste două zile urma să sosească Maddie şi camera ei trebuia să fie terminată, îi spusesem mamei că intenţionam să rămân acolo o parte din timpul în care fetiţa stătea cu Nick Şi, cum nu voiam ca relaţia noastră să devină şi mai tensională, m-am comportat ca o fată cuminte şi m-am dus acasă după ce m-am asigurat că dormitorul lui Madison era gol şi pregătit pentru ca mobila să fie asamblată şi aşezată la locul ei. Nicholas urma să supravegheze totul, pentru că pe mine nu avea să mă mai vadă decât după ce vorbeam cuAnabelGrason.

Următoarele două zile au trecut repede. Presupun că, atunci când vrei ca timpul să treacă mai încet, ca orele să fie cât mai lungi, ele zboară, de fapt. Prin urmare, fără să am timp să mă pregătesc psihic, în dimineaţa aceea urmau să sosească Maddie şi mama ei. Eram agitată şi ştiam că Nicholas se simţea la fel. îmi trimisese o mulţime de poze, întrebându-mă dacă îmi place camera, dacă sora lui avea să fie încântată, dacă ar fi trebuit să aşeze altfel mobila, dacă era mai bine să pună patul sub fereastră în loc să-l pună în colţ, dacă dulapul era suficient de mare şi dacă trenuleţul cu telecomandă avea să-i placă la fel de mult cât îi plăcuse lui.

Am râs amuzată în telefon,

— Nick, o să-i placă la nebunie. în plus, ceea ce o interesează pe sora ta e să te vadă pe tine, nu noua ei cameră.

S-a lăsat tăcerea.

— Sunt foarte neliniştit, pistruiato, nu am petrecut niciodată mai mult de o zi cu sora mea. Şi dacă începe brusc să plângă pentru că îi e dor de casă? E o copilă, iar eu sunt om în toată firea. Uneori, nu ştiu cum să gestionez chestiile astea.

Am zâmbit în oglinda din faţa mea. îmi plăcea când era aşa preocupat. întotdeauna era atât de sigur pe el, atât de autoritar şi dominator, încât atunci când lăsa garda jos şi îmi demonstra că sub acea carapace se ascundeau afecţiunea şi iubirea unui frate, nu voiam decât să-l îmbrăţişez,

— O să încerc să stau cu tine în cea mai mare parte a timpului, i-am răspuns, aşezându-mă pe pat, cu ochii la grinzile de lemn din tavan.

— Ce vrei să spui? O să stai tot weekendul, nu-i aşa? a întrebat, schimbând brusc tonul şi devenind serios.

Mi-am muşcat limba. Chiar în clipa aceea cineva a bătut la uşă.

— Putem sta de vorbă un minut? m-a întrebat mama, apoi a intrat în camera mea şi m-a privit calmă.

Am încuviinţat, bucurându-mă pentru prima dată că mama îmi întrerupsese conversaţia cu Nick.

— Mama vrea să vorbească cu mine, te sun mâine, OK?

Am închis înainte să regret. Am lăsat telefonul lângă

mine pe saltea şi am urmărit-o în timp ce se plimba prin cameră. Părea absentă şi uşor abătută. Nu eram într-o pasă prea bună nici eu, nici ea. Nu vorbiserăm aproape deloc în ultimele săptămâni, iar situaţia urma să se înrăutăţească în clipa în care avea să afle ce plănuiam să fac.

— Mai ai mult până când termini bagajele?

Ştiam că mama testa terenul. Nu-mi făcusem niciodată bagajele decât cu o zi înainte de plecare, iar obiceiul ăsta îl luasem de la ea. Nu înţelegeam de ce unii oameni aveau nevoie de mai multe săptămâni să-şi aleagă hainele, să le pună în valiză şi s-o închidă. Am clătinat din cap, intenţionând să profit de încercarea ei de a iniţia un dialog ca s-o anunţ că aveam de gând să rămân cu Nick cât timp sora lui venea în vizită.

— Sunt aproape gata. Hei, mamă..., am început, dar m-a întrenipt.

— Ştiu că abia aştepţi să pleci de aici, Noah, a zis, apoi a luat un tricou de-ale mele şi a început să-l împăturească

distrată.

Am respirat adânc, văzând că ochii începeau sa i se umezească.

— Mamă, eu nu...

— Nu, Noah, lasă-mă să-ţi spun ceva. Ştiu că ultimele zile au fost grele, că nu ne-am înţeles bine de când ne-am întors din Europa, crede-mă că ştiu că eşti îndrăgostită şi că vrei să stai tot timpul cu Nicholas. Doar că mi-aş fi dorit ca asta, a spus arătând spre noi, să funcţioneze în continuare. Noi două am avut întotdeauna o relaţie bună, ne-am spus mereu totul, chiar şi când ieşeai cu Dan.

Am făcut o grimasă când am auzit numele fostului meu iubit, dar am lăsat-o să continue:

— Veneai în fugă în camera mea să-mi povesteşti cum te-ai distrat şi ce declaraţii de dragoste ţi-a făcut. îţi aminteşti?

Am dat din cap, schiţând un zâmbet şi înţelegând unde voia să ajungă.

— Acum, că se apropie clipa în care trebuie să pleci, am vrut doar să-ţi spun că am încercat să-ţi ofer tot ce am putut Mi-am dorit foarte mult să consideri că aici e căminul tău, mereu mi-am dorit să locuieşti aici, înconjurată de atâtea oportunităţi. Chiar şi când erai mică visam să te văd într-o cameră ca asta, cu mai multe jucării şi cărţi decât mi-aş fi putut imagina vreodată că ţi-aş putea oferi.

— Mamă, ştiu că am fost nesuferită când te-ai hotărât să vii aici, dar acum înţeleg de ce ai făcut-o şi nu trebuie să-mi explici nimic, OK? Mi-ai dat tot ce ai putut şi ştiu că ţi-e greu să mă vezi cu Nicholas, dar eu îl iubesc.

Mama a închis ochii auzind cuvintele mele şi a schiţat un zâmbet forţat.

— Sper că într-o zi vei ajunge o scriitoare extraordinară, Noah. Ştiu că vei reuşi şi de aceea vreau să profiţi de fiecare oportunitate pe care ţi-o dă viaţa. Studiază, învaţă şi bucură-te de anii de facultate, pentru că vor fi cei mai frumoşi ani din viaţa ta.

— Aşa o sa fee, am şoptit zâmbind.

M-am simţit în acelaşi timp puţin vinovată că nu fusesem sinceră până la capăt şi să-i spun despre ce aveam de gând să iac.

A doua zi dimineaţă m-am trezit devreme. Eram foarte agitată şi am coborât să iau mic-dejunul, încercând să nu mă gândesc prea mult la ce aveam de gând să fac. Maddie urma să sosească peste câteva ore şi nu exista nido posibilitate ca mama ei să se răzgândească. Mi-am repetat de o mie de ori că o făceam pentru Nick, că nu făceam nimic rău, dar o parte din mine, una foarte ascunsă şi profundă, voia să o cunoască pe Anabel şi să afle ce dorea de la el şi ce o făcuse să-şi abandoneze fiul.

Abia am putut să ciugulesc ceva la mic-dejun: am mâncat doar jumătate dintr-o felie de pâine prăjită şi o cafea cu lapte. Nick mă anunţase că urma să se întâlnească cu Maddie la aceeaşi oră la care eu stabilisem să mă văd cu mama lui, aşa că aveam timp până când Nicholas avea să înceapă să se întrebe unde eram. El urma să o ducă pe Maddie să mănânce, iar eu puteam termina rapid cu întâlnirea mea pe ascuns.

Ştiam că restaurantul hotelului Hilton era unul de lux şi eram la curent cu stilul de viaţă al mamei lui Nick. Era încă una dintre numeroasele soţii de multimilionari snoabe şi dezgustătoare, cărora le plăcea să se laude cu iahturile, caii şi vilele pe care le deţineau prin toată lumea. Din acest motiv şi tocmai pentru a nu atrage atenţia, am optat pentru o fustă cloş cu talie înaltă, de culoare albastra-deschis, şi un top Chanel galben care stătea în dulap de ceva timp. Jenna îmi făcuse cadou nişte sandale Miu Miu albe, foarte frumoase şi foarte scumpe, trebuie să recunosc, dar care se potriveau perfect cu restul ţinutei. Cred că a fost una dintre puţinele ocazii când m-am decis să mă îmbrac din cap pAnfi-n picioare cu haine de firmă, dar nu voiam ea femeia aceea să mă intimideze. Toată lumea ştie că o femeie bine îmbrăcată e o femeie puternică.

Atunci când am ajuns la Hilton, un bărbat îmbrăcat elegant s-a apropiat de maşina mea decapotabilă, Am coborât şi i-am întins cheile, rugându-mă în sinea mea să nu mi-o zgârie. Tocurile sandalelor au ţăcănit pe gresie în timp ce urcam treptele spre uşa rotativă de la intrare. înăuntru era o recepţie foarte elegantă, cu mici fotolii răspândite strategic pe covoarele fine de culoare bej şi maro-deschis. în capătul sălii era o scară imensă care se bifurca, exact ca la mine acasă. Habar nu aveam încotro trebuia să mă îndrept, motiv pentru care m-arn dus la recepţie, unde două fete frumos îmbrăcate mi-au zâmbit amabil.

— Cu ce vă pot ajuta, doamnă? m-a întrebat una dintre ele şi am văzut cum îmi privea cu admiraţie ţinuta.

Presupun că se întreba cum de o fată care avea probabil aceeaşi vârstă ca a ei putea să stea de partea cealaltă a pupitrului, în faţa ei, şi să aibă tot ce aveam eu. Uneori mă bucuram că nu sunt genul ăsta de persoană, adică genul de persoană interesată de hainele de firmă şi de bani. Nu-mi dorisem niciodată nimic din toate astea, nu eram pretenţioasă din fire şi i-aş fi dat toate hainele de pe mine acelei fete fără să stau pe gânduri vreo clipă.

— Iau prânzul cu Anabel Grason. Nu ştiu dacă a lăsat vreun mesaj pentru mine sau ceva de genul ăsta, i-am explicat ezitând.

Fata a căutat ceva în computer şi a încuviinţat zâmbind.

— Doamna Grason vă aşteaptă la Andiamo. Dacă mergeţi drept înainte pe culoarul acesta, intrarea este la dreapta. Sper să vă placă prânzul.

I-am zâmbit recunoscătoare şi m-am pus în mişcare, încercând să-mi păstrez echilibrul. Exact când am ajuns la uşa restaurantului indicat de recepţioneră, am primit un mesaj pe telefon. L-am deschis înainte de a intra: o poză cu Nicholas şi Maddie, erau la McDonald's. Am zâmbit când am văzut că lui Maddie îi lipseau doi dinţi din faţă. Dumnezeule, nu ştiu ce-i spunea Nicholas copilei! Cu zâmbetul pe buze, le-am trimis un mesaj, spunându-le că intenţionam să mă văd cu ei în scurt timp, după care am închis telefonul.

Când am intrat în restaurant, m-am uitat neliniştită în jur. Andiamo era un loc primitor şi fără pretenţii, dar foarte elegant: scaune de culoarea ceaiului cu lapte, feţe de masă albe aşternute pe mese pătrate cu tacâmuri argintii şi şerveţele cafenii, precum şi frumoase plante ornamentale. Imediat ce am intrat, am simţit aroma unor paste proaspăt gătite şi sos pesto.

Când am văzut-o pe Anabel, am respirat adânc şi m-am îndreptat spre ea. Aşa cum bănuisem, era îmbrăcată elegant, într-un costum cu pantaloni de culoare bej şi o bluză neagră elegantă dedesubt. Se cocoţase pe nişte tocuri foarte înalte, cu care mă întrecea în înălţime cu câţiva centimetri. Mi-a zâmbit când m-am apropiat de ea şi i-am întins mâna înainte ca situaţia să devină stânjenitoare: habar n-aveam cum trebuia să salut când mă întâlneam pe ascuns la prânz cu mama iubitului meu, pe care îl abandonase cu zece ani în armă.

— Bună, Noah, a spus pe un ton amabil.

păc
atul
tău

— Doamnă Grason, am răspuns politicoasă.

S-a aşezat, invitându-ma cu un semn sa iau loc.

— Mă bucur că ai acceptat invitaţia mea, a recunoscut, ducându-şi paharul de vin în dreptul buzelor date cu ruj roşu.

începea reprezentaţia. Am respirat adânc.

— A fost mai mult un şantaj decât o invitaţie, am replicat cu un calm prefăcut

Nu aveam de gând să dau înapoi.

M-a privit fix cu ochii ei albaştri, la fel ca ai fiului ei, şi am simţit un fior străbătându-mi şira spinării.

— Eşti o fată foarte frumoasă, Noah, deşi sunt sigură că ştii asta. Dacă n-ai fi fost, fiul meu cu siguranţă nu s-ar fi uitat la tine.

Am schiţat un zâmbet forţat din politeţe. Comentariul său mă deranjase, ca şi cum relaţia mea cu Nick ar fi fost superficială şi frivolă, deşi, pentru femeia din faţa mea, cu siguranţă relaţiile erau aşa. Toţi Urnii pe care îi investise încercând să arate ca o femeie de 30 de ani o demonstrau clar.

— Sunt sigură că am putea flecări ore întregi, doamnă Grason, dar m-aţi chemat aici dintr-un motiv şi mi-ar plăcea să trecem la subiect, am spus, încercând să fiu cât mai politicoasă posibil, cu toate că mi-era greu,

Bănuielile mele nu fuseseră neîntemeiate: femeia asta nu-mi plăcea şi nici nu avea să-mi placă vreodată.

— Doreaţi să vă fac o favoare. Spuneţi-mi despre ce este vorba, am continuat.

Anabel a zâmbit, părând plăcut surprinsă. Am avut impresia că îi plăcea că eram atât de directă cu ea.

— Vreau să reiau legătura cu fiul meu, iar tu mă vei ajuta, mi-a spus fără ocolişuri,

A scos un plic sigilat din geanta sa de firmă şi mi l-a întins. Hârtia era groasă şi fină, de culoarea fildeşului, iar pe plic era scris numele lui Nicholas cu o caligrafie desăvârşită.

— Nu vreau decât să te asiguri că Nicholas citeşte scrisoarea asta.

Am privit plicul cu neîncredere. Habar n-aveam cum l-aş fi putut convinge pe Nick să citească scrisoarea. în plus, să-i dau plicul însemna să-i

mărturisesc că mă întâlnisem cu mama lui şi n-aveam de gând să fac asta nici în ruptul capului.

— îmi pare rău, dar nu ştiu cum o simplă scrisoare v-ar putea ajuta să vă recuperaţi fiul! L-aţi abandonat, am răspuns, conştientă că mă uitam la ea cu ură, aceeaşi ură pe care o simţeam mereu când cineva îi făcea rău uneia dintre persoanele dragi şi nu puteam evita acest sentiment.

— Câţi ani ai, Noah? m-a întrebat, lăsând plicul pe masă.

— Optsprezece.

— Optsprezece, a repetat în timp ce asimila informaţia şi a afişat acel zâmbet angelic care i-ar fi stat bine unei fetiţe de şase ani, şi nu unei persoane ca ea. Eu am patruzeci şi patru, am trecut prin mult mai multe experienţe decât tine, aşa că, înainte de a mă judeca, aşa cum o faci, gândeşte-te că eşti doar o copilă şi că mai mult ca sigur cel mai rău lucru care ţi s-a întâmplat a fost că a trebuit să pleci de-acasă şi să te muţi într-o vilă din California.

— Nu ştiţi nimic despre viaţa mea, am declarat pe un ton glacial.

Imaginea tatălui meu mort mi-a venit în minte şi am simţit un junghi dureros în piept.

— Ştiu mult mai multe decât crezi, a zis. Ştiu chiar şi lucruri pe care tu nu le ştii şi ţi-ai dori să nu le afli niciodată, dar pot schimba asta cu câteva telefoane.

Pe chipul său a apărut un zâmbet diabolic. A luat scrisoarea pe care o lăsase pe masă, s-a ridicat şi s-a aşezat lângă mine. Cu o mişcare lentă şi elegantă, mi-a băgat scrisoarea în geanta pe care o lăsasem atârnată pe spătarul scaunului.

— Tu asigură-te că Nicholas o citeşte, a şoptit. Dacă nu, o să fac în aşa fel încât tot basmul ăsta pe care crezi că îl trăieşti, toate bogăţiile care ţi-au căzut din cer, să dispară.

M-am ridicat în picioare de parcă m-ar fi electrocutat.

— Să nu mă mai căutaţi, am spus, încercând să-mi controlez emoţiile, pentru ca tocmai mă ameninţase şi nu ştiam exact cu ce.

— Nu-ţi face griji! Nu am de gând s-o mai fac. Dar repet: dacă nu vrei să trăieşti cel mai urât coşmar al tău, asigură-te că faci ce ţi-am cerut.

I-am întors spatele şi am părăsit restaurantul, fără să mă gândesc măcar la ameninţarea din vorbele ei. Am traversat recepţia hotelului şi am ieşit.

Fusesem o proastă, o idioată că acceptasem să mă întâlnesc cu această femeie. Nicholas mă avertizase, îmi vorbise despre ea, despre cât de dură era, iar eu, ca proasta, mă lăsasem păcălită şi, pe deasupra, îmi spusese o grămadă de minciuni. Asta erau: minciuni cărora nu aveam de gând să le dedic nieio secundă din timpul meu. Când m-am văzut afară, am scos scrisoarea din geantă, am rupt-o în mii de bucăţele şi le-am aruncat în toate coşurile de gunoi care mi-au ieşit în cale.

Din punctul meu de vedere, întâlnirea nu avusese loc.

26 NICK

Noah avea, din păcate, telefonul oprit. Fusese aşa toată după-amiaza şi începeam să mă îngrijorez. Am încercat să nu-mi las neliniştea să escaladeze până la un nivel care nu ar fi putut aduce nimic bun în situaţia aceea. Sora mea era cu mine, Anne mi-o adusese aşa cum îmi promisese şi eram fericit să o am timp de patru zile doar pentru mine. Nu aveam de gând să las pe nimeni să-mi strice bucuria celor câteva zile cu surioara mea, în niciun caz. în ceea ce o privea pe Noah, preferam să cred că rămăsese fără baterie.

— Nick! a strigat Maddie, captându-mi atenţia cu vocea sa aparte.

M-am întors spre ea. Eram în Sânta Monica, în port îi povestisem de multe ori lui Maddie despre acel loc, despre plajă, despre atracţii, despre copiii care urcau în roata gigantică şi vedeau marea de sus. În clipa aceea,

surioara mea, spre deosebire de orice alt copil, şi-a lipit faţa de geamul unuia dintre numeroasele acvarii unde erau expuse moluşte şi vietăţi marine. M-am apropiat de ea.

— Mad, dacă le atingi te pot răni cu cleştii, am avertizat-o.

Eram în zona din magazin unde se vindeau unele dintre acele vietăţi. Am luat-o pe Maddie pe sus şi am scos-o de acolo. Afară se înnopta şi, nehotărât, am început să mă întreb la ce oră trebuia să mănânce şi să meargă la culcare.

— Ţi-e frig, pitico? am întrebat-o, în timp ce-mi scoteam jacheta şi mâ aplecam ca să i-o pun pe ea.

Mtm-tULJ l\UH

Un zâmbet amuzat i-a apărut pe buzele pline.

— Te bucuri că sunt aici? a întrebat şi am văzut în ochii ei candizi că răspunsul meu era extrem de important pentru ea.

Am zâmbit în timp ce-i ridicam fermoarul. Părea o mică fantomă cu haina aceea care îi ajungea aproape până la pământ, dar era mai bine aşa decât să se îmbolnăvească.

— Dar tu te bucuri că eşti aici? am întrebat, la rândul meu, în timp ce îi rulam mânecile.

— Sigur că da, a răspuns emoţionată. Eşti fratele meu preferat Nu ţi-am mai spus?

Am izbucnit în râs. Ca şi cum ar fi avut mai mulţi fraţi!

— Nu, nu mi-ai mai spus, dar şi tu eşti surioara mea preferată, deci e perfect, nu-i aşa?

Zâmbetul pe care mi l-a adresat mi-a topit inima.

— Ne urcăm în roată? am propus.

Răspunsul său entuziast mi-a perforat din nou timpanul.

Portul era plin de oameni veniţi cu familiile, iar zgomotul valurilor în depărtare te îndemna să rămâi şi să nu mai pleci niciodată. Amurgul era superb şi, tocmai când aveam de gând să scot telefonul şi să încerc încă o dată să iau legătura cu Noah, i-am simţit prezenţa. Am zărit-o în mulţime. Un zâmbet larg i-a luminat chipul şi mi-am dat seama că faţa mea radia aceeaşi bucurie.

— Hei, Maddie! a strigat-o Noah.

Arăta superb ca întotdeauna şi i-a captat **atenţia** surioarei mele, care a alergat imediat spre ea.

— Noah! a ţipat entuziasmată.

Am izbucnit în râs când am văzut-o alergând spre ea.

Bucuria din sufletul meu a crescut şi mai mult când Noah s-a aplecat şi a ridicat-o de jos într-o îmbrăţişate caldă.

Maddie se obişnuise cu Noah mai uşor decât mă aşteptasem, nu pentru că Noah n-ar fi fost o dulce, doar era

Noah, însă Mad nu era o persoană cu care să te înţelegi uşor, trebuie să recunosc. Eu o adoram pentru că era sora mea, dar uneori putea fi cam nesuferită şi ursuză: nu se înţelegea bine cu toată lumea, nu-i plăcea ca spaţiul său personal să fie invadat dacă nu avea suficientă încredere în persoana respectivă şi, ca să fiu sincer, era şi puţin răsfăţată, ca orice fetiţă de şase ani căreia părinţii îi cumpărau absolut orice. Era prinţesa tenebrelor, cum îmi plăcea mie să-i spun, dar Noah o adora şi Maddie o adora pe Noah, aşa că nu era nicio problemă.

Când am ajuns lângă ele, Noah mi-a aruncat o privire care mi s-a părut puţin ciudată, de parcă se simţea uşurată să mă vadă sau ceva de genul ăsta. I-am zâmbit şi am tras-o spre mine, cu Maddie între noi.

— Noah, haideţi să urcăm în roata, să urcăm toţi trei!

Maddie a dat din picioare ca să fie lăsată jos şi a pornit

în fugă spre zona atracţiilor. Fără să o scap din ochi, mi-am trecut braţul peste umerii lui Noah şi am sărutat-o pe păr, în timp ce o urmam pe sora mea,

— E totul în regulă? am întrebat-o.

— Sigur! Sora ta e frumoasă foc, a răspuns, schimbând imediat subiectul.

— Fără cei doi dinţi? am spus amuzat A trebuit să mă controlez ca să n-o iau peste jîicior, pistruiata.

Noah a râs, dar n-a zis nimic. Era ceva ciudat la ea, dar, pe moment, am ignorat senzaţia. Am ajuns-o pe Maddie din urmă la roată şi am plătit accesul pentru toţi trei. Sora mea a început să vorbească încontinuu, povestindu-i în limbajul ei de copil tot ce făcuserăm şi cum fusese zborul, cât de mult se bucura că e aici. Noah o asculta amuzată şi îmi zâmbea de fiecare dată când întorcea capul spre mine.

Aproape se înnoptase şi era doar un pic răcoare. Nu era niciun nor pe cer, motiv pentru care apusul soarelui se vedea foarte frumos de unde eram. Fără să spună nimic, Noah s-a lipit de mine şi s-a aşezat pe genunchii mei, privind marea şi soarele care apunea. Mi-am trecut braţul peste mijlocul ei şi am strâns-o la piept. S-o privesc pe Noah era cel mai frumos lucru din lume, mai frumos decât orice apus de soare pe mare. Conştientă de privirea mea, s-a uitat în ochii mei şi mi-a zâmbit cum numai ea ştia s-o facă.

Maddie a adormit în maşină. Nu am fost surprins, se trezise foarte devreme şi, pentru ea, ziua aceea fusese plină de noutăţi. Era noapte şi, în timp ce străbăteam autostrada în tăcere cu Noah lângă mine, mi-am amintit conversaţia pe care o avusesem în dimineaţa aceea cu Lion.

păc
ătu
ită
u

Prietenul meu mă sunase să-mi spună că lunea viitoare urmau să aibă loc cursele. După răpirea lui Noah, mă ţinusem departe de gaşca mea şi de problemele străzii: nu voiam ca relaţiile mele să-mi afecteze existenţa şi cu atât mai puţin să pun în pericol viaţă iubitei sau a familiei mele. Mai era însă şi lion, iar Lion, din păcate, trăia în acea lume, iar eu nu puteam să-l scot din ea, cel puţin atâta vreme cât nu voia să se schimbe. Problema nu erar că-i plăcea viaţa asta, dar erau bani obţinuţi uşor şi rapid şi de aceea îmi ceruse să-l însoţesc şi să particip pentru el, ca de fiecare dată. îi oferisem un împrumut, dar Lion era prea mândru să-l accepte. Mă hotărâsem să-l ajut doar pentru că ştiam că avea nevoie de bani şi pentru că, în afară de anul trecut, nu avuseserăm niciodată niciun fél de probleme. întotdeauna mi-au plăcut maşinile şi cursele pe timp de noapte, în mijlocul deşertului, să simt adrenalina, viteza, gustul victoriei. îmi plăcea la nebunie,

Noah m-ar fi ucis dacă ar fi aflat. Jenna o pusese deja pe jar şi, deşi credeam că reuşisem s-o conving că nu aveam nicio treabă cu problemele lui Lion, trebuia să fac ceva să-i înşel vigilenţa, Lion îmi jurase că Jenna nu ştia când era cursa şi că urma să fie ceva rapid: mergeam, participam, câştigam şi ne întorceam acasă. Fără probleme.

Singurul lucru care îmi trecea prin cap pentru ca Noah să nu bănuiască nimic era să stabilesc să mă văd cu ea chiar în lunea aceea. Să-i dau întâlnire la un restaurant din capătul celălalt al oraşului, cât mai departe de locul unde se desfăşurau cursele, şi". s-o las să mă aştepte în zadar.

Pe urmă aveam să inventez o scuză bună, dar aşa cel puţin m-aş fi asigurat că era cât mai departe de mine, în siguranţă tntr-un loc plăcut. Furia sa avea să fie monumentală, dar m-aş fi revanşat cumva după aceea.

Mulţumit de planul meu, am parcat maşina, am **coborât** şi m-am dus să-i deschid portiera.

— E totul în regulă, pistruiato? m-am interesat, mângâind-o pe obraz şi îndepărtându-i o şuviţă de păr de pe faţă.

Fusese absentă toată seara, iar acum, că sora mea dormea, puteam să îi acord toată atenţia. Am observat cât de elegant era îmbrăcată.

— Sunt obosită, asta-i tot, a răspuns, coborând din maşină fără să-mi arunce măcar o privire.

— Ce-am făcut de data asta, Noah? am întrebat-o, şi am început să analizez în gând tot ce spusesem sau făcusem din clipa în care ne întâlniserăm pe chei.

Un zâmbet amuzat i-a apărut pe chip şi m-am mai liniştit puţin.

— N-ai făcut nimic, prostuţule, a răspuns şi am respirat uşurat când s-a întors, mi-a luat faţa în mâini şi s-a ridicat pe vârfuri ca să ma sărute pe buze.

înainte de a se îndepărta, mi-am coborât mâna pe mijlocul ei şi am lipit-o de mine. Nu s-a adâncit în sărut, aşa că am Scut-o eu: i-am desfăcut buzele şi am savurat-o cu plăcere.

păc
ătu
ită
u

Mi-a răspuns la sărut, dar am observat că era cu mintea în altă parte.

M-am îndepărtat şi m-am uitat din nou la ea.

— îmi ascunzi ceva şi o să aflu eu ce, am comentat pe jumătate în glumă şi i-am dat drumul.

Am deschis portiera clin spate a maşinii şi am zâmbit ca un prost când am văzut-o pe fetiţa aceea frumoasă adormită lângă un iepure de pluş oribil. I-am desfăcut centura şi am luat-o în braţe. Am închis maşina după ce am scos valijoara cu care venise şi am urcat în apartament împreună cu Noah.

Nu voiam s-o trezesc pe sora mea, aşa că am băgat-o direct în pat.

— Dormi, prinţesă, am spus, sărutând-o pe obraz.

Când am ieşit şi am închis uşa, Noah mă aştepta,

sprijinită de peretele din faţa camerei. Trebuia să vorbim şi m-am bucurat că a fost ea cea care a făcut primul pas.

— Faci baie cu mine? mi-a propus cu un zâmbet cald.

Am zâmbit, am luat-o de mână şi am dus-o la baie.

Am dat drumul la apa caldă şi am lăsat să se umple cada. M-am întors şi m-am apropiat de ea.

— Azi araţi foarte bine. Eşti foarte elegantă în ţinuta asta, am spus şi i-am tras cu grijă elasticul de păr, care i-a căzut ca mătasea pe umeri. Ce-ai făcut toată dimineaţa? în afară de a mă ignora, desigur.

Privea fix nasturii de la cămaşa mea şi, cu degete tremurânde, a început să-i descheie imul câte imul. I-am prins mâinile ca s-o opresc, simţind o strângere de inimă când mi-am dat seama că era ceva ce nu-mi spunea.

— Am avut treabă cu mama, a răspuns, apoi a ridicat capul şi m-a privit fix în ochi. Am rămas fără baterie şi n-am văzut apelurile tale.

Am încuviinţat şi am lăsat-o să continue ce începuse. După ce mi-a scos cămaşa, s-a aplecat în faţă şi am închis ochii când i-am simţit buzele chiar deasupra inimii.

Mângâierile lui Noah nu se comparau cu nimic. Era o senzaţie atât de incredibilă... Mă făcea să mă simt atât de bine. îmi dădea o stare de linişte interioară. Era drogul meu personal, creat special pentru mine până în cele mai mici detalii ca să mă facă să-mi pierd minţile. Am deschis ochii şi i-am prins mâinile în timp ce îmi urcau spre gât. O voiam alături de mine în cadă, relaxată, sperând că astfel aveam să aflu ce era cu ea.

I-am dat jos bluza şi fusta aceea care îi făcea pielea să strălucească, apoi m-am aplecat şi i-am scos sandalele. Avea un corp incredibil, atletic, nu era nici extrem de voluptuoasă, nici prea slabă: era făcută în aşa fel încât să petrec ore întregi admirând-o.

Cu un zâmbet care m-a făcut să mă înfior şi-a desfăcut sutienul şi şi-a scos chiloţeii, după care a intrat direct în cadă. Am vrut s-o avertizez că apa era

fierbinte, dar nici măcar nu a tresărit, a intrat pur şi simplu în apă până la umeri. M-am grăbit s-o urmez şi, când s-a dat mai în faţă ca să mă pot aşeza în spatele ei şi s-o iau în braţe, am strâns puternic din dinţi, simţind imediat cum pielea îmi lua foc.

— La naiba, NoahI m-am plâns, aşteptând câteva secunde să mă obişnuiesc cu temperatura. Nu te frige?

— Azi nu, a răspuns cu un aer distrat, în timp ce se juca amuzată cu spuma.

Mi-am lipit obrazul de urechea ei şi am tăcut o vreme, bucurându-ne de senzaţia plăcută de a fi împreună, relaxaţi şi liniştiţi. Ştiam că era ceva în neregulă cu ea. Uneori, era atât de cufundată în gânduri încât aş fi dat orice să aflu ce îi trecea prin minte.

— Pot să te întreb ceva? a spus în clipa aceea, smul- gându-mă din gânduri.

— Bineînţeles.

— Dar trebuie să-mi promiţi că o să-mi răspunzi.

Am început să-i trasez cu mâna cercuri mici în jurul

buricului. Ştiam ce voia să facă, dar eram curios ce avea să mă întrebe, aşa că am acceptat până la urmă, dar nu înainte de a savura plăcerea momentului. Am zâmbit când i-am auzit răsuflarea întretăiată pe măsura ce mâna mea cobora puţin mai mult decât trebuia.

— Crezi că tatăl tău a iubit-o pe mama ta? Vreau să spun înainte să divorţeze, evident.

Nu mă aşteptam la acea întrebare cnre, în loc să mă lămurească ce îi trecea prin cap, m-a lăsat şi mai nedumerit.

— Presupun c-a iubit-o, da, deşi în aproape toate amintirile mele se certau sau tata era plecat la muncă. Mama nu era o femeie cu care să te înţelegi uşor, dar nici el nu se lăsa mai prejos, am răspuns, amintindu-mi toate ocaziile în care ne neglijase, susţinând că avea de lucru sau ca era prea obosit. Când eram mic, ajunsesem chiar să cred că toţi taţii trăiau departe de casă şi se întorceau doar când le era foame sau somn. Evident că, după ce am mai crescut şi am început să merg în vizită la prietenii mei, am văzut că nu era aşa, că mă înşelam şi că taţii puteau fi nemaipomeniţi. Tatăl unuia dintre colegii mei îl aducea şi îl lua în fiecare zi de la şcoală, iar în drum spre casă se opreau întotdeauna să mănânce clătite şi să joace baseball în parcul din cartier, îl invidiam, atunci am înţeles că mulţi taţi făceau diverse lucruri cu copiii lor.

Priveam un punct fix în faţă, pierdut în amintiri, şi abia când Noah s-a întors spre mine mi-am dat seama că gândurile mă transportaseră în trecut. Am schiţat un zâmbet forţat şi am lasat-o să mă sărute. M-a tras de gât până când buzele ni s-au întâlnit.

— N-ar fi trebuit să te întreb nimic, s-a scuzat.

Mi-am dat capul pe spate şi am privit-o.

— Poţi să mă întrebi ce vrei, Noah. Viaţa mea nu a fost o poveste cu zâne, deşi aproape că a fost, în comparaţie cu a altora. Nu toţi se nasc dorind să fie părinţi şi cei mai mulţi dau greş.

Nu era cazul să mă lamentez că părinţii mei avuseseră probleme. Copilăria mea nu fusese ideală, dar nu aveam de gând să mă plâng, mai ales în faţa ei. Lui Noah îi părea rău pentru mine, vedeam asta în ochii ei frumoşi şi nu puteam să uit că ea trăise un adevărat coşmar. Tatăl meu se purtase poate ca un idiot egoist în copilăria mea, dar nu încercase să mă omoare. Uneori, mintea îmi juca feste şi mi-o imaginam pe Noah copilă, un pic mai mare decât Maddie, ascunzân- du-se de propriul tată şi văzându-se obligată să sară pe fereastră. Cum putea să dedice fie şi o secundă din timpul său ca să mă compătimească pe mine?

— Crezi că există familii normale şi obişnuite? m-a întrebat. Ştii la ce mă refer, precum cele care apar în filme, cu părinţi normali, care lucrează, şi a căror principală grijă este să plătească rata la casă la sfârşitul lunii.

Asta era ceea ce o preocupase toată seara? Oare îi spusese ceva mama ei dimineaţă? M-a cuprins furia doar la gândul că Raffaella îi băgase în cap ideea că relaţia noastră era imposibilă. Am căzut pe gânduri câteva secunde.

— Noi doi o să fim genul ăsta de familie. Ce zici? Doar că fără să ne facem griji pentru rata la casă, evident.

Noah a izbucnit în râs şi am simţit nevoia să demonstrez cât de serios vorbeam.

— Acum e rândul meu să-ţi pun o întrebare, am spus zâmbind, iar privirea sa a căutat-o din nou pe a mea.

— Unde vrei s-o facem, în cadă sau în pat?

NOAH

Nu puteam să-mi scot din minte cuvintele mamei lui Nicbolas.

Mă speria ameninţarea ei, dar nu voiam să merg mai departe. Nu voiam să continui pe un drum pe care nu ştiam dacă l-aş fi putut parcurge singură. Mă simţeam vinovată că rupsesem scrisoarea. Nu aveam niciun drept să fac asta pentru ca nu era a mea, dar nu

voiam ca femeia aceea să-i mai facă rău lui Nick. Ce-mi spusese Nick în dimineaţa în care veniseră zugravii? Că dorea să mă protejeze? Ei bine, asta făceam şi eu.

M-am concentrat asupra lui Nicholas, ca întotdeauna: el era leacul meu, refugiul meu, cu el mă simţeam bine. M-a forţat să mă întorc şi am apreciat la adevărata ei valoare dimensiunile acelei căzi.

— Unde vrei s-o facem, în cadă sau în pat? m-a întrebat cu acea privire excitată, deşi mi-am dat seama că avea nevoie să mă simtă lângă el, mai ales după ce îl făcusem să-şi amintească de trecut.

Şi eu aveam nevoie de acelaşi lucru, pentru că, dacă începeam să mă gândesc la toată treaba asta, era posibil să descopăr adevăruri pe care aş fi preferat să rămână ascunse. Cel puţin deocamdată.

M-a aşezat pe genunchi şi buzele ni s-au lipit din nou cu blândeţe. Aveam nevoie unul de celălalt în clipa aceea, pentru că ziua fusese agitată pentru amândoi, deşi diferită din toate punctele de vedere.

Cu mâinile pe spatele meu,^ s-a aplecat deasupra mea şi mi-a gustat buzele. L-am mângâiat pe umeri şi am urcat până am ajuns la obrajii aspri şi umezi de la apă. I-am adulmecat parfumul şi am simţit cum mă încălzea pe dinăuntru.

— Eşti atât de frumoasă, a spus încet, atingându-mi pielea fierbinte.

S-a dezlipit de buzele mele şi a început să-mi muşte bărbia uşor, până ce a ajuns la gât. L-am mângâiat pe piept, pe muşchii abdominali, până când m-a strâns în braţe şi m-a lipit de el, piele pe piele, fără nimic între noi.

— Atât de caldă, atât de suavă..., continua să spună, în timp ce îmi savura cu gura şi limba pielea udă.

M-a lăsat pe spate, în timp ce eu am scos un oftat întretăiat când i-am simţit mâinile pe spatele meu şi gura punând stăpânire pe sânul meu stâng. îmi savura pielea sensibilă, flămândă de mângâierile lui. M-am ridicat şi ¡-am strâns şoldurile cu picioarele. Mi-a căutat gura şi am început să repetăm cel mai vechi dans, limbile noastre împletin- du-se una cu cealaltă.

— Uită-te la mine, a spus dezlipindu-se de mine.

Iar când am deschis ochii, am văzut că îmi analiza chipul

însă avea ceva diferit, ceva greu de exprimat în cuvinte.

— Te iubesc şi te voi iubi toată viaţa, păcatul tău, a spus şi am simţit cum inima mi se oprea în loc paralizată, după care îşi relua bătăile frenetice.

Fără să-şi ia ochii de la mine, m-a ridicat încet cu braţul care îmiînconjura mijlocul şi m-a aşezat deasupra lui, mişcându-se foarte încet şi tandru, aşa cum erau şi cuvintele lui. Când m-a penetrat, am deschis gura să scot un ţipăt, dar buzele sale m-au redus la tăcere cu un sărut profund.

— Simţi asta? Simţi legătura dintre noi? Suntem făcuţi unul pentru celălalt, iubirea mea, mi-a şoptit la ureche în timp ce se mişca încet, imprimând un ritm lent care mă scotea din minţi.

Cuvintele lui au continuat să-mi răsune în cap în timp ce mâ făcea să simt plăcerea aşa cum numai el ştia şi numai el avea s-ofacă.

„Te iubesc şi te voi iubi toată viaţa.”

— Promite-mi..., am spus când o teamă îngrozitoare mi-a cuprins trupul şi sufletul: teama de a-l pierde, o teamă nesfârşită de a nu avea pentru tot restul vieţii ceea ce trăiam în acele momente.

încerca să mă analizeze cu privirea plină de dorinţă, tieînţelegând ce voiam să spun.

— Că mă vei iubi mereu, promite-mi, păcatul tău aproape l-am implorat.

Fără să-mi răspundă, s-a ridicat din cadă cu mine în braţe, ţinându-mă ferm de coapse. L-am îmbrăţişat şi mi-am îngropat faţa în scobitura gâtului său, muşcându-mi buza de jos ca să nu ţip în timp ce-l simţeam atât de adânc în mine. M-a dus în camera, iar apa şiroia de pe noi, făcând baltă în jurul nostru. M-a lăsat pe pat fără să se dezlipească de mine nici măcar un centimetru.

— Nu există nicio altă promisiune care să conteze…, a spus, în timp ce respiraţiile noastre agitate păreau să se fi sincronizat

Eram pe punctul de a ajunge la extaz, iar el ştia asta. îmi dezmierda fiecare parte a trupului care avea nevoie de atingerea lui.

— Pentru că m-ai captivat atât de tare, încât sunt mai mult al tău decât aî meu. O să fac ce-mi ceri, orice vrei, a spus, privindu-mă fix. îţi promit, iubirea mea.

Şi, astfel, datorită cuvintelor lui şi trupului lipit de al meu, am încetat să mai simt frigul.

Următoarele zile au fost grozave. A fost incredibil să împart cu el toate momentele pe care le-a trăit împreună cu sora lui, momente pe care nu avusese ocazia să le mai trăiască din cauza distanţei şi a timpului scurt pe care îl putea petrece cu ea. De ziua de naştere a lui Nick am fost la Disneyland şi, deşi era un loc pentru copii şi ne-am petrecut ziua după poftele lui

păcatul tău
Maddie, m-am bucurat să-l văd p0 Mickey Mouse şi gaşca lui cântându-i lui Nick „La mulţi ani”. Cu un an înainte, cam în aceeaşi perioadă, relaţia noastră era abia la început şi, dacă cineva mi-ar fi spus atunci că peste un an aveam să-l văd pe Nick cu urechi de şoarece mâncând tort de ciocolată în formă de prinţesă Disney, i-aş fi spus că e nebun.

Zilele au trecut însă repede şi nu peste mult timp a venit momentul să o ducem pe Maddie la aeroport. Stewardesa care urma să aibă grijă de ea până când ajungea în Las Vegas ne aştepta la punctul de control al pasagerilor. După ce petrecuseră atât de mult timp împreună, despărţirea a fost mult mai grea decât îşi imaginaseră.

- Te simţi bine? l-am întrebat în timp ce ne îndreptam spre locul unde parcase maşina.

Mă strângea cu putere de mână.

- 0 să mă simt, a răspuns simplu.

Nu am vrut să insist, pentru că ştiam că lui Nick nu-i plăcea să vorbească, şi cu atât mai puţin când era vorba despre sentimentele lui. Sora lui era punctul său slab, iar faptul că se întorsese la părinţii ei, care abia îşi făceau timp pentru ea, nu ajuta deloc. Ne-am urcat în maşină în tăcere şi abia după vreo zece minute a decis să-mi vorbească din nou.

- Te las la tine acasă? a întrebat.

Un semnal de alarmă mi s-a aprins în minte. Jenna mă sunase cu o zi în urmă, în timp ce Nick îi făcea baie lui Maddie, şi îmi spusese că luni urmau să aibă loc cursele. N-am vrut s-o cred iniţial, dar, dacă avea dreptate, Nick avea să facă tot posibilul sa mă ţină departe ele el. Eram pe punctul de a-i răspunde că nu, că rămâneam să dorm la el, dar nu-i puteam pune mamei răbdarea la încercare, era deja destul de supărată. în plus, trebuia să-mi termin bagajele, pentru că nu xnai erau decât cinci zile până plecam la facultate. Trebuia să vorbesc eu mama, deşi mă bătea gândul să-i spun după ce mă mutam şi mă instalam, când n-ar mai fi fost cale de întors. Era o idee riscantă, dar preferam s-o înfrunt pe mama de la distanţă decât să fiu nevoită să-i spun personal.

— Da, lasă-mă acasă, am răspuns, şi am privit pe fereastră, încercând să mă hotărăsc ce să fac în privinţa curselor.

Când am ajuns acasă şi a parcat la intrare, am crezut că avea de gând să coboare, cel puţin ca să-I salute pe tatăl său, dar nici măcar n-a oprit motorul. Nu asta a fost însă ce m-a surprins, ci ceea ce mi-a spus în continuare.

— Ne vedem mâine la cină?

M-am întors surprinsă.

— Poftim?

A zâmbit în colţul gurii.

— Tu şi cu mine... împreună la un restaurant drăguţ... ce zici? m-a întrebat, a întins braţul şi mi-a dat o şuviţă de păr după ureche.

Am rămas surprinsă, nu mă aşteptam la asta. Nu în cazul în care Jenna avea dreptate şi intenţiona să meargă la curse.

— Vii să mă iei?

Şi-a abătut privirea de la mine şi s-a uitat spre casă.

— Nu cred că pot, lucrez toată ziua. Mai bine ne vedem direct la restaurant.

Când s-a uitat din nou la mine, nu am văzut nicio urmă de îndoială pe chipul său, părea sincer. Poate că Jenna se înşela totuşi. Un zâmbet mi-a luminat faţa. Mă uram pentru că mă îndoisem de Nick. El nu m-ar minţi, nu s-ar duce la curse, nu fără să-mi spună, şi cu atât mai puţin după tot ce se întâmplase.

— Bine, ne vedem acolo atunci, am spus, punând mâna pe portieră.

— Hei! a exclamat, oprindu-mă înainte să ies din maşină.

M-am întors spre el.

păcatul tău

— Mulţumesc că ai fost lângă inine zilele astea, n-ar fi fost la fel fără tine.

Mi-am pus mâna pe obrazul lui şi l-am mângâiat, după care m-am aplecat să-l sărut. Când m-a sărutat cu pasiune, nu am putut decât să mă rog în gând să nu mă mintă.

în ziua următoare, Jenna a trecut pe la mine după-amiază. Nu o văzusem niciodată atât de deprimată. Ea şi Lion nu treceau prin cea mai bună perioadă, iar prietena mea era absolut sigură că în ziua aceea băieţii intenţionau să meargă la curse. Când i-am povestit că Nick mă aştepta la cină la Cristal, un restaurant elegant din oraş, în privirea sa am citit neîncrederea.

— Ştiu ce spun, Noah, şi sunt aproape sută la sută sigură că deştepţii ăştia o s-o facă de oaie în seara asta.

Am oftat în timp ce căutam o rochie frumoasă cu care să mă îmbrac. Mă săturasem să încerc s-o conving pe Jenna că Nicholas nu m-ar minţi şi în niciun caz nu m-ar invita la restaurant dacă nu avea de gând să vină să cinăm împreună.

— Cum mai merg lucrurile între tine şi Lion? Mai e supărat pe tine? am întrebat-o mai mult ca să schimb subiectul.

Jenna, care stătea pe canapeaua din dressingul meu, părea palidă, în contrast cu roşul aprins de pe unghii.

— Dacă prin asta înţelegi că relaţia noastră în momentul de faţă înseamnă să ne scoatem ochii unul altuia şi apoi să ne-o tragem până când nu mai putem, atunci da, presupun că e în continuare supărat pe mine.

— Ce urât vorbeşti! am exclamat, surprinsă de felul în care vorbea, deşi nu pot spune că mă şocase prea tare.

Jenna nu era atât de rafinată pe cât o credea lumea, în ciuda tonului său dezinvolt, ştiam însă că nu se simţea bine, că era cu nervii la pământ, iar cursele din seara aceea o făceau să fie mai tulburată decât încerca să pară. Dacă teoria Jennei era adevărată, Lion intenţiona să participe la toate cursele ca să câştige bani, fără să-i pese că aceia care frecventau acele competiţii ilegale fuseseră cât pe ce să ne omoare ultima dată când dăduserăm ochii cu ei. Şi nu era numai asta, dar de-atunci eram amândouă mult mai conştiente de faptul că, dacă Lion continua să meargă pe acelaşi drum, probabil avea să ajungă şi el la închisoare la fel ca fratele lui.

— Apropo, zilele trecute l-am văzut pe Luca, a zis, apoi s-a ridicat de pe canapea şi a început să treacă în revistă umeraşele cu un aer absent.

M-am oprit o clipă şi m-am uitat la ea în oglindă.

— Cum e? am întrebat precaută.

— Să fin sinceră, mi s-a părut destul de simpatic, deşi are un aer... nu ştiu, mi s-a făcut pielea de găină când l-am cunoscut, a recunoscut, oprindu-se la un tricou simplu alb.

Jenna era cu gândul oriunde numai la hainele la care se uita nu, iar asta se întâmpla de mai bine de o lună.

— E foarte chipeş, nu chiar ca Lion, dar e evident că părinţii lor arătau bine. Are aceiaşi ochi verzi ca ai lui, dar privirea ascunde multe secrete, secrete pe care Lion nu doreşte să le aflu, pentru că era să mă dea afară în şuturi când m-a văzut intrând la el în casă zilele trecute.

Vocea i-a tremurat puţin când a spus ultimele cuvinte. M-am apropiat de ea, detestând să o văd tristă pe prietena mea. Jenna cea de odinioară era opusul celei pe care o aveam acum în faţă. Unde era zâmbetul său permanent, sclipirea din ochi şi prostiile pe care obişnuia să le debiteze în fiecare secundă? îmi venea să-i trag un şut în fund imbecilului de Lion.

— De ce nu vii să iei cina cu mine şi cu Nick în seara asta? i-am propus, ştiind că pe el nu l-ar deranja.

Jenna era şi prietena lui şi cu siguranţă m-ar fi ajutat să-i ridicăm moralul.

lia s-a uitat la mine şi a clătinat din cap frustrată.

— încă mai crezi că o să te scoată la cină?

Am tras adânc aer în piept înainte de a-i răspunde.

— Nicholas nu m-ar minţi, Jenna, şi nici nu mi-ar da
ţeapă.

A cântărit câteva secunde răspunsul meu.

— Bine, dar o fac ca să nu fii singură când idiotul ăla n-o să apară aşa cum ţi-a promis. Aşa o să putem meiţe direct să-i căutăm.

Am clătinat din cap, dar, fără să vreau, am simţit în piept junghiul incertitudinii când am auzit-o spunând asta.

Câteva ore mai târziu facuserăm deja duş şi eram pe punctul de a termina să ne dichisim. Jenna părea cu mintea în altă parte. Fusesem nevoită să duc muncă de convingere ca să se aranjeze, pentru că nu mergeam să luăm cina la McDonald's. în cele din urmă îşi pusese nişte pantaloni scurţi din piele, negri şi o bluză albă cu sandale fără toc. Eu am preferat o rochie neagră mulată şi nişte pantofi albi cu un pic de platforma. Mi-am lăsat părul pe spate şi m-ara machiat, de data asta scoţându-mi în evidenţă buzele.

Jenna şi-a dat ochii peste cap când m-a văzut, dar n-a comentat nimic. Chiar în clipa aceea am primit un mesaj de laNick.

Rezervarea e pe numele meu, intraţi şi beţi ceva.

I-am arătat mesajul Jennei, care m-a ignorat şi a ieşit din cameră.

Ne-a luat aproximativ o oră ca să ajungem la restaurant. Aşa cum îmi spusese Nick, era o rezervare pe numele lui pentru trei persoane. Locul era foarte plăcut, cu mese mici în stil francez şi o lumină slabă şi romantică. M-a amuzat faptul că eram cu Jenna, înconjurate de lumânări, şi mi-a fost greu să mi-l imaginez pe Nick acolo cu mine, pentru că locul era prea extravagant pentru el. Jenna a început să glumească, în timp ce perechile din jurul nostru ne observau uşor deranjate.

— Haide, Noah, ia-mă de mână, poate încep să cadă confetti dintr-una dintre lămpile astea care

atârnă deasupra noastră, a spus, apropiindu-se de mine şi prefăciindu-se că-mi face ochi dulci.

Am râs, în timp ce savuram un pahar de vin alb şi aşteptam ca Nick să îşi facă apariţia.

După mai bine de patruzeci de minute de aşteptare, am început să nu mai gust glumele şi să simt în capul pieptului o senzaţie de disconfort.

Vibraţia telefonului m-a scos din tăcerea în care mă adâncisem şi am citit mesajul încruntată.

îmi pare rău, pistruiate), n-o să pot ajunge în seara asta, avem de lucru până peste cap şi, dacă nu termin rapoartele care mi-au fost cerute, pot să-mi iau adio de la stagiu. Te rog, nu te supăra, o să mă revanşez... la cina cu Jenna şi distraţi-vă în seara asta.

Am simţit că iau foc, senzaţie pe care încercam să mi-o stăpânesc după primele douăzeci de minute de aşteptare. Nu-mi venea să cred că era atât de idiot încât să creadă că stratagema asta avea să funcţioneze.

Am ridicat ochii spre Jenna care, în ciuda a tot ceea ce se întâmplase, m-a privit cu oarecare milă.

— Unde naiba se ţin cursele alea?

NICK

Imediat ce am apăsat pe butonul „Trimite”, am ştiut că urma să am probleme. Chiar în clipa aceea ieşeam din apartamentul meu. Nimic din toate astea nu mă încânta, dar, pe de altă parte, simţeam

adrenalina punând stăpânire pe sistemul meu nervos, lucru care, în fond, îmi lipsise. Problema nu era că viaţa mea nu ar fi fost şi acum grozavă, dar luptele, cursele, nebuniile pe care obişnuiam să **le fac** îmi oferiseră o posibilitate de evadare pe care mi-era greu s-o abandonez pur şi simplu. îmi spuneam că făceam asta pentru Lion, dar o făceam şi pentru mine, şi doream s-o fee. De fapt, aveam nevoie s-o fac. Toate amintirile legate de mama, despărţirea de sora mea la **aeroport,** senzaţia că Noah îmi ascundea ceva şi faptul că nu fusesem în stare s-o scap de coşmaruri îmi creau o stare permanentă de neliniște. Iar faptul că ştiam că absolut toată lumea voia să ne vadă despărţiţi nu mă ajuta deloc.

Mi-am repetat de mai multe ori că Noah era în siguranţă cu Jenna, departe de mizeria asta şi ferită de toată lumea, inclusiv de mine. Nu o voiam lângă mine în seara asta. Erau momente în care pur şi simplu simţeam nevoia să fiu singur, iar acesta era unul dintre ele.

Mi-am pus casca şi m-am urcat pe motocicletă. Lion şi Luca urmau să ducă maşinile acolo, aşa că stabilisem cu ei să ne vedem direct la locul respectiv. Anul ăsta cursele nu se ţineau în deşert, ci în oraş. Nu era un traseu foarte lung, dar pariurile erau extrem de mari. în cazul în care câştigam, urma să primim mulţi bani, iar Lion avea nevoie de ei.

Muzica răsuna la volum maxim când am trecut cu motocicleta printre grupurile mari de oameni. Mulţi dintre ei m-au ovaţionat când m-au văzut sosind şi adrenalina a început să-mi curgă prin vene imediat ce am simţit că sunt din nou cu gaşca mea. Nu puteam nega că îmi lipsise tot ce se întâmpla aici.

— la te uită pe cine avem aici! a strigat Mike, varul lui Lion, apropiindu-se de mine.

Ne-am ciocnit pumnii în timp ce coboram de pe motocicleta, lăsând casca pe şa.

— Care-i treaba, frate? am întrebat, evaluând situaţia.

Trecuse mult timp de când nu-i văzusem şi în câteva

minute m-am trezit înconjurat de toată lumea. Toţi glumeau şi mă tachinau, dădeau pe gât pahar după pahar, iar muzica era atât de tare încât mă dureau urechile.

Iion şi-a făcut apariţia câteva minute mai târziu şi toţi l-au ovaţionat când l-au văzut venind cu o asemenea maşină: un Lamborghini pe care îî închiriasem special pentru ocazia asta. Mi-am amintit de cursele de anul trecut, de felul în care demonul meu blond îl învinsese pe Ronnie, surprin- zându-ne pe toţi, iar pe mine aproape omorându-mă cu un infarct. Nu puteam să uit cât de incredibilă fusese în cursa aceea, Noah ştia să conducă cu viteză şi, când am văzut-o în acţiune, m-am simţit excitat şi enervat în egală măsură.

în timp ce în jurul meu lumea dansa şi se prostea până când soseau ceilalţi, am scos o ţigară şi m-am sprijinit de motocicletă. Aveam nevoie să ştiu că Noah era în regulă şi că ajunsese acasă.

Nu-mi răspunsese la mesaj, iar asta nu-mi inspira nimic bun. Mai mult ca sigur era supărată, dar era cuJeuna, aşa că nu era ca şi cum aş fi abandonat-o într-un restaurant cu o atmosferă romantică, nu-i aşa?

Nu puteam s-o sun pentru că ar fi auzit vacarmul din jurul meu, aşa că am încercat să-i trimit un alt mesaj.

Cum a fost cina? Eşti deja acasă?

Am tras din ţigară şi un minut mai târziu am văzut că era onliue.

În pijama şi în pat.

Am oftat uşurat că îmi luasem o povară de pe suflet. Dacă Noah era acasă, puteam să mă relaxez şi să mă concentrez la ceea ce trebuia să fac în seara aceea. Adică să particip, să câştig şi să-mi iau rămas-bun de la acea lume pentru totdeauna.

Lion mi-a făcut un semn şi ne-am apropiat de un tip pe nume Clark, care crease traseul cursei. Am format un cerc în jurul lui, iar el ne-a arătat unde începea şi unde se termina traseul. Urma să fim patru concurenţi de data asta: cursa era importantă, pentru că trebuia să plăteşti pentru a putea participa – nici mai mult, nici mai puţin decât cinci mii de dolari fiecare –, dar câştigătorul avea să ia toţi banii, pe lângă cei obţinuţi (Un pariuri, fireşte.

— Dacă nu sunt probleme, o să fiţi înapoi în zece minute. Totul e pregătit să oprim traficul în zonele vizate, dar poliţaii pot să apară din senin, chestia asta nu o pot controla, a spus Clark, privindu-ne pe toţi patru.

Ceilalţi doi erau destul de buni, iar imul dintre ei făcea parte din fosta bandă a lui Ronnie, care acum era condusă de Cruz.

îl văzusem, era într-un colţ, înconjurat de toţi ceilalţi membri, toţi la fel de drogaţi .ca el. îi uram pe indivizii ăştia, dar o parte din mine dorea să se răzbune pentru cele întâmplate data trecută, voiam să-i fac să plătească, dar nu bâtându-mă cu ei, ci luându-le banii, pe care ei îi preţuiau şi şi-i doreau atât de mult.

păc
atul
tău

— Ne vedem aici în zece minute, a spus Clark.

M-am apropiat apoi de Lion şi de fratele lui.

— Nu cred că e foarte complicat să câştigăm, dar nu vreau probleme. Dacă situaţia se înrăutăţeşte renunţăm, e clar? le-am spus.

Luca intenţiona să fie copilotul lui Lion. Eu preferam să merg singur, pentru că nu suportam să am pe cineva alături când participam la curse: îmi distrăgea atenţia şi nu reuşeam să controlez pe deplin maşina. Au dat din cap amândoi şi ne-am întors, pregătiţi să ne luăm maşinile.

în clipa aceea, o lumină mi-a captat atenţia. Trupul meu a intuit cum stăteau lucrurile chiar înainte ca privirea să mi se îndrepte spre Audiul roşu care tocmai sosise. Inima mi s-a oprit în loc şi, când picioarele sale lungi au coborât din maşină, toată adrenalina pe care o simţeam a explodat şi mi-a invadat tot sistemul nervos.

— Să fiu al naibii! a exclamat Lâon în spatele meu.

Mi-am dat seama că mărisem pasul şi că respiraţia

mi se accelerase când am văzut-o pe Noah acolo, înconjurată de toate scursurile alea. Am început să fac paşi

din ce în ce mai mari, dorind parcă să scurtez distanţa care ne separa, să ajung lângă ea înaintea oricui. Mă fixa (fin priviri. Şi-a încrucişat braţele la piept şi m-a săgetat cu o privire încărcată de ură. Când am ajuns lângă ea, m-am abţinut cu greu să n-o bag în maşină şi să dispar de acolo în mai puţin de o secundă, dar mâna i-a zburat atât de rapid încât, până să-mi dau seama ce se întâmplă, m-am trezit cu o palmă zdravănă peste faţă.

— Eşti un mincinos nenorociţi a ţipat, încercând să acopere muzica şi vacarmul făcut de mulţime.

Am respirat adânc de câteva ori străduindu-mă să mă liniştesc, dar nu am reuşit.

— Urcă în maşină! i-am poruncit printre dinţi, încercând să-mi păstrez calmul.

— Să te ia naiba, Nicholas! a strigat, întinzând mâinile cu intenţia de a mă îmbrânci.

Am oprit-o, apucând-o de încheieturi.

— Nici să nu te gândeşti! Nici să nu te gândeşti să-mi dai ordine! a continuat.

păc
atul
tău

Am lipit-o cu spatele de Audi şi am imobilizat-o cu corpul meu.

— Vreau să te urci în maşină şi să te întorci de unde ai venit în mai puţin de trei secunde, m-ai auzit?

Nu-mi pasă cât de supărată eşti, fir-ar să fie, n-ar trebui să fii aici. Trebuie să-ţi amintesc ce s-a întâmplat data trecută?!

Mi-a aruncat o privire mistuitoare. Era atât de furioasă încât a trebuit să-mi reprim impulsul de a o scutura bine pentru că era atât de încăpăţânată. Nu conta că eu eram acolo, eu nu aveam ce să păţesc. Puteam suporta orice mizerie, dar Noah? Teama că cineva ar fi putut să pună din nou ochii pe ea, că cineva ar fi putut s-o recunoască... M-am uitat instinctiv spre locul în care Cruz bea cu amicii lui şi am văzut că încă nu remarcaseră prezenţa ei.

— Evident că nu trebuie să-mi aminteşti! Am fost acoloî Mai ţii minte? a răspuns, zbătându-se fără succes să se desprindă din strânsoarea mea.

în ciuda eforturilor ei de a se elibera şi a tensiunii momentului, mi-am dat seama cum era îmbrăcată. O ţinută mai frapantă nici că se putea.

— Opreşte-te, fir-ar să fie! i-am poruncit, prinzând-o cu o mână de încheieturi şi cu cealaltă de bărbie, apoi am forţat-o să se uite la mine. Asta nu e o glumă, Noah, trebuie să pled.

— N-am de gând să plec dacă nu vii şi tu cu mine, a spus pe un ton sfidător, ridicând bărbia şi obligându-mă în felul ăsta să-i dau drumul.

Mi-am sprijinit braţele de maşină respirând adânc, în timp ce Noah se afla la adăpost în spatele aşa-zisului scut care o despărţea de mulţime. Mi-am întors faţa şi i-am simţit mirosul pielii, încercând în primul rând să mă liniştesc. Mâinile sale acum lihere au decis să nu mă atingă de data asta şi au rămas nemişcate, ca paralizate, de o parte şi de alta a trupului ei.

— N-ar trebui să Iii aici, am şoptit, apropiindu-mi gura de urechea ei şi am simţit amândoi fiorul care i-a străbătut pielea.

— Nici tu.

M-ain îndepărtat suficient cât să o privesc atent. Era machiată discret şi îşi pusese o rochie scurtă care îi lăsa la vedere picioarele. Se aranjase pentru mine, iar eu o lăsasem de izbelişte ca să particip la nişte curse ilegale.

Am respirat adânc de câteva ori.

— îmi pare rău, pistruiato! m-am scuzat, punându-mi mâinile pe mijlocul ei.

Ţesătura din care era făcută rochia era atât de fină încât aveam impresia că îi ating direct pielea. Senzaţia asta şi iritarea sa evidentă mă făceau să îmi doresc mai mult decât orice pe lume s-o sărut şi să mă asigur că mă iertase.

Când m-am aplecat să fac asta, şi-a întors faţa.

— Nu suport să mă minţi, a spus.

— Ştiu, n-o s-o mai fac.

— Nu te cred.

Am respirat din nou adânc, încercând să nu-i arăt cât de mult mă dureau cuvintele ei.

— Astea sunt ultimele curse la care particip, poţi să-l întrebi pe Lion, i-am spus asta azi-dimineaţă. S-a terminat, Noah. O fac pentru ultima dată şi pentru că ştiu că Lion are nevoie de mine.

— Nu poţi să continui să faci asta pentru el, Nicholas, a spus, dar în vocea ei nu se mai simţea furia, ci îngrijorarea. Ştiu că-l iubeşti ca pe un frate, dar am vorbit cu Jenna şi el nu mai e cum era. Faptul că tu îl ajuţi cu toate astea nu va face decât ca lucrurile să se înrăutăţească.

Avea dreptate. Eu lăsasem totul în urmă, în timp ce el îşi săpa propria groapă. Ori renunţa la viaţa asta odată cu mine, ori avea să fie înghiţit de ea, precum Cruz sau propriul său frate, Luca.

Am întins mâinile şi am tras-o pe Noah spre mine. Niciodată nu aveam de gând să mai permit ca ea să-şi facă griji pentru mine, niciodată. Chestia asta se terminase.

— O să fac tot posibilul ca Lion să renunţe la viaţa asta odată cu mine, am asigurat-o şi m-am simţit în al nouălea cer când Noah şi-a pus mâna pe obrazul meu.

Ştiam că mângâierea ei însemna că mă iertase.

Am mângâiat-o pe spate şi am sărutat-o tandru pe obraz. Apoi am mângâiat-o cu delicateţe cu vârful nasului de la pomeţi până la ureche.

— Du-te acasă, te rog! O să vin şi eu când termin aici.

Noah nu a spus nimic şi am interpretat tăcerea ei ca

pe o încuviinţare.

Am întors capul şi am văzut că ceilalţi trei concurenţi stăteau de vorbă cu Clark.

— Trebuie să plec.

A încuviinţat, am sărutat-o pe buze şi nu m-am îndreptat spre locul unde erau băieţii decât atunci când am văzut-o lângă Audi cu Jenna, pregătite să plece. Doar atunci m-am întors spre ceilalţi.

— Baftă tuturor! Ne vedem la întoarcere, i-am spus lui Lion, repetând ceea ce îmi spunea el de fiecare dată când concuram singur.

Am văzut cum un zâmbet i-a luminat faţa, dar am med văzut ceva care m-a pus pe gânduri înainte să se întoarcă şi să se urce în maşină.

M-am îndreptat spre locul unde era parcat Lambor- ghiniul, m-am urcat şi l-am pornit. Iion s-a urcat în maşina pe care o adusese Luca şi a condus spre locul din unde se dădea startul. O fată purtând doar costum de baie şi nişte pantaloni minusculi era deja în mijlocul pistei cu două steguleţe ridicate. Luminile oraşului se vedeau în spatele ei, aşteptându-ne să străbatem străzile sale blocate, cu peste o sută nouăzeci de kilometri la oră. Totul trebuia făcut repede şi bine. în caz contrar, consecinţele puteau fi nefaste.

Chiar atunci, în ultimul minut, când începuse deja numărătoarea inversă şi mâinile mele strângeau cu putere volanul, portiera din dreapta s-a deschis brusc, iar Noah a urcat rapid şi s-a aşezat lângă mine.

— Ce naiba faci?!

Semnalul de start a răsunat cu putere, iar steguleţele au coborât: cursa începuse.

29 NOAH

Când Jenna mi-a spus cum urmau să se desfăşoare cursele m-a cuprins o teamă îngrozitoare, motiv pentru care, în clipa în care am văzut maşina lui Nick aliniată la start, gata de plecare, am luat-o la fugă şi, fără să mă gândesc la consecinţe, m-am aşezat pe scaunul din dreapta şoferului. Nick m-a privit mai întâi surprins, iar apoi furios. M-am pierdut cu firea atât de tare încât mi-am îndreptat privirea spre schimbătorul de viteze şi am băgat rapid în viteza întâi, obligându-l să se concentreze la ce avea de făcut

— Haide, calcă acceleraţia, Nicholas!

Slavă Domnului că avea nişte reflexe ieşite din comun, pentru că nici nu ştiu cum a reuşit să pornească şi să ajungă din urmă celelalte maşini, care aveau un uşor avans în faţa noastră.

— Te omori M-ai auzit?! a strigat, trecând în treapta a patra şi uitându-se la drum.

Urma să intrăm imediat în oraş şi ştiam că trebuia să-mi ţin gura şi să-l las să se concentreze.

Privirea i B-a îndreptat spre mine pentru o secundă.

— Pune-ţi naibii centura!

M-am întors şi am făcut ce-mi cerea.

Dumnezeule, chestia asta avea să mă coste scump, eram conştientă, dur simţeam nevoia să fiu lângă el. Cursa asta nu era precum cea de anul trecut. Nu conta de câte ori îl rugasem să n-o facă, Nicholas lua propriile decizii şi uneori nu ţinea cont de părerea mea. Asta fusese decizia mea: dacă el participa, participam şi eu; daca el îşi asuma riscuri, îmi asumam şi eu, şi puţin îmi păsa de părerea lui. Aveam să înfrunt consecinţele mai târziu.

— Ţi-am spus să pleci! a ţipat, dând cu pumnul în

volan.

Era furios, dar şi eu eram la fel. Nu aveam de gând să mă las intimidată, lucrurile nu se făceau aşa, şi voiam să-i demonstrez că, dacă rămânea în lumea asta, eu intenţionam să-i fiu alături. Iar dacă asta îl putea determina să lase totul în urmă, merita să îmi asum riscul.

— Iar eu am decis să n-o fac, am spus cu privirea aţintită la drum,

îndrăzneala mea l-a făcut să strângă din dinţi, iar venele de la gât i s-au umflat ameninţător, aşa că, fără să vreau, m-am făcut mică pe scaun.

Când am ajuns la primul viraj, mi-am mişcat picioarele ca şi cum aş fi apăsat pe pedalele maşinii. îmi plăcea atât de mult să conduc cu viteză încât adrenalina îmi străbătea tot corpul în acel moment şi aş fi vrut să fiu în locul lui Nick, să pun mâna pe volan şi să le demonstrez tuturor cât de bună eram. Dar ultima dată totul se terminase prost, chiar dacă reuşisem să câştig.

Deşi Nick era bun, în clipa aceea nu vedeam în el decât o persoană care nu înţelegea cât de mult ne putea afecta pe amândoi toată situaţia asta. Indiferent de câte se întâmplaseră, Nicholas continua să ia decizii greşite şi să mă târască şi pe mine după el. Eu renunţasem la curse, renunţasem la tot ceea ce îmi amintea de tata. Plătisem un preţ mare pentru asta, iar acum mă detestam pentru satisfacţia pe care o aveam făcând ceva care reuşise să-mi distrugă familia.

Creierul meu a început să facă abstracţie de probleme şi să se concentreze doar asupra maşinilor pe care le aveam în faţă. în faţă, nu în spate, ceea ce însemna că eram pe punctul de a pierde.

— Trebuie să accelerezi, Nicholas.

Vena de la gât i s-a umflat şi mai mult, iar eu mi-am

muşcat buza îngrijorata.

— Nu-mi vine să cred că merg cu o sută şaizeci cu tine în maşină.

„Pentru numele lui Dumnezeu, asta e o competiţie, nu o plimbare prin parc!”

— Maşina asta poate ajunge lâ două sute, deci calc-o până la capăt dacă nu vrei să pierdem.

— Taci! mi-a poruncit, întorcându-se spre mine.

Am tăcut şi l-am lăsat în pace. Eram atât de agitată încât îmi tremurau mâinile. Am privit în tăcere cum schimba vitezele, cum accelera până aproape de două sute de kilometri la oră şi la următorul viraj era singura şansă să-i depăşească şi m-am rugat să şi reuşească. Dacă pierdeam, nu numai că m-ar fi ucis, dar ar fi dat şi vina pe mine.

în clipa aceea, lucrurile au luat o altă întorsătură. Am observat îngrozită cum, după ce l-a depăşit pe unul dintre concurenţi, au început să apară şi alte maşini în trafic. Probabil că ultimul tronson nu fusese blocat,

motiv pentru care ne-am trezit pe o şosea circulată. Chestia asta nu mi-a plăcut deloc, nu voiam să fie cineva rănit din cauza unei curse ilegale. Aşa ceva n-ar fi trebuit să se întâmple.

— La naiba! a bombănit Nick printre dinţi, în timp ce lua alt viraj şi în acelaşi timp evita două maşini care mergeau cu şaptezeci la oră.

Cu o manevră spectaculoasă, a depăşit maşina aflată în poziţia a doua. M-am entuziasmat.

Doar Lion mai era în faţa noastră şi, cu toate că şi locul doi primea nişte bani, firea mea competitivă mă îndemna să-mi doresc victoria. Nicholas a luat un viraj într-o manieră incredibilă, trebuie să recunosc, şi am fost nevoită să mă ţin de bord ca să nu mă lovesc de portieră. Am rămas în spatele lui Lion, eram aproape de el, dar nu suficient. Am scos un ţipăt când Nick a intrat pe sensul opus pentru a putea depăşi un camion care ne-a claxonat insistent. Nici eu n-aş fi avut atât de mult curaj, dar manevra ne-a ajutat să scurtăm distanţa. Dacă îl depăşeam la următoarea intersecţie, puteam termina pe primul loc.

— Haide, Nick! Trebuie să câştigăm! am strigat fără să mă pot stăpâni.

Mi-a aruncat o privire furioasă şi chiar în clipa aceea, când nu mai erau decât câţiva metri până să ajungem din urmă maşina în care erau Lion şi fratele

lui şi s-o depăşim la curbă, acul acceleraţiei s-a prăbuşit de la două sute la o sută douăzeci.

— Ce faci?! am ţipat neîncrezătoare.

M-am întors spre el şi l-am văzut îngrozită pe Lion care se distanţa din ce în ce mai mult.

— Îţi dau o lecţie, a răspuns, călcând din nou pedala de acceleraţie, dar degeaba: Lion tocmai trecuse linia de sosire.

Am tras adânc aer în piept, extrem de indignată.

— Nu-mi vine să cred. Am fi putut câştiga!

— Banii o să-i ia Lion. Trebuia doar să terminăm pe primul şi pe al doilea loc, indiferent în ce ordine, a spus în timp ce treceam linia de sosire.

A pus o frână bruscă şi m-am pregătit pentru ce urma să-mi spună, dar, dintr-odată, nişte lumini i-au atras atenţia şi s-a întors să privească prin lunetă. S-au auzit nişte sirene, iar Nick s-a schimbat la faţă.

— Ce mama naibii! a exclamat.

Apoi a accelerat din nou şi, încălcând toate regulile de circulaţie, a luat un viraj şi a intrat pe şoseaua alăturată. Claxoanele maşinilor şi strigătele trecătorilor m-au făcut să tresar şi atunci mi-am dat seama în ce situaţie eram.

Telefonul lui Nick a început să sune.

— Scoate-l tu, e în buzunarul meu stâng, mi-a spus, concentrat la drum.

M-am aplecat peste el şi am scos telefonul din buzunarul de la blugi.

— Pune-l pe speaker, a mormăit.

Am făcut ce mi-a spus şi în maşină s-a auzit o voce necunoscută.

— Băieţi, vin poliţaii! Ne-au prins, e o nebunie!

— Nu mă enerva, Clark, ai spus că situaţia e sub control!

— Ştiu, habar n-am ce s-a întâmplat, probabil cineva a turnat, trebuie să ieşi de pe şosea imediat!

— Unde e motocicleta mea?!

Am auzit tot felul de zgomote la celălalt capăt al firului. Probabil fuseseră prinşi pe terenul viran, iar acum poliţia se îndrepta spre noi. Presupun că aveam un uşor avans, dar eram atât de speriată încât nu puteam gândi limpede. Acum înţelegeam cât de periculoasă era situaţia, iar Nick fusese un idiot că venise. Ar fi trebuit să mă asculte, ar fi trebuit să plecăm amândoi.

— Toni a dus-o în locul obişnuit, ştii ce trebuie să faci. Dacă te grăbeşti, nu cred că o să te prindă.

Nicholas a luat telefonul de pe piciorul meu, a închis şi l-a aruncat nervos pe bord.

S-a făcut linişte.

— Nicholas..., e imposibil sa ne prindă, am comentat îngrozită.

Dacă ne prindeau, consecinţele ar fi fost cumplite. în primul rând, eu n-aş mai fi putut merge la facultate, iar el, care avea deja antecedente, ar fi fost într-o

situaţie şi mai neplăcută. Nici măcar tatăl său nu l-ar mai fi putut scăpa dacă era arestat.

— N-o să ne prindă, m-a asigurat cu voce stinsă.

A călcat acceleraţia şi a intrat pe nişte străzi pe care nu le cunoşteam. Părea foarte sigur de direcţia în care mergea, iar eu mă rugam să existe o scăpare. Maşinile de poliţie ne urmăreau. Ştiam asta pentru că auzeam sirenele, dar erau încă suficient de departe încât să nu vadă numărul maşinii.

Am mers înainte, după care Nick a virat pe un drum secundar. în scurt timp, am ajuns pe o stradă plină de clădiri industriale şi garaje numerotate. A intrat pe o stradă plină de noroi şi a scos ceva din torpedo în timp ce frâna în dreptul numărului 120. Când uşa s-a deschis, a băgat maşina înăuntru. Motocicleta pe care o văzusem în garajul nostru era parcată acolo.

— Coboară din maşină! mi-a zis şi nici nu mi-a trecut prin cap să mă împotrivesc.

Când am coborât, am văzut multe cutii şi piese vechi de mobilier: probabil că aici era magazia familiei Leister, care era folosită de Nick în astfel de cazuri.

A luat repede o prelată de pe o masă şi a acoperit maşina cu ea. Un nor de praf s-a ridicat,' nu se mai

vedea aproape nimic şi am început să tuşesc, în timp ce mă îndepărtam de maşină. Atunci l-am simţit în spatele meu, m-a prins de mijloc şi m-am trezit cu spatele lipit de maşină. Mi-a cuprins obrajii în palme.

— Acum o să faci exact ce-ţi spun eu, Noah. Vorbesc foarte serios, s-a răstit la mine furios. Dacă n-ar fi trauma ta nenorocită, te-aş lăsa aici ca să te înveţi minte o dată pentru totdeauna să te mai amesteci în treburile mele.

Am clipit de câteva ori, surprinsă de cuvintele sale dure, şi am încercat să. nu izbucnesc în plâns. Oricâtă dreptate ar fi avut, el era de vină pentru situaţia în care ne aflam, el fusese cel care se hotărâse să se întoarcă în acea lume nefastă. Am renunţat la orgoliu şi am încuviinţat, pentru că, în clipa aceea, cel mai important lucru era să nu fim prinşi.

M-a tras după el spre motocicletă. Nu era decât o cască şi s-a grăbit să mi-o pună pe cap, M-a privit lung şi n-am ştiut cum să interpretez ce-i trecea prin cap. S-a urcat pe motocicletă, iar eu m-am aşezat în spate. M-am aplecat şi l-am înconjurat cu braţele, apoi am plecat în noaptea rece.

Mă enervam şi mai tare cu fiecare minut care trecea. Nu-mi venea să cred că eram pe o motocicletă, fugind de poliţie. Unde mai pui că trebuia să-i şi suport furia când el era cel care provocase toată situaţia asta. Mi-am încordat **braţele** peste abdomenul său plat, iar trupul său a reacţionat imediat. Şi-a pus o mână peste mâinile mele şi le-a strâns cu putere.

„Ce vrea să însemne asta?”

Zece minute mai târziu a luat un viraj şi s-a oprit la o benzinărie.

— Nu te mişca! mi-a ordonat fără să se uite la mine, în timp ce cobora de pe motocicletă.

Apoi a intrat să plătească benzina.

Am profitat de ocazie: am coborât aproape dintr-un salt, am aruncat casca pe jos şi am fugit cât am putut de repede. Nu voiam nici măcar să-l văd.

— Noah! m-a strigat,

A lăsat baltă ce făcea şi a ieşit după mine. L-am văzut apropiindu-se şi am luat-o la fugă. Nu voiam să-l mai văd, nu voiam să mă mai atingă sau să ţipe la mine, voiam doar să plec cât mai departe.

în seara aceasta, el fusese cel care depăşise măsura,

nu eu.

Am alergat până când am ajuns în spatele unei clădiri în construcţie. Am tras de gardul care era întredeschis şi m-am strecurat înăuntru. Nicholas nu avea nicio şansă sa încapă prin deschizătură, aşa că m-am oprit şi, când l-am auzit de partea cealaltă, m-am întors şi i-am văzut privirea sălbatică.

— Ieşi de acolo!
-Nu.

S-a agăţat cu îndârjire de gard şi, când a ridicat capul, mi-am dat seama că era mai nervos decât îl văzusem vreodată,

— Crezi că nu pot să sar peste nenorocitul ăsta de gard? m-a provocat, gândindu-se, în mod evident, cum s-o facă,

— Şi ce ai de gând să faci după ce-l sari, Nicholas? am întrebat, ridicând glasul.

Am început să tremur de frig. Nu numai că adrenalina începuse să dispară, dar cuvintele lui Nicholas îmi răsunau în cap de parcă erau repetate la infinit.

S-a oprit o clipă, probabil pentru că habar n-avea ce sa facă.

Mi-am frecat braţele, încercând să mă încălzesc. Voiam să merg acasă, voiam să plec, dar nu voiam să mă ducă el.

— La naiba, Noah! a strigat la mine, explodând în cele din urmă. Ţi-am spus să pleci! Niciodată nu faci ce-ţi spun! Azi am fi putut fi prinşi, am putea fi închişi într-o nenorocită de celulă chiar acum, iar eu aş înnebuni gândindu-mă la ce ţi-am făcut!

— Ţi-a trecut vreodată prin minte că asta nu e doar relaţia ta?! Că totul merge în ambele sensuri?! Că şi eu îmi fac griji pentru tine şi că m-am săturat să mă minţi şi să mă abandonezi!?

— Eu ştiu să am grijă de mine, pe când tu habar n-ai!

. M-am holbat la el, uimită de ce auzeam.

— Eu nu ştiu să am grijă de mine? am urlat, apropi- indu-mă de gard ca să-l privesc în faţă. Ce ştii tu despre ce înseamnă să ai grijă de cineva!? Am avut grija de mine şi de mama de când aveam cinci ani! Tu, în schimb, n-ai făcut altceva decât să te îmbeţi, să te droghezi şi să faci chestii ilegale când, de fapt, viaţa ta era aranjată!

Nicholas s-a dat înapoi, vădit surprins de ţipetele mele, dar eu îmi ieşisem din fire. în noaptea aceea mă temusem pentru el, pentru amândoi, pentru că riscase totul, tot ce aveam, tot ce nu visasem vreodată că aş putea avea.

— încerc să te protejezi Dar tu nu mă laşi, a răspuns el mâhnit.

Mi-am dus mâinile la cap.

— Poate că de tine trebuie să mă protejez, am şoptit printre lacrimi, pentru că tot ceea ce-i spuneam ţinentn în mine de atâtea luni. Tot spui că te vei schimba, că vei lăsa în urmă viaţa asta. Dar nu o faci, Nicholas!

păc
atul
tău

Mi-a întors privirea neîncrezător.

— Cel puţin încerc, am renunţat la tot pentru tine, am încercat să fiu mai bun, dar tu, pe de altă parte, te pui în pericol şi nu ai încredere în mine, sunt lucruri pe care nu mi le spui. Crezi că nu ştiu asta?!

— Te referi la „trauma mea nenorocită”?

Nicholas a oftat, a închis ochii şi, când m-a privit din nou, mi-am dat seama că tocmai depăşiserăm limita.

— N-am vrut să spun asta.

Am râs sarcastic.

— Dar o gândeşti, am spus, apoi i-am întors spatele şi m-am îndepărtat de el.

— Noah, ieşi de acolo, te rog, a insistat, în timp ce toate spaimele mi se adunau în piept, iar lacrimile îmi inundau ochii fără să le pot opri. La naibal

M-am aşezat pe jos şi mi-am cuprins genunchii cu braţele. Nu voiam să mă vadă plângând, aşa că mi-am îngropat capul în mâini.

— Noah! a strigat disperat şi am auzit gardul scârţâind când i-a dat un picior. Ieşi!

Mi-am ridicat privirea şi m-am uitat la el de unde eram. Părea disperat, dar şi eu mă simţeam la fel, pentru că erau multe lucruri pe care le ţineam în mine şi nu eram sigură că avea să mă iubească la fel după ce le-ar fi aflat. Toate reacţiile lui nu făceau decât să mă determine să mă închid şi mai mult în mine.

— Acum nu vreau să fiu în preajma ta! i-am strigat din toate puterile. Mă faci să sufăr!

Mâhnirea i s-a întipărit pe faţă şi a tras cu putere de gard, încercând să-l urnească din loc. M-am ridicat în picioare. Situaţia era absurdă.

— Şi tu pe mine, fir-ar să fie! a spus, dând cu piciorul în gard când a văzut că nu-l putea urni. Am dat tot în relaţia asta, absolut tot, mi-am deschis inima în faţa ta... Şi tu îmi spui că te fac să suferi?

Am tăcut, nu aveam de gând să-i explic de ce mă făcea să sufăr. Dacă nu era capabil să-şi dea singur seama, relaţia noastră nu avea niciun viitor.

— Atunci pleacă! am izbucnit şi, furioasă, am apucat o cărămidă de pe jos şi am aruncat-o cu toată puterea în gard.

Nici măcar n-a fost pe-aproape.

— Dacă nu putem face ca relaţia asta să funcţioneze, poţi să pleci, Nicholas!

Mi-a întors spatele şi a înjurat cu voce tare. După câteva minute de tăcere, s-a uitat din nou la mine cu o altă expresie pe chip.

— îmi pare rău, serios. Am fost un cretin, dar m-am speriat când te-am văzut la curse. Eram furios, încă mai sunt, dar ştiu că, dacă eu nu m-aş fi dus, nu am fi acum în situaţia asta.

— Şi ce crezi că am simţit când te-am văzut acolo, Nicholas?

— Ştiu, OK? înţeleg. Dar, te rog, nu suport să stau departe de tine, vreau să ieşi de-acolo.

Am respirat adânc şi mi-am şters lacrimile cu mâna.

— Nu am rezolvat nimic, ştii asta, nu? am spus aproape în şoaptă.

A tăcut, mulţumindu-se sa mă privească, iar privirea aceea a fost suficientă pentru ca picioarele mele să decidă pentru mine. M-am apropiat de locul în care stătea şi am ieşit prin deschizătura din gard. M-a tras de mână şi o secundă mai târziu m-a strâns la pieptul său ca şi cura l-ar fi durut să nu mă aibă suficient de aproape. Am inspirat parfumul trupului său, iar bătăile inimii mi s-au potolit aproape imediat. Cum era posibil să fie în acelaşi timp boala şi leacul meu?

— M-ai lăsat să te aştept degeaba, i-am reproşat mâhnită.

Nu puteam să scap de dezamăgirea pe care o simţeam.

— Voiam să fii cât mai departe de mine, a răspuns.

— Odată mi-ai spus că nu suntem meniţi să stăm despărţiţi, am şoptit cu respiraţia întretăiată.

— Aşa este, am fost un idiot. Nu merită, nu merită să particip la curse dacă în felul ăsta risc să te pierd.

Intenţionam să-i răspund, dar chiar în clipa aceea a început să-i vibreze telefonul. Nick şi l-a scos din buzunar şi ne-am îndepărtat puţin unul de celălalt.

Am aşteptat ascultând cu atenţie şi m-am îngrijorat când l-am văzut încruntându-se.

— Linişteşte-te, Lion! a spus, înjurând printre dinţi. Da… da, pot s-o scot, nu-ţi face griji, o să fiu acolo în mai puţin de douăzeci de minute.

Am simţit o înţepătură în inimă când Nick şi-a băgat telefonul mobil în buzunarul de la spate şi m-a privit.

— Jenna a fost arestată.

NICK

Când am ajuns la secţia de poliţie din North Hollywood, Luca şi Lion stăteau rezemaţi de maşina lor, fratele mai mare cu o ţigară în mână şi cel mic cu capul în mâini. Când m-a văzut, privirea a părut să i se lumineze, deşi înfăţişarea lui inspira milă.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Noah, apropiindu-se de Lion, iar apoi şi-a scos casca, prea mare pentru ea.

M-am apropiat de Noah, i-am luat casca din mână şi mi-am atârnat-o de cot.

— Cum au prins-o? am întrebat.

— Poliţia a venit mai întâi pe terenul viran, ceea ce înseamnă, evident, că cineva a turnat, a explicat Lion, apropiindu-se de mine. Dacă aflu cine a fost, jur că îl omor!

— Calmează-te! am spus, încercând să mă gândesc la ce era de făcut.

Puteam să-l sun pe tata, dar, la naiba, dacă afla despre păţaniile din seara asta, habar n-aveam ce s-ar

fi putut întâmpla. M-am uitat rapid la Noah şi m-am gândit cum ar reacţiona mama ei dacă ar afla ce tăcuserăm.

— Unde e .Jenna? E închisă? a continuat să întrebe Noah, cu intenţia clară de a intra în secţia de poliţie.

Am făcut un pas înainte şi m-am grăbit s-o opresc.

— Nici să nu te gândeşti, Noah, nu vreau să pui Piciorul înăuntru. Rămâi aici şi aşteaptă împreună cu Lion Până când dau eu câteva telefoane.

Noah şi Lion m-au privit fix, dar au decis în sfârşit să mă asculte. Am căutat în agenda telefonului şi imediat mi-a venit în minte un nume. Era ultima persoană căreia i-aş fi cerut ajutorul, dar nu aveam încotro. Telefonul a sunat mult şi mi s-a părut că a durat câteva ore până când cineva a răspuns în cele din urmă.

— De ce naiba mă suni la patru dimineaţa, Leister? a protestat o voce adormită la celălalt capăt al firului.

Am respirat adânc, înghiţindu-mi mândria.

— Am nevoie de ajutorul tău, Sophia.

O jumătate de oră mai târziu, încă o mai aşteptam pe colega mea stagiară să sosească. Apelasem la ea pentru că ştiam că are relaţii în zona asta. Tatăl ei locuia într-unui dintre ansamblurile de locuinţe din apropiere şi, în plus, ea era cea care se ocupa la momentul respectiv de cazurile pro bono, aşa că era destul de obişnuită să lucreze la cazuri de încălcare a legii de către minori. Dacă-mi aminteam bine, cu o săptămână în urmă îl scăpase de închisoare pe un adolescent acuzat de deţinere de droguri şi reuşise să obţină ştergerea faptei din cazierul său. Sophia Aiken era poate o pacoste, dar îşi cunoştea meseria,

O maşină de teren albă a apărut de după colţ şi mi-am dat seama că era ea. Le-am spus lui Noah şi prietenilor mei să rămână în maşină şi să mă lase pe mine să rezolv problema. Nu ştiam în ce toane era Sophia şi preferam s-o înfrunt singur. Din puţinele informaţii pe care le aveam de la Lion, totul se întâmplase foarte rapid: Jenna nu avusese timp nici măcar să urce în maşină, fusese prinsă în timp ce toţi fugeau în toate direcţiile. Nu fusese singura persoană arestată, dar în clipa aceea nu puteam să-mi fac griji pentru nimeni altcineva. Toată lumea ştia care erau riscurile dacă mergea la curse, iar prioritatea mea numărul unu era prietena mea.

Din fericire, maşina lui Noah fusese luată de acolo, iar Clark m-a asigurat că avea să fie dusă acasă la tata în ziua următoare. Ar fi fost culmea ca poliţia să fi notat numărul maşinii lui Noah, iar ea să se trezească într-o încurcătură. M-am îndepărtat de maşina lui Lion şi m-am apropiat de

Sophia.

— îmi datorezi o favoare atât de mare încât nu vei trăi suficient de mult ca să mă răsplăteşti, s-a răstit ea, coborând din maşină îmbrăcată impecabil, dar cu părul prins într-o coadă cam ciufulită.

Am făcut tot posibilul ca să nu-mi dau ochii peste cap.

— Mulţumesc că ai venit, am spus, încercând să par cât mai degajat.

Părea să-i facă plăcere situaţia, pentru că nu a ezitat nicio clipă să-mi zâmbească cu superioritate.

— Mi-ai mulţumit cumva? m-a întrebat, privindu-mă cu un amuzament răutăcios. Cred că mi-ar plăcea să aud asta din nou.

Am făcut un pas spre ea.

— O să-ţi mulţumesc din nou dacă o ajuţi pe prietena

mea.

Presupun că faţa mea spunea totul, aşa că privirea i s-a îndreptat de la mine spre maşina lui lion, unde cei trei, inclusiv Luca, aşteptau neliniştiţi.

— Nu ştiu în ce încurcături eşti băgat, Leister, dar îţi jur că pe zi ce trece sunt tot mai intrigată.

M-a observat curioasă şi a trebuit să mă înarmez cu toată răbdarea ca să n-o trimit la origini.

— Poţi s-o scoţi pe prietena mea sau nu?

— Cum o cheamă, dacă nu e un secret? Am ezitat câteva clipe.

— Jenna T'avish. A făcut ochii mari.

— Tavish? De la Tavish Oii Corporation? AceiTavish? Am încuviinţat tot mai neliniştit.

— E o glumă, nu-i aşa? a spus supărată, deşî îmi imaginam că avea să se enerveze. Mă chemi pe mine, o

stagiară, s-o scot din închisoare pe fiica unuia dintre cei mai mari magnaţi ai petrolului?

— Nu vrem să afle nimeni, avem nevoie de discreţie. în plus, ea n-a făcut nimic, pur şi simplu era în locul nepotrivit la momeutul nepotrivit, am răspuns, rugându-mă ca situaţia să nu se înrăutăţească.

Sophia a izbucnit în râs în timp ce scotocea în geantă.

— Dacă aş primi un dolar de fiecare dată când un infractor a spus asta...

— Iubita mea nu e infractoare! M-ai auzit?! aprotestat Iion, apărând din spatele meu.

M-am întors spre el, punându-i o mână în piept.

— Linişteşte-te, LAon! Sophia a venit să ne ajute, nu-i aşa, Soph? am spus, încercând să calmez spiritele.

S-a uitat la noi cu un zâmbet condescendent şi am ştiut la ce se gândea în clipa în care i-am văzut privirea superioară.

— O să vă ajut, dar să nu-mi mai spui vreodată Soph dacă nu vrei să avem probleme, a spus, adresându-ni-se amândurora.

Am râs de seriozitatea cu care a spus asta. Dumnezeule, femeile din noua generaţie nu se lăsau intimidate. Iubita mea era un exemplu elocvent!

Sophia ne-a poruncit să rămânem afiară cât timp ea dădea mai multe telefoane. După o vreme care rai s-a părut o eternitate a intrat în secţia de poliţie şi noi toţi am rămas afară, aşteptând ca ea să facă demersurile necesare.

Noah rămăsese în maşină şi am profitat de ocazie ca să mă apropii de fereastră. Părea epuizată şi murdară după ce stătuse pe jos în praf.

— Te simţi bine, pistruiato? am întrebat-o, în timp ce-l priveam pe Luca sforăind pe scaunul din faţă, indiferent la ce se întâmpla în jurul lui.

Noah a încuviinţat în tăcere, fără ca măcar să mă privească, dar n-am apucat să fac nimic pentru că în clipa aceea am auzit uşa secţiei de poliţie deschizându-se, iar în

pragul ei a apărut Jenna, murdară, ciufulită şi cu o mică tăietură pe obrazul drept.

Noah a deschis portiera maşinii şi a alergat spre ea.

Sophia era în spatele Jennei, cu un zâmbet superior pe faţă şi privirea aţintită asupra mea. I-am zâmbit de la distanţă şi am văzut-o în timp ce se urca în maşină şi pleca. Poate că, până la urmă, nu era o pacoste atât de mare.

Liniştea mea nu a durat mult, pentru că zgomotul unei palme răsunătoare a spart liniştea nopţii. Când m-am întors, am văzut că Lion îşi dusese mâna la obraz şi se uita la Jenna cu o privire rugătoare.

„La naiba!”

— Nu vreau să te mai văd! M-ai auzit?! a strigat ea, în timp ce lacrimile îi alunecau pe obraji,

Noah mi-a căutat privirea, cerându-mi parcă ajutor, dar amândoi rămăseserăm cu gura căscată, aşteptând reacţia lui Lion.

— Jenna, îmi pare rău, ascultă-mă...

— Nu! a urlat ea, făcând un pas înapoi. Nici să nu te gândeşti să-ţi ceri scuze! Mi-ai jurat că ai terminat cu chestia asta, am răbdat toată vara aşteptând să te

schimbi, să faci ce trebuie o dată pentru totdeauna! Şi m-am săturat!

M-am apropiat de ei fără să ştiu prea bine cum să reacţionez. O înţelegeam pe Jenna, dar îl înţelegeam şi pe Lion.

— Am fost o proastă, m-ai făcut să mă simt vinovată pentru ceea ce sunt, pentru ceea ce am, am încercat să fiu alături de tine, să fac tot ce-mi stă în putere să rămânem împreună, în timp ce tu m-ai făcut doar să simt că nu sunt de nasul tău, când, în realitate, este exact invers! a spus ea, plângând.

Lion părea disperat şi pierdut şi, când s-a apropiat de ea şi a văzut cum Jenna se îndepărta din nou de el, am văzut tristeţea întipărită pe faţa lui.

— Jenna, încerc doar să-ţi ofer tot ce e mai bun. Economisesc bani.

Asta a părut să fie picătura care a umplut paharul, pentru că Jenna a făcut un pas înainte şi l-a împins cu toată puterea, în timp ce lacrimile continuau să-i alunece pe obraji

— Puţin îmi pasă de bani! Eu eram îndrăgostită de tine! Nu pricepi?! De tine, nu de banii tăi nenorociţi!

Lion a prins-o strâns de mâini în timp ce ea îl lovea cu pumnii în piept.

— I-ai lăsat să mă aresteze, i-a reproşat deznădăjduită. înainte nu m-ai fi lăsat niciodată singură, eu eram cea mai importantă pentru tine...

— Şi încă mai eşti, Jenna. Te iubesc, a declarat el, încercând s-o determine să-l privească.

Jenna a clătinat din cap şi, când şi-a ridicat privirea astfel încât s-o putem vedea toţi, rai-am dat seama că ceea ce urma să spună nu era nimic bun.

— Tu nu ştii ce înseamnă să iubeşti pe cineva.

Şi-a smuls mâinile din strânsoarea lui Lion şi a făcut trei paşi înapoi.

— N-am de gând să-ţi permit să mă târăşti după tine.

— Jenna...

Vocea lui Lion s-a spart şi mi-am dat seama că era ultima lovitură pentru prietenul meu.

Jenna a căutat-o pe Noah cu privirea.
— Vreau să merg acasă.

Noah, care era lângă mine, s-a îndreptat spre ea s-o îmbrăţişeze. M-am apropiat de lion.

— Frate, i-am spus, punându-i o mână pe umăr pentru că părea complet buimăcit. Le duc eu acasă, nu-ţi face griji, OK?

Lion s-a uitat la mine parcă fără să mă vadă, iar Noah a condus-o pe Jenna pe bancheta din spate a maşinii.

— la cheile de la motocicletă.

I-am aruncat cheile lui Luca, spectator la toată scena, dar fără să-şi ia ochii de la fratele lui. Le-a prins din zbor.

- Ai grijă de fratele tău în seara asta, am adăugat,

iircându-mă la volan.

Mi-ar fi plăcut să rămân cu Lion, dar ştiam că cel mai **bun lucru** pe care îl puteam face în acel moment era

sl le pnn la adăpost pe cele două fete de pe bancheta din spate şi să mă rog ca a doua zi lucrurile să se vadă altfel. Noah a decis să rămână să doarmă la Jenna şi, când am sărutat-o de rămas-bun, am remarcat că era rece şi distantă. întâmplarea din seara aceea era un avertisment clar cu privire la ceea ce se putea întâmpla dacă nu aveam grija. Şi eram sigur că Noah gândea la fel.

Mă temeam că eu şi prietenul meu depăşiserăm în seara aceea o limită de a cărei existenţă nici măcar nu eram conştienţi.

Următoarele două zile le-am petrecut cu lion. Era într-o stare jalnică, beat şi nespălat, întins pe canapeaua de la el de acasă. în plus, mirosul de marijuana şi dezordinea făceau ca locuinţa lui să arate ca o cocină. Luca părea să se simtă în largul lui în vechiul său cămin şi profita de starea deplorabilă a fratelui său pentru a-şi face de cap. Deşi petrecuse patru ani la închisoare, îşi păstrase toate obiceiurile proaste şi nici nu voiam să mă gândesc la influenţa pe care ar fi putut-o avea asupra lui Lion,

— Ar trebui să faci un duş, frate, puţi, i-am spus lui lion, în timp ce aruncam într-o pungă toate gunoaiele de pe canapea şi de pe măsuţa mizerabilă din colţ.

Simţeam că îmi ies din pepeni, nu era treaba mea să curăţ toată mizeria asta, dar mi-am stăpânit iritarea şi i-am ajutat.

— Lăsaţi-mă în pace, fir-ar să fie! Vreau doar să mă îmbăt şi să nu mai ştiu nimic.

Am aruncat punga pe jos exasperat.

— Uite care-i treaba, Lion, au trecut două zile, OK? Nu-ţi spun să treci peste asta, dar e timpul să te ridici naibii de pe canapea.

— Uneori eşti, a spus, dar m-a lăsat să o cuprind cu braţul pe după talie.

— Pot măcar să te duc acasă? Eşti beată criţă, Jenna, s-a oferit Lion, susţinând-o când i s-a părut că era să cadă.

— Dă-mi drumul! a strigat ea, îndepărtându-se de el şi căzând în fund pe nisip.

Noah s-a scuturat pentru a scăpa din strânsoarea mea.

— Las-o, Lion!

Am urmărit scena cu atenţie. îl cunoşteam pe prietenul meu aproape mai bine decât pe mine însumi. Era atât de enervat de toată acea situaţie încât nu m-a surprins reacţia lui. Şi eu aş fi reacţionat la fel.

S-a aplecat cât era de mare şi a ridicat-o pe Jenna pe un umăr.

— Ce faci?! Dă-mi drumul, *Homo erectus*| a protestat ea furioasă, lăsând să cadă sticla pe nisip.

Dar n-a reuşit, în ciuda eforturilor sale, să scape din braţele prietenului meu.

— N-ai decât să-mi arunci câte insulte intelectuale pofteşti, dar o să vii cu mine.

Noah s-a întors spre mine cu obrajii îmbujoraţi.

— Fă ceva! mi-a cerut.

însă eu am ţinut-o cu toată puterea când mi-am dat seama că intenţiona să intervină.

— I-a spus *Homo erectus.* Nu pot să mă bag după aşa ceva. Avem şi noi, bărbaţii, mândria noastră, ştiai?

Noah m-a săgetat cu privirea, iar eu am râs în timp ce o ridicam, apucând-o de genunchi. Apoi am dus-o spre focul de tabără în jurul căruia era mai puţină lume.

— Trebuie să-i laşi să vorbească, pistruiata. Altfel n-o să se împace niciodată.

Noah tremura de frig, iar beţia a făcut-o să uite de supărare pentru că, de îndată ce m-am aşezat cu ea

în braţe, s-a ghemuit la pieptul meu şi a început să se încălzească la foc.

— Am băut cam mult, a recunoscut.

— Nu mai spune! Nu observasem, am replicat

sarcastic.

— Şi încă mai sunt supărată pe tine...

Am privit-o lung şi am mângâiat-o uşor pe spate.

— Mă gândeam eu. Pot face ceva în privinţa asta?

— Mângâie-mă în continuare aşa, a răspuns după o ■scurtă tăcere şi un fior i-a străbătut tot corpul.

Am îndepărtat-o puţin de mine şi mi-am scos hano- jacul. Am ajutat-o cu grijă să-şi bage braţele pe mâneci, după ¿are i-am tras fermoarul până sus. O secundă mai târziu şi-a .sprijinit capul pe umărul meu şi i-am simţit respiraţia pe gât

— Mâine se împlineşte un an, a spus melancolică şi buza i-a tremurat uşor.

— Un an de la ce? am întrebat fără să înţeleg, dar a închis ochii şi a adormit.

M-am ridicat şi am dus-o în braţela maşină. Petrecuse destul pentru o zi. Habar n-aveam unde era Lion, dar nu puteam să fiu tot timpul dădaca lui. Ştia să se descurce şi singur. Am pornit maşina şi m-am îndreptat spre casă. Noah era atât de beată încât nici nu voiam să-mi imaginez cat de mahmură avea să fie în ziua următoare. Presupun că era de aşteptat să bea, avea optsprezece ani, dar nu-mi plăcuse niciodată să o văd aşa.

Mi-am călcat pe inimă şi am decis să rămân peste noapte în casa tatălui meu. Peste două zile, eu şi Noah aveam să ne mutăm împreună în apartamentul meu şi număram minutele care mă despărţeau de acel moment.

31 NOAH

Nu se anunţa o zi bună, mi-am dat seama din clipa în care am deschis ochii în acea dimineaţă. Nu numai din cauza mahmurelii, a durerii de cap şi a senzaţiei acute de greaţă, ci şi pentru că în ziua aceea se împlinea un an de la moartea tatei, pentru care eu fusesem răspunzătoare.

M-am ridicat din pat, simţindu-mi stomacul întors pe dos de la alcoolul băut cu o seară înainte, şi m-am împleticit spre baie să foc un duş. Nici măcar nu ştiam cum ajunsesem în camera mea. Băusem atâta tequila încât cred că prin vene îmi curgea alcool în loc de sânge. îmi aminteam că îl văzusem pe Nick... şi pe lion.

Trebuia să o sun pe Jenna ca să aflu cum se încheiase noaptea, dar nu în ziua aceea. în ziua aceea nu aveam de gând să vorbesc cu nimeni, intenţionam să mă închid în cameră cu demonii mei interiori şi să îl plâng pe tatăl care nu mă iubise niciodată, să plâng după persoana care încercase să mă omoare şi după copila care nu reuşise să-l facă pe tatăl ei s-o iubească.

Ştiu că eram o idioată pentru că încă mă mai gândeam la el, dar cuvintele lu i şi vina pe care o simţeam după moartea sa nu dispăreau. Coşmarurile erau ceva obişnuit noaptea şi uneori mă urmăreau şi în timpul zilei.

Eu îl iubisem. Asta însemna că sunt un monstru? Eram un monstru pentru că îl iubisem pe omul care o

lovea pe mama şi o maltrata în fiecare zi? Eram nebună pentru că încă mai credeam că, dacă m-aş fi comportat altfel, tata ar fi fost încă în viaţă?

Am închis ochii, lăsând apa să curgă peste mine, şi m-am frecat cu buretele pe tot corpul. Mă simţeam murdară pe dinăuntru. Uram gândurile astea, uneori aveam impresia că în mine era o altă persoană, care mă obliga să fiu masochistă, să mă comport într-un mod pe care nici eu, nici răposatul meu tată nu îl meritam. Pentru că nu merita lacrimile mele, nu merita să îmi pară rău pentru el.

Nu conta de câte ori mă dusese în parc sau la pescuit. Nu conta că mă învăţase să conduc când nici măcar nu ajungeam cu picioarele la pedale, nu conta că îmi plăcea să-I văd participând la curse şi câştigând.

Fusese tatăl meu, iar mintea mea de copil, mintea mea încâlcită de copil, mă făcuse să privesc în altă parte de fiecare dată când omul ăsta o maltrata pe mama. Nu înţelegeam modul meu de a gândi sau de a acţiona, încercam să mă analizez din altă perspectivă şi nimic nu avea sens.

în lunile petrecute la centrul de plasament îmi fusese dor de mama, bineînţeles, dar şi de el. îmi plăcuse că mă trata pe mine mai bine decât pe ea. Era îngrozitor ce simţeam, dar îmi plăcuse să fiu diferită, să văd că tata nu-mi făcea niciodată rău, că mă iubea mai mult decât pe oricine, că eram specială pentru el. Evident că totul se dusese de râpă până la urmă, pentru că îmi făcuse rău. Mult rău.

Amintirile, conversaţiile purtate mi-au revenit în minte fără să pot face nimic ca să le opresc.

— Eşti rea! a strigat la mine *una* dintre fetiţele de la centrul de plasament

Eram cinci fete şi un băieţel care stăteam *în* casa aceea oribilă, *cu* nişte falşi părinţi care nici *nu* w *iubeau,* nici nu se ocupau de noi.

— Tu mi-ai luat păpuşa! am strigat şi eu la ea, încercând să mă fac auzită peste hohotele de plâns ale fetiţei blonde de lângă noi. Dacă nu te porţi frumos, eşti pedepsită, nu te-a învăţat nimeni asta!?

— Să nu mai dai *în* ea!

Fcrifa bninetă cu codiţe împletite mă ameninţa ***cu*** degetul său murdar în timp ce îşi îmbrăţişa sora de patru ani, care plângea cu obrazul înroşit de la palma pe care i-o dădusem.

Celelalte două fete, una de şapte ani şi una de şase, s-au postat în spatele Alexiei, bruneta cu codiţe. Nu suportam să văd că pe ea o iubeau, şi pe mine nu. Nufăcusem altceva decât să revendic ceea ce *îmi* aparţinea. Fetiţa aceea îmi luase păpuşa cu forţa, şi trebuia s-o lovesc pentru asta, ***nu-i*** aşa?

Aşa se făcea când cineva nu ***se*** purta frumos.

— Eşti rea, Noah, şi nimeni *nu ie* iubeşte, m-a apostrofat Alexia.

Era aproape la fel de *înaltâ* ca mine. Eram cele mai mari din casă, dar ea avea o privire aprigă, pe care eram incapabilă să o imit. Deşi-o lovisem pe fetiţa aceea, eu voiam doar să fim prietene, încercasem *sâ-t* explic că, după ce terminam eu să mă joc, putea să ia păpuşa, că trebuia s-o împărţim, dar ea mi-o luase pur şi simplu. Mi-o smulsese din *mâini.*

— Să nu vorbească nimeni cu ea,-a poruncit, întor- candu-se spre celelalte fetiţe. De acum o să

rămâi singură, pentru că fetiţele bătăuşe ca tine nu merită să fie iubite de nimeni, eşti rea şi urâtă!

Am simţit cum ochii mi se umpleau de lacrimi, dar eu nu aveam voie să plâng. Tata îmi explicase foarte clar: doar cei slabi plâng. Mama era slabă pentru că plângea, eu nu.

— Eşti rea! Eşti rea! Eşti rea! Eşti na! Eşti rea!

Celelalte fetiţe s-au alăturat corului, până şi fetiţa

care plângea începuse să zâmbească şi să strige împreună cu celelalte. Mi-am strâns păpuşa cu putere la piept şi am ieşit în fugă.

Am ieşit de la duş, încercând să şterg acele amintiri. M-am privit în oglindă şi mi-am observat tatuajul. Am trecut un deget peste el. Era mic, dar însemna foarte mult pentru mine. Am respirat adânc încercând să mă liniştesc, nu voiam să mă las copleşită de toate astea, o făcusem deja la momentul respectiv, nu puteam să permit ca amintirile să mă afecteze din nou.

Chiar în clipa aceea cineva a bătut în uşa băii.

— Noah, sunt Nick, a spus.

Am închis ochii strâns şi am numărat în gând până la trei. M-am apropiat de uşă şi l-am lăsat să intre. Nu ştiam că rămăsese peste noapte. I-am întors spatele înfăşurată în prosop şi am luat crema de pe un raft. Nu doream compania nimănui. în ziua aceea simţeam nevoia să fiu singură.

— Te simţi bine? m-a întrebat apropiindu-se încet, testând parcă terenul.

— Mă doare capul, am răspuns, ocolindu-l şi îndrep- tându-mă spre camera mea.

Ştiam că avea să mă urmeze şi nu-mi doream decât să înţeleagă că nu era o zi bună. Uneori, eram în stare să ne ghicim reciproc starea de spirit şi în clipa aceea speram ca el să fiică asta.

Am intrat în dressing şi mi-am pus un tricou cu un mesaj publicitar pe care îl aveam de când mă mutasem aici. Era printre puţinele lucruri pe care nu le împachetasem ca să le iau la facultate. Tricoul respectiv şi nişte colanţi erau ţinuta pe care plănuiam să o port în ziua aceea.

L-am simţit în spatele meu exact când îmi luam prosopul de pe cap, iar părul umed îmi cădea pe umeri. M-a luat de braţ şi m-a întors spre el.

— Te simţi bine? a repetat, dându-mi la o parte o şuviţă de păr ud.

— Sunt doar obosită şi mahmură, am răspuns, remarcând că, în clipa aceea, el era exact opusul meu.

Cu blugii săi Levi's, tricoul alb Calvin Klein şi cu părul răvăşit, părea un fotomodel.

— O să-ţi pregătesc mic-dejunul înainte să plec, a spus, sărutându-mă pe obraz. Aş vrea să stau cu tine şi să ne petrecem după-amiaza uitându-ne la un film, dar trebuie să merg la muncă.

Am oftat uşurată. Nu voiam să mă vadă în starea aceea. Nu aveam chef de companie, aş fi reuşit să îl sperii.

— Nu-ţi face griji, o să-mi petrec după-amiaza dormind.

Am făcut un pas înainte şi l-am sărutat pe buze. A fost un sărut dulce şi blând. Cearta noastră din ziua cursei continua să-mi răsune în minte, lucrurile pe care ni le spuseserăm, feiul în care îmi reproşase că nu aveam încredere în el. Dar ce să fac dacă nici măcar eu nu înţelegeam ceea ce simţeam? Cum să-i povestesc asta lui Nick? Ştiam că sesiza că nu era ceva în regulă, iar o parte din mine îşi dorea să caute mângâiere în braţele lui, dar nu puteam. Mă temeam să povestesc anumite lucruri şi nu voiam să se simtă dezamăgit sau să mă judece.

A plecat îngrijorat, iar eu am încercat să schiţez un zâmbet forţat ca să-l liniştesc. Nu ştiu dacă am reuşit.

Trecuse mult timp de când nu mai stătusem ore în şir în faţa televizorului, uitându-mă la serialul *Prietenii tăi* Şi mâncând ciocolată. Chiar dacă nu ştiu ce studiu ştiinţific susţine că ciocolata eliberează endorfine în creier, în cazul meu nu funcţiona: singurul efect pe care urma să-l obţin era să pun pe mine câteva kilograme.

Era o zi neagră pentru mine şi, deşi la început îmi dorisem ca Nick să plece la muncă, acum îmi lipsea şi simţeam o nevoie disperată să mă îmbrăţişeze.

M-a surprins să văd agitaţia din bucătărie când am coborât după un suc... şi după mai multă ciocolată. Mama era gătită cu o rochie elegantă şi sandale, ba chiar se şi machiase, iar, când l-am văzut pe William intrând pe uşă îmbrăcat în costum, mi-am dat seama că urma să se întâmple ceva.

— Aşteptaţi pe cineva la cină?

Mama, care îi dădea instrucţiuni lui Prett, s-a întors spre mine şi m-a privit de sus până jos uşor încruntată.

— Senatorul Aiken şi fiica lui vin la cină în seara asta.

„Senatorul?”

— E vreun motiv anume? Aveai de gând să-mi spui?

De obicei, mama mă anunţa din timp cu privire la

astfel de situaţii, cu excepţia cazului în care nu voia să fiu prin preajmă.

— Este un vechi prieten de-ai lui Will şi vor să înceapă o afacere împreună. Pentru că te simţeai rău, m-am gândit că preferi să rămâi sus, a adăugat, scoţându-şi şorţul pe care îl avea legat în jurul taliei.

Slavă Domnului!

— Da, adevărul e că prefer să sar peste cină decât să stau de vorbă cu un moş şi fiica lui, mulţumesc, am spus pe un ton mai morocănos decât intenţionam pentru că eram într-o dispoziţie extrem de proastă.

Mama mi-a aruncat o privire acuzatoare pe care am ignorat-o.

— îi voi spune lui Prett să-ţi ducă ceva de mâncare

sus.

— Nu-ţi face griji, nu mi-e foame, am răspuns, apoi m-am răsucit pe călcâie şi m-am întors în camera mea.

Cu o uşoară ezitare, am luat telefonul ca să-l sun pe Nick. Ştiam că în ziua următoare trebuia să lucreze şi că nu putea să vină până la mine. Dar mai ştiam şi că era suficient un apel din partea mea ca să vină dacă i-aş fi cerut asta.

Aveam îndoieli, dar simţeam o nevoie disperată să-i aud vocea şi am format numărul lui.

— Salut, pistruiata! m-a salutat vesel de la celălalt capăt al firului.

— Salut, ce faci? am întrebat, cnjumătatedevoce.

L-am auzit îndepărtând telefonul de ureche şi vorbind

cu cineva. Am auzit şi un râset de femeie şi, o secundă mai târziu, Vocea lui Nick mormăind ceva despre un cântec oribil.

Tot trupul mi s-a încordat imediat.

— Unde eşti? am întrebat pe un ton un pic mai dur decât intenţionam, intrigată să aflu cu cine era.

— Chiar acum intru pe uşă, a răspuns şi am auzit în depărtare o uşă deschizându-se încet.

— Care uşă?

— Cum care? De acasă de la tata.

Am făcut ochii mari, surprinsă.

Era aici?

Am coborât scările şi m-am dus să-l întâmpin cu inima cât un purice. îmi doream să-l văd imediat. Era ca şi cum cineva mi l-ar fi trimis prin curier rapid. Nu am stat să mă gândesc ce însemnau cuvintele lui şi nici la vocea feminină pe care o auzisem prin telefon. Am ieşit din cameră cu intenţia de a mă arunca în braţele lui, dar, în schimb, m-am trezit faţă în faţă cu ea: tipa care o scosese pe Jenna de la închisoare.

Am rămas nemişcată lângă uşă.

Era îmbrăcată elegant, cu o fustă creion până la genunchi, strâmtă şi neagră, şi o bluză de firmă roz pal. Pantofii erau, fără îndoială, marca Manolo Blahnik şi o făceau să pară aproape la fel de înaltă ca Nick.

Cine naiba era fata asta?

Nick m-a privit fix şi am văzut-o trecând imediat de la uimire la afecţiune.

Am rămas acolo unde eram, în pragul uşii deschise şi am simţit curentul de aer drept în faţă. Aveam un coc lejer pe care mi-l făcusem în vârful capului.

M-am dat puţin înapoi ca să poată intra,

- Noah, ea este Sophia Aiken, colega mea stagiară, a spus Nick, făcând un pas în faţă şi apoi m-a sărutat tandru pe obraz.

Sophia m-a privit cu un zâmbet curios pe buze şi mi-a întins o mână a cărei manichiură era la fel de perfectă ca a mamei mele.

— îmi pare bine, Noah.

Am dat din cap intimidată şi m-am simţit complet deplasată.

N-am apucat să-i răspund, pentru că mama a apărut ca o gazdă perfectă ce era şi s-a apropiat să-i salute pe nou- veniţi. în acest timp, mă tot privea, ca şi cum nu plănuise ca fiica sa cea nearanjată să fie cea care să le deschidă uşa.

Ce naiba se întâmpla?

— Tatăl tău nu a sosit încă, Sophia. Dacă vrei să intri în salon şi să bei ceva, Nick te va servi cu un pahar.

Sophia a încuviinţat şi a urmat-o pe mama.

înainte ca Nick să meargă după ea, l-am fulgerat cu privirea. Acum, că şocul iniţial trecuse, nu mai simţeam decât furie şi o dorinţă irezistibilă să plâng.

— De ce nu mi-ai spus că vii?

Nick părea la fel de încurcat ca mine şi m-a privit de sus până jos.

Dumnezeule, tocmai îi deschisesem uşa fiicei senatorului arătând în asemenea hal?

— Credeam că ţi-a spus mama ta. M-au sunat după- amiază să-mi spună s-o invit pe Sophia la cină, pentru că tatăl ei vrea să mă cunoască sau ceva de genul ăsta. Atunci, când a fost povestea cu Jenna, nu am avut ocazia să ţi-o prezint.

— Nu mi-a spus nimeni că vii şi tu. Dacă aş fi ştiut, nu aş fi refuzat să iau cina cu ei, am răspuns, în timp ce o auzeam pe mama vorbind cu Sophia în salon. N-am de gând să intru acolo îmbrăcată aşa. Mă duc la culcare şi o să stăm de vorbă după asta.

Fără să mă lase să fac nici măcar trei paşi, s-a postat în faţa mea.

— Ce-i cu tine? Haide, urcă să te schimbi şi vino la masă! Am acceptat să vin la porcăria asta de cină doar pentru că ştiam că o să fii şi tu. Nu ştiu ce pun la cale, dar n-am de gând să stau acolo singur şi să flecăresc.

Am ridicat din sprâncene şi m-am uitat la el supărată.

— Nu e problema mea, Nicholas, am spus, încercând să-mi păstrez tonul calm. Şi de ce nu mi-ai vorbit niciodată despre ea? Păreţi foarte buni prieteni.

Nick s-a oprit o clipă încruntat. S-a uitat spre Sophia şi mama mea, care stăteau de vorbă, şi apoi s-a întors din nou spre mine.

— La naiba! Eşti geloasă? a întrebat, dându-şi ochii peste cap.

L-am plesnit peste braţ fără să mă gândesc.

— Ce prostii vorbeşti?

Nicholas a izbucnit într-un hohot de râs, care a fost suficient pentru a-mi spori proasta dispoziţie.

— Doamne Sfinte! Nu e decât o snoabă insuportabilă care vrea să-şi găsească un loc în firma tatei ca să nu fie nevoită să lucreze pentru tatăl ei. Nu pot să cred că eşti geloasă pe ea.

— Nu sunt geloasă, prostule! am şuierat, ocolindu-l ca să urc scările spre camera mea,

— Dacă nu cobori, vin după tine şi te aduc târâş, m-a ameninţat în glumă. Tu ştii mai bine ce preferi, iubito.

Dacă privirile ar putea ucide, cred că Nicholas ar fi fost deja mort şi îngropat.

M-am privit frustrată în oglindă. Nu aveam de gând să mă aranjez pentru cina aia nenorocită, nici nu mă gândeam, nu intenţionam să mă aranjez pentru ea.

Mi-am scos tricoul găurit şi l-am aruncat pe jos, căutând ceva cu care să mă îmbrac fără să fiu nevoită să desfac una dintre valizele împrăştiate prin tot dressingul. în cele din urmă, m-am oprit la nişte blugi negri simpli mulaţi, dintre cei pe care îi purtam de obicei când mergeam la film, şi la un tricou alb pe care scria IV CANADA.

Am zâmbit în sinea mea. Cu siguranţă, senatorul avea să fie încântat.

Mi-am desfăcut cocul şi mi-am prins părul într-o coadă înaltă, m-am spălat pe faţă şi m-am dat pe buze cu un ruj maroniu. Mai mult de atât nu intenţionam să mă aranjez în seara aceea. Sophia n-avea decât să poarte şi Chanel dacă avea chef, eu eram frumoasă oricum m-aş fi îmbrăcat Sau cel puţin aşa îmi spunea bunica.

Atunci când am coborât în salon, tot într-o dispoziţie proastă, trebuie să recunosc, am auzit o voce de bărbat pe care nu o mai auzisem înainte. Toţi

cinci, William, mama, Nick, Sophia şi tatăl ei erau în jurul barului din salon, purtând o conversaţie amicală în timp ce Will servea băuturi. Văzânduri de la distanţă, păreau ieşiţi din paginile unei reviste. Atât de distinşi, de înalţi şi de eleganţi... Mi-am privit tenişii şi, fără să vreau, m-am simţit ca o intrusă.

Mama m-a văzut prima şi a făcut ochii mari când a observat tricoul cu care eram îmbrăcată, dar, înainte să mă poată trimite sus, Will mi-a sesizat prezenţa şi mi-a urat bun-venit cu un zâmbet.

— Noah, vino aici, îţi prezint un bun prieten de-ai mei de la facultate, Riston. Ea este fiica mea vitregă, Noah. Noah, el este prietenul meu Riston.

Spre deosebire de fiica sa, Riston arăta ca un american tipic: blond, cu ochii albaştri ca ai mamei, cu spatele lat şi la fel de înalt ca Nick. Avea aceiaşi ochi migdalaţi şi aceeaşi gropiţă în bărbie ca Sophia, gropiţă care mi se păruse întotdeauna adorabilă la o fată, dar acum, că o vedeam la ea, nu mi se mai părea la fel de drăguţă.

Am zâmbit şi i-am întins mâna. L-am simţit pe Nick lângă mine, dar, în loc să fie o prezenţă calda şi protectoare, de data asta era ca o barieră care ne despărţea.

în scurt timp am trecut în sufragerie, unde Prett aranjase masa mai frumos chiar decât de Crăciun, sărbătoare pe care cei din familia Leister deciseseră să o ignore până când eu şi mama am apărut să le dăm viaţa peste cap. îmi mai aminteam şi acum cât de

amuzant fusese să-i văd pe Will şi pe Nick cu căciuli de Moş Crăciun. Mi-am amintit şi de Nick încruntat când pur şi simplu l-am obligat să instaleze un brad mare şi să împodobească toată casa cu

ghirlande. Afurisitul se distrase atârnând crenguţe de vâsc în toate colţurile posibile.

Spre enervarea mea, pentru că îmi făcusem apariţia la masa în ultimul moment, fusesem aşezată lângă senator, iar Sophia şi Nick stăteau în faţa mea... unul lângă altul.

Dumnezeule! De ce eram atât de geloasă? Oare era din cauză că nu mă puteam abţine să n-o compar cu mine?

Tot timpul cât a durat cina au vorbit despre nu ştiu ce proiect în legătură cu care Sophia părea extrem de entuziasmată. Vorbea despre legi, numere şi statistici cu aceeaşi pasiune cu care eu vorbeam despre surorile Bronte sau Thomas Hardy. Spre supărarea mea, şi Nick părea entuziasmat. Am văzut în ochii lui că era foarte interesat de acel proiect, iar eu nici măcar nu eram în stare să le urmăresc discuţia. Atâtea numere mă ameţeau şi mă simţeam ca o idioată. William o tot lăuda şi li se adresa amândurora ca şi cum ar fi fost o echipă. Toţi păreau să îi privească de parcă ar fi fost o jucărie nouă, iar eu am început să simt nişte furnicături neplăcute în stomac.

Spre sfârşitul cinei, senatorul Riston a părut să mă observe.

— Dar tu, Noah? Cum merge liceul?

întrebarea lui m-a făcut să simt o căldură intensă care m-a invadat şi mi s-a urcat în obraji.

Era atât de evident că nu aveam nici cea mai vagă idee despre ce vorbeau? Era atât de evident că nu eram atât j de matură ca fiica lui şi erau nevoiţi să mă întrebe asta din milă, la sfârşitul conversaţiei, ca atunci când întrebi un copil mic cum e la şcoală?

— Am absolvit în iunie, aşa că e bine, aştept cu nerăbdare să plec la facultate, am răspuns, ducând la gură singurul pahar cu băutură răcoritoare de pe masă.

Eu şi Nick ne-am uitat unul la altul şi am simţit o împunsătură dureroasă în piept.

Nu puteam să discut cu Nick despre proiectele lui, pentru că nici măcar nu ştiam de existenţa lor. El nu vorbea cu mine despre munca lui, pentru că ştia că nu-l puteam ajuta cu nimic. în clipa aceea, Sophia s-a aplecat spre el să-i spună ceva la ureche, nu ştiu ce anume, dar Nick a zâmbit şi s-a uitat la mine.

Despre ce naiba vorbeau?

Următoarea întrebare a senatorului am auzit-o doar pe jumătate.

— …căminul o să-ţi placă, e partea cea mai distractivă avieţii de student…

Mi-am întors privirea spre senator.

— De fapt, o să locuiesc cu Nicholas, am spus pe un ton calm şi am început să mă simt ameţită doar când liniştea s-a lăsat în cameră.

A fost întreruptă doar de mama care a lăsat tacâmurile cu zgomot pe masă.

Nick a ridicat privirea şi s-a holbat la mine, după care s-a uitat spre părinţii noştri.

Senatorul părea uşor descumpănit şi, după ce s-a uitat la mine, s-a întors spre Nick. Ca să vezi, cineva uitase să-i spună că eram împreună.

Sophia nu a părut surprinsă, lucru care m-a enervat şi mai tare. Dacă ştia că eram împreună, de ce naiba nu stătea departe de el? Mi-am întors privirea spre mama la câteva secunde după ce aruncasem bomba şi am regretat aproape instantaneu: era limpede că urma să mor în seara aceea.

32 NICK

Când m-am uitat la Noah după ce Sophia îmi spusese că eram un cuplu frumos, ultimul lucru la care mă aşteptam era să spună asta.

Am simţit cum tot corpul mi s-a încordat. Tăcerea care s-a aşternut când Noah a mărturisit, în cele din urmă, că urma să se mute cu mine a fost întreruptă doar de zgomotul scaunului pe care l-a împins în spate când s-a ridicat

— îmi cer scuze, nu mă simt bine. Ar fi mai bine să mă duc la culcare, a spus ea, albă la faţă.

Fără să aştepte vreun răspuns, a ieşit aproape imediat din salon. Mama ei a încercat să se ridice, dar tata a prins-o de mână şi i-a şoptit ceva. Raffaella m-a străpuns cu ochii ei albaştri şi m-am simţit, brusc, ameţit.

De fapt, mă bucuram că Noah se hotărâse, în sfârşit, să-i spună mamei ei ceea ce îi cerusem toată vara, dar nu fusese cea mai bună modalitate. Trebuia să vorbesc cu ea. Ştiam că nu era ceva în regulă, de aceea acceptasem să vin la porcăria asta de cină, ca să am un pretext s-o văd şi să rămân din nou peste noapte în aceeaşi casă cu ea. Oricât de mult uram locul ăsta, îmi plăcea să iau mic-dejunul cu Noah şi s-o sărut înainte de a pleca la muncă. în plus, ceva îmi spunea că, pe lângă gelozia pe care părea s-o simtă faţă de Sophia – un sentiment ridicol şi lipsit de orice temei –, îmi ascundea ceva important.

Tata m-a avertizat din priviri să rămân la locul meu când am schiţat şi eu un gest să mă ridic. Sophia, care şi-a dat seama ce se întâmpla, a lansat rapid alt subiect de discuţie şi situaţia a devenit mai puţin stânjenitoare. Până când am auzit uşa de la intrare trântindu-se.

„La naiba!”

M-am ridicat fără să-mi pese de nimic şi am fugit spre intrare. Când am ajuns pe verandă, am văzut-o pe Noah cum ieşea din parcare la volanul maşinii ei decapotabile, pornind aproape în trombă pe rampa de acces, fără să privească înapoi.

Ce avea de gând să facă?

Am intrat în casă să iau cheile pe care le lăsam mereu pe masa din hol. Raffaella a apărut brusc, iar privirea pe care mi-a aruncat-o spunea atât de multe încât m-am oprit câteva clipe înainte să ies pe uşă.

— V-am rugat să o lăsaţi mai uşor, mi-a reproşat, pri- vindu-mă cum nu o mai făcuse niciodată.

Cred că tocmai pierdusem orice fărâmă de afecţiune pe care femeia aceea o mai avea pentru mine.

— Raffaella...

— V-am rugat şi am promis să nu ne amestecăm în relaţia voastră cu condiţia să fiţi discreţi, a insistat, făcând un pas spre mine. Presupun că înţelegerea a căzut.

Asta ce mai voia să însemne?

— Du-te după ea! Azi nu e o zi potrivită sa fie singură.

Ceva s-a luminat în creierul meu când a spus asta.

— Ce vrei să spui?

Raffaella m-a privit impasibilă.

— Azi se împlineşte un an de la răpire. Se împlineşte un an de la moartea tatălui ei.

N-aveam nici cea mai mică idee unde s-ar fi putut duce. Dădeam ture ca un idiot, reproşându-mi încontinuu că fusesem atât de orb. Cu o zi înainte, când era beată, îmi spusese ceva. La naiba! Din cauza asta se purta aşa. Cum putusem să uit data? încă îmi mai aminteam groaza din ochii ei când era ameninţată cu pistolul, încă îmi mai aminteam cnm inima aproape mi-a sărit din piept când am auzit împuşcătura... împuşcătura care, preţ de câteva secunde, am crezut că o omorâse pe Noah. Nu, tot acel coşmar rămăsese

în urmă, eu îl îngropasem adânc în mintea mea, nu voiam să-mi mai amintesc nimic din cele întâmplate.

Era însă clar că ea nu uitase nimic. Coşmarurile încă existau, oricât de mult ar fi negat ea, şi eram sigur ca încă dormea cu lumina ¿prinsă când nu eram cu ea. Dar tatăl ei murise, nu mai era, nimeni nu-i mai putea face niciun rău. De ce nu îngropa amintirile neplăcute o dată pentru totdeauna?

în clipa aceea, după toate gândurile care îmi trecuseră prin cap, mi-am dat seama unde puteam s-o găsesc pe iubita mea. Am simţit un fior străbătându-mă din cap până în picioare.

I Am întors rapid şi m-am îndreptat spre cimitir. Când am ajuns şi am văzut maşina lui Noah staţionată în parcarea pavată cu pietriş de lângă poartă, am răsuflat uşurat şi m-am grăbit să cobor. Nu mai fusesem niciodată în acel loc. Străbunicii părinţilor mei erau înmormântaţi într-un cavou privat în partea cealaltă a oraşului. Costa o avere să îi îngropi acolo pe cei dragi, dar acum, că aveam ocazia sa văd pentru prima dată cimitirul public, cred că merita cheltuiala.

Când intram în cimitir, am simţit răcoarea nopţii şi mi-am dat seama că Noah ieşise îmbrăcată aşa cum fusese la cină. Abia mă abţinusem să izbucnesc în râs când am văzut-o cu tricoul ăla şi cred că am iubit-o un pic mai mult, dacă aşa ceva ar fi fost posibil, pentru simplitatea şi frumuseţea ei. Nu avea nevoie să se aranjeze ca să arate bine şi îmi demonstra asta în fiecare zi.

Am început să păşesc printre pietrele funerare, căutând numele Morgan. Multe dintre ele erau deteriorate şi foarte puţine aveau flori sau vreun semn că oamenii îşi mai aminteau de persoana îngropată acolo.

Deodată, am văzut-o. Era aşezată în iarbă în faţa unei pietre funerare a cărei inscripţie nu o puteam citi de la distanţă. Am observat-o câteva clipe înainte de a mă apropia. îşi ţinea strâns picioarele la piept şi, când am văzut că îşi ştergea lacrimile cu dosul mâinii, m-am apropiat, străbătând distanţa dintre noi într-o secundă.

M-a auzit venind pentru că s-a ridicat imediat, cu ochii larg deschişi şi o privire vulnerabilă şi pierdută. Şi-a şters lacrimile cu o mişcare rapidă, ba chiar mi s-a părut că descifrez o oarecare vinovăţie când, în sfârşit, s-a decis să mă privească.

— Ce faci aici? am întrebat-o.

Nu înţelegeam de ce se dusese la mormântul omului care aproape o ucisese.

Noah a tăcut şi trupul său a fost străbătut de un fior. Am făcut un pas în faţă şi mi-am scos geaca. Am avertizat-o din ochi să nu protesteze şi i-am pus haina pe umeri.

— N-ar fi trebuit să vii după mine, a spus în cele din urmă, fără să îndrăznească să mă mai privească în ochi.

— £ o manie de-ale mele. Mai ales când iubita mea se hotărăşte să arunce o bombă în mijlocul cinei şi apoi să fugă.

Mi s-a părut că văd o urmă de vinovăţie pe faţa ei, dar a dispărut imediat

— Eu eram în plus la cina aia stupidă, iar tu păreai să te simţi foarte bine.

Nu aveam de gând s-o las să schimbe subiectul. Oricât de geloasă ar fi fost pe Sophia, asta nu avea nicio legătură cu ea sau cu faptul că urma să ne mutăm împreună. Era ceva mult mai important decât toate acestea.

— De ce ai venit aici, Noah? am întrebat-o din nou, făcând un pas spre ea şi încercând din toate puterile să o înţeleg. Explică-mi de ce plângi moartea unui om care a încercat să te omoare. Explică-mi, pentru că mă tem că o să înnebunesc încercând să înţeleg toate astea.

Privirea i s-a mutat de la mine la piatra funerară. Dintr-odată, am simţit-o tulburată.

— Hai să plecăm, mi-a cerut, luându-mâ de mână. Vreau să plec, te rog, du-mă acasă la mine sau la tine, mi-e indiferent, a insistat, trăgându-mă de braţ s-o urmez.

păcatultău

M-a surprins reacţia ei, pentru ca părea că vrea să ascundă ceva. Instinctiv, mi-am îndreptat privirea spre mormântul tatălui ei.

Piatra funerară era nouă şi foarte curată, iar o vază de cristal ai flori portocalii şi galbene o făcea să iasă în evidenţă printre celelalte pietre, pline de murdărie şi buruieni. Inscripţia, scrisă cu caractere elegante, era:

JASON NOAH MORGAN (1977-2015)

T1HPULP0ATE VINDECA DUREREA RĂNILOR PE CARE LE-AI LĂSAT ÎN URMĂ, DAR ABSENJATA Mi VA URMĂRI MEREU ÎN SOMN.

Sub aceste cuvinte, imaginea gravată a unui nod în formă de opt ieşea în evidenţă pe marmura imaculată.

j8>)

păcatultău

Nicholas nu ar fi trebuit să vadă asta.

33

Am simţit cum mi se accelerează bătăile inimii, atingând un ritm aproape frenetic. Când, în sfârşit, s-a uitat la mine, mi-am dat seama că era total descumpănit. Şi speriat Nu mi-a plăcut deloc privirea lui.

— Nu este ceea ce crezi, am spus, făcând un pas înapoi De asta mă ferisem de la bun început, asta era ceea ce nu voiam să se afle...

— Atunci, explică-mi, Noah. Chiar încerc să te înţeleg, cred că niciodată nu m-am străduit mai tare, dar îmi îngreunezi mult situaţia.

Mă simţeam stingherită, pentru că era un subiect atât de intim, atât de personal... Nu voiam să fiu judecată de nimeni şi cu atât mai puţin de el.

— Ce vrei să-ţi spun, Nick? am răspuns, încercând să-mi stăpânesc plânsul care ameninţa să îmi inunde din nou ochii. Era tatăl meu...

— A încercat să te omoare, a răspuns el nedumerit. A maltratat-o pe mama ta, Noah. Nu înţeleg... Ţi-e dov de el?

Privirea lui era atât de sinceră încât mi-a topit inima. Era clar că voia să se pună în locul meu, dar era şi dureros de clar că nu putea şi asta era ceea ce ne înstrăina, ceea ce eu mă temeam că avea să ne separe definitiv.

— Nu ai cum să mă înţelegi, Nicholas, pentru că nici eu nu ştiu să controlez ceea ce simt. Nu mi-e dor de el, e altceva,,. Pur şi simplu mă simt vinovată că lucrurile s-au terminat aşa. În fond, el... el m-a iubit cândva.

Nick a făcut trei paşi până a ajuns lângă mine. Mi-a prins faţa în mâini cu delicateţe şi m-a privit fix în ochi.

— Nu trebuie să gândeşti aşa, Noah, a spus încet, dar ferm. Nimic din tot ce s-a întâmplat nu a fost din vina ta. Problema e că eşti prea bună, fir-ar să fie, nu eşti în stare să îl învinovăţeşti pentru că era tatăl tău, înţeleg asta, dar ce s-a întâmplat nu a fost din vina ta. £1 a fost cel care şi-a semnat sentinţa în clipa în care a îndreptat pistolul spre tine... şi-a semnat-o în clipa în care te-a rănit în noaptea aceea, acum zece ani.

Am clătinat din cap. Nu ştiam cum sa explic ce simţeam în sufletul meu, pentru că sentimentele erau contradictorii. îmi făcuse mult rău, dar mai erau şi toate momentele în care mă îmbrăţişase, toate nopţile în care mă luase cu el pe circuitul de curse şi îl parcurseserăm la viteză maximă... Şi când m-a învăţat să pescuiesc sau când m-a învăţat cum să fac nodul nostru.

Nicholas a închis ochii strâns şi şi-a lipit fruntea de a

mea.

— încă ţi-e frică de el, nu-i aşa? a spus deschizând ochii. încă ţi-e frică de el, chiar dacă a murit. încă mai crezi că îi datorezi ceva, te simţi vinovată şi din cauza asta vii aici, din cauza asta ai scris epitaful şi ai adus florile astea pe care nu le merită.

Buzele au început să-mi tremure. Da, îmi era frică de el... îmi era frică de el mai mult decât de oricine, pentru că asta era aproape tot ceea ce ştiam despre el.

Nu mi-am dat seama că mângâiam pielea unde era tatuajul decât când Nick şi-a pus mâna peste a mea şi a dat-o la o parte.

— De ce ţi l-ai făcut?

Am oftat încercând să mă liniştesc, dar nu am reuşit. Eu ştiam foarte bine de ce mi-l făcusem.

L-am privit în ochi pe Nick şi m-am văzut în ei. O imagine care nu avea nicio legătură cu mine.

— Când legi o persoană prea strâns.,., se răneşte încercând să se elibereze sau rămâne prizonieră pentru totdeauna. Eu sunt dintre cele care rămân prizoniere.

Nicholas s-a încruntat şi m-a privit neputincios. Cred că era prima dată când rămânea fără cuvinte în fata mea.

M-am apropiat de el şi l-am îmbrăţişat. Nu voiam sa se simtă aşa şi cu atât mai puţin pentru mine. Eu reuşeam să gestionez problemele mele, nu avea de ce să-şi facă griji.

— Cred că ai nevoie de ajutor, Noah.

Când l-am auzit, m-am dat înapoi.

— Ce vrei să spui?

M-a privit precaut înainte de a continua:

— Cred că ar trebui să stai de vorbă cu cineva imparţial... cu cineva care să te poată ajuta şi care să încerce să înţeleagă cum te simţi şi să te ajute cu coşmarurile.

— Mă ajuţi tu, l-am întrerupt imediat

Nicholas a clătinat din cap, părea brusc atât de trist..

— Nu e adevărat. Nu ştiu cum să te ajut, nu ştiu cum să te fac să înţelegi că nu ai niciun motiv să te temi.

— Când sunt cu tine, mă simt în siguranţă. Tu mă ajuţi, Nick, nu am nevoie de nimeni altcineva.

Şi-a prins capul în mâini, părând să cântărească ce să spună în continuare.

— Vreau să faci asta pentru mine, a spus brusc. Am nevoie să te văd fericită ca să pot să fiu şi eu, vreau să nu te temi de întuneric sau de tatăl tău mort şi mai ales vreau să nu mai crezi eă ar trebui să-l iubeşti sau să-i iei apărarea, pentru că, Noah, tatăl tău era un agresor şi nimeni nu poate schimba asta, nici tu, nici nimeni altcineva, înţelegi?

Am clătinat încet din cap, simţindu-mă pierdută. Nu ştiam ce să-i răspund pentru că era prima dată când îmi recunoşteam cu voce tare sentimentele şi se întâmpla exact ce mă temusem: eram judecată.

— Nu sunt nebună, l-am asigurat, împingându-J cu mâinile.

Nicholas a negat imediat.

— Sigur că nu eşti, iubire, dar ai trecut prin lucruri pe care cei mai mulţi oameni nici nu şi le pot imagina şi cred că nu ştii cum să le faci faţă. Noab, vreau doar să fii fericită, OK? Eu voi fi mereu alături de tine, dar nu pot să mă lupt cu demonii tăi, asta trebuie s-o faci tu singură.

— Mergând la un doctor de nebuni? am răspuns enervată.

— Psiholog, nu doctor de nebuni, m-a corectat cu blândeţe, apropiindu-se din nou de mine. Eu am fost la unul, ţi-am spus? Când eram mic... După ce a plecat mama, am început să am insomnii, abia reuşeam să dorm sau să mănânc. Eram. atât de trist încât nu reuşeam să trec singur peste asta. Uneori, să vorbeşti cu cineva care nu te cunoaşte te ajută să vezi lucrurile dintr-o altă perspectivă. Fă-o pentru mine, pistruiate! Vreau cel puţin să încerci.

Părea atât de îngrijorat pentru mine şi în adâncul sufletului ştiam că avea dreptate. Nu puteam continua aşa, temându-mă de întuneric şi de coşmarurile care mă urmăreau aproape în fiecare noapte...

— Te rog.

L-am privit câteva clipe şi dintr-odată m-am simţit recunoscătoare pentru că îl aveam alături de mine. Ştiam că, fără el, nu aş fi îndrăznit să iau o astfel de decizie.

— Bine, o să merg.

I-am simţit oftatul de uşurare pe buze când s-a aplecat să mă sărute.

Nu voiam să mă întorc acasă. Mama era cu siguranţă furioasă şi ultimul lucru pe care îl doream în clipa aceea era să o înfrunt.

— Am făcut-o de oaie, nu-i aşa? am spus, trecându-mi mâinile peste faţă în timp ce ne întorceam cu maşina lui.

I-am simţit mângâierea pe ceafa, în timp ce privirea îi era aţintită asupra drumului.

—în privinţa felului în care i-ai spus-o poate, dar cel puţin i-ai spus.

M-am întors să-l privesc. Dumnezeule, urma sa stăm împreună. Era adevărat, era un fapt şi era iminent. Dacă voiam, puteam să-mi strâng lucrurile chiar atunci şi să ies pe uşă, să încep o viaţă nouă alături de el.

Nick a parcat lângă intrare. Senatorul şi fiica lui plecaseră se pare, pentru că nu mai erau alte maşini în afară de cea a lui Will şi a mamei. A mea rămăsese la cimitir. Nick fusese categoric în privinţa ideii de a mă

întoarce singură şi-mi spusese că Steve avea sa meargă să ia maşina în ziua următoare.

Ezitând sa coboT şi simţind în continuare o apăsare neplăcută în piept, mi-am sprijinit braţul pe cotieră şi fruntea de geam. Fusese o zi îngrozitoare.

— Vino lângă mine! a spus Nick.

M-a tras spre el şi ra-a aşezat pe genunchii lui, cu picioarele sprijinite lateral pe celălalt scaun. M-a înconjurat cu braţele, iar eu mi-am sprijinit obrazul de scobitura .gâtului său.

— Totul o să fie bine, iubirea mea.

Am închis ochii şi am lăsat cuvintele lui să mă liniştească.

— în legătură cu Sophia... Ştiu că n-ar fi trebuit să reacţionez aşa, dar e persoana care a scos-o pe Jenna din închisoare, iar tu nici măcar nu-mi spuseseşi că ai o colegă la muncă.

— Nu ai de ce să-ţi faci griji, Noah! Nu simt absolut nimic pentru Sophia sau pentru altcineva în afară de tine. Cum poate să-ţi treacă prin cap aşa ceva?

M-am întors şi mi-am lipit buzele de pielea lui. Mirosea atât de bine şi mă simţeam atât de în siguranţă în braţele sale... în acele braţe puternice care mă protejau de orice şi care, în acelaşi timp, mă legănau uşor, parcă de teamă să nu mă spargă.

— Rămâi cu mine în seara asta! am şoptit, deşi ştiam că asta însemna să dea ocliii cu tatăl lui dimineaţă.

— Sigur că da, a răspuns.

în clipa aceea m-am simţit de parcă mi se luase o greutate imensă de pe umeri.

NICK

Dimineaţă am ieşit din casă foarte devreme cu două valize enorme ale lui Noah. Nu aveam timp să-i înfrunt pe părinţii noştri înainte să merg la muncă şi nici nu voiam să-mi strice bucuria de a şti că începuserăm mutarea şi că, în scurt timp, eu şi Noah aveam să locuim, în sfârşit, împreună.

Imediat ce am ajuns m-am dus direct în sala amenajată pentru servirea cafelei. Nu apucasem să iau mic-dejunul şi eram mort de foame. Exact când terminam a doua ceaşcă, şi-a făcut apariţia Sophia.

I-am aruncat o privire, conştient de faptul că seara precedentă uitasem de ea, deşi, dacă mă gândeam bine, nu era responsabilitatea mea să-i ţin

companie. în plus, era cu tatăl ei. Am salutat-o cu un semn din cap şi am trecut pe lângă ea cu intenţia de a ieşi.

Mi-a tăiat calea şi mi-a aruncat o privire sfidătoare.

— Ştii care e cel mai amuzant lucru când primeşti o invitaţie la o cină de care nu ai niciun chef şi, pe deasupra, trebuie să rămâi cu tata, şeful şi soţia lui?

A trebuit să-mi muşc buza ca să nu râd, Adevărul e că, din punctul ăsta de vedere, era chiar amuzant. într-un fel m-a distrat să o văd atât de enervată.

— Sunt numai urechi, Aiken, am spus, sprijinindu-mă de masă cu braţele încrucişate.

— Că toţi trei mi-au împuiat capul cu prostii despre cât de bun avocat eşti, ce viitor strălucit ai în faţă, ce fiu responsabil şi matur ai devenit.

Zâmbetul care îmi apăruse a dispărut aproape imediat.

— Despre ce naiba vorbeşti?

Sophia a ridicat din sprâncene şi m-a ocolit pentru a ajunge la aparatul de cafea. M-am întors spre ea, aşteptând un răspuns.

— Tatăl meu pare să creadă că ar fi o idee grozavă dacă tu şi cu mine am lucra împreună de-acum încolo. Şi ştii la ce mă refer când spun „am lucra”.

Am făcut ochii mari, simţind o căldură intensă în tot corpul.

— Ce prostii ţi-au băgat în cap? Tata a spus că eu sunt un fiu responsabil şi matur? Nu ştiu ce naiba ai prizat ieri înainte de rină, dar sunt sigur că ai auzit prost: tata nu mă suportă.

Sophia s-a întors să mă privească, în timp” ce buzele ei roşii ca focul sorbeau din cafea cu o încetineală calculată.

— Tatălui meu îi place la nebunie să-mi caute parteneri, se pare că este hobby-ul lui preferat, iar acum a pus ochii pe fiul lui William Leister, deşi nu a fost influenţat doar de el, ci şi de mama ta vitregă. Oricine ar auzi-o vorbind despre tine ar zice că te adoră, dar bănuiesc că, de fapt, nu îi convine deloc că te culci cu fiica ei... Şi cu atât mai puţin că o să locuiţi împreună.

Mi-am strâns pumnii cu putere. Nu-mi venea să cred ce auzeam. Femeia aia avea să mă termine. Cum naiba îndrăznea să insinueze că eu aş putea să mă arăt interesat câtuşi de puţin de Sophia, mai ales că puteam s-o compar cu fiica ei? Ce fel de mamă încerca să îl facă pe tipul de care fiica ei era îndrăgostită să se încurce cu altă femeie?

Am strivit paharul în pumn şi am încercat să-mi controlez furia care ameninţa să mă scoată din minţi.

Nu numai că se jucase cu sentimentele noastre, dar ne tratase şi cu o lipsă totală de respect.

Sophia s-a apropiat de mine puţin mai relaxată.

— Se vede că o iubeşti, Nick, a spus, punându-şi o mână pe braţul meu. Dar îţi spun din experienţă că o relaţie pe care atât de multe persoane sunt hotărâte s-o distrugă... de obicei nu se termină cu bine.

Apoi a plecat fără să mai adauge nimic.

Mi-am acoperit faţa cu mâinile, încercând să mă calmez şi să ignor şi de data asta toate eforturile altora de a pune capăt relaţiei mele cu Noah. Din seara precedentă, de când înţelesesem cât de afectată era Noah din cauza tatălui ei, o teamă pe care îmi era greu s-o ignor pusese stăpânire pe mine. Una era să lupt cu ghearele şi cu dinţii împotriva celor care se încăpăţânau să ne distrugă relaţia şi cu totul altceva era să mă lupt cu Noah şi cu demonii ei. Iar acum, că

înţelegeam că nimeni nu avea să ne ajute să rămânem împreună, am început să mă tem că eforturile pe care le făceam nu erau suficiente. Eu puteam îndura orice, puteam continua să lupt până în ultima clipă, nu aveam să renunţ niciodată. O iubeam pe fata asta cu atâta pasiune încât numai gândul că aş putea s-o pierd mă înnebunea. Dar dacă Noah se lăsa convinsă de alte persoane? Şi nu era vorba doar de nişte persoane. Dacă, în cele din urmă, zidul acela care se clătina din când în când, fără însă să se prăbuşească, avea să se ridice şi mai mult şi să mă împiedice să ajung la ea, aşa cum ar fi trebuit s-o fac?

Un singur lucru îmi era clar: nimeni în afară de Noah nu avea să mă ia de lângă ea. Nimeni.

Era după-amiaza târziu când şeful meu a intrat pe uşă. Sophia îşi punea lucrurile în geantă, iar eu îmi închideam laptopul.

— Am o veste bună pentru voi doi, a anunţat el, pri- vin du-ne pe amândoi cu un zâmbet.

— Mor de curiozitate, am spus pe un ton sarcastic.

Era lucru ştiut că eu şi nemernicul de Jenkins ne uram de moarte. Se întâmpla asta pentru că el îmi ocupa locul până când eu urma să capăt experienţă suficientă pentru a-l înlocui şi pentru că el ştia foarte bine că postul de care era atât de mândru era, de fapt, temporar.

Sopbia s-a oprit şi s-a uitat la el cu o sclipire aparte în ochi. Sophiei îi plăcea de şeful nostru şi, spre deosebire de mine, se străduia să-şi îndeplinească sarcinile ireproşabil, pentru a putea avansa pe o funcţie mai importantă.

— Am rămas fără doi oameni care să se ocupe de cazul Rogers mâine şi ni s-a cerut să trimitem pe cineva de aici. Dacă-mi amintesc bine, tu, Nicholas, doreai cazul asta. Dar ai renunţat la el pentru că ar fi trebuit să rămâi la San Francisco să te ocupi de el. Ei bine, ce era mai greu a fost deja făcut Nu va trebui decât să vă prezentaţi în faţa instanţei şi să colaboraţi la susţinerea apărării. Va fi totul foarte rapid şi sunt sigur că puteţi învăţa multe dintr-un astfel de caz.

— Minunat, domnule, când ar trebui să fim acolo?

Sophia părea atât de entuziasmată încât nu m-ar fi

mirat dacă ar fi început să ţopăie.

— V-am luat două bilete pentru mâine la prima oră.

„La naiba!”

— Atât de repede? Nu poţi să ne anunţi aşa din scurt. Avem şi noi o viaţă, ştiai asta?

Jenkins a ignorat tonul meu şi a continuat să vorbească la fel de calm:

— Chiar dacă ţi-e greu să accepţi asta, lumea nu se învârte în jurul tău, Nicholas. Procesul e mâine după- **amiazâ, aşa** că trebuie să **fi^i** acolo cât **mai** devreme. Dacă nu eşti de acord, sunt convins că tatăl tău va fi încântat să-ţi asculte reclamaţiile.

M-am ridicat în picioare încet şi mi-am sprijinit pumnii pe masă.

— îţi recomand să nu-l pomeneşti pe tata în clipa asta, J, pentru că nu cred că vrei să faci cunoştinţă cu podeaua.

Pe chip i-a apărut o grimasă de nemulţumire şi mi-am dat seama că abuzam de puterea mea, de faptul că eram fiul şefului. Dar ori făceam asta, ori chiar îi trăgeam un pumn, iar ultima variantă ne-ar fi putut aduce, într-adevăr, probleme serioase.

— într-o zi o să fii nevoit să înfrunţi realitatea, Nicholas, iar când se va întâmpla asta, voi fi încântat să fiu prin preajmă şi să privesc.

Fără să-mi permită să mă lase să răspund, s-a întors spreSopbia.

— La ora cinci la aeroport. Şi aţi face bine să n-o daţi în bară, pentru că, altfel, unul dintre voi doi va fi pus pe făraş!

Acestea fiind spuse, a plecat, iar eu am rămas cu dorinţa de a-l pocni.

Sophia mi-a apărut în faţă şi am fost nevoit să-mi focalizez privirea ca să mă pot concentra la ce-mi spunea.

— ...o să fiu eu cea care o să plătească oalele sparte, m-ai auzit? Controlează-te, pentru că nu vreau să-mi pierd slujba din cauza ta!

Am ignorat-o intenţionat şi am ieşit din birou, trântind uşa în urma mea.

Cum să-i spun acum lui Noah că trebuia să plec la San Francisco cu fata pe care ea era geloasă şi cu care părinţii noştri încercaseră să mă cupleze?

NOAH

33

Tăcerea în care mama părea să se fi refugiat nu era de bun augur. Calmul acela dinaintea furtunii mă îngrijora, în timp ce continuam să îmi fac bagajele, împacbetându-mi tot ce mai aveam nevoie, Jenna se apucase să înşire toate neajunsurile pe care le putea avea traiul în comun cu Nick. în clipa aceea mi-am dat seama că trebuia să încep să-i ignor pe toţi cei care aveau de gând să îşi dea cu părerea despre relaţia mea.

Jenna trecea printr-o pasă antiromantică. De când se despărţise de Iion trecea printr-o etapă în care vărsa râuri de lacrimi şi ajunsese acum o feministă convinsă. Susţinea că noi, femeile, eram cât se poate de capabile să ne trăim viaţa fără niciun bărbat alături, că lumea de azi era făcută să ne bucurăm de ea, fără niciun obstacol care să ne stea în cale. în plus, „să-l ia naiba pe Lion" era expresia ei favorită de câteva zile încoace.

— Eu mă bucuram la gândul că acum, când o să mergem la aceeaşi facultate, o să ieşim nopţile şi o să mergem la frăţii şi o să facem ce fac studenţii în primul an, a spus în timp ce mă ajuta să pun lucrurile în cutii.

— O să merg la facultate, Jenna, doar că, în loc să stau la cămin, o să stau cu iubitul meu.

Jenna şi-a dat ochii peste cap.

— De parcă Nicholas o să te lase să mergi În petreceri până noaptea târziu...

Am ridicat ochii şi m-am uitat la ea.

— Nick nu e tatăl meu, pot să merg unde vreau, i-am răspuns răspicat.

— Aşa spui acum, dar, după ce o să te instalezi, o să fii genul ăla de prietenă pe care n-o vezi niciodată la faţă şi care stă toată ziua cu iubitul.

Am râs amar.

— Aşa cum erai tu până acum câteva săptămâni?

Jenna m-a privit lung, ţinând în mână una dintre cărţile mele.

— Despărţirea de Lion este cel mai bun lucru care mi s-ar fi putut întâmpla, a spus răspicat şi mi-am dat seama că încerca să se convingă mai mult pe ea decât pe mine. Acum fac ce vreau, nu mă cert cu nimeni, în afară de nesuferiţii mei de fraţi mai mici, nu am de ce să mă simt vinovată pentru ceea ce sunt, aşa că am închiriat una dintre cele mai tari camere din cămin, una care costă o avere şi are până şi bucătărie proprie. Da, da, exact cum ai auzit şi ştii ce mi-am cumpărat azi? a întrebat, în timp ce-şi ridica fusta lungă şi strâmtă. Vezi sandalele astea?

Am dat din cap, lăsând-o să-şi verse oful... în felul ei.

— Ştii cât m-au costat?

— Nu şi nici nu vreau să ştiu, am răspuns, ridicându-mă de jos şi împăturind o cuvertură pe care am pus-o apoi într-o cutie.

— Aproape şase sute de dolari. Exact! Am cheltuit o avere pe sandalele astea pe care mai mult ca sigur peste câteva săptămâni n-o să mai pot să le port, pentru că o să fie frig, o să plouă şi o să mă ud la picioare.

— Are logică, am convenit, cântându-i în strună,

— Sigur că are, pentru că, deşi am învăţat ceva văzând cât de mult muncea fostul meu iubit, cum se spetea să-şi păstreze serviciul şi casa, deşi ştiu că banii nu cad din cer şi că multe persoane o duc prost, ştiu că aproape toate fetele, dacă ar fi în locul meu, ar face exact acelaşi lucru. Aşa că de ce să fiu atât de idioată şi să nu profit de faptul că m-am născut într-o familie bogată?

păc
atul
tău

Am **ridicat** privirea şi m-am uitat la ea.

— Pentru că am tot ce-mi doresc, nu-i aşa? Pot să-mi **cumpăr** orice vreau, pot să aleg la ce universitate să merg; ba mai mult, ştiai că tata s-a decis să cumpere un avion privat? Da, da, cum ai auzit, anunţă-mă când vrei să te duc undeva... pentru că sunt milionară şi banii, se pare, sunt singurul lucru care contează pentru mine.

S-a înecat la ultimele cuvinte, iar eu am făcut un pas spre ea.

Cu un gest rapid şi-a şters lacrima care îi alunecase pe obraz, dând-o de gol, şi m-a ameninţat cu mâna în care avea cartea.

— Nu am nimic, a afirmat pe un ţon răspicat.

Spre deosebire de multe alte persoane, eu şi Jenna aveam ceva în comun, şi anume faptul că nu ne plăcea să ne arătăm deschis sentimentele. Dacă plângeam însemna că aveam o problemă serioasă, ceea ce mă făcea să cred că Jenna se amăgea singură rău de tot dacă ajunsese să plângă în faţa mea.

păc
atul
tău

— Ştiu că nu vrei să vorbeşti despre asta, Jenn, dar cred că nu e decât ceva de moment. Lion te iubeşte la nebunie şi tu ştii...

— încetează, Noah! m-a întrerupt din nou cu fermitate. Relaţia noastră s-a terminat, n-am de gând să mă întorc la acel cerc vicios, noi doi facem parte din lumi diferite, aşa că uită de asta. Acum nu vreau să aud decât cum o să ne îmbătăm criţă în fiecare vineri şi ce de tipi sexy o să cunoaştem.

Am vrut să-i amintesc că eu nu eram singură, dar am renunţat. Dacă în clipa aceea avea nevoie de o prietenă petrecăreaţă care să-i fie alături, asta intenţionam să-i ofer. Evident că în doze moderate.

Nu peste mult timp a plecat şi am profitat de ocazie pentru a-l suna pe Nick. Nu mai vorbisem cu el de când plecase cu o seară în urmă şi voiam să ştiu când intenţiona să vină după mine în ziua următoare. Mai erau câteva lucruri pe care voiam să le iau şi preferam să mă bazez pe forţa lui fizică în loc să car eu totul.

A intrat căsuţa vocală, aşa că i-am lăsat un mesaj în care îl anunţam că urma să am nevoie de el a doua zi şi îl rugam să mă sune.

Exact când eram pe punctul să mă dezbrac, să fee un duş şi să mă bag în pat pentru ultima mea noapte în

păc
atul
tău

acea casă şi-a făcut apariţia mama. Expresia de pe chipul ei când a intrat m-a făcut să mă pregătesc de o ceartă zdravănă.

— Speram să vii să stăm de vorbă şi să-mi mărturiseşti că ceea ce ai spus la cină era o glumă proastă.

— Nu e nicio glumă, mamă, i-am răspuns, încrucişân- du-mi braţele.

Mama s-a uitat la toate valizele şi cutiile împrăştiate pe jos, pe care plănuiam să le iau cu mine.

— Am făcut tot posibilul să nu mă amestec în relaţia ta cu Nicholas. Eram chiar dispusă să-l suport, dar ai depăşit orice limită, neţinând cont nici de mine, nici de William, şi nu am de gând să tolerez aşa ceva.

Nu-mi plăcea felul în care vorbea cu mine, ca şi cum s-ar fi adresat unei străine, nu mie şi am înţeles cât de supărată era. Cuvintele sale nu au făcut decât să-mi alimenteze furia provocată de felul în care voia să-mi controleze viaţa.

Mă săturasem,

păc
atul
tău

— Asta nu e un subiect pe care să-l discut cu tine. E viaţa mea şi trebuie să înveţi să mă laşi să fac propriile greşeli şi să iau propriile decizii.

— O să fie viaţa ta când o să fii în măsură să devii independentă şi când o să ai o slujbă din care să te întreţii, m-ai auzit?

N-am spus nimic. Fusese o lovitură sub centură şi era şi ea conştientă de asta. Banii despre care vorbea nici măcar nu erau ai ei.

— Tu m-ai adus aici! am izbucnit, dându-mi seama încotro se îndrepta conversaţia. în sfârşit sunt fericită, am

găsit pe cineva care mă iubeşte, iar tu nu eşti în stare să te bucuri pentru mine!

— Nu-ţi dau voie să te muţi cu fratele tău vitreg la 18 ani!

— Sunt majoră! Când o să-ţi intre în cap?!

păc
atul
tău

Mama a respirat adânc de câteva ori.

— N-am de gând să intru în jocul ăsta sau să stau la discuţii cu tine, în niciun caz. Să-ţi fie clar un lucru: dacă te muţi cu Nicholas, poţi să uiţi de facultate.

Am făcut ochii mari, nevenindu-mi să cred ce auzeam.

— Poftim?

Mama s-a uitat la mine fără nicio urmă de îndoială în privire.

— N-am de gând să-ţi plătesc studiile sau să-ţi dau bani pen...

— Simt banii lui William! am strigat scoasă din fire.

Mama se comporta ca o străină. Ce naiba tot spunea?

păc
atul
tău

— Am vorbit cu William, eşti fiica mea, iar el o să accepte decizia mea în ceea ce te priveşte: dacă-i spun să nu-ţi dea bani pentru absolut nimic, n-o să-ţi dea bani pentru absolut nimic.

— Ai înnebunit complet, i-am spus, simţind presiunea cuvintelor sale.

— Crezi că poţi avea totul şi nu e aşa. Ţi s-a dat un deget şi ai luat toată mâna şi nu am de gând să accept aşa ceva.

— O să cer o bursă, pentru că intenţionez să mă mut cu Nicholas. Poţi să-ţi păstrezi banii, oricum banii soţului tău nu mă interesează.

Mama a clătinat din cap, uitându**-se** la **mine** de parcă – aş fi avut cinci ani. Eu am început să simt o căldură intensă în tot corpul, care creştea pe măsură ce îmi dădeam seama că vorbea serios.

— N-o să primeşti nicio bursă, în faţa legii eşti fiica vitregă a unui milionar. încetează să mai spui prostii şi să te porţi ca o răzgâiată.

— Nu pot să cred că îmi faci asta, am spus cu o durere în piept.

A părut să ezite când buzele au început să-mi tremure uşor. Era ultimul lucru de care aveam nevoie în clipa aceea.

păc
atul
tău

— Chiar dacă nu mă crezi, îţi doresc numai binele.

Am izbucnit în râs.

— Eşti o egoistă! m-am răstit la ea. îmi tot spui că foci asta pentru mine. Când m-ai obligat să plec din ţara mea ca să te căsătoreşti cu un necunoscut, mi-ai promis un viitor strălucit. Iar acum, când în sfârşit am tot ce mi-am dorit vreodată, când în sfârşit sunt fericită, vrei să îmi răpeşti tot ce am şi mă ameninţi că îmi iei singurul lucru pe care ţi l-am cerut şi care chiar contează pentru mine de când am venit aici acum un an.

— O să ai tot ce vrei, trebuie doar să te muţi la un nenorocit de cămin. Nu e ca şi cum n-o să-l mai vezi niciodată pe Nicholas. în plus, sunt sigură că asta n-a fost ideea ta!

— Şi ce dacă n-a fost? Eu am luat deja o decizie! i-am reproşat şi m-am îndepărtat de ea, ducându-mă în celălalt capăt al camerei. Dacă mă obligi să fac asta, n-o să te iert niciodată.

Mama nu a părut să audă ce am spus, pentru că a rămas cu ochii aţintiţi asupra mea, cu braţele încrucişate şi cu o atitudine hotărâtă.

— Facultatea sau Nicholas, tu decizi.

Nu mi-a luat nici două secunde să-i răspund.

— îl aleg pe Nicholas.

O jumătate de oră mai târziu, valizele erau încărcate în maşină. Nu-mi venea să cred că mama mă şantajase, cerându-mi nici mai mult, nici mai puţin decât să-l părăsesc pe Nicholas. între timp intrase în camera ei şi nu mai ieşise de acolo. Cred că nici măcar nu era conştientă cât de serios **vorbisem.** Eram atât de nervoasă încât nu aveam nicio **problemă să** plec din casa familiei Leister fără să privesc în urmă. Unul dintre membrii ei mă interesa mai mult decât **toată mizeria** asta pe care mama părea hotărâtă să o reverse asupra noastră.

Ştiam că aveam să găsesc o soluţie, într-un fel sau altul urma să fac rost de bani, chiar dacă ar fi trebuit să lucrez **nopţile.**

Din maşina parcată în garajul casei, l-am sunat pe Nick. încercasem să dau de el de când mama se închisese în camera ei. în sfârşit a răspuns.

păc
atul
tău

— îmi pare rău, pistruiata, credeam că o să pot sa mă întorc la timp, dar n-am reuşit.

Am tăcut, fără să înţeleg absolut nimic.

— Despre ce vorbeşti? Unde eşti?

— A trebuit să plec dimineaţă **devreme** la San Francisco. Ni s-a dat un caz foarte important şi credeam că o să pot prinde zborul din seara asta, dar nu cred că o să mă întorc decât peste câteva zile.

Am simţit o durere stranie în piept. Nu era aici. Nu era aici să mă îmbrăţişeze şi să-mi spună că totul o să fie bine.

Durerea a lăsat însă loc unui sentiment mai uşor de gestionat şi tot ceea ce acumulasem în sufletul meu a ieşit la suprafaţă în clipa aceea.

— Eşti la San Francisco şi nu m-ai sunat să-mi spui?!

— Intenţionam să mă întorc azi şi n-am crezut că e important. De ce ţipi la mine?

Am vă/ut roşu în faţa ochilor.

— dacă eu m-aş duce în alt oraş fllră să-ţi spun? Tu ct-ai fi făcut?

Ştiam că mă răzbunam pe el pentru tot ceea ce mi se întâmplase, dar aveam nevoie să fac asta în acel moment. Renunţasem la tot pentru Nicholas, iar el nici măcar nu era acolo să mă întâmpine şi să mă ajute cu bagajele. Nu era, nu era şi ăsta era singurul lucru care conta pentru mine!

păc
atul
tău

— La naiba, OK! înţeleg ce vrei să spui, dar ne-au luat prin surprindere.

— Ne-au...? am întrebat, simţind un nod în stomac.

Nicholas a tăcut câteva secunde.

— Eşti cu ea, nu-i aşa?

— E colega mea stagiară, nimic mai mult.

O gelozie cumplită a pus stăpânire pe mine, împiedi- cându-mă să gândesc raţional.

— Dumnezeule, de asta nu mi-ai spus! Ştiai că o să mă

supăr.

L-am auzit înjurând în receptor.

păc
atul
tău

— Vrei să te linişteşti? Te porţi ca un copil.

— Du-te naibii! am izbucnit şi am închis.

Am lăsat telefonul pe scaunul şoferului şi am dat cu pumnul în volan, simţindu-mă ca ultima idioată. Aşa urmau să stea lucrurile de-acum înainte? El avea să plece la San Francisco cu Sophia, iar eu să rămân în apartamentul lui, fără bani şi fără să merg la facultate?

Fir-ar să fie! Situaţia se complica rapid, iar teama că nu o sa mai merg la facultate m-a făcut să vărs câteva lacrimi. Nu şovăisem nicio secundă să-l aleg pe Nicholas, dar mama avea dreptate într-o privinţă: el era practic cu cinci ani mai mare decât mine. Nu peste mult timp avea să lucreze şi să moştenească firma tatălui său, dar eu?

Eu nu aveam absolut nimic şi nu voiam ca Nicholas să-mi plătească tot. Dacă mă mutam în apartamentul lui aveam să pierd mai mult decât posibilitatea de a merge la facultate. Aveam să-mi pierd independenţa, pentru că eram sigură că Nick m-ar fi ajutat dacă i-aş fi cerut asta. Dar cum aş fi putut să trăiesc liniştită ştiind că iubitul meu îmi plătea nu numai chiria apartamentului, ci şi studiile?

întotdeauna fusesem independentă şi, dacă mama nu s-ar fi căsătorit cu Will, cu siguranţă aş fi putut solicita o bursă de studii la vreo facultate. Acum, fiind fiica vitregă a unei persoane atât de importante, nu aş fi primit niciun cent, iar facultatea în Statele Unite nu era ieftină. Aş fi intrat în datorii până în gât, oricât m-aş fi spetit să muncesc...

Pe măsură ce furia mi se domolea şi lăsa loc îngrijorării, am înţeles că, oricât de mult mi-aş fi dorit să stau cu Nick, oricât aş fi vrut să rămân cu el, să mă trezesc lângă el, nu puteam face asta până când nu eram pe picioarele mele. Mama avea dreptate în privinţa asta: chiar dacă eram majoră, dacă nu aveam bani să-mi încep viaţa, ea era cea care avea ultimul cuvânt.

Privind lucrurile în perspectivă, era o nebunie să mă mut cu el. Chiria costa şapte mii de dolari. Mi se păruse o avere de când îmi spusese şi mă simţisem nelalocul meu ştiind că nu mi-aş fi putut permite aşa ceva, că n-aş fi putut plăti nici măcar un sfert din cât costa pe lună.

Telefonul meu suna întruna.

L-am deschis şi am văzut că aveam apeluri pierdute şi de la Nick, şi de la mama.

Ce aveam de gând să fac? întrebarea mamei mi-a răsunat în cap iar şi iar.

Răspunsul era clar: mutarea în apartamentul lui Nick trebuia să mai aştepte. Cel puţin deocamdată.

Am coborât din maşină şi am urcat înapoi în camera mea. Am scotocit în sertarul în care pusesem scrisoarea prin care eram înştiinţată că primisem un loc la cămin şi am citit toate informaţiile. Ar fi trebuit să confirm rezervarea de săptămâna trecută ca să primesc camera. Am simţit că mă sufoc. Ce naiba mai puteam face acum? M-am aşezat pe pat, simţind cum inima îmi bătea cu putere şi îmi era tot mai greu să respir. Mă sufocam, panica pusese stăpânire pe mine.

„Calmează-te. Trebuie să existe o soluţie.”

Chiar în clipa aceea am auzit uşa de la intrare. Will se întorsese devreme de la birou, iar mama avea să-i spună că preferam să stau cu Nick în loc să merg la facultate. Am respirat adânc. Dacă tot aveau să mă despartă de el, cel puţin puteau să-mi găsească o cameră la cămin. Hotărâtă, mi-am şters lacrimile cu mâna şi am ieşit din cameră dispusă să-mi pun ordine în viaţă.

Când m-am trezit a doua zi dimineaţă, m-am simţit ciudat Cu o zi în urmă mă trezisem fericită la gândul că urma să mă mut cu iubitul meu, iar acum aveam un nod în stomac ştiind că urma să locuiesc cu o fată pe care nu o cunoşteam. După ce le comunicasem decizia mea mamei şi lui Will cu o seară în urmă, tatăl lui Nick dăduse câteva telefoane şi reuşise în cele din urmă să-mi găsească un loc unde să stau. Mi-a spus că nu reuşise să găsească un apartament doar pentru mine, ci doar un loc la un cămin de lux, unde urma să am camera mea şi să împart bucătăria cu o altă fată. Will părea mulţumit de ceea ce obţinuse, aşa că mi-am imaginat că era cea mai bună soluţie la care puteam spera.

M-am ridicat din pat şi am pornit telefonul. Nick încetase să mă mai sune pe la unu dimineaţa, deşi eu închisesem telefonul cu mult înainte. Oricât de infantil ar fi fost comportamentul meu, într-un fel îl consideram vinovat pentru că nu fusese lângă mine. Nu mă puteam abţine, eram foarte geloasă şi eram copleşită de toată povestea cu mama şi cu facultatea.

Am aşteptat până când Will a plecat de-acasă şi abia atunci am ieşit din cameră să iau mic-dejunul. N-aveam chef să-i văd, nici pe el, nici pe mama. Când îmi terminam cafeaua, am primit alt apel de la Nick şi m-am hotărât în sfârşit să-i răspund.

— Buna, l-am salutat tulburată, muşcându-mi o unghie.

Nu s-a auzit nimic de la capătul celălalt al firului.

— Crezi că e OK să nu-mi răspunzi toată noaptea la telefon?

Ştiam că nu urma să fie o conversaţie plăcută, dar nu eram dispusă să-i suport crizele de nervi. Nu în clipa aceea.

— Niciunul dintre noi nu e rezonabil, aşa că nu pot să-ţi răspund la întrebare.

— Nu te-am sunat ca să ne certăm, Noah, aşa că n-am de gând să intru în jocul ăsta. Am vrut doar să-ţi spun că o să vin peste cinci zile. Lucrurile aici nu stau aşa cum ni s-a dat de înţeles.

— Cinci zile? am întrebat, conştientă de faptul că vocea mea sunase cumva jalnic.

— Ştiu, n-o să fiu nici măcar când începi facultatea şi îmi pare rău. Nu plănuisem să te las să te muţi singură şi cu atât mai puţin să fii nevoită să stai fără mine în apartament. Dar nu pot face nimic.

Am respirat adânc. Trebuia să-i spun, trebuia să-i mărturisesc că nu mă mai mutam cu el, dar mă temeam de reacţia lui. Era în stare s-o sune pe mama sau să facă vreo nebunie. Ştiam că o să se supere rău şi de aceea am preferat să-i cânt în strună şi să-l aştept să se întoarcă pentru a-i da vestea personal. Discuţia a fost destul de încordată de ambele părţi şi, când am închis, m-a cuprins tristeţea.

Două ore mai târziu, au venit Jenna şi tatăl ei să mă ia. Eram prea supărată pe mama ca să o rog să mă ajute cu mutarea, aşa că, atunci când Jenna s-a oferit, am acceptat recunoscătoare. îl văzusem doar de două ori pe domnul Tavish – care îşi petrecea viaţa călătorind prin toată lumea –, dar ştiam că o adoră pe Jenna şi îşi anulase toate întâlnirile pentru a-şi duce fiica la facultate. Nu părea deranjat de faptul că trebuia să mă ia şi pe mine şi m-a ajutat să-mi îndes aproape toate lucrurile în Mercedesul său. Nici nu ştiu cum am reuşit să punem toate lucrurile noastre, dar, în cele din urmă, un pic înghesuită, am reuşit să-mi pun centura şi am aşteptat să ajung la noua mea locuinţă.

Nu era prima dată când mergeam la Universitatea din California; Nick studia aici, aşa că fusesem de mai multe ori la câteva petreceri organizate de fraţii sau, pur şi simplu, în vizită. Uneori îmi luasem cărţile cu mine şi petrecusem ore întregi studiind în imensa bibliotecă, uimită să aflu că pe rafturile ei erau înmagazinate peste opt milioane de cărţi. Ştiam că biblioteca avea să fie unul dintre locurile melc preferate, dar universitatea în general era uimitoare. Construită din cărămidă roşie şi cu o grădină imensă, era una dintre cele mai importante universităţi din Statele Unite. Nu fusese uşor să fin admisă. Mă străduisem din greu să

câştig un loc şi eram mândră de faptul că nu fusesem nevoită să recurg la relaţiile lui Will. Acum, că mă aflam aici, regretam puţin că nu era şi mama cu mine. Ar fi trebuit ca ea să mă duca la cămin, nu tatăl Jennei. Şi mi-ar fi plăcut şi ca Nick să fie lângă mine şi să-mi arate facultatea, pentru a fi cumva la fel de entuziasmată precum ceilalţi studenţi. Jenna era entuziasmată, dar vedeam tristeţe şi în ochii ei.

Unde erau iubiţii noştri?

NICK

Mă aflam în holul hotelului în care eram cazaţi. Nu aveam Wi-Fi în camere, motiv pentru care fusesem nevoit să cobor la recepţie şi să îmi petrec timpul alături de nişte necunoscuţi. Era târziu, aşa că am scos telefonul şi am verificat pentru a patra oară dacă Noah îmi trimisese vreun mesaj de noapte bună. Nu-mi plăcea cum se terminase discuţia noastră din ziua precedentă. Şi, cu toate că începea cursurile abia în ziua următoare, aş fi vrut să-i urez succes în prima zi de facultate. Mă gândeam că probabil încerca să doarmă şi că era posibil să aibă coşmaruri, îmi plăcea să ştiu că eu eram singurul în stare să i le ţin la distanţă şi de aceea nu suportam gândul că dormea singură.

Pentru mine era o uşurare că acceptase sa meargă la psiholog şi făcusem cercetări pe internet despre traumele din copilărie şi cum puteau fi depăşite. Aveam o listă cu cei mai buni psihologi din oraş şi sunasem deja la cinci dintre ei pentru a discuta despre asta. Voiam ca Noah să fie ea însăşi, fârâ temeri sau alte trăiri care s-o împiedice să fie pe deplin fericită. Iar dacă trebuia să

păc
atul
tău

plătesc o avere pentru orele de terapie, eram dispus să o fac.

Uneori mă gândeam la tot ce îndurase de la tatăl ei şi un fior neplăcut îmi străbătea şira spinării. Am strâns pumnul aproape fără să-mi dau seama şi am respirat adânc, încercând să mă liniştesc. Chiar în clipa aceea am văzut-o cu coada ochiului pe Sophia făcându-şi apariţia, cu laptopul în mână şi cu acei ochelari cu rame negre care mă făceau să zâmbesc dintr-un motiv inexplicabil: îi stăteau oribil.

— Care-i treaba, Leister?

— Aiken, am răspuns, întorcându-mi din nou privirea spre ecranul laptopului meu.

Nu m-am uitat la ea decât o secundă, dărâm observat că s-a aşezat lângă mine pe canapeaua albă. Gram de două zile acolo împreună şi trebuia să recunosc că nu era aşa cum îmi imaginasem la început. Poate că părea superficială şi cam cu nasul pe sus, dar nu era deloc aşa. De fapt, era chiar amuzantă dacă îşi propunea asta. Având în vedere că era înconjurată de bărbaţi – eram cinci persoane care lucram la cazul ăsta, iar ea era singura femeie –, făcea tot posibilul să nu iasă în evidenţă, nu voia să beneficieze de tratament preferenţial.

— N-ai chef să ieşim să mâncăm ceva nesănătos? m-a întrebat, închizând brusc laptopul la care lucrase până atunci.

Am ridicat din sprâncene şi am privit-o lung.

— Tu? Mâncare nesănătoasă? ara spus uimit, în timp ce-mi puneam telefonul în buzunar.

Nu aveam nido veste de la Noah.

— Nu cred că ştii ce înseamnă asta, am continuat.

M-a privit serioasă, şi-a pus laptopul în geantă şi s-a

ridicat. Mi-am dat seama că nu purta pantofi cu toc, ci nişte sandale simple albe.

— Am poftă de un Big Mac şi o să merg să-mi iau, cu tine sau fără tine. Te-am întrebat pentru că mâncarea de aici nu e bună de nimic, aşa că tu decizi. Vii sau nu?

Am ezitat o clipă, dar avea dreptate: mâncarea era oribilă.

— Bine, dar te avertizez că astăzi nu sunt o companie prea plăcută, am spus eu, acceptând propunerea ei.

M-am ridicat şi m-am îndreptat spre ieşire. Sophia a venit după mine şi am remarcat cât de scundă era fără pantofii cu toc pe care îi purta meTeu.

A izbucnit în râs.

— Nici astăzi, nici în general, Leister. Cred că, de când te cunosc, nu te-am văzut nici măcar o dată relaxat, ar trebui să consulţi un specialist.

I-am ignorat comentariul şi ne-am îndreptat spre parcare.

— Ce crezi că faci? am întrebat-o când am văzut-o scoţând nişte chei din buzunar.

— Eu am închiriat maşina, Nicholas, a fost explicaţia ei.

— îmi pare rău, frumoaso, dar eu conduc, i-am spus, luându-i cheile din mână cu o mişcare atât de rapidă încât nici măcar nu a avut timp să reacţioneze.

Spre surprinderea mea, gestul meu nu a făcut-o să protesteze. Sophia a ridicat din umeri şi s-a aşezat pe scaunul din dreapta şoferului.

Am lăsat-o, în schimb, sa aleagă muzica şi tot drumul de la hotel până la restaurant am ascultat melodii din anii 1980. Vremea era destul de plăcută, deşi la San Francisco era mai frig decât eram obişnuiţi în Los Angeles. Deşi mulţi detestau străzile abrupte ale oraşului, consideram că ele dădeau farmec locului,

străzile şi casele colorate, toate având un aer distins şi un aspect extrem de pitoresc.

Voiam s-o aduc pe Noah să viziteze oraşul, erau atâtea locuri pe care voiam să le vadă... De când eram împreună nu o dusesem decât în Bahamas şi preferam să nu-mi amintesc cum se terminase totul.

Am încercat să nu mă mai gândesc la ea pentru moment şi am parcat maşina în faţa unui restaurant pe care îl descoperisem când mai fusesem nevoit să stau la San Francisco o săptămână.

— Ăsta nu e McDonald's, a remarcat Sophia, desfă- cându-şi centura de siguranţă.

— Eu nu mănânc la McDonald's, am răspuns în timp ce scoteam cheia din contact şi am râs când s-a încruntat la mine. Haide, Soph, aici se fac cei mai buni hamburgeri de casă din oraş. Altfel nu te-aş fi adus.

Sophia a ridicat din sprâncene cu condescendenţă şi m-a plesnit peste braţ.

— Ţi-ain mai spus de o mie de ori că nu mă cheamă Soph, a protestat.

Apoi a coborât din maşină, iar eu am urmat-o.

— îmi pare rău, Soph.

Am râs când am văzut-o strâmbându-se, dar am decis s-o las în pace. Un ospătar ne-a întâmpinat şi ne-a condus spre o masă retrasă din celălalt capăt al restaurantului. Nu mi-a plăcut că lumea ne privea ca pe un cuplu, dar nu puteam să intru în mintea oamenilor, aşa că m-am resemnat.

— Sper că hamburgerii de aici sunt mai buni decât cei cu pui şi bacon, pentru că, altfel, chiar o să vezi cum fac când mă supăr.

în cele din urmă am făcut-o să-şi înghită cuvintele, pentru că, aşa cum îi spusesem, hamburgerii erau delirioşL

— Deci până la urmă o să staţi împreună? m-a întrebat după ce am vorbit vrute şi nevrute, mai ales despre muncă.

Am ajuns la subiectul Noah fără să ne dăm seama.

— Chiar dacă părinţii ei nu-i dau voie? a continuat

— Mama ei, am specificat eu şi am spus în continuare: Toată lumea pare să uite că e majoră şi că poate lua ce decizii consideră de cuviinţă.

Sophia a încuviinţat, dar gestul pe care l-a făcut o **contrazicea.**

— E o copilă, Nick, a spus, ducându-şi paharul la buze.

— Maturitatea nu are legătură cu vârsta, ci cu experienţele trăite şi ce învăţăm din ele.

— Nimeni nu spune că nu e aşa, dar nu poţi ignora faptul că urmează să înceapă facultatea, că o să vrea să facă anumite lucruri pe care le face orice fată de vârsta ei şi, dacă nu mă înşel, tu pari să fii genul care vrea să deţină controlul.

Mi-am pus coatele pe masă şi mi-am sprijinit absent bărbia în mâini.

— Nu fac decât să am grijă de ce-mi aparţine.

Sophia a părut dezgustată de ceea ce am spus.

— Asta e o gândire sexistă, ea nu-ţi aparţine.

Mi-am strâns buzele cu putere.

— 0 să-mi ţii un discurs feminist, Soph?

— Ca femeie care încearcă să-şi croiască drum într-o companie condusă în totalitate de bărbaţi, aş putea să-ţi ţin un astfel de discurs, dar nu asta este ideea. Problema ta ţine de încredere. Dacă ai fi cu adevărat sigur ca e îndrăgostită de tine, nu ai încerca prin toate mijloacele posibile să o faci şă se mute cu tine, punându-ţi în cap toată familia. în opinia mea, e o decizie destul de stupidă din partea ta.

— Ea are nevoie de mine şi eu de ea. Nu există niciun motiv ascuns. Habar n-ai despre ce vorbeşti.

Sophia a clătinat din cap şi m-a privit fix în ochi.

— Ştiu doar că nu îmi doresc să fiu iubita ta.

— Sunt iubitul pe care orice fată şi-ar dori să-l aibă, frumoaso, am răspuns, uitându-mă la ea.

A început să râdă, iar eu am zâmbit Evident că nu eram nici pe departe cel mai bun partener, dar cel puţin încercam.

Asta mi-a dat o idee.

— Ca să vezi ce partidă bună sunt..., am spus, în timp ce scoteam telefonul şi accesam internetül. Ce părere ai despre trandafirii albaştri? Sunt frumoşi, nu-i aşa?

Sophia şi-a dat ochii peste cap în timp ce eu făceam comanda. în ziua de azi, tehnologia ne uşurează mult viaţa.

— Superbi, a remarcat ea, ducându-şi paharul la buze.

Am apăsat pe butonul „Cumpără**, am scris adresa şi
un scurt mesaj.

Zâmbeam în timp ce-mi băgăm telefonul în buzunar.

— O duzină de trandafiri albaştri? m-a întrebat.

— Două duzini. E bine să repeţi mesajul, aşa devine mai clar.

— Şi care este mesajul? Că eşti un idiot arogant?

I-am ignorat cuvintele.

— Că o iubesc mai mult decât orice pe lume.

După cină ne-am întors la hotel. în ciuda îndoielilor mele şi deşi ştiam că aş fi avut multe probleme dacă spuneam asta cu voce tare, Sophia nu era o companie rea. Lion avea necazurile lui, iar Jenna era cea mai bună prietenă a lui Noah, aşa că nu ştiam cu cine să vorbesc despre problemele mele în mod imparţial. Nu eram eu foarte vorbăreţ în general, dar îmi plăcea să vorbesc cu Sophia şi să descopăr că existau persoane care aveau o viaţă normală. Din câte îmi povestise, părinţii ei erau încă împreună, avea un frate mai mare care era arhitect şi se descurca destul de bine, iar tatăl ei era un politician respectat de majoritatea partidelor democratice, un posibil viitor preşedinte. Cine ştie ce se putea întâmpla?

Era plăcut să mă pot distanţa de drama vieţii mele de zi cu zi, iar ea m-a ajutat să mă relaxez şi să privesc lucrurile dintr-o altă perspectivă. Situaţia mea nu era chiar atât de rea. Cu Noah alături de mine, totul urma să fie mai uşor. Cel puţin ea avea să doarmă liniştită şi, dacă făcea ce o rugasem, unul dintre cei mai buni psihologi avea s-o ajute să-şi gestioneze problemele cauzate de moartea tatălui ei. Lucrurile s-ar fi putut îmbunătăţi şi abia aşteptam să mă întorc şi să-i demonstrez că puteam să reuşim, că puteam să luptăm împotriva tuturor, că împreună făceam cea mai bună echipă.

NOAH

Prima mea zi la facultate a decurs mai bine decât mă aşteptam. Atmosfera universitară era ceva care îţi intra în sânge şi nu puteai să o ignori. Oriunde mă uitam vedeam numai tineri veseli care scoteau piese de mobilier din maşini ca să le ducă în camerele de la cămin, părinţi care îşi luau rămas-bun şi fluturaşi împărţiţi care anunţau petreceri, petreceri şi iar petreceri.

Orarul meu era destul de rezonabil, cu materii care în sfârşit mă interesau, nu toate absurdităţile pe care trebuia să le învăţăm la şcoală, ca, de exemplu, legile lui Newton sau războiul de independenţă. Eu doream cărţi, literatură, voiam să scriu, voiam să citesc. în sfârşit, eram înconjurată de persoane care aveau aceeaşi pasiune, iar profesorii, unii mai severi, alţii mai indulgenţi, au reuşit să ne facă să simţim fiorul emoţiilor.

Trebuie să recunosc că pentru câteva minute mi-a plitut să fiu singură. Nu voiam să vorbesc cu nimeni, cel puţin cu nimeni dintre cunoscuţi, nici cu mama, nici cu Jeriiia şi nici eu Nicholas, deşi motivele pentru care nu voiam să vorbesc cu el erau diferite. Uneori, să laşi totul în uvmă şi sa înccpi de la zero te ajută să vezi că nu există doar o uşă deschisă, ci şi multe ferestre.

Pe Jenna nu prea o mai văzusem după ce mă lisase la cămin, pentru că mergea lu cu totul alte cursuri decât mine: Jenna Tavish dorea sâ studieze medicina, domeniu cure nu i se potrivea deloc, dar la care visa de când era mică. Comunicasem cu ea doar prin mesaje şi îmi povestise că îşi căuta o colegă de cameră dispusă să plătească acea sumă imensă în fiecare lună. Nu avea să

fie foarte complicat, având în vedere că sunt mulţi bogătaşi peste tot.

După ce am terminat cursurile, i-am cunoscut pe profesori şi am primit invitaţii la cină de la câţiva băieţi de la cămin, m-am hotărât să trec pe la apartamentul lui Nick. în primul rând ca să mă asigur că N avea mâncare suficientă şi să iau tot ce mai aveam de luat. încercasem să amân asta, mai ales pentru că mă întrista ideea de a-mi lua lucrurile, dar voiam s-o fac înainte ca el să se întoarcă. Ştiam că avea să fie furios şi preferam să fiu pe deplin instalată la cămin înainte de a-l înfrunta. în plus, aşa evitam tentaţia de a mă răzgândi şi de a mă muta până la urmă cu el.

Nu mi-a luat mult ca să adun cele câteva lucruri care mai rămăseseră de luat. După ce le-am pus pe toate unele peste altele la uşă, mi-am dat seama că era prea târziu ca să mă întorc la cămin. Conştientă de faptul că trişam şi că ar fi trebuit să încetez să mă mai agăţ de ceva ce nu puteam avea – cel puţin pentru moment m-am băgat în patul lui Nick, m-am întins în partea sa de pat şi i-am îmbrăţişat perna. Am inhalat acel parfum pe care doar el îl avea şi care provoca reacţii instantanee în corpul meu.

Chiar în clipa aceea am primit un SMS.
Se pare că ai decis să-mi ignori apelurile. Vorbim când mă întorc. Somn uşor, pistruiata.

Am oftat.

Era o situaţie ciudată, în primul rând din cauza mea. Am simţit un nod în stomac şi era cât pe ce să-i

formez numărul ca să-i mărturisesc de ce nu ara vrut să vorbesc cu el. Sperând că îşi închipuia că dormeam, am băgat telefonul sub pernă şi am închis ochii, încercând să mă odihnesc.

Dimineaţă m-a trezit soneria. Uşor dezorientată, m-am uitat în jur să văd unde mă aflam. Soneria s-a auzit din nou şi am sărit din pat încurcându-mă în cearşafuri şi împotmolin- du-mă până am reuşit în sfârşit să ajung la uşă.

Când am deschis, m-am trezit în faţa unui buchet uriaş de trandafiri.

— Sunteţi Noah Morgan? a întrebat un bărbat al cărui chip era ascuns în spatele acelui buchet spectaculos.

— D-da, am reuşit să articulez.

— E pentru dumneavoastră, a spus, făcând un pas înainte.

L-am lăsat să intre, uluită de ceea ce vedeam. Bărbatul a lăsat impresionantul buchet pe masa din salon şi a scos un carnet de chitanţe din buzunarul de la spate al pantalonilor.

— Vă rog să-mi semnaţi aici, mi-a cerut amabil.

37

Am semnat şi, după ce a plecat, m-am uitat la trandafiri cu un nod în gât. Am văzut şi un bilet şi, când l-am citit, a trebuit să mă stăpânesc din toate puterile să nu izbucnesc în plâns.

Ştim amândoi că prostiile astea siropoase nu îmi stau în fire, pistruiata, dar te iubesc din tot sufletul şi ştiu că, după ce mă întorc, o să începem o viaţă nouă şi specială. Ml-am dorit să trăiesc cu tine încă de la începutul relaţiei noastre şi un an mai târziu am reuşit în sfârşit să-mi văd dorinţa împlinită. Sper că prima zi a fost nemaipomenită şi îmi pare rău că nu am fost acolo cu tine să văd cum îi cucereşti pe noii profesori. Ne vedem peste câteva zile, te iubesc.
Nick

Am luat telefonul de pe masă şi i-am format numărul.

— Bună, iubito, m-a salutat pe un ton vesel.

M-am aşezat pe braţul canapelei cu privirea aţintită asupra acelor flori uimitoare. Erau superbe, de un albas- tru-deschis care îmi amintea de ochii lui Nick, aici nu ştiam că existau trandafiri de o asemenea culoare.

— Eşti nebun, am spus cu ovoce tremurândă.

Am auzit zgomotul traficului în telefon.

— Nebun după tine. Ţi-au plăcut florile?

— Da, sunt superbe, am spus, dorind să mă arunc în braţele lui şi să mă ascund de toată lninen.

— Cum a fost prima ta zi de cursuri?

I-am povestit banalităţi, evitând să vorbesc despre cămin sau despre colega mea de apartament. Nu mă prea pricepeam deloc să ascund adevărul şi de aceea am decis să întrerup conversaţia înainte ca el să-şi dea seama.

— Trebuie să închid dacă nu vreau să întârzii la curs, am spus, muşcându-mi obrazul.

— Ştiu că nu e ceva în regulă, nu ştiu dacă este din cauza Sophiei sau pentru că a trebuit să plec tocmai când te mutai, dar o să mă revanşez, bine?

Mi-am luat repede rămas-bun şi am băgat telefonul sub perna canapelei. Mă simţeam groaznic pentru că îl minţeam şi pentru că aveam să fiu răspunzătoare pentru marea sa dezamăgire când urma să se întoarcă şi să înţeleagă că nu puteam locui împreună.

Urându-mă pentru asta, m-am îmbrăcat rapid, i-am pus mâncare şi apă lui N pentru zilele următoare şi mi-am scos ultimele lucruri din apartament. Când am stins lumina, mi-am dat seama ce scandal urma să se stârnească la întoarcerea sa, când nu avea să mă mai găsească acolo.

37

Aveam trei zile la dispoziţie ca să pun la cale un plan convingător.

Următoarele două zile le-am petrecut la cursuri şi am ieşit în oraş cu câţiva colegi. Cu mama vorbisem o singură dată, şi doar pentru că mă amenințase că o să vină la facultate dacă nu-i răspundeam la telefon. Nu ne împăcaserăm, lucrurile stăteau la fel între noi şi aşa urmau să continue mult timp. Cel puţin până când aveam să mă simt în stare să o iert pentru că mă şantajase.

Stăteam la restaurantul facultăţii şi vorbeam cu Jenna, care îşi găsise în sfârşit o colegă de cameră. O chema Amber şi lucra la o companie de IT. îmbina slujba cu facultatea şi câştiga suficient încât să poată locui cu Jenna, ceea ce spunea multe.

— Când se întoarce Nick? m-a întrebat, în timp ce eu îmi terminam salata.

— Mâine-seară, am răspuns cu jumătate de gură pentru că nu voiam să vorbesc despre asta.

Jenna m-a privit amuzată: din cine ştie ce motiv bizar o distra situaţia în care mă aflam.

— Şi a aflat că locuieşti cu o necunoscută într-un apartament din campus?

Am ridicat privirea şi m-am uitat la ea încruntată.

— O să afle când o să vină şi o să-i spun, nu vreau să vorbesc despre Nick. Mai spune-mi o dată planul pentru seara asta, că nu sunt foarte lămurită.

Jenna şi-a dat ochii peste cap, dar s-a entuziasmat rapid.

— Petrecerea e organizată de nişte băieţi din grupa mea, care fac parte dintr-o frăţie, şi e o petrecere de bun-venit Din câte ştiu, azi sunt mai multe petreceri, iar cea de la Medicină este cea pe care o aşteaptă toată lumea. O să fiu înconjurată de medici drăguţi şi de o mulţime de persoane care înţeleg că medicina e viitorul omenirii, nu fizica sau literatura. Fără supărare, a adăugat când m-am încruntat la ea.

— Bine, merg cu tine, dar o să plec cel târziu la miezul nopţii, vreau să-mi încarc bateriile ca să fac faţă întâlnirii cu Nick de mâine.

Jenna a râs, şi-a luat cărţile şi s-a ridicat de la masă.

— Ne vedem peste câteva ore, fă-te frumoasă.

Mi-a făcut cu ochiul şi a ieşit unduindu-şi şoldurile în felul acela provocator care îi făcea pe toţi bărbaţii să se întoarcă s-o privească. Jenna fără Lion era o noutate pentru mine. De când o cunoşteam fusese iubita lui şi bănuiam că înainte de relaţia cu el fusese o persoană mai libertină.

Spre deosebire de ultimele petreceri la care fusesem – toate organizate în case imense de pe plajă şi cu invitaţi înstăriţi de data asta puteam în sfârşit să intru în contact cu oameni din diverse medii, atât din punct de vedere geografic, cât şi al statutului social. Partea bună a sistemului public de învăţământ este că nu e elitist. Nu mă simţisem niciodată prea bine înconjurata de milionari, pentru că eu nu fusesem niciodată una dintre ei şi nu eram nici acum, deşi mama insista să mă convingă că lucrurile nu stăteau aşa, şi îmi mercedes ron

plăcea senzaţia că în sfârşit puteam să mă simt în largul meu. Nu mi-a luat mult să o găsesc pe Jenna, care era cu Amber într-un colţ al bucătăriei, bând bere. Am făcut ochii mari surprinsă când am văzut-o cu o bere Budweiser în mână. Aş fi vrut să-i fac o poză ca să-i scot ochii mai târziu, dar am văzut-o atât de integrată încât mi-am înghiţit comentariile maliţioase.

— Noah, m-a strigat ea când m-a văzut intrând. M-am apropiat de ea şi m-a îmbrăţişat cu putere.

Era prima dată când o vedeam pe Amber şi mi-a făcut impresia că era la fel de zăpăcită ca Jenna, deşi puţin mai rezervată, dacă aşa ceva era posibil. Mi-a zâmbit veselă în timp ce dădea din cap pe ritmul muzicii şi discuta pe un ton seducător cu unul dintre băieţii din preajma ei.

Nu mi-a luat mult să beau câteva beri şi, până să-mi dau seama ce se întâmplă, m-am trezit înconjurată de cincizeci de studenţi beţi care ţopăiau în mijlocul unui salon din care fusese scoasă toată mobila. Muzica era dată la volum maxim şi abia ne mai puteam auzi. Jenna ţopăia şi îşi legăna şoldurile lângă mine. Amber dispăruse de ceva timp cu tipul musculos.

— Trebuie să iau o pauză, Jenn! am strigat la ea râzând când toţi cei din jur au început să ţipe la auzul unei melodii cunoscute. Mă duc la bucătărie!

Jenna a dat din cap, ignorându-mă total şi s-a alăturat altui grup, continuând să danseze.

Era o căldură sufocantă în salon. Mi-am suflecat mânecile şi mi-am trecut mâna pe frunte. Când am ajuns la bucătărie, se pregătea un rând de shoturi.

— Hei, tu, prospătură, m-a strigat un băiat din celălalt capăt al bucătăriei. Beau în cinstea fetelor frumoase!

Toţi băieţii aflaţi acolo şi-au dus paharele la gură, strigând şi râzând. Am râs, dar m-am îndreptat discret spre celălalt capăt al bucătăriei. M-am sprijinit de masă şi, înainte de a scoate telefonul ca să văd cât era ceasul, tipul care strigase la mine s-a postat în faţa mea.

— Ţine, te văd cam însetată, a spus, întinzându-mi un păhărel şi umplându-l cu un lichid gălbui.

— Nu cred că tequfla o să-mi potolească setea, dar **mulţumesc,** am răspuns şi am acceptat paharul, apoi am **sorbit** din el.

Alcoolul m-a ars pe gât şi m-am strâmbat Băiatul a început să râdă şi l-am văzut cu coada ochiului venind relaxat lângă mine.

— Cum te cheamă? m-a întrebat el, apoi a luat un pahar şi l-a umplut cu apă.

— Noah, am răspuns, simţind cum mi se învârte capul.

N-ar fi trebuit să beau tăria asta, băusem deja suficientă

bere.

— Eu sunt Charlie, s-a prezentat pe un ton prietenos. Suntem colegi la cursul de literatură, nu ştiu dacă îţi aminteşti de mine. Eu sunt cel care doarme de obicei în spatele clasei.

Am râs de comentariul său şi am recunoscut că mi se părea că îl mai văzusem la cursuri.

— Ce te aduce pe aici? Eşti departe de petrecerile de tip shakesperian, deşi e evident că tipii interesaţi de ştiinţe sunt mult mai tari decât cei cărora le place să citească, nu ţi separe?

Am zâmbit şi m-am relaxat când mi-am dat seama că era cu siguranţă gay.

— Prietena mea studiază medicina, am venit cu ea, i-am explicat, ridicând din umeri.

Charlie părea încântat să stea de vorbă cu mine, pentru că în următoarele zece minute am pălăvrăgit relaxaţi. Am făcut chiar şi diverse comentarii despre cursurile şi colegii noştri. M-am bucurat să mă împrietenesc cu un coleg de facultate, pentru că nu-mi plăcea să stau singură şi încă nu schimbasem prea multe vorbe cu nimeni în afară de „bună” Şi „pa”.

Râdeam în hohote la un comentariu destul de bizar despre unul dintre profesorii noştri când şi-a îndreptat privirea spre uşă. Tocmai intrase un tip, care ne-a zărit câteva secunde mai târziu.

— Minunat! îl vezi pe băiatul ăla?

Am dat din cap, remarcând că ne privea încruntat.

— Să nu iei în seamă tot ce-o să spună.

Nu am avut timp să-l întreb nimic, pentru că a şi ajuns lângă noi, mergând cu paşi mari.

-Eşti idiot?!

— La asta mă refeream, mi-a spus încet

Am zâmbit.

— Hei, poartă-te frumos, e o domnişoară de faţă, i-a reproşat Charlie cu un zâmbet pe chip.

— M-am săturat să fac pe dădaca ta, m-ai auzit? Ce bei acolo?

M-am uitat la amândoi pe ascuns. Aş fi plecat de acolo dacă nu aş fi fost prinsă la mijloc; Charlie era blond, puţin mai înalt decât mine şi slab. în schimb, cel care tocmai sosise era cu aproape un cap mai înalt decât amândoi, era tot blond şi cu nişte ochi verzi ca iarba. Părea să-şi dorească să fie oriunde în altă parte, dar nu aici, înconjurat de adolescenţi, pentru că era evident că el nu făcea parte din aceeaşi categorie.

— Beau apă, idiotule.

Tipul cel înalt nu l-a crezut, pentru că i-a smuls paharul din mână şi l-a dus la nas să-l miroasă.

33

Charlie părea amuzat şi satisfăcut

— Dacă încetezi să mai mârâi ca un câine turbat, o să ţi-o pot prezenta pe noua mea prietenă. Noah, el e fratele meu Michael. Michael, ea e Noah.

Michael nu părea nici pe departe interesat de mine; de fapt, aş putea spune că m-a privit dezgustat, ca şi cum aş fi fost o companie proastă pentru fratele său sau ceva de genul ăsta.

înainte de a putea spune ceva, telefonul meu a început să sune. M-am scuzat cu un gest şi am ieşit ca să pot auzi mai bine. Inima mi s-a oprit în loc când am vă2Ut cele cincisprezece apeluri pierdute de la Nicholas. Am răspuns când numele lui a apărut din nou pe ecran,

— Unde eşti, Noah?

NICK

Mi-am luat cheile şi am ieşit din apartament trântind uşa. Nimic, nu era absolut nimic. Nici valizele ei, nici hainele, ni ci măcar puţinele lucruri pe care le lăsa în mod normal când petrecea noaptea aici. Eram din ce în ce mai nervos, nu numai pentru că nu era aici,

ci şi pentru că nu răspunsese la niciunul dintre ultimele mele apeluri. Nu ştiam nimic de soarta ei de trei ore şi nu aveam de gând s-o sun pe mama ei ca s-o întreb. Ceva îmi spunea că era mai bine să nu o implic în problema asta, pentru că, dacă ceea ce bănuiam era adevărat...

— La ce petrecere? m-am răstit la ea la telefon, aşteptând să-mi spună exact unde era.

— Poţi să te calmezi? mi-a răspuns şi mi-am dat seama că se îndepărtase de zgomotul asurzitor al muzicii.

„Să mă calmez?”

— 0 sa mă calmez după ce te văd şi după ce îmi explici ce naiba se întâmplă, am spus, urcându-mă în maşină şi pornind-o.

— Nu cred că vreau să-ţi spun unde sunt.

M-am oprit cu cheia în contact. „Asta era o glumă?”

— Noah, spune-mi unde eşti, i-am cemt cu un calm aparent.

Muzica abia se mai auzea. Acum auzeam doar respiraţia ei agitată la celălalt capăt al firului.

— Ţi-am spus, la 33 de trecere.

— Strada, numărul, clădirea... Unde?

mercedes ron

Am auzit-o oftând şi un minut mai târziu mi-a spus de unde 5-0 iau.

Aveam o presimţire sumbră şi nu-mi doream decât să ajung mai repede, sperând că ea avea să mi-o alunge. Mă întorsesem mai devreme, dornic să-i fac o surpriză, să o scot la cină şi să mă revanşez pentru zilele în care nu fuseserăm împreună. în schimb, când am ajuns, am găsit casa goală, cu excepţia florilor pe care i le trimisesem, care se ofileau pe masă.

Nu mi-a luat mult să ajung acolo şi, când am cotit, am văzut-o. Stătea sprijinită de maşina ei, cu braţele încrucişate. Când m-a văzut, s-a îndreptat de spate şi m-a privit tulburată. Am parcat în faţa ei şi am coborât.

Am respirat adânc, încercând să mă calmez. Acum, că o văzusem şi constatasem că e întreagă şi nevătămată, puteam să analizez situaţia cu mai mult calm.

M-am apropiat de ea cu paşi fermi, dar nu am Scut deea ce îmi doream de când plecasem. Nu, m-am

mulţumit s-o privesc în tăcere. Ea nu a spus nimic, deşi mi-am dat seama că tăcerea mea o tulbura.

— Sa mergem, am poftă de o ciocolată caldă, i-am spus, întorcându-i spatele fără s-o ating măcar.

— Stai puţin. Ce? a întrebat neîncrezătoare.

Am deschis portiera din dreapta şoferului şi am aşteptat să se apropie.

— Se pare că ai multe de povestit şi nu vreau să vorbim aici în timp ce tremuri de frig şi te clătim pe jumătate beată.

în ciuda faptului că încercam să mă stăpânesc, stră- duindu-mă să nu cedez tentaţiei de a răbufni, s-o văd acolo ameţită de băutură, incredibil de atrăgătoare şi fără mine mă deranja peste măsură, mai mult decât aş fi îndrăznit să recunosc.

Noah s-a apropiat cu ezitare. Nu o mai văzusem niciodată aşa şi asta m-a făcut să mă îngrijorez şi mai tnre,

I-am închis portiera, am ocolit maşina şi m-am aşezat la volan. Am dat drumul la căldură şi am pornit în căutarea unei cafenele deschise nonstop. Chestia cu ciocolata era o scuză, stupidă ca să o iau din locul acela. Tremura, nu ştiu dacă de frig sau din cauza a ceea ce îmi ascundea, dar toate apelurile pe care le

ignorase căpătau acum un cu totul alt sens decât cel la care mă gândisem iniţial.

33

— Nicholas, prefer să merg acasă, mi-a spus când a văzut că mergeam mai departe în loc să mă îndrept spre ieşirea de pe autostradă.

Am ignorat-o şi am continuat să conduc.

— Credeam că îţi place ciocolata caldă, am spus simplu, cotind la dreapta şi luând-o pe altă stradă.

Am simţit privirea lui Noah aţintită asupra mea.

- Nu te mai preface că totul e în regulă, ştiu că eşti supărat, OK? Aşa că opreşte-te.

- De ce să fiu supărat? Pentru că nu-mi răspunzi la telefon de când am plecat la Sau Francisco? Ştim amândoi că îţi place la nebunie să mă scoţi din sărite, sper doar să nu fie un soi de pedeapsă că am plecat.

Am văzut cum se foia neliniştită pe scaun şi am decis să rămân imperturbabil şi să merg mai departe.

Şoseaua era aproape goală. Era şi firesc de altfel, având în vedere că era trecut de ora două dimineaţa. Dacă m-ar fi întrebat cineva cu câteva ore înainte ce urma să fac la ora asta, n-aş fi zis că tocmai ceea ce

făceam. Şi ai atât mai puţin cu Noah lângă mine, aşezată la distanţa pe care i-o permitea scaunul din dreapta şoferului.

în cele din urmă am parcat în faţa unei cafenele sordide. Nici nu oprisem încă maşina când Noah a coborât şi a intrat fără mine în micul local. Pentru o clipă, am comparat-o fără să vreau cu Sophia. Noah avea un caracter la fel de puternic ca al meu şi, chiar dacă ştia că în situaţia de faţă aveam dreptate, nu era în stare să se controleze. Am intrat după ea şi m-am aşezat în locul pe care îl alesese: o măsuţă mai retrasă, cu vedere la autostradă.

Fixa cu privirea masa din faţa ei şi nu părea foarte dispusă să înceapă o conversaţie. Ospătăriţa s-a apropiat de noi şi am comandat o ciocolată caldă pentru ea şi o cafea pentru mine. încercam să detensionez atmosfera, pentru că era neobişnuit să nu o acopăr cu sărutări după patru zile departe unul de celălalt. Dar fiiria pe care mi-o stăpâneam şi ceea ce ea îmi ascundea stăteau între noi ca un ocean nesfârşit şi imposibil de traversat. Văzând că nu zicea nimic, am decis să deschid eu discuţia. Joaca se terminase.

— Unde sunt lucrurile tale?

Şi-a ridicat în cele din urmă privirea şi i-am putut vedea ochii de culoarea mierii. Se machiase, iar genele sale păreau foarte lungi şi îi aruncau o umbră interesantă asupra pomeţilor înalţi. Şi-a întredeschis buzele cu ezitare, dar, înainte de a putea răspunde, a reapărut ospătăriţa cu băuturile comandate.

Noah a închis gura şi a luat cu ambele mâini ceaşca fierbinte. Am aşteptat câteva minute.

— Ai de gând să spui ceva?

Au trecut câteva secunde înainte sa se hotărască în sfârşit să vorbească.

33

— M-am certat cu mama, m-a anunţat cu jumătate de

gură.

M-am sprijinit cu spatele de spătar şi am aşteptat să continue.

Când s-a uitat din nou la mine, am văzut că se străduia din greu să nu izbucnească în plâns. M-am încordat şi am aşteptat.

— Nu o să mă mut cu tine, Nick, m-a anunţat un minut mai târziu.

Am privit-o fix, aşteptând o explicaţie care nu mai venea.

— Ce tot spui, Noah?

— Mama m-a pus să aleg dacă vreau să-mi plătească studiile sau să mă mut cu tine, iar eu...

— Nu m-ai ales pe mine, i-am terminat eu fraza.

— Ba am făcut-o, OK? I-am spus mamei că nu-mi pasă, că o să mă mut cu tine. Dar nu pot să fac asta, Nicholas...

Am clătinat din cap, eram sătul de toată porcăria asta.

— E clar care sunt priorităţile tale.

M-am ridicat, iar Noah s-a ridicat şi ea. Am aruncat o bancnotă de douăzeci de dolari pe masă şi m-am îndreptat spre ieşire fără să privesc înapoi.

- Nicholas, aşteaptă, m-a rugat şi am ascultat-o.

M-am oprit, dar numai pentru că ştiam că nu puteam

să o las acolo.

- Ce-ai fi vrut să fac? Nu am bani ca tine, nu pot să-mi plătesc studiile, nici măcar nu pot primi bursă.

Era ridicol. M-am întors spre ea.

- Nu mă lua cu prostiile astea, Noaht am izbucnit.

Nu era absolut nimeni afară. Nu se auzeau decât

zgomotele maşinilor care goneau cu peste o sută la oră pe autostradă şi şuieratul vântului,

- Ştii foarte bine că aici nu e vorba de mama ta, ea nu te-ar priva de facultate. Problema e că nu eşti în stare s-o înfrunţi. Există multe alte opţiuni, n-ar fi trebuit să pleci fără să te consulţi mai întâi cu mine!

Noah m-a privit clătinând din cap.

- O cunosc, Nicholas, e hotărâta să mă despartă de tine, iar eu n-o să-i permit să facă asta. Dar nu pot să-mi risc viitorul din cauza unei decizii pe care am luat-o în pripă şi care mai poate să aştepte.

- Eu nu vreau să mai aştept! am strigat scos din fire. Vreau să stai cu mine, Noah, nu cu mama ta, nici cu tata, nici cu o prietenă. Vreau să fim o dată pentru totdeauna un cuplu de adulţi care ia decizii împreună, fără ca mama ta sau tatăl meu să se amestece! Te vreau alături de mine, te vreau în patul meu în fiecare noapte, în fiecare dimineaţă! Daca eşti cu mine, vreau să fii cu mine şi cu nimeni altcineva.

A făcut ochii mari surprinsă.

- De asta vrei să stau cu tine? a întrebat neîncrezătoare, ridicând tonul ca să mă acopere. Ca să mă poţi **controla?** Ce porcărie de relaţie mai e şi asta, Nicholas?!

Mi-am dus mâinile la cap. Era ultimul lucru la care mă aşteptam. în sfârşit, totul părea să meargă bine, în sfârşit urma să fim împreună fără ca nimeni să se amestece între noi, iar acum totul era ca înainte, ba chiar mai rău. Noah nu mai locuia în casa tatălui meu,

ci într-un campus, înconjurată de idioţi, într-o zonă în care violurile erau la ordinea zilei.

33

— Dacă nu ai încredere în mine, atunci totul nu mai are niciun sens, a zis.

M-am întors şi am privit-o. Vocea i s-a spart la ultimul cuvânt. Am Scut un pas înainte şi i-am cuprins obrajii în palme.

— Nu e vorba despre tine, am spus detestând acea parte din mine, blestemându-mă pentru caracterul meu. Când nu eşti cu mine îmi imaginez tot felul de lucruri, nu pot să-mi ţin imaginaţia sub control. Pur şi simplu e o senzaţie pe care am purtat-o în mine şi pe care am descoperit-o de curând. Mi se întâmplă cu tine pentru că te iubesc. Pe ultima persoană pe care am iubit-o la fel de mult ca pe tine o voi urî toată viaţa şi nu pot să nu te compar cu ea.

Nu-mi venea să cred ca îi spusesem asta.

— Nicholas, eu nu sunt ca mama ta, a afirmat pe un ton categoric. Eu nu o să plec nicăieri.

Mi-a revenit în minte imaginea mamei plecând de acasă. Niciodată nu mai avusesem încredere în vreo femeie, niciodată. îmi jurasem să nu las pe nimeni să îmi cucerească inima, să nu mă îndrăgostesc niciodată, în primul rând pentru că nu credeam în dragoste după ce văzusem relaţia dintre părinţii mei. Iar acum, că o aveam pe Noah, nu puteam să nu mă tem că avea să-mi

facă acelaşi lucru. Ea era a mea, nu puteam s-o pierd. Nu aş fi suportat.

M-am apropiat până când ochii ni s-au întâlnit.

— Ai plecat de la mine, am şoptit cu buzele lipite de

ale ei.

Noah a rămas nemişcată, aşteptând probabil să spun sau să fac ceva. Mi-am luat mâinile de pe umerii săi şi am făcut câţiva paşi înapoi.

— Nu ştiu cum o să rezolvăm situaţia asta.

NOAH

Ne-am îndreptat spre apartamentul lui într-o tăcere deplină. Nicholas nu a scos o vorbă, nici măcar nu s-a uitat la mine. Când am ajuns în apartament, l-am urmat, încercând să mă calmez. Mă simţeam vinovată pentru tot ce se întâmplase, deşi mama fusese cea care reuşise să ne despartă din nou. Nu puteam să scap de senzaţia că Nick se îndepărta de mine. tot mai mult Problemele mele şi mama se interpuneau între noi şi nu ştiam ce să fac în privinţa asta. încercam să iau decizii în mod obiectiv, ţinând cont de ce era mai bine pentru amândoi, dar nimic nu ieşea aşa cum îmi doream.

în apartament, liniştea era insuportabilă. Preferam să-i ascult reproşurile, pentru că tăcerea însemna că se

gândea la ceva ce nici nu voiam să iau în calcul. L-am privit cum traversează Iivingul şi intră în dormitor. Eu m-am oprit în mijlocul camerei, nehotărâtă. Voiam oare să continui discuţia cu el? Poate că ar fi trebuit să-i cer să mă lase la cămin, dar n-am vrut sâ-i dau peste nas amintindu-i că deja mă mutasem în altă parte. Fără el. în plus, nu suportam ideea de a pleca fără să rezolv problema. Nu voiam ca mama să-şi vadă visul împlinit şi să reuşească să ne despartă definitiv.

33

Nu auzeam absolut nimic dincolo de uşă şi, după câteva minute, mi-am făcut curaj şi am întredeschis-o.

Nick stătea pe marginea patului. îşi scosese tricoul şi îşi sprijinea coatele pe genunchi, cu o ţigară în mâna dreaptă, iji-a ridicat privirea spre mine când m-n auzit intrând.

Ne-am privit în tăcere. Ne despărţeau doar câţiva metri, dar deodată păreau un abis. Am simţit atâta teamă, atâta singurătate încât am străbătut distanţa dintre noi, stre- curându-mă între picioarele lui şi forţându-î să ridice capul şi să mă privească.

— Nu lăsa problema asta să ne despartă.

A fost singurul lucru care mi-a venit în cap, pentru că nu înţelesesem cât de gravă era situaţia dintre noi decât atunci când l-am auzit pe Nick spunându-mi toate acele lucruri cu o jumătate de oră în urmă.

Nick şi-a coborât privirea spre abdomenul meu şi am văzut că avea de gând să-şi ducă din nou ţigara la

buze. L-am prins de încheietură şi cu cealaltă mână i-am luat-o. M-a privit încruntat cum stingeam ţigara în scrumiera de lângă el. Apoi m-am aşezat pe genunchii lui şi i-am luat obrajii în mâini, făcându-l să se uite la mine.

— Vreau să mă laşi singur, Noah, a spus abia şoptit încât mi s-a părut că nu aud bine.

Voiam să-l apuc de ceafă, să-mi îngrop degetele în părul său, să-i şterg acea neliniştе din ochi, acea mânie pe care încerca să şi-o stăpânească din toate puterile. Mi-a prins mâinile şi le-a dat la o parte, împiedicându-mă să-l mai mângâi.

— Nutejucacumine.Nuacum,aoontmuat

Cuvintele sale au fost dure şi reci, iar acea răceală a

continuat să ne învăluie când s-a ridicat din pat şi m-a ocolit aproape fără să mă atingă. M-am ridicat în picioare şi l-am privit în ochi.

-Te -am rănit plecând de lângă tine şi plecarea mea te sperie, dar nu mă poţi ignora aşa. Nu poţi!

S-a întors spre mine, scoţând scântei din ochi.

— Te ignor pentru că încerc să mă controlez!

M-a surprins reacţia sa nervoasă, dar am încercat să-mi păstrez calmul. A luat adânc aer în piept şi a continuat;

33

— Eu aş putea să te ajut să plăteşti taxa la facultate, a afirmat, privindu-mă cu seriozitate.

Am închis ochii şi am respirat profund. Ştiam că avea să spună asta, dar nu puteam accepta.

— Ştii bine că nu o să te las să faci asta, am răspuns.

— îţi ofer o soluţie care ne-ar mulţumi pe amândoi. De ce nu înţelegi că deciziile tale ne afectează pe amândoi, nu doar pe tine? a replicat pe un ton ridicat.

— Eu nu aş fi mulţumită, Nicholas! am spus, încercând să-mi păstrez calmul, dar fără să reuşesc. Dacă să stau cu tine înseamnă să intru în conflict cu mama şi cu tatăl tău şi pe deasupra să depind de tine din punct de vedere financiar şi aş ajunge să urăsc situaţia asta. Nu-ţi dai seama?

— Nu, evident că nu! Nu-mi dau seama decât că o să fii înconjurată de o mulţime de persoane, iar eu nu o să fiu printre ele. De asta îmi dau seama!

— Nu ţi-am dat niciodată motive să fii gelos şi de fapt din cauza asta eşti aşa de supărat

— Nu-mi veni cu chestii din astea, tu eşti la fel.

Am încercat să mă gândesc cum să-i explic că gelozia putea fi acceptabilă până la un punct

— Eu am mai multe motive să fiu geloasă decât tine. Ai fost cu mai multe femei decât poţi socoti pe

degetele de la ambele mâini. Eu, în schimb, ţi-am dat tot, ştii că sunt a ta cu totul şi, chiar şi aşa, tot nu ai încredere în mine.

— Ştiai cu ce te confrunţi de când am început să ieşim împreună, nu-mi pot schimba trecutul.

Distanţa dintre noi mă ucidea. Sigur că ştiam cu ce mă confruntam când am început să ies cu el, dar mi era ceva ce alesesem să fac. Pur şi simplu se întâmplase, mă îndrăgostisem de el până peste cap, dar asta nu însemna că acţiunile sale nu mă afectau în aceeaşi măsură ca pe el.

— 0 relaţie lipsită de încredere nu are viitor şi ştii foarte bine asta.

Privirea i s-a întunecat când s-a uitat la mine.

— Nu am nevoie să am încredere. Am nevoie să fii cu
mine.

Oricât de supărat era, am înţeles ce voia să spimă.

— Acum sunt aici, nu-i aşa?

A clătinat din cap.

— Eşti pe jumătate. întotdeauna pe jumătate, Noah, mi-a reproşat şi a făcut câţiva paşi cu intenţia evidentă de a ieşi din cameră.

— Sunt aici, Nicholas! am exclamat, simţindu-mi ochii umezi de lacrimi.

Nuştiam ce dorea de la mine: îi oferisem tot ce aveam, tot ce îi puteam da.

— Nu, nu eşti! a strigat, întorcându-se din nou spre

mine.

— Sunt aici atât cât pot să fiu în clipa asta.

— Presupun că, la un moment dat, asta nu o să mai fie suficient

M-am uitat la el cuprinsă de o teamă groaznică. De asta mă temusem tot timpul: că nu eram suficient de bună pentru el.

— Nu e corect ca tu să fii cea care plânge, a spus câteva secunde mai târziu, fără să-şi ia ochii de la mine.

— Plâng pentru că nu pot să-ţi ofer ce vrei şi pentru că mă tem că o să te saturi de mine până la urmă, am mărturisit, stăpânindu-mi un suspin care mi-a rămas în gât

Nu suportam să văd cât de tare îl dezamăgisem. Voiam să plec, pentru că ştiam că aveam să mă prăbuşesc şi nu voiam să fac asta în faţa lui.

— Ar trebui să plec, am spus, ştergându-mi obrazul cu mâna şi privind în altă parte.

L-am auzit pe Nicholas respirând adânc de câteva ori, apoi a traversat camera, mi-a luat faţa în palme şi m-a sărutat. A fost un sărut atât de intens încât m-am prins cu putere de braţele lui, încercând să-mi păstrez echilibrul.

— Nu m-aş sătura de tine nici într-o mie de ani, a murmurat cu buzele lipite de ale mele,

Cu un gest rapid m-a împins cu grijă pe pat şi s-a aşezat deasupra mea.

M-a sărutat din nou şi, în ciuda cuvintelor sale frumoase, am observat că se purta diferit cu mine. Felul în care mă atingea, mă săruta, îmi scotea hainele era mai curând o luptă cu el însuşi decât un act de iubire. îl rănisem cu plecarea mea şi existau consecinţe. Sărutările s-au intensificat şi buzele sale au început să-mi traseze o cărare sinuoasă de sămtări fierbinţi şi muşcături uşoare pe gât şi sâni, până a ajuns la coapse.

— Nick, am spus într-o şoaptă întretăiată.

Nu mă asculta, era pierdut în corpul meu, pierdut în sărutarea fiecărui centimetru de piele goală la care putea ajunge.

— Şşşt! nu vreau să mai vorbesc, Noah, m-a redus la tăcere.

Mi-a scos chiloţeii cu o mână şi s-a aşezat între picioarele mele.

— Ne-am spus deja tot ce aveam să ne spunem.

Mi-a căutat buzele cu gura lui şi am preferat să uit totul.

Nu puteam să dorm.

Lângă mine, Nick respira încet, cufundat într-un somn adânc şi mă strângea cu putere la piept. îşi încolăcise braţele în jurul meu, asigurându-se că abia mă mai puteam mişca. L-am privit în timp ce dormea şi am simţit un nod de nostalgie în piept

Seara anterioară fusese atât de intensă, atât fizic, cât şi emoţional, încât mă simţeam zdrobită. M-am dus la baie să mă spăl pe faţă şi să-mi revin. Dar, când m-

am privit în oglindă, ceva mi-a atras atenţia şi m-a făcut brusc să mă trezesc.

— Nu pot să cred, am exclamat supărată.

Aveam mai multe semne de muşcături pe tot corpul.

Am ieşit din baie şi m-am îndreptat furioasă spre el, Era treaz şi m-a privit imperturbabil din vârful patului.

— De ce ai făcut asta? l-am întrebat fără să mă mişc de unde eram.

A ignorat întrebarea mea, s-a ridicat, şi-a pus pantalonii de trening şi a intrat în baie fără să scoată uri cuvânt. M-am dus direct spre el.

— Orice fac cu corpul tău este ceva frumos şi special, am afirmat cu un zâmbet pe buze.

— Ai petrecut prea mult timp cu mine, asta e clar, a comentat el şi s-a rostogolit înapoi pe pat.

M-a forţat să mă aşez deasupra lui, exact acolo unde îmi doream să fiu.

— Să fii blândă, m-a avertizat, punându-şi mâinile pe coapsele mele goale.

Situaţia era amuzantă şi, vrând-nevrând, mă ajuta să las deoparte toată încărcătura emoţională pe care o acumulasem în ultimele ore. M-am aplecat deasupra lui şi am început să-i desenez pe piept. O inimioară deasupra pectoralilor, o faţă zâmbitoare pe umăr, un „Te iubesc" în dreptul inimii. Încet-încet m-am simţit tot mai inspirată şi am început să desenez tot ce simţeam pentru eL Mi-am amintit de scrisoarea şi florile de la el şi mi s-a strâns inima. Chiar dacă gestul meu ar fi trebuit să fie o pedeapsă, în scurt timp s-a transformat într-o scrisoare de dragoste pe pielea sa... scrisă de mine, Nu şî-a luat nicio clipă privirea de la mine, iar cu mâinile trasa cercuri pe pielea mea în timp ce eu lucram hotărâtă şi cu cea mai frumoasă caligrafie a mea pe trupul său sculptural. Voiam să-i demonstrez cât de mult U iubeam, voiam să-l fac să înţeleagă că nu mai exista nimeni altcineva pentru mine în afara lui.

Cerneala părea să şteargă suferinţa şi să ne ajute să recuperăm armonia dintre noi.

Cu un zâmbet larg, l-am prins de încheietura mâinii şi i-am desenat un ultim mesaj: „Eşti al meu.”

Pentru totdeauna.

40

NICK

Nu mi-am luat ochii de la ea nicio secunda în timp ce o lăsam să facă ce voia cu trupul meu. Fraza asta ar putea însemna visul oricărui bărbat şi n-aş fi crezut niciodată că ar fi putut însemna să las pe cineva să-mi deseneze prostii pe piele. Dar s-o privesc în voie, aşa cum făceam în acel moment, era o satisfacţie nepreţuită. Era atât de concentrată la desenele pe care mi le schiţa pe piele şi la ceea ce făcea încât nu era conştientă de cât de frumoasă era în clipa aceea.

Avea obrajii uşor îmbujoraţi şi pleoapele cam umflate după lacrimile vărsate cu o seară înainte. Ştiu că nu ar trebui să spun asta, dar îmi plăceau buzele ei după ce plângea. Mă îmbiau să o sărut la nesfârşit. Am profitat de faptul că nu era atentă pentru a sorbi din priviri fiecare gest al ei şi pentru a-i mângâia încet picioarele şi coapsele în timp ce ea îşi continua opera.

Când mi-am coborât mâna prea jos, strecurându-se în locuri interzise, privirea sa a căutat-o pe a mea şi mi-a oprit mişcarea.

~ Stai cuminte! mi-a poruncit cu un zâmbet amuzat, după care şi-a îndreptat privirea spre încheietura mâinii mele.

Am lăsat-o să îmi facă un ultim desen pe piele.

— Am terminat, m-a anunţat

Apoi a pus capacul markerului şi s-a aplecat să mă sărute uşor pe buze. Să stau liniştit atât de mult timp şi s-o văd aproape goală deasupra mea fusese o adevărată tortură.

Am ţinut-o de mijloc şi am rostogolit-o până am ajuns deasupra ei.

— Şi acum ce se presupune că trebuie să fac? am întrebat, sprijinindu-mă pe coate ca să n-o strivesc.

M-a mângâiat cu delicateţe pe faţă, apoi pe păr.

— Să ieşi în lume şi să etalezi capodopera mea, a răspuns cu o sclipire amuzată în privire.

Mi-am apăsat şoldurile de ale ei şi am simţit-o atât de slabă sub mine, atât de fragilă şi de perfectă. Am simţit un nod în gât când mi-am dat seama că astfel de momente nu aveau să se mai întâmple atât de des pe cât îmi doream. Trebuia s-o las să plece, să locuiască la cămin înconjurată de idioţi care aveau să se lupte pentru a-i atrage atenţia ei. Dintr-odată, nici sărutările mele, nici altceva din ce mi-ar fi putut spune nu mi s-a mai părut suficient să mă convingă că nimeni nu mi-o putea lua.

Să o pierd... Numai gândul ăsta mă durea, mă speria. Era un sentiment sfâşietor care îmi apăsa inima, ca şi cum doi uriaşi s-ar fi aşezat pe pieptul meu. De când plecase mama nu mai simţisem o emoţie asemănătoare. Mă închisesem atât de mult în mine, refuzasem cu atâta înverşunare să simt ceva, încât acum eram extrem de vulnerabil în faţa posibilităţii ca fata asta incredibilă să îmi frângă inima.

Atunci m-am uitat la desenul de pe încheieturii şi un fior cald şi dulce mi-a cuprins tot corpul. Eram al ei. Asta desenase, o scrisese pe pielea mea şi am înţeles că nimic nu m-ar fi făcut mai fericit decât să-i aparţin cu trup şi suflet.

Mi -am dat seama că privirea mi se întunecase din cauza sentimentelor mele şi a dorinţei iraţionale de a o reţine, de a o avea alături pentru totdeauna. Nu puteam controla ceea ce simţeam şi felul în care dragostea mea pentru ea creştea vertiginos.

— O să te las să pleci... deocamdată, dar ştii că asta nu va dura mult, când vreau un lucru, pistruiata... Pur şi simplu îl obţin. Nu-mi pasă peste cine trebuie să trec, am spus când am văzut-o clipind surprinsă.

M-a privit pe sub gene şi s-a foit neliniştită sub mine.

— Ai trece şi peste mine?

întrebarea ei mi-a distras atenţia pentru câteva clipe.

— Pe tine te port în inimă, iubirea mea. Nu există loc mai sigur ca ăsta.

A zâmbit şi m-am ridicat din pat, apoi am început să mă îmbrac.

— Nu faci duş? m-a întrebat, în timp ce îmi trăgeam un tricou peste cap.

— E o aluzie? Miros urât sau ceva de genul ăsta? m-am interesat zâmbind în timp ce-mi legam şireturile.

Noah era încă îmbrăcată cu tricoul meu şi avea părul răvăşit întotdeauna eram în întârziere şi nu înţelegeam de ce nu se îmbrăca şi ea. Pur şi simplu stătea în vârful patului şi mă privea amuzată.

— Credeam că o să te grăbeşti să scapi de capodopera mea, a comentat, captându-mi atenţia.

Am zâmbit şi m-am aşezat în faţa ei pe marginea patului. Stătea cu un picior întins pe cearşafurile albe, imaculat şi perfect, ca fiecare părticică din ea.

păc
atul
tău

— O să port cu mândrie desenele pe care le-ai făcut, pistnjiato. Sunt făcute de tine, aşa că o să le las până când se şterg singure.

Am întins mâna şi i-am ridicat piciorul. L-am pus pe pieptul meu şi i-am masat glezna. M-a privit lung.

— De fapt, elefantul ăsta de aici – am spus, ridicân- d»-mi tricoul şi arătând spre unul dintre muşchii oblici – cred că îmi dă un aer masculin destul de interesant.

A privit fix spre abdomenul meu şi am schiţat utv zâmbet ironic. Am tras-o de gleznă spre marginea patului, iar tricoul i s-a ridicat până la sâni. I-am văzut abdomenul neted şi plat şi lenjeria din dantelă albă care îmi accelera bătăile inimii.

— Vezi ceva care îţi place? am întrebat-o, apoi am plecat şi i-am sărutat cu tandreţe buricul.

A închis ochii pentru o clipă. Cum putea să miroasă atât de bine?

— Pe tine, a răspuns simplu.

Nu aveam însă timp pentru asta acum. Am luat-o în braţe, zâmbind cu superioritate, iar ea şi-a încolăcit

picioarele în jurul şoldurilor mele. Trebuia s-o scot din camera aia.

Am străbătut holul şi am intrat în bucătărie. Am zâmbit şi am aşezat-o pe blat. S-a strâmbat la contactul cu marmura rece. Am lăsat-o acolo în timp ce scoteam din frigider cele necesare pentru mic-dejun. Simţeam cum îmi urmărea fiecare mişcare.

Am scos un" castron cu fructe, am stors portocale şi am bătut câteva ouă pentru omletă.

— Te ajut? s-a oferit, dar am refuzat

— Lasă-mă să-ţi pregătesc mic-dejunul pentru ultima oară, am răspuns, săgetând-o fără să vreau cu privirea.

Ea s-a făcut mică şi n-a mai spus nimic.

Când totul era pregătit pe mica insulă din bucătărie, am luat-o din nou în braţe şi am aşezat-o pe genunchii mei în faţa mesei. M-a luat de gât cu un braţ şi, în timp ce se juca absentă cu părul meu, i-am dat să mănânce cufundat în propriile gânduri. A mâncat ce îi dădeam, preocupată, la rândul ei, de cine ştie ce gânduri îi treceau prin cap.

Eram conştient că, oricât de împăcaţi cu ideea păream amândoi, ceea ce se întâmplase cu o seară în urmă era ca o fantomă care ne dădea târcoale. Tulburat, i-am dat capul pe spate şi mi-am lipit buzele de ale ei, savurând portocala proaspăt stoarsă din gura ei delicioasă.

A fost surprinsă de reacţia mea, dar mi-a răspuns la sărut. Limbile ni s-au întâlnit, în timp ce o trăgeam strâns spre mine.

Când m-am îndepărtat, mi-am lipit fruntea de a ei, iar privirile ni s-au întâlnit. Ochii ei aveau acea culoare ca mierea care mă făcea să mă topesc şi am simţit un impuls iraţional de a o încuia în camera mea şi de a nu o lăsa să mai plece.

- Te iubesc, Noah. Să nu uiţi asta niciodată.

Ochii i-au sclipit în felul acela incredibil, în timp ce îmi mângâia obrajii şi buza inferioară. Părea pierdută în gânduri şi, când a dat să-şi retragă mâna, i-am prins-o şi am dus-o la buze. I-am sărutat fiecare deget cu delicateţe şi apoi am lăsat-o să termine de mâncat ce avea în farfurie.

Dacă înainte era gânditoare, acum o pierdusem complet

- La ce oră ai cursuri? am întrebat, neputând să-i mai suport tăcerea.

— La doişpe jumate.

— Te duc eu.

După ce am lăsat-o pe Noah la facultate, m-am întâlnit cu Lion şi l-am obligat să mă însoţească undeva.

— Noah o să te ucidă, m-a avertizat în timp ce aştepta să termin.

- Nu-ţi place? am întrebat cu un zâmbet zeflemitor şi simţmdu-mă extrem de satisfăcut.

Ieşise perfect.

- Ai devenit un sentimental, asta o să-ţi afecteze reputaţia, o să vezi, a adăugat, luând mingea de baschet pe care a încercat apoi s-o introducă în coşul montat pe uşă.

I-am ignorat comentariul şi m-am ridicat. Mai aveam şi alte treburi de terminat.

— Nu sunt eu cel care plânge pe la colţuri, Lion, i-am amintit, ignorând sentimentul de vinovăţie.

Lion făcea acum pe durul, ca şi cum nu îi păsa de nimeni şi de nimic, dar nu care cumva să fi menţionat numele acela care începea cu J că imediat o lua razna.

— Eşti un cretin, mi-a zis în timp ce arunca mingea şi lovea instrumentele din colţ.

Mi-am luat jacheta, m-am îmbrăcat cu ea şi am ieşit, ştiind că avea să mă urmeze.

Maşina mea era parcată chiar alături, ne-am urcat şi, în timp ce dădeam în marşarier, mi-am dat seama că îl preocupa ceva.

— M-am gândit să vând atelierul, m-a anunţat

M-am întors spre el.

-. Ce?

Atelierul era lucrul cel mai important pe care îl avea lion, era afacerea lui, a familiei sale. Privea fix în faţă, mişcând din picior nervos.

— Vreau să mă împac cu ştii tu cine, a comentat

Mi-am dat ochii peste cap.

— Cred că mergi pe o cale greşită dacă nici măcar nu-i spui pe nume.

— Sunt în continuare supărat pe ea, a recunoscut pufnind. Dar tatăl ei m-a sunat aseară.

Mi-am întors privirea de la drum pentru o secundă şi l-am privit neîncrezător.

— Şi ce ţi-a spus?

— Domnul Tavish m-a tratat întotdeauna bine. Nu se uită la mine ca toţi ceilalţi bogătaşi, înţelegi ce vreau să spun. E un tip de treabă.

Greg Tavish era un om extraordinar şi îşi crescuse copiii perfect. Jenna era aşa cum era pentru că nu-i lipsise niciodată nimic. Chiar şi eu fusesem invidios pe ea când eram mici.

— Aşa cum îţi spuneam, am stat de vorbă. Ştii tu, iniţia] pentru că voia să afle de ce Jenna nu mai vorbea âespTe mine acasă şi de ce plânsese două nopţi la rând fără **oprire.**

L-am privit cu coada ochiului şi mi-am dat seama că, cteii mi-l bucura suferinţa Jennei, faptul că aflase că şi pe ea o afecta despărţirea şi nu trecea singur printr-o perioadă grea era o uşurare pentru el.

— Mi-a spus că o să-mi dea un post la firma lui. O să încep de jos, bineînţeles, va trebui să dau un examen şi să avansez în carieră cu timpul. Tipul e nemaipomenit, Nick, ar fi trebuit să-l auzi cum vorbea. E atât de sigur pe el, atât de inteligent. E şi normal că Jenna îl adora. Cine nu şi-ar dori un astfel de tată?

Am privit fix maşina din faţa mea.

— Nu zici nimic?

Mintea mea rătăcea într-o zonă întunecată, îl comparam pe tata cu Greg şi mă gândeam la felul în care el şi soţia lui acceptau relaţia fiicei lor cu Iion. Şi asta în condiţiile în care Iion era un băiat de pe stradă, un tip de nota zece, e adevărat, dar, la urma urmei, o persoană fără resurse şi fără studii. Tatăl Jennei îl accepta aşa, iar eu eram nevoit să mă lupt cu ghearele şi cu dinţii pentru a fi acceptat de propria familie.

— Cred că e cel mai bun lucru care ţi se putea întâmpla, frate, i-aro răspuns cu uri zâmbet.

M-am uitat la el şi, pentru prima dată după mulţi ani, l-am văzut sigur pe el. Ochii verzi ai prietenului meu reflectau o linişte deplină.

NOAH

Am petrecut următoarele trei zile fără să-l văd pe Nick. Vorbeam în fiecare seară şi îmi trimitea mesaje care mă făceau să roşesc în timpul cursurilor, dar nu reuşiserăm sa găsim niciun moment să ne vedem.

alele acelea am ieşit cu Jenna. Nu mergeam la club sau să dansăm, dar în apropierea facultăţii erau câteva baruri foarte bune, cu condiţia sa ajungi înainte de ora de vârf, când era imposibil să găseşti o masă liberă. în clipa aceea eram cu Jenna şi cu Amber, colega ei de cameră, la Ra/s, barul cel mai căutat. Ne duseserăm din timp şi de aceea stăteam la una dintre cele mai bune mese. Câţiva băieţi jucau biliard la doar câţiva metri distanţă şi era evident că încercau să ne capteze atenţia. Trei fete faimoase şi fără nicio companie masculină erau suficiente motive să încerce si iniţieze o conversaţie.

Amber ne tot spunea că s-a îndrăgostit de unul dintre ei, un tip roşcat, slab şi cam deşirat, dar destul de drăguţ. Mă amuza cum, în mai puţin de cinci secunde, îşi construise un adevărat scenariu în cap. , – Cred că pe primul o să-l botezăm Fred\ întotdeauna mi-a plăcut *¡Iurrtj Potter* şi copiii noştri vor moşteni cu siguranţă părul lui roşcat. I — Du-te la el şi spune-i că ştii deja cum o să-l cheme

pe primul lui copil. Sunt sigură că îl cucereşti cu asta, a

l Trimitere la personajul Fred Weasley din *Harry Polter* (n. red,).

încurajat-o Jenna, care nu se oprise din băut şi părea dezgustată de privirile pe care ni le aruncau băieţii.

— Hei, Noah, e unul care nu-şi ia ochii de la tine, am auzit-o pe Amber, ignorând-o pe Jenna şi întorcându-se spre mine.

M-am întors brusc ca să mă uit înapoi, aşteptându-mă să-l văd pe Nick.

Am întâlnit o privire străină: nu era Nick, asta era clar, dar, aşa cum îmi spusese noua mea prietenă, nu îşi lua privirea de la mine. Era înalt şi blond şi ţinea tacul de biliard de parcă ar fi fost o prelungire a mâinii. Cel mai ciudat lucru este că mi s-a părut cunoscut. Am încetat să mă mai uit la el şi mi-am concentrat atenţia la prietenele mele.

— Poate suntem colegi, dar nu mi-l amintesc foarte bine, am comentat, ridicând din umeri.

Jenna s-a întins ca să-l poată privi fără rticio urmă de ruşine.

— Pe tipul ăsta l-am mai văzut. Cred că ieşea din cafeneaua din clădirea unde se ţin cursurile de biologie şi te asigur că nu e în anul întâi; de fapt, cred că e

profesor. Hei, poate îţi predă vreun curs sau ceva de genul ăsta!

Un curs? Nici vorbă de aşa ceva.

L-am privit pe furiş ascunzându-mă în spatele părului şi, pentru că era concentrat asupra jocului, aplecat peste masă şi pregătit să lovească o bilă, am putut să-l privesc mai pe îndelete. Nu, eram sigură că nu era profesor, era prea tânăr pentru asta, deşi nu atât de tânăr încât să fie în anul întâi. Am încercat să-mi storc creierul ca să-mi dau seama de unde îl cunoşteam, dar mi-a fost imposibil. După câteva minute am abandonat subiectul şi am continuat să vorbim vrute şi nevrute,

— Hei, poţi să-mi mai aduci un pahar? rn-a nigat Jenna după o vreme.

Am încuviinţat şi am profitat de ocazie ca să merg la baie, văzând că nu era multă lume. Ca să ajung la baie trebuia să trec pe lângă mesele de biliard. Uitasem deja de tipul misterios, motiv pentru care am fost foarte surprinsă când m-a abordat la jumătatea drumului tăindu-mi calea.

— Bună, m-a salutat, privindu-mă curios.

— Bună, am răspuns, scrutându-i chipul.

Mi-am amintit imediat unde îl mai văzusem: ne întâlniserăm la petrecerea la care fusesem cu Jenna în noaptea în care Nick s-a întors de la San Francisco şi a venit după mine.

— îmi pare rău, nu am vrut să te abordez aşa, dar cred că erai cu fratele meu acum câteva zile la o petrecere, nu-i aşa?

— Da, suntem colegi, am răspuns.

A dat din cap. Nu-mi aminteam numele lui, dar îmi aminteam că fusese cam bădăran.

— Aş vrea să te rog ceva. Fratele meu se pricepe foarte bine să dispară şi să nu mai dea niciun semn de viaţă. Dacă îl vezi la cursuri, ai putea să-i spui să mă sune? E important.

Am încuviinţat, iar el şi-a scos portofelul şi a căutat ceva în el.

— Ştiu că îţi cer prea mult, dar nu cunosc alt coleg de-ai săi. Dacă vreodată observi că se poartă ciudat sau că nu se simte bine, poţi să mă suni la numărul ăsta?

Am luat cartea de vizită pe care mi-o întindea.

păc
atul
tău

— Sigur, nu-ţi face griji, am răspuns, văzându-l atât de preocupat. N-a păţit nimic, nu?

Charlie îmi era prea simpatic încât să-mi doresc să pierd prietenia sa. Datorită lui, în ultimele zile râsesem cum nu o mai făcusem de mult. îmi plăcea buna sa dispoziţie permanentă şi felul în carc lua pe toată lumea peste picior, chiar şi pe el însuşi, fără urmă de răutate.

Fratele lui Charlie a schiţat uu zâmbet scurt, dând de înţeles că nu voia să vorbească despre asta.

— Nimic care să te îngrijoreze.

— Doamne, ce bine arată! Serios, numai când mă uit la el mă trec fiori, a mărturisit una dintre fetele de la masa de alături.

M-am încordat aproape imediat.

— E viitorul meu soţ, aşa că nu te mai uita la el, s-a răstit altă fată şi toate au râs.

Nu fusesem conştientă de faptul că, în mod evident, Nick nu era invizibil şi era extrem de atrăgător. Era suficient să-l vezi cum merge, cu pantalonii care îi cădeau pe şolduri, tricourile care i se mulau uşor pe corp, scoţându-i în evidenţă braţele musculoase. Şi cel mai rău era că purta ochelarii pentru citit, ochelarii aceia care mi se păreau foarte provocatori, ochelarii pe care credeam ca îi poartă doar acasă, cu mine.

O parte din mine dorea să alerge la el şi să-l revendice, dar nu mai avusesem niciodată ocazia să-l urmăresc astfel şi să văd cum se comporta când nu eram cu el.

Sincer vorbind, părea să-i ignore total pe tovarăşii săi de masă, care vociferau încontinuu, în timp ce el era concentrat la ecranul calculatorului. Două fete li s-au alăturat la masă şi l-au privit provocator. Una dintre ele i-a spus ceva, iar Nick a ridicat privirea şi i-a zâmhit. Am simţit o căldură intensă în tot corpul.

— Trebuie să aibă vreun defect, a comentat o altă fată de lângă mine.

— Singurul său defect e că se dă la tot ce poarta fustă, nu aş vrea să fie iubitul meu. în plus, numai văzându-l mi-ar pieri graiul, m-aş uita la el ca o idioată, vorbesc serios.

De parcă Nick ar fi auzit conversaţia, a ridicat capul din calculator şi privirile ni s-au întâlnit, în ciuda distanţei. Aş fi făcut pe proasta sau m-aş fi făcut că plouă, dar voiam să mă vadă, voiam să văd ce făcea acum când eram pe teritoriul lui, la facultatea lui, unde toată lumea îl cunoştea şi vorbea despre el.

Un zâmbet amuzat i-a apărut pe buze. Eu, în schimb, m-am mulţumit să-l privesc insistent.

— Se uită la noi, a zis cineva de la masa de alături şi le-am auzit râzând prosteşte.

Nick s-a ridicat, şi-a luat lucrurile şi, fără să-şi ia ochii de la mine, s-a îndreptat spre locul în care mă aflam. Eram conştientă că multe fete îl urmăreau din priviri.

M-am concentrat din nou asupra cărţii şi am aşteptat să văd ce avea de gând să facă. Am auzit cum scaunul de lângă mine s-a mişcat, iar el s-a aşezat.

— Bună, a spns scurt şi, fără să aştepte răspunsul, a tras de scaunul meu şi l-a poziţionat în aşa fel încât să fim faţă în faţă, picioarele mele aproape atingându-i genunchii.

Fetele de la masa alăturată ne priveau şocate.

M-am uitat la el şi am simţit fluturi în stomac. Era o senzaţie pe care nu o puteam evita: prezenţa sa îmi dădea hormonii peste cap, la fel ca tuturor celorlalte reprezentante ale sexului frumos.

— Bună, am răspuns pe un ton cam aspru.

Eram obişnuită ca femeile să-l soarbă din priviri, dar nu auzisem niciodată părerile lor despre el şi nu ştiam cum se văd lucrurile de partea cealaltă. Evident că îl priveau şi când era cu mine, dar nu făceau comentarii pe care să le aud şi eu. Acum eram conştientă de mulţimea de fete care aşteptau ca eu s-o dau în bară ca să-mi ia locul.

„Nu aş vrea să fie iubitul meu... se dă la tot ce poartă fustă.”

M-am concentrat din nou asupra cărţii, eram prea tulburată ştiind că toată lumea ne privea şi, în plus, nu suportam să aud cum vorbea lumea despre el, ca şi cum av fi fost un individ frivol, superficial, pur şi simplu atrăgător. Nick era mult mai mult decât un tip drăguţ.

— Asta e ceea ce numesc eu o primire călduroasă, da, domnule, a răbufnit, luându-mă în zeflemea.

M-am uitat din nou la el şi m-am încruntat.

— Nu ştiam că azi ai ore sau că o să vii aici. Ai fi pntut să-mi spui.

Fetele continuau să şuşotească şi să râdă şi începeau să mă calce pe nervi.

— Nu aveam de gând să vin, dar a trebuit să predau o lucrare. Cum nu stăm împreună, am mult timp liber.

Mi-a aruncat una dintre privirile sale întunecate, care îmi aminteau tot ce pierdeam pentru că nu trăiam sub acelaşi acoperiş.

— Nu ştiam că eşti atât de popular în facultate, am comentat eu schimbând subiectul, pentru că nu voiam să începem din nou aceeaşi discuţie.

Nick şi-a îndreptat privirea spre fetele de la masa alăturată. Nu voiam nici măcar să se uite la ele.

— Eşti geloasă? m-a întrebat fixându-mă din priviri.

Am preferat să nu răspund la întrebarea sa, aşa că

m-am aplecat peste masă şi l-am tras de cămaşă spre mine.

— Cred că aici e prea multă lume care habar n-are cine sunt eu, am recunoscut, în timp ce îmi analiza chipul şi un zâmbet amuzat îi apărea pe buzele seducătoare.

— Nu e nimic rău în a revendica ceea ce îţi aparţine, iubito.

Cuvintele lui au fost suficiente pentru mine. Buzele noastre s-au unit într-un sărut tandru. Tăcerea care s-a lăsat la masa alăturată m-a făcut să schiţez în sfârşit un zâmbet. Intenţia mea fusese doar să-l sărut cu pasiune, dar Nick părea să aibă alte planuri în minte. M-a aşezat pe genunchii lui fără să se îndepărteze nici măcar un centimetru. Apoi mi-a întredeschis buzele cu un sărut, făcându-şi loc cu limba, şi l-am lăsat să pună stăpânire pe gura mea.

în acea poziţie, eu eram cu spatele la aproape toată cafeneaua, motiv pentru care lumea putea deduce ce făceam fără să ne dăm în spectacol. Nick mi-a muşcat buza inferioară, a supt-o şi şi-a apăsat din nou buzele de ale mele, pecetluind parcă dragostea dintre noi.

păc
atul
tău

Când m-am dezlipit de el am constatat că toată situaţia asta îl amuza şi dorinţa îi întuneca privirea.

-îmi plac manifestările de iubire în public, a I mărturisit, desenând cercuri cu degetul pe spatele meu. M-am înfiorat.

în clipa aceea am simţit pe piele o atingere ciudată. M-am încruntat şi l-am făcut să îşi mişte braţul ca să văd ce era: un bandaj alb îi acoperea încheietura mâinii.

— Ce-ai păţit? l-am întrebat îngrozită.

Apărut să ezite câteva secunde, iar îngrijorarea mea a crescut.

— Nimic, nu-ţi face griji!

Mi-am imaginat cum Nicholas a fost implicat în altă bătaie. Am căutat alte semne de violenţă, dar nu simţeam vreo zgârietură pe faţă. M-am uitat la pumnii lui şi nu am văzut vreun fel de rană.

— De ce ai un bandaj la încheietura mâinii, Nicholas? l-am întrebat, schimbând tonul şi devenind serioasă.

Şi-a dat capul pe spate şi un zâmbet pe care nu am ştiut prea bine cum să-l interpretez i-a apărut pe faţă.

— Sâ n-o iei razna, OK?

M-am încruntat şi l-am prins de încheietură.

— Ce-ai făcut?

Un clopoţel de alarmă mi-a sunat în cap,

— Uită-te singură, a spus, făcându-mi semn să ridic bandajul.

Am făcut-o fără să stau pe gânduri şi sub bandaj, uşor umflat dar cât se poate de vizibil, era un tatuaj.

— Dumnezeule! am exclamat cu vocea întretăiată. Nick şi-a scos cu totul bandajul şi l-a lăsat pe masă.

— Cred că nu e nevoie să-l mai acopăr, nu ţi se pare? Pe pielea lui frumoasă, imitându-mi caligrafia, scria

cu litere negre ceea ce scrisesem eu cu trei zile înainte pe trupul său: „Eşti al meu.”

— Spune-mi că nu e un tatuaj, am zis cu inima strânsă.

— Chiar credeai că o să las chestia asta să mi se şteargă? a întrebat, privindu-şi mândru încheietura mâinii.

— Eşti nebun, Nicholas Leister! am izbucnit, asaltată de o mulţime de senzaţii contradictorii.

Un tatuaj era ceva permanent, un semn pe piele care avea să-i amintească mereu de mine. Acele trei cuvinte îl revendicau ca fiind al meu.

— îmi intraseşi pe sub piele cu mult înainte de a-mi face tatuajul. Tatuajul ăsta nu este decât o amintire de la tine pe care o voi purta mereu, pistruiate. Nu-i da mai multă importanţă decât are.

Atunci mi s-a făcut frică. Am înţeles cât de mult însemna asta şi, în ciuda cuvintelor sale frumoase, o presiune în piept pe care o cunoşteam bine ra-a făcut să respir cu dificultate.

— Trebuie să plec, am spus încercând să mă ridic, dar braţul său m-a ţinut în loc.

Nick m-a privit cu seriozitate pe sub gene.

— Ai luat-o razna şi nu asta era intenţia mea, a recunoscut în mod evident nemulţumit.

Am clătinat din cap. Dintr-odată aveam nevoie de mai mult aer şi simţeam nevoia să ies. Mi se părea că toată lumea era atentă la următoarea mea mişcare.

— Un tatuaj e pentru toată viaţa, Nicholas, am spus cu un nod în gât. O să-ţi pară rău că ţi l-ai făcut, sunt sigură. Dacă într-o zi devine o amintire neplăcută, o fantomă care te bântuie? O să-ţi pară rău şi o să mă urăşti pentru că o să-ţi amintească de mine chiar şi când nu o să vrei asta.

Buzele lui m-au redus la tăcere cu un sărut rapid. Deşi părea un gest tandru, i-am simţit încordarea sub trupul meu şi buzele aspre lipite de ale mele.

— Sunt momente în care nu ştiu cum să mă port cu tine, Noah, chiar nu ştiu.

L-am urmărit cum îşi lua laptopul fără să se uite la mine şi pleca.

Fir-ar să fie! Oare îi rănisem sentimentele?

în noaptea aceea nu am putut dormi. Privirea nemulţumită şi mâhnită a lui Nick a fost motivul pentru care nu am putut închide un ochi; m-am simţit vinovată pentru cum mă comportasem, pentru felul în care reacţionasem. Atunci am înţeles că aveam nevoie să vorbesc despre asta cu cineva, aveam nevoie de cineva care să mă ajute, care să mă ajute să fiu aşa cum îşi dorea Nick.

A doua zi dimineaţă am avut prima mea şedinţă cu Michael CWeil.

— Povesteşte-mi despre tine, Noah. De ce crezi că ai nevoie de ajutorul meu?

Cabinetul lui Michael nu era aşa cum îmi imaginasem. Nu exista niciun divan, nici obiecte ciudate sau altceva de genul ăsta: era un simplu birou, cu o masă de lucru într-un colţ, două canapele negre cu o măsuţă în centru şi perne albe confortabile. Perdelele care acopereau fereastra mare erau trase, lăsând lumina caldă să intre în încăpere. Michael îmi oferise ceai şi biscuiţi şi mă simţeam de parcă aş fi avut cinci ani.

I-am povestit fara prea multe detalii cum fusese copilăria mea, relaţia cu tatăl meu şi problemele dintre el şi mama. Nu intenţionasem să îmi dezvălui toate secretele de la prima şedinţă, dar Michael se pricepea să obţină informaţii practic fără să-mi dau seama. Aproape fără să vreau, i-am povestit cum căzusem pe fereastră şi despre teama mea de întuneric; i-am mai spus că în urmă cu mai bine de un an fusesem nevoită să plec de acasă şi să mă mut la Los Angeles şi l-am

menţionat şi pe Nick. La urma urmei, eram acolo pentru el.

— Ai un iubit? m-a întrebat, oprindu-se din luat notiţe.

Am încuviinţat, foindu-mă neliniştită pe canapea.

— Vorbeşte-mi despre relaţia ta eu el.

Timpul a zburat şi nu am avut timp să-i povestesc foarte multe.

— Noah, ora asta m-a ajutat să te cunosc un pic mai bine, dar n-am avut timp să intrăm în subiect. Aş vrea să începi să vii două ore pe săptămână. Din câte mi-ai spus, ceea ce te îngrijorează cel mai tare este nictofobia*, iar problema asta se poate rezolva cu terapie. Ai fi surprinsă cât de mulţi oameni au aceeaşi problemă, nu ai de ce să te simţi stânjenită.

Aş fi vrut să-i spun că nu eram stânjenită, că pur şi simplu uram faptul că aveam acel blocaj mental când se stingea lumina. Nu-mi dădeam seama dacă şedinţa mă ajutase cu ceva, dar e adevărat că mă simţeam confortabil, iar asta era foarte important.

Michael s-a ridicat şi m-a condus până la uşă.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Noah, şi sper din tot sufletul să te pot ajuta.

I-am întors zâmbetul. Tonul său atât de calm şi felul în care mă privea îmi transmiteau o stare de liniţte aproape totală. Presupun că era bun la ceea ce făcea.

2 Teamă de întuneric (n. red.). 362

40

NICK

M-am uitat la clădirile din faţa mea. Uneori, să privesc lumea de la înălţime era o senzaţie ameţitoare; alteori, mă făcea să mă simt superior faptul că puteam observa oamenii fără ştirea lor, traficul nocturn, ultimele raze de soare. Nu-mi displăcuse niciodată să stau la înălţime; în schimb, distanţele nu mă mai atrăgeau foarte tare. îmi tot băteam capul de ceva vreme, mă tot gândeam, încercând să înţeleg de ce uneori era atât de greu să obţii ceea ce îţi doreai. Multă lume ar fi putut să-mi reproşeze aceste gânduri, având în vedere ca mie chiar nu-mi lipsea nimic, dar era ceva anume care mă captiva, de fapt cineva, şi nu ştiam cum să fac să mă asigur că avea să rămână alături de mine orice s-ar fi întâmplat.

Expresia feţei ei când a văzut tatuajul nu fusese cea la care mă aşteptam; nu credeam că o să sară în sus de bucurie, dar nici că pe faţa ei urma să citesc teama. Teama nu avea loc în gândurile sau în planurile mele, era foarte greu să mă sperie ceva.

Noah trăia cu senzaţia de teamă, o recunoscuse, iar eu nu puteam face nimic s-o ajut în privinţa asta. Simpla mea prezenţă o ajuta să doarmă fără coşmaruri şi îi calma demonii interiori, dar nu îi făcea să dispară. Mă temeam că acei demoni aveau să devină şi ai mei, pentru că toate persoanele au o limită. Eu, ca bărbat, aveam limitele mele clar stabilite, dar păreau să se redefinească în funcţie de acea fiinţă pe care o iubeam la nebunie.

Voiam să o cunosc pe deplin şi, când credeam că am reuşit, mă surprindea cu ceva pentru care nu eram pregătit şi trebuia să mă întorc la linia de start.

„Dacă într-o zi devine o amintire neplăcută, o fantomă care te bântide? O să-ţipară rău *şi o* să mă urăşti, pentru că o să-ţi amintească de mine chiar *şi când nu* o *să* vrei asta...”

Cum a putut să-mi spună aşa ceva? Oare nu îi arătasem care sunt sentimentele mele pentru ea? Nu era evident că universul meu se învârtea în jurul ei?

M-am uitat la contractul care îmi fusese trimis chiar în acea dimineaţă. Câştigaserăm cazul Rogers, un începător ca mine reuşise să câştige un proces pe care toată lumea îl credea pierdut Jenkins ne trimisese pe mine şi pe Sophia convins că o să pierdem şi că, astfel, putea demonstra că nu eram încă pregătiţi să ne ocupăm de cazuri mai complicate... Jenldns îşi apăra postul cu ghearele şi cu dinţii, dar stratagema îi ieşise pedos.

Iar acum aveam în faţă hârtia pe care o aşteptasem întotdeauna. Mi se ofereau doi ani de stagiu într-o firmă de avocatură care nu avea nicio legătură cu cea a tatălui meu, la New York, un apartament plătit de firmă şi un salariu de patru mii de dolari pe lună, care urma să fie renegociat după încheierea perioadei de probă. O oportunitate unică, oportunitatea de a fi pe propriile picioare datorită realizărilor şi meritelor mele, fără a depinde de tata.

Şi atunci mi-a apărut în faţa ochilor... Chipul acela frumos, chipul acela pentru care eram dispus să ucid sau să-mi dau viaţa: Noah.

Am luat contractul şi l-am băgat într-un sertar. Nu mai aveam de ce să mă gândesc la chestiunea asta.

40

NOAH

Tăcere.

Asta era între mine şi Nicholas şi nu era un lucru la care mă aşteptasem. Stăteam în pat uitându-ma lung la telefon şi întrebându-mă ce puteam să fac sau să spun pentru a-mi justifica reacţia din urmă cu câteva zile. îmi era dor de el şi mă speria gândul că, în cele din urmă, reuşisem să-l aduc la capătul răbdării.

Călcându-mi pe inimă, am început să-i scriu un mesaj. Dar pe urmă l-am şters şi am decis să mă înarmez cu curaj şi să-l sun. Am aşteptat cu nerăbdare până când am auzit că a răspuns cineva.

— Alo?

0 voce de femeie.

Inima mi-a bătut de trei ori, după care am simţit sângele bubuindu-mi în urechi.

— Nicholas e acolo?

Vocea mea era extrem de elocventă şi, dacă n-ar fi fost furia care mă orbea, aş fi închis telefonul de îndată ce am auzit vocea Sophiei.

Ea a încuviinţat şi câteva minute mai târziu i-ant auzit respiraţia la celălalt capăt al firului.

— Noah.

Noah... Nici vorbă de „pistruiata”, se pare.

M-am simţit atât de departe de el în acel moment încât mi s-a strâns inima.

— Ce faci cu ea?

Nu intenţionasem să îi pun o astfel de întrebare.

— Lucrez cu ea.

Am tras adânc aer în piept încercând să găsesc o modalitate de a comunica cu el, dar trecuseră patru zile fără ca niciunul dintre noi să dea vreun semn de viaţă, iar asta nu ni se mai întâmplase înainte. Eram derutată, pentru că nu înţelegeam ce se întâmplă.

„Tatuajul.”

Vorbisem despre asta cu Michael. în ultima perioadă mă duceam aproape zilnic la cabinetul lui şi

vorbeam despre orice. Niciodată nu mai fusesem în stare să îmi deschid aşa sufletul în faţa unui necunoscut, dar el reuşise să mă convingă şi fusese ideea lui sa aştept să văd cum evoluau lucrurile cu Nick. îmi spusese că nu era o idee bună să îl presez şi că era mai bine să aştept să îmi treacă supărarea decât să o las să vorbească în locul meu.

Ei bine, asta făceam acum: vorbeam. Dar nu era tocmai conversaţia şi cu atât mai puţin reacţia la care mă aşteptasem.

— Nick...

— Noah...

Am vorbit amândoi deodată şi am tăcut amândoi ca să auzim ce avea de spus celălalt. Altă dată ar fi fost amuzant, dar nu acum, nu când îl simţeam la kilometri distanţă de mine.

— Vreau să te văd, am spus, văzând că nu lua iniţiativa.

L-am auzit izolându-se de zarva din jur. Probabil se închisese în altă cameră.

— îmi pare rău că nu te-am sunat, a recunoscut o secundă mai târziu. Am fost ocupat cu aniversarea companiei...

— Mă duc la un psiholog, am spus fără să mă gândesc, după o tăcere pe care niciunul dintre noi nu a vrut să o întrerupă.

Nu ştiu de ce i-am aruncat brusc chestia asta, poate pentru că simţeam nevoia să-i explic că, în ciuda atitudinii mele, eram dispusă să mă schimb în bine pentru el.

— Cum? De când? De ce nu mi-ai spus?

— îţi spun acum.

— Nu poţi să mergi la orice psiholog, Noah, făcusem cercetări, vorbisem cu cei mai buni, iar acum tu...

— Nicholas, ce contează cine e? Mă ajută şi e tânăr, lucrează la facultate, e ca şi cum aş sta de vorbă cu un prieten.

— Prieten?

Tonul său a trecut de la rece la glacial în câteva secunde.

— îl cheamă Michael O'Neill, este fratele unui coleg de clasă şi mi-a spus că dacă...

— Psihologii din campus sunt nişte mucoşi prost plătiţi care nu au nici cea mai vagă idee despre ce trebuie să întreprindă. Câţi ani zici că are?

Nu-mi venea să cred ce auzeam.

— Ce importanţă are asta?

— Crede-mă, are. Ce naiba ştie un tip care abia a absolvit facultatea despre ce probleme ai tu?

— Are 27 de ani şi mă ajută. E singurul lucru care ar trebui să te intereseze.

— Mă interesezi tu şi ce e mai bine pentru tine şi te asigur că un psiholog de la facultate nu o să ştie ce să facă atunci când vei începe să-i spui ce ţi se întâmplă.

— Ce vrei să insinuezi?

— Insinuez că vreau să nu te mai duci la idiotul ăla şi să mă...

Nu puteam să-l mai ascult. Am închis telefonul şi am încercat să respir adânc pentru a mă calma. Cum naiba se transformase conversaţia noastră înti-o nouă ceartă?

Mi-am luat geaca de piele, mi-am pus cizmele şi am ieşit în salon, unde colega mea se uita la televizor fără prea mare interes. Apartamentul nostru era destul de confortabil, cu două camere, o baie comună şi un salon cu bucătărie în stil american. Nu mă puteam plânge, cel puţin William se străduise să-mi găsească un loc plăcut. Pe colega mea o cbema Briar şi, după câteva săptămâni de stat împreună, puteam spune, fără nicio ezitare, că era cam uşuratică. Problema nu era că s-ar fi îmbrăcat extrem de provocator, ci pur şi simplu avea acel dar de a-i face pe toţi bărbaţii să îşi dorească să se culce cu ea, iar ea accepta încântată. Avea un păr superb, mai mult roşu decât portocaliu, şi nişte ochi verzi exotici. Era înaltă şi zveltă şi, din câte îmi spusese, lucra ca fotomodel pentru multe firme cunoscute. Părinţii ei erau regizori celebri la Hollywood, iar ea ştia că avea să lucreze cu ei mai devreme sau mai târziu.

Nici nu era de mirare, cu un chip ca al ei, şi eu m-aş fi Scut actriţă, dar Briar avea o atitudine gen jnu-mi pasă de nimic" care era chiar îngrijorătoare. Cu mine vorbise destul de mult, era simpatică, dar nu eram pe aceeaşi lungime de undă.

— Ceartă de îndrăgostiţi? m-a întrebat cu indiferenţă, inspectându-şi o unghie, pe care a aplicat un nou strat de ojă roşie ca sângele.

M-am dus la frigider şi am scos o cutie de coca-cola. E adevărat că nu aveam nevoie de cofeină care să mă agite şi mai tare, dar mă mişcăm din reflex, nici măcar nu îmi era sete; nu puteam să stau locului. Ultima conversaţie mă afectase profund.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, am răspuns pe un ton destul de aspru.

Briar m-a fixat din priviri şi ra-nm simţit imediat vinovată.

Nu eram prietene sau ceva de genul ăsta, dar ea fusese drăguţă cu mine. Am oftat şi i-am povestit în linii mari care era problema cu Nick. Adevărul e că duceam lipsă de prietene, pentru că Jenna îşi vedea de viaţa ei de când începuserăm facultatea şi, în plus, stătea în partea opusă a campusului. Nu i-am povestit despre psiholog, evident, dar i-am spus despre tatuaj şi despre reacţia mea.

— Nu mai spune, un *tattoo,* e mort după tine, nu-i aşa? a comentat, aşezându-se pe un taburet dintre cele înşirate în jurul mesei din bucătărie.

M-am jucat absentă cu cutia de Coca-Cola, încercând să mă decid cât de multe detalii să-i dau.

-Relaţia noastră e diferită de orice am simţit vreodată pentru altcineva. E intensă. Un cuvânt de-al lui mă poate duce în al nouălea cer sau mă poate îngropa la cinci metri sub pământ.

Briar mă privea cu atenţie.

— Eu am simţit asta pentru o singură persoană şi s-a dovedit a fi un mincinos manipulator care m-a dus de nas.

Cuvintele sale erau sincere şi, în timp ce vorbea, şi-a scos cu un gest neglijent brăţara de argint pe care o purta mereu la mâna dreaptă.

— Te înţeleg când spui că o relaţie poate fi intensă, a continuat

Am făcut ochii mari când am văzut cele două semne de pe încheietura ei. Privirile ni s-au întâlnit şi am văzut în ochii ei multe din ceea ce vedeam la mine când mă priveam în oglindă.

Buzele ei au schiţat un zâmbet.

— Nu e mare lucru, e amuzant cum te privesc oamenii când le spui că ai încercat să te sinucizi, mi-a spus ea, punându-şi brăţara la loc. E un semn de slăbiciune, e adevărat, dar am făcut-o şi sunt aici, vorbesc cu tine şi n-am nicio remuşcare. Viaţa e uneori o porcărie, fiecare o suportă cum poate.

Nu ştiam prea bine ce să spun. O înţelegeam, o înţelegeam mai bine decât îşi putea ea imagina. Mi se părea atât de ciudat să văd cum vorbea despre asta fără nicio ezitare... Mie îmi luase zece ani ca să îmi arăt cicatricea de pe abdomen.

Semne pe piele... amintiri nepieritoare ale unor momente pe care nu voiam să le retrăiesc niciodată.

— îmi place tatuajul tău, mi-a zis şi mi-am dat seama că mi-l atingeam.

Uneori făceam asta fără să-mi dau seama.

— Câteodată mă întreb ce îmi trecea prin cap când m-am hotărât să mi-l fac.

Briar a zâmbit, şi-a ridicat tricoul şi mi-a arătat partea laterală a coastelor. Cu litere negre şi o caligrafie frumoasă avea tatuat un mesaj care m-a impresionat profund: „Keep Breathing”[1].

Am înţeles imediat sentimentul din spatele acelor cuvinte.

— Acum e momentul ăla când ne îmbrăţişăm şi jurăm să fim prietene pentru totdeauna, a spus, lăsându-şi în jos tricoul şi râzând cu nepăsare.

---

1 „Continui sa respiri”, din limba englezi (n. red.), 370

Era clar că nu eram prima persoană căreia îi spusese toate astea. Ne cunoşteam de puţin timp, iar felul în care vorbea despre trecutul său demonstra clar că nu căuta simpatia nimănui. îşi expunea fără rezerve demonii interiori şi mi-am dat seama imediat că făcea asta pentru ca nimeni să nu ajungă să o cunoască pe deplin. Ştiam că ascundea • multe secrete şi, văzând-o acum cu alţi ochi, am înţeles că aparţinea acelei lumi în care nu totul e întotdeauna roz.

— Ai chef să ieşim undeva? am întrebat-o fără ca măcar să-mi dau seama de ce spuneam.

M-a privit surprinsă.

— Asta nu e reacţia obişnuită pe care o are cineva după ce-i povestesc că am încercat să mă sinucid, Morgan, a glumit, schiţând un zâmbet şi încăpăţânându-se să-mi spună pe numele de familie.

Nu o auzisem nici măcar o dată rostindu-mi numele

mic.

— Majoritatea se uită de obicei în altă parte sau schimbă rapid subiectul, iar tu vrei să mă inviţi la un pahar?

păc
atul
tău

Am ridicat din umeri.

— Eu nu sunt precum ceilalţi oameni şi nu am spus că te **invit** la un pahar.

Briar a izbucnit în râs şi s-a dat jos de pe taburet.

— îmi eşti simpatică. Hai să ieşim pe undeva.

Am zâmbit şi am intrat în camera mea.

Am înţeles atunci că nu eram singura care avea probleme, nu eram singura fată căreia cineva îi făcuse rău. Discuţia cu Briar mă făcuse să mă simt mult mai bine decât mi-aş fi imaginat.

— Cu care dintre tipii ăştia te-ai culca?

Eram într-un pub din apropierea campusului. Briar **era** un fel de bilet de liberă trecere care ne asigura intrarea în localurile selecte. O simpla privire a fost suficientă să fim lăsate să intrăm fără ca măcar să stăm la coadă.

— Am un iubit, îţi aminteşti? am răspuns, ducându-mi la gură paiul din care sorbeam băutura.

Ospătarul ne făcuse cinste cu băuturile de când ajunseserăm.

Briar a dat din mână cu indiferenţă.

— Lasă iubiţii, vorbim ipotetic.

Am remarcat că nişte băieţi dintr-un separeu alăturat nu-şi luau ochii de la noi. Nu era de mirare, eram două fete singure într-un pub şi, pe deasupra, una dintre noi era Briar, care îi tot măsura din ochi.

— Nu mai face asta, o să-i faci să vină la noi, am rugat-o când i-a făcut cu ochiul, fără urmă de ruşine, unuia dintre cei mai drăguţi.
— Vin spre noi, a apus cu un zâmbet radios.

Avea dinţii foarte drepţi şi albi. Se vedea că provine dintr-o familie înstărită, dar, chiar şi aşa, nu avea nimic în comun cu foştii mei colegi de liceu. Briar părea diferită de orice altă fată pe care o cunoscusem.

Nu voiam ca băieţii să vină la noi pentru că nu puteam să îi ignor în timp ce Briar cocheta cu ei cu neruşinare. în plus, doi dintre ei au decis să se aşeze în separeul nostru fără ca măcar să ne ceară părerea.

— Bună, frumoaselor, ne-a salutat tipul blond, cel căruia Briar îi făcuse ochi dulci.

Celălalt avea părul închis la culoare şi mi-a amintit de Nick. Asta nu era bine şi deja nu mă mai simţeam în largul meu.

După zece minute de conversaţie banală şi superficială, Briar a început să-l sărute cu pasiune pe tipul blond. Eu, în schimb, îi tot spuneam amicului său să mă lase în pace, pentru că am o relaţie.

— Iubitul tău nu e aici şi ştiu că mă placi, prezenţa mea te tulbură, recunoaşte, a spus, apropiindu-se şi mai mult

Am strâns din buze cu putere.

— Nu am de gând să-ţi mai spun o dată, l-am amenințat, mai enervată decât era cazul. Nu vreau absolut nimic de la tine, nu ţi-aş da nici bună ziua, ai înţeles? Acum dispari.

Mâna i s-a îndreptat rapid spre genunchiul meu şi l-am plesnit, ridicându-mă în picioare.

— Eşti şi idiot pe lângă faptul că eşti surd?! am strigat la el, încercând să acopăr zgomotul muzicii.

— De ce nu faci precum prietena ta şi nu te relaxezi un pic?

M-am uitat la Briar, care s-a desprins de tipul blond şi mi-a aruncat o privire plină de înţeles.

— Nimeni n-o să afle, Morgan.

Era ridicol.

— Eu am plecat.

Am ieşit din separeu, blestemând ideea de a veni la taverna aia nenorocită. Nu m-a surprins faptul că Briar nu a venit după mine: îmi demonstrase deja că, în opinia ei, fiecare era liber să facă orice voia.

I Am ieşit să iau puţin aer. Eram mai beată decât [1] crezusem iniţial. N-ar fi trebuit să beau atât de mult fără să mă mişc din loc. Acum totul se învârtea cu mine.

M-am decis să deschid telefonul şi să chem un taxi. Când am făcut asta, am constatat că aveam mai multe apeluri pierdute de la Nick. Mă enervasem foarte tare pentru chestia cu psihologul şi decisesem să nu-i răspund, dar brusc mi-am dat seama că eram sătulă să fiu certată cu el. Trebuia să ne vedem şi să ne rezolvăm problemele faţă în faţa. Am decis să-i trimit un mesaj cu adresa localului.

Sunt aici. Vii să mă iei? Trebuie să vorbim.

Am primit imediat răspunsul. Ajung în cinci minute.

Nu i-a luat mult să ajungă, iar când i-am văzut Range Reverul parcând vizavi nu eram sigură cum să reacţionez. Nu ştiam în ce ape ne scăldam sau cum să procedez pentru că totul era foarte ciudat între noi după ultimele discuţii în contradictoriu pe care le avuseserăm. Am preferat să rămân unde eram în timp ce el cobora din maşină.

Exact în clipa în care traversa strada îndreptându-se spre mine, am auzit că mă striga cineva. Era tipul de la bar.

— N-ai de gând să intri? Glumeam mai devreme, a spus, ajungând lângă mine înaintea lui Nicholas.

M-am întors către Nick în timp ce el îmi înconjura mijlocul cu un braţ, iar cu cealaltă mână îl împingea pe individ.

— Dă-te la o parte.

Tonul său era la fel de rece ca vremea din seara aceea. Am simţit un fior.

Tipul a ridicat privirea spre Nick.

— Tu cine eşti?

— Cel care o să-ţi spargă faţa dacă nu o laşi în pace pe iubita mea.
M-am încordat când mi-am dat seama cât de nervos era.

Brunetul a făcut de nevoie un pas înapoi.

— Nu te-a pomenit deloc când îşi făcea de cap cu mine înăuntru.

Am făcut ochii mari, şocată. Ce idiot! Nick mi-a dat drumul şi a făcut un pas înainte.

— Dacă nu dispari din faţa mea în mai puţin de o secundă, o să ai o problemă, m-ai înţeles?

Situaţia începuse să scape de sub control. Am făcut un pas şi l-am luat de mână pe Nick.

— Hai să mergem, te rog, i-am cerut cu glas scăzut. Nu voiam să se bată, voiam doar să plecăm imediat

de acolo.

Idiotul de la bar a părut să înţeleagă că nu avea şanse să câştige, pentru că era clar cine ar fi muşcat din asfalt în cazul unei încăierări. în clipa aceea, uşa s-a deschis şi zgomotul înfundat al muzicii a ajuns până în stradă. Am văzut-o pe Briar ieşind de mână cu tipul blond, prietenul idiotului

— Ce se întâmplă aici? a întrebat el, venind spre noi. Lui Nick i-a luat o secundă în plus să se întoarcă

spre ei.

Toţi muşchii i s-au încordat pe loc şi mi-am dat seama că lucrurile nu aveau cum să se termine cu bine.

40

NICK

M-am uitat lung la fata care tocmai ieşise din bar.

Briar Palvin.

Nu-mi venea să cred.

Tipul cu care mergea la braţ i-a dat drumul şi a venit în grabă spre amicul lui. Eram atât de nervos încât eram în stare să mă iau la bătaie cu patru indivizi deodată dacă era nevoie, dar, când am văzut-o pe Briar, am rămas complet buimăcit Şi pe fata ei s-a citit surprinderea, dar mi-am întors privirea de la ea spre cei doi idioţi.

— Ce spuneai că ai de gând să faci, imbecilule?

Am strâns pumnul, dornic să-i închid gura dintr-o lovitură. Credea că mă speriase faptul că acum erau doi. Se înşelau amarnic. Singurul motiv pentru care nu erau întinşi pe jos plini de sânge era fata care mă ţinea strâns de braţ.

— Nicholas, te rog, a insistat Noah.

Blondul a făcut un pas înainte, invadându-mi spaţiul personal.

păc
atul
tău

— Te sfătuiesc să te dai la o parte, am spus, controlân- du-mi tonul vocii.

— Şi, dacă nu vreau, ce faci?

Celălalt idiot s-a postat lângă prietenul său. Mi-ar fi fost atât de uşor să îi bat măr, dar nu voiam să fac asta. Nu era nici momentul, nici locul potrivit şi cu atât mai puţin în faţa lui Noah.

Am aruncat o privire spre Briar şi am văzut-o apro- piindu-se chiar în clipa aceea cu un bodyguard pe care se dusese să îl caute la intrare. Individul cel corpolent ne-a privit încruntat şi s-a oprit lângă noi.

— Căraţi-vă de aici dacă nu vreţi să chem poliţia, a spus, îndreptându-şi privirea spre mine o secundă mai târziu. Toţi trei.

idioţii au bătut în retragere, iar eu am profitat de ocazie pentru a evita o situaţie din care nu aş fi obţinut decât nişte pumni învineţiţi şi o ceartă şi mai aprinsă cu Noah.

Aveam o problemă mai importantă căreia trebuia să-i fac faţă, mai ales când am văzut-o pe Briar apropiindu-se de Noah şi luând-o de braţ. M-am străduit din răsputeri să mă gândesc la ceva ce i-aş fi putut spune acelei fete cu părul roşu ca focul. Privirea sa era complet indiferentă.

— Nu faci prezentările, Morgan? a întrebat cu vocea aceea angelică pe care ştiam că o folosea ori de câte ori îi convenea.

Noah m-a privit tulburată, muşcându-şi buza. Mi-ar fi plăcut să îi trag de ea în jos ca să nu se rănească, dar cuvintele pe care le-a rostit în clipa aceea au făcut ca toate sistemele mele de alarmă să se declanşeze.

— Nick, ea este noua mea colegă de apartament, Briar. Briar, el este iubitul meu, Nicholas.

Mi-a luat câteva secunde să reacţionez şi să îi strâng mâna pe care mi-o întindea.

Nu-mi venea să cred că se întâmplase asta. Briar Palvin era ultima persoană pe care aş fi ales-o să stea cu Noah, nu numai pentru că era aşa cum era, ci şi pentru că îmi cunoscuse latura cea mai urâtă a caracterului şi, când spun cea mai urâtă, nu exagerez deloc.

— îmi pare bine. Nicholas...? a spus, aşteptând răspunsul meu.

Mi-am strâns imediat buzele.

— Leister, aproape m-am răstit la ea.

De parcă nu ştia... Nu înţelegeam de ce se prefăcea că nu mă cunoaşte, dar era prea târziu pentru explicaţii. în plus, ultimul lucru pe care mi-l doream era ca Noah să aibă încă un motiv să se îndoiască de relaţia noastră. Briar Palvin făcea parte din trecutul meu şi acolo avea să rămână.

— Noi tocmai plecam, am comentat, apucând-o pe Noah de mână şi trăgând-o spre maşină.

— Stai, mi-a cerut Noah, dându-mi drumul. Poţi să conduci, Briar? a întrebat-o îngrijorată.

îmi venea să oiau pe Noah pe sus şi s-obag în portbagaj, pentru că mereu îşi făcea griji pentru cine nu trebuia. Fata aia ştia foarte bine dacă putea sau nu să conducă şi, dacă nu era în măsură s-o facă, avea să se descurce să ajungă în siguranţă acasă. Eu ştiam foarte bine de ce era în stare.

— Da, nu-ţi face griji, du-te şi rezolvă lucrurile cu iubitul tău, a răspuns ea încet, dar am auzit-o foarte bine.

Noah i-a zâmbit, de parcă erau prietene de o viaţă, iar eu am urcat în maşină şi am pornit-o, nevrând să mai aud nimic.

în timp ce Noah îi întorcea spatele şi se apropia de portiera din dreapta şoferului, privirea mea a întâlnit-o pe cea a lui Briar. Ochii săi verzi felini dezvăluiau mai mult decât aş fi crezut şi mi-am dat seama, văzându-i zâmbetul care îi apăruse pe chip, că trebuia s-o îndepărtez pe Noah de ea cu orice preţ.

Am făcut drumul cufundaţi într-o tăcere profundă. Noah nu mă mai văzuse de mult atât de nervos şi dispus să mă bat. îi promisesem că nu avea să se mai întâmple, dar 5 ini era foarte greu să renunţ la această

latură a mea. Nu fusesem niciodată un tip culm şi când l-am văzut pe idiotul ăia lângă ca...

Am oprit motorul şi mi-nin întors privirea spre ea. Noah se foia neliniştită pe scaun.

I-am dat la o parte o şuviţă de păr de pe faţă. Ea nu s-a mişcat, dar pielea i s-a înfiorat când i-am mângâiat lobul urechii cu degetele. S-a uitat la mine şi, o secundă mai târziu, privirea i s-a îndreptat spre încheietura mea. Am văzut o expresie stranie pe faţa ei şi am oftat adânc.

— Mi-am făcut tatuajul pentru că aşa am vrut, Noah. îmi plac cuvintele astea şi cu atât mai mult venind din partea ta. Dacă adăugăm şi faptul că tu ai fost cea care mi le-ai scris pe piele...

— Pot să-l văd? a întrebat.

Am întins braţul, iar ea m-a apucat uşor de încheietură şi mi-a întors-o, lăsând-o la vedere. Apoi, cu ochii aţintiţi asupra tatuajului, a început să urmărească cu vârful degetului scrisul.

Am simţit un fior.

— îmi place, a spus în cele din urmă, privindu-mă din nou în ochi.

Am eliberat încet aerul pe care îl aveam în plămâni, în timp ce mă pierdeam în privirea ei. De ce era atât de complicat s-o iubesc? Dacă ea ar ceda, am fi perfecţi unul pentru altul. Dacă Noah nu ar avea atâtea temeri, aş iubi-o fără ezitări şi necondiţionat.

Am întins mâna şi am tras-o spre mine, dar m-a oprit punându-şi mâna pe pieptul meu. S-a uitat în jos şi mi s-a părut că inima i s-a oprit pentru o clipă.

— întotdeauna facem acelaşi lucru, Nicholas, s-a plâns ea, privindu-mă acum în ochi.

— Ce facem? am răspuns, conştient de tonul cu care rostisem acele cuvinte.

Noah şi-a întors privirea, aţintind-o asupra luminilor din faţa noastră.

— Nu poţi să reacţionezi aşa cum ai făcut la telefon şi pe urmă să vii ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, să mă săruţi de câteva ori şi să ai pretenţia să uit tot.

Văzând că tac, s-a întors din nou spre mine.

— Mă duc la psiholog pentru tine, fac terapie, îi povestesc viaţa mea unui străin pentru tine şi pe tine ce te îngrijorează? Că e tânăr şi că, în opinia ta, sunt prea dusă cu capul să mă poată ajuta... Problema ta e că eşti gelos.

— Nu sunt gelos, la naiba, vreau să fii bine, vreau cel mai bun psiholog pentru tine, Noah, nu pe unul oarecare.

— Vrei să controlezi totul, Nicholas, dar sunt lucruri pe care nu le poţi controla. Este decizia mea cui îi spun problemele mele sau în cine am încredere. Dar pe tine singurul lucru care pare să te preocupe este că psihologul e bărbat. Peste tot sunt bărbaţi, nu mă poţi izola într-o bulă! Nu ai reacţiona aşa dacă m-aş duce să mă tratez la o femeie.

— Vreau doar ce e mai bine pentru tine. Vreau să te vindeci naibii odată!

A făcut ochii mari surprinsă şi neîncrezătoare, iar o clipă mai târziu m-a privit cu tristeţe.

„Fir-arsă fie!”

— Să mă vindec? a repetat încet, dar vocea i s-a spart la ultima silabă.

Fără să-mi dea timp s-o opresc, a ieşit din maşină şi a trântit portiera.

Am coborât cât de repede am putut şi, când am ajuns-o din urmă, am văzut că suna undeva.

— Pe cine suni? am întrebat, apropiindu-mă de ea.

Privirea ei umedă de lacrimi m-a făcut să mă opresc.

— Noah..., n-am vrut să spun asta.

Am încercat să vorbesc pe un ton conciliant.

— Nu te apropia de mine, mi-a poruncit făcând un pas înapoi, cu telefonul la ureche şi mâna întinsă. Eu nu sunt bolnavă, Nicholas, nu-mi vine să cred că ai spus asta.

„La naiba, fir-ar să fie!”

Am mai făcut un pas spre ea.

— Ţj-am spus să nu te apropii!

Am înjurat printre dinţi, în timp ce o auzeam spunându-i cuiva adresa.

— Noah, ascultă-mă, am rugat-o când şi-a băgat telefonul în geantă.

S-a întors spre mine cu ochii scânteietori.

— Nu e uşor pentru mine, Nicholas! Fac tot ce pot ca să fie bine, ca relaţia noastră să fiincţioneze, iar tu nu vrei să mă înţelegi, îmi faci doar reproşuri, nu ai încredere în mine şi m-am săturat!

Cuvintele ei m-au durut de parcă mi-ar fi înfipt nişte pumnale în inimă, unul câte unul.

— Nu am vrut să spun asta, -Noah, m-am scuzat, încercând să o liniştesc. Nu eşti bolnavă, nu am crezut niciodată asta, vreau doar să îţi fie mai bine, să nu-ţi mai fie teamă, să nu mai fugi de mine, asta e tot ce vreau.

— Vrei să-mi fie mai bine, dar numai în condiţiile impuse de tine, Nicholas! a replicat, încrucişându-şi braţele goale. E o nebunie... Tu eşti cel care are nevoie de ajutor! Vezi ameninţări acolo unde nu există!

M-am apropiat de ea fără să-mi pese că se îndepărta de mine şi că ochii ei mă avertizau să rămân acolo unde eram.

Am prins-o de braţe şi m-am aplecat să o pot privi în

ochi.

— Iar faci asta, cauţi scuze ca să te îndepărtezi de mine. De ce o faci?!

Noah a clătinat din cap şi a închis ochii.

— Cred că avem nevoie de o pauză, a recunoscut, privind în pământ.

I-am apucat bărbia cu două degete şi am forţat-o să se uite la mine.

— Nu cred că vorbeşti serios.

Lacrimile pe care încă nu le vărsase îi străluceau în

ochi.

— Cred că amândoi trebuie să privim situaţia obiectiv, avem nevoie să ne distanţăm puţin unul de altul, Nick. Pentru că, în clipa asta, nu te recunosc, nu recunosc relaţia noastră. Nu văd decât gelozie peste tot şi nu c bine.

— Nu face asta, nu te îndepărta de mine.

Mi-am pus mâinile pe obrajii ei, i-am cuprins faţa şi i-am atins buzele cu buzele mele.

— Doar câteva zile, Nicholas, a spus. Dă-mi timp să asimilez tot ce s-a întâmplat: plecarea de acasă, din apartamentul tău, faptul că am început să vorbesc de trecutul

meu, să scot la lumină amintiri dureroase, faptul că simt că nu sunt suficient de bună pentru tine...

Vocea i s-a spart când a rostit ultimul cuvânt şi am strâns-o în braţe, îmbrăţişând-o cu putere.

- Tu eşti singurul lucru de care am nevoie, iubito, te rog, nu mă lipsi de prezenţa ta, nu mă lipsi de asta, am implorat-o, dându-i capul pe spate şi sărutând-o cu adevărat, cu o tandreţe infinită, dar şi cu o pasiune infinită. Trupul i s-a înfiorat şi m-am dat la o parte.

- Cred că amândoi avem propriile probleme de **rezolvat,** Nicholas, iar să ţipăm unul la altul nu rezolvă nimic. Trebuie să înveţi să ai încredere în mine, iar eu trebuie să nu mai fug de ceea ce mă faci să simt., pentru că te iubesc prea mult, Nicholas, te iubesc atât de mult încât mă doare.

Mi s-a tăiat respiraţia, nu puteam să o las să plece aşa, nu puteam pleca fără ea, văzând cum îşi înghiţea lacrimile.

- Tocmai din cauza asta despărţirea nu o să ajute la nimic. Tu şi cu mine nu suntem făcuţi pentru asta, îţi

amintești? am spus, ștergându-i o lacrimă care scăpase fără voie din ochii ei frumoşi.

- Trebuie să mă gândesc,.. Trebuie să aflu ce vreau, ce îmi lipseşte, pentru că acum tot ce fac este să mă gândesc la tine şi, deşi o parte din mine ştie că am nevoie de tine, mai există o alta care începe să dispară. Nicholas, Noah nu există fără tine şi lucrurile nu pot sta aşa, nu pot să depind de tine într-o asemenea măsură, pentru că voi ajunge să mă pierd pe mine însămi. Nu vezi că e o problemă?

Ceea ce vedeam era o fată frumoasă şi distrusă din cauza mea, din cauză că nu ştiam cum s-o fac fericită. De ce nu eram în stare să fac asta? Unde greşeam? Unde erau vremurile când Noah îmi dăruia o sută de zâmbete în fiecare zi? Unde dispăruse sclipirea aceea aparte pe care o avea în ochi când privirile ni se întâlneau?

Oare avea dreptate? O făcusem să se schimbe?

40

NOAH

Am privit fix ceaşca pe care o ţineam în mână. Aburii se ridicau încolăcindu-se şi îmi încălzeau faţa. Era tot mai frig, vara rămăsese în urmă şi, în timp ce mă uitam cum se topeau bezelele în ciocolata mea caldă, a trebuit să fac un efort să înţeleg ce insista Michael să-mi explice. Discuţiile cu el mă ajutau, sau aşa credeam, deşi fiecare cuvânt pe care îl rostea mă deruta şi mai tare în ceea ce privea relaţia mea cuNicholas. •

— întotdeauna mi-a fost frică de întuneric – îi spuneam în clipa aceea întotdeauna m-am simţit de parcă aş fi sub apă, scufundându-mă tot mai mult, fără să pot reveni pe linia de plutire. Abia după ce l-am cunoscut pe Nick am putut să respir din nou, am putut să ies la suprafaţă. Cum poate fi ăsta un lucru rău? Cum poate fi diunător pentru mine?

Michael s-a ridicat de pe scaun şi s-a apropiat de canapeaua pe care stăteam eu. M-a privit cu atenţie.

— Trebuie să înoţi singură, Noah. Nicholas nu va putea fi mereu colacul tău de salvare. Fie înveţi să înoţi, fie, cu prima ocazia când el nu va fi atent, o să te scufunzi din nou.

Trecuseră şase zile, şase zile lungi fără să vorbim. La început, Nick încercase să ia legătura cu mine şi a fost cât pe ce să uit de distanţă şi să-l rog să vină să mă vadă, să mă strângă în braţe...

— Te descurci foarte bine, Noah, îmi asculţi sfaturile, înveţi să supravieţuieşti fără el şi numai aşa, când vei învăţa să mergi singură, vei putea să o faci alături de cineva.

Am respirat adânc. Până la urmă, ajungeam să vorbim mereu despre Nick, iar eu voiam să mă ajute cu spaimele mele, cu coşmarurile...

M-am ridicat în picioare, lăsând ceaşca pe măsuţă, şi m-am apropiat de fereastră. Afară se înnoptase şi am văzut trecând câţiva studenţi care probabil avuseseră cursuri după-amiază.

— Eu vreau doar să fiu... normală, am mărturisit fără să mă întorc şi fără să-i văd reacţia la cuvintele mele.

în clipa aceea i-am simţit mâna cuprinzându-mi braţul, m-a obligat să mă întorc şi privirea sa a căutat-o pe a mea.

— Noah, eşti normală, doar că ai trăit situaţii care na sunt deloc normale, înţeleg? îţi extrapolezi temerile şi nesiguranţa asupra relaţiei cu Nicholas şi de aceea încerc să te fac să înţelegi că relaţia pe care o ai cu el nu este benefică pentru tine.

M-am desprins din strânsoarea lui şi m-am aşezat pe canapea.

păc
atul
tău

— Nu vreau să mai vorbim despre Nick.

Michael a oftat şi s-a aşezat din nou în faţa mea. Am

observat că şi-a studiat îndelung notiţele.

— Să vorbim despre cum au decurs ultimele nopţi. Ai făcut ce ţi-am spus?

Am încuviinţat, deşi nu mă ajutase prea mult. Coşmarurile continuau să îmi invadeze somnul şi eram în continuare incapabilă să sting lumina şi să dorm pe întuneric.

— Teama pe care o simţi este direct legată de ceea ce ţi s-a întâmplat cu tatăl tău. Chiar tu mi-ai spus că, înainte de a te ataca, te închideai în camera ta pe întuneric şi te simţeai protejată. într-un fel, tatăl tău a întors toată situaţia pe dos şi a schimbat-o total, de aceea te afectează atât de mult;

ceva care era pentru tine un mediu prietenos şi protejat s-a transformat în cel mai mare coşmar al tău.

Nu suportam să-mi amintesc noaptea aceea, nu **suportam** să simt din nou mâinile lui pe pielea mea, degetele **sale** trăgându-mă de gleznă şi imobilizându-mă cu toată puterea pe saltea. Am închis ochii strâns şi mi-am încleştat pumnii pe picioare.

— Persoana care ar fi trebuit să te protejeze te-a trădat, era un adult, cineva care ştia ce face; tu, în schimb, erai o copilă lipsită de apărare. Erai singură, nimeni nu te-a ajutat, Noah, şi ai făcut tot ce ai putut ca să scapi, ai fost curajoasă şi nu ai ezitat, ai luptat pentru tine când nimeni altcineva nu a putut s-o facă.

Am deschis ochii gândindu-mă la mama, la felul în care i-a suportat loviturile fără să obţină niciodată rezultate pozitive; de fapt, nu a reuşit decât să înrăutăţească lucrurile. Observând-o pe ea, am învăţat că uneori e mai bine să taci, să accepţi să ţipe cineva la tine. Tata îmi spunea mereu că ea era de vină, că eu nu eram o fetiţă rea şi de aceea nu mă lovea niciodată.

— Pe mine mă iubea, n-ar fi trebuit să-mi facă rău...

În dimineaţa celei de-a şaptea zile m-am trezit cu o senzaţie ciudată în stomac. Era ultima zi a perioadei de separare şi nu ştiam dacă eram pregătită pentru asta. Pe de o parte, fiecare fibră a trupului meu dorea să îl vadă, dar, pe de alta, despărţirea mă ajuta să reevaluez multe lucruri. Am decis să merg la el la birou pentru a afla dacă timpul petrecut departe unul de altul fusese suficient sau nu.

Când am intrat în sediul Leister Enterprises, m-a cuprins o stare de nelinişte. Am ieşit din lift şi o femeie de vârstă mijlocie mi-a explicat cum să ajung la biroul lui Nick. Nu mai fusesem niciodată acolo şi m-am simţit minusculă ca o furnică. Totul strălucea, iar pereţii erau de sticlă. În centru, după recepţie, era un hol imens cu canapele albe pe un covor de un negru intens. Nuanţe de gri, alb şi negru... De ce oare nu mă surprindea lucrul ăsta?

în clipa aceea l-am văzut.

Biroul său avea pereţii de sticlă şi nu era singur. Am simţit un nod în gât când am văzut-o pe Sophia stând pe masa lui de lucru. De unde mă aflam puteam să-i văd colţurile buzelor ridicându-se într-un zâmbet, în timp ce vorbea şi gesticula cu mâinile. Nick părea exasperat, dar abia se abţinea să râdă ascultând ceea ce îi spunea ea.

M-am apropiat de uşă şi atunci m-a văzut

Am observat prin peretele de sticlă cum se ridica de pe scaun, cum Sophia se întorcea spre mine, zâmbetul îi dispărea de pe faţă, iar Nick îmi ieşea în întâmpinare. -

— Noah, a spus el simplu după ce mi-a deschis uşa.

Nu prea ştiam ce să spun. Toată nesiguranţa mea,

toată gelozia aceea oribilă a pus din nou stăpânire pe mine. Nu puteam să mă abţin: ea era perfectă... perfectă pentru el.

— Bună, Noah! Mă bucur să te văd din nou, m-a salutat Sophia cu un zâmbet larg.

M-am străduit să-i răspund la fel.

Nick nu îşi lua ochii de la mine.

— Poţi să ne laşi puţin singuri, Soph?

„Soph."

Ea a încuviinţat şi a ieşit din birou.

M-am apropiat de biroul lui şi Nick m-a urmat, a luat o hârtie aflată deasupra celorlalte şi a pus-o într-un sertar. Apoi a apăsat pe un buton şi pereţii au început să se întunece. În mai puţin de cincisprezece secunde nu se mai vedea nimic altceva decât ceea ce se afla între cei patru pereţi.

în clipa aceea m-a strâns în braţe, căldura pe care o emana trupul său m-a învăluit cu totul şi mi-a tras capul pe spate, lipindu-şi buzele de ale mele. Nu a aprofundat sărutul. Ba mai mult, s-a separat câţiva centimetri de mine pentru a-mi putea analiza chipul, trupul şi degetele tremurânde.

— Mi-a fost dor de tine, pistruiato, a mărturisit cu ochii aţintiţi asupra mea, încărcaţi de un sentiment straniu, greu de definit

Simţeam că mă sufoc şi dintr-odată nu-mi doream decât să ies de acolo şi să-l aud din nou pe Michael spunându-mî că sunt în stare să mă descurc în orice situaţie, că eu sunt cea care trebuie să-şi înfrunte temerile, că sunt puternică şi inteligentă, că nimeni şi nimic nu mă va putea dobori. Nu îmi trebuise altceva decât să-l văd cu ea pentru ca toată încrederea în mine să se prăbuşească.

— Ce era hârtia aia pe care ai pus-o în sertar? l-am întrebat, mai mult ca să mă gândesc la altceva.

Am remarcat că a devenit brusc încordat.

— Nimic, chestii de serviciu, a răspuns, nedând importanţă subiectului. Noah..., spune-mi că porcăria asta de pauză s-a terminat, pentru ca sunt pe punctul de a o lua razna. Nu mi-ai mai răspuns la telefon, nu mi-ai mai citit mesajele...

— Aveam nevoie de timp să mă gândesc, am spus şi mi-am dat seama cât de dură şi distantă sunase vocea mea,

Nick m-a privit încruntat.

— Noah... Ce-i cu tine?

Am clătinat din cap, m-am uitat în ochii lui frumoşi în care se citea îngrijorarea şi mi-am dat seama că nu eram pregătită.

— Am nevoie de mai mult timp.

Degetele sale şi-au oprit mângâierea. Nu i-am mai simţit atingerea pe piele şi deodată m-am simţit mică lângă el. S-a îndreptat şi m-a săgetat cu privirea.

-Nu.

— Nicholas, eu...

— Nu te-am văzut de şapte zile, ţi-am dat timp să te gândeşti, nici nu ştiu la ce naiba trebuie să te gândeşti.

S-a îndepărtat de mine si s-a îndreptat spre fereastra aflată în spatele biroului său. înainte de a mai putea spune ceva, uşa s-a deschis în spatele meu şi a intrat Sophia.

O singură privire a fost suficientă ca să-şi dea seama că lucrurile nu mergeau bine.

— îmi... pare rău că vă întrerup, dar eşti aşteptat în sala de şedinţe, Nick.

Nicholas s-a îndreptat spre uşă, s-a uitat la Sophia şi apoi la mine.

— Aşteaptă-mă aici!

Când Nick a ieşit din birou, eu şi Sophia am rămas cufundate într-o tăcere incomodă.

Am privit-o apropiindu-se de biroul ei şi aşezându-se.

— Poţi să stai jos dacă vrei. îţi fac o cafea sau altceva?

Ara refuzat-o şi am rămas unde eram.

— Noah..., cred că ştiu de ce eşti supărată. Dar este o oportunitate unică, eu aş da orice pentru postul ăla, iar New York nu e atât de departe, mulţi oameni au o relaţie la distanţă şi nu ar fi decât...

— Stai puţin, ce?

Inima a început să-mi bată cu putere, atât de tare încât credeam că o să-mi sară din piept.

— Ce-ai spus? am insistat, făcând un pas înainte.

Cuvintele pe care tocmai le rostise au început să îmi

răsune la nesfârşit în cap ca o melodie macabră.

„Oportunitate”, „New York”, „relaţie la distanţă”...

Sophia a aruncat o privire spre biroul lui Nick, apoi spre mine, după care a făcut ochii mari, surprinsă. Obrajii săi au început să capete o culoare stacojie intensă.

— Eu... credeam că Nick...

— Despre ce oportunitate vorbeşti?

Sophia a clătinat din cap.

— Ar trebui să-l întrebi pe el, Noah, eu nu ar fi trebuit să spun nimic, dar am crezut... că ţi-a spus, mai ales având în vedere cât de insistenţi sunt.

— Nicholas nu mi-a spus nimic, dar, dacă tot ai început, termină. Despre ce naiba vorbeşti?

păc
atul
tău

Ştiam că nu mai aveam mult până să izbucnesc şi preferam să n-o fac în faţa ei, voiam să plec, dar mai întâi voiam să ştiu ce naiba se întâmplase.

păca
tul
tău

- Una dintre cele mai bune firme de avocatură din New York i-a oferit un post pentru o perioadă de doi ani; faptul că am câştigat cazul Rogers a atras atenţia multor persoane, persoane importante, şi, chiar dacă mi-ar plăcea să-mi atribui meritul, nu am fi reuşit dacă n-ar fi fost Nick.

Eu nici măcar nu ştiam că au câştigat, nici măcar nu ştiam că Nicholas era interesat de un post la New York şi cu atât mai puţin că era vorba despre un contract pe o perioadă de doi ani.

Trebuia să plec de acolo, să plec înainte ca Nicholas să se întoarcă.

— Spune-i lui Nicholas... spune-i că a trebuit să plec, spune-i că nu mă simţeam prea bine.

înainte de a ieşi pe uşă, Sophia m-a prins de braţ şi s-a uitat la mine cu ochii ei căprui mărginiţi de gene lungi. Tocurile o făceau să para mai înaltă decât mine şi nu mi-a plăcut acea senzaţie, nu mi-a plăcut deloc.

— Ştiu că nu vrei să plece. Dar ar trebui să-l susţii în privinţa asta, Noah.

Furia a pus stăpânire pe întreaga mea fiinţă şi, cu o smudtură, am reuşit să mă eliberez din strânsoarea ei.

— Nici să nu-ţi treacă prin cap să-mi spui ce ar trebui să fac sau să nu fac cu iubitul meu.

Nu mi-a luat mai mult de două minute să iau liftul şi să părăsesc sediul.

Doi ani? Avea de gând să plece pentru doi ani şi să mă lase aici? Şi de ce ea era la curent, iar eu nu?

„Ar trebui să-l susţii în privinţa asta, Noah.”

De ce Nick nu putea avea încredere în mine? De ce nu puteam să ne povestim tot, fără să ne fie teamă de ce va spune celălalt?

Imediat ce am ieşit din parcare am apăsat acceleraţia până la podea şi am clipit des, încercând să îmi stăpânesc lacrimile care mă împiedicau să văd drumul.

40

NICK

Mi-a luat ceva mai mult de zece minute de când am ieşit din birou până am reuşit să scap de ticălosul de jenkins, care tot insista că eram un idiot dacă refuzam postul ce mi se oferise la New York, că trebuia să-l accept, că avea să mă ajute în carieră şi aşa mai departe. Ideea era că lui i-ar fi convenit de minune, pentru că ar fi scăpat de mine şi, pe deasupra, ar fi avut calea liberă să fie promovat în firma tatălui meu: ar fi ucis doi iepuri dintr-o lovitură. Maşinaţiile lui m-au făcut să pierd timpul şi de aceea, când am ajuns în birou, nu am mai găsit-o decât pe Sophia.

— De cât timp a plecat? am întrebat-o, oprindu-mă la uşă.

— Acum cinci minute, dar, Nick..., a spus ea.

M-a făcut să mă opresc şi să mă uit din nou la ea. Ceva din tonul Sophiei m-a determinat să reacţionez aşa.

— ...i-am spus despre postul din New York şi nu cred că j-a picat prea bine.

— Ce-ai făcut?

Sophia mi-a întors privirea tulbnrată.

40

— Credeam că v-aţi certat din cauza asta. îmi pare râu, am dat-o în bară, nu era intenţia mea...

„La naiba!”

Am ieşit din birou şi m-am îndreptat direct spre parcare. Am urcat în maşină şi am pornit spre facultate.

Nu-mi venea să cred că îi spusese, subiectul respectiv era închis, nu ştiam cum sfl-i fac pe toţi să înţeleagă că nu

mă interesează, că nu am de gând să plec nicăieri. Sophia fusese extrem de enervantă când îi spusesem că nu aveam de gând să plec; nu eram nebun, eram conştient de oportunitatea pe care o refuzam, dar nu mă interesa, nu aveam de gând s-o las pi Noah acolo, în niciun caz, nici dacă mi s-ar fi oferit un post la Casa Albă. Jenkins mă bătuse la cap de când aflase, pierdusem zece minute să-i spun că nu plec nicăieri, în timp ce el îmi reproşa că eram un idiot şi jumătate. Şi, pe deasupra, acum trebuia s-o înfrunt pe Noah, într-un moment foarte dificil al relaţiei noastre. Situaţia ne scăpa de sub control.

Am sunat-o să-i spun că mă îndreptam spre apartamentul ei, am sunat-o să-i explic, dar, aşa cum părea să fie mai nou obiceiul ei, mi-a ignorat toate apelurile. Am parcat un sfert de oră mai târziu în faţa căminului şi am coborât, analizând care era cea mai bună modalitate de a-i explica situaţia şi de a evita să scot din nou la lumină aspectele pe care mi le reproşase. Ultimul lucru pe care 0 doream era ca acea pauză pe care mi-o ceruse să se prelungească la infinit.

Eram furios pe Sophia că vorbise gura fără ea.

Am bătut la uşă de trei ori şi am aşteptat să mi se deschidă, dar nu a fost Noah cea care a deschis.

„La naiba!”

— Leister, a spus Briar pe un ton mieros.

Avea pe ea doar o cămaşă de noapte minusculă. Părul său roşu era prins într-un coc în vârful capului, iar pe buze avea acel zâmbet care îmi trezea atâtea amintiri neplăcute.

— Noah e acasă? am întrebat, uitându-raă în spatele ei şi nedându-i prea multă atenţie.

— E în camera ei, s-a mulţumit să răspundă şi s-a dat la o parte, lăsându-mă să intru.

Nu fusese chiar atât de greu. Am ignorat-o şi m-am îndreptat spre camera lui Noah, dar, când am deschis uşa, camera era goală.

Când m-am întors, Briar m-a privit cu un zâmbet diabolic. Se aşezase pe blatul din bucătărie, iar cămaşa de . noapte i se ridicase pe coapse.

— Am uitat că nu e acasă. îmi pare rău, nu stau bine cu memoria.

Am ignorat-o şi m-am îndreptat direct spre uşă. Când am încercat s-o deschid, am constatat că era încuiată.

Am închis ochii, încercând să nu las furia să pună stăpânire pe bruma de raţiune care îmi mai rămăsese.

— Deschide uşa asta nenorocită.

— Ai o gură la fel de spurcată ca înainte.

A coborât de pe blat şi a deschis frigiderul.

— Ai poftă de o bere? mi-a sugerat, iar ochii săi m-au studiat din cap până în picioare. Sau maibine îţi ofer altceva. Cred că au trecut vremurile în care beai bere, sau mă înşel?

Ultimul lucru pe care îl doream în clipa aceea era să am o confruntare cu fata asta. La naiba! încercasem să ignor faptul că Noah stătea cu ea, dar ştiam că mai devreme sau mai târziu urma să ne întâlnim. Sperasem doar să nu fie în ziua aceea.

— Briar, nu am de gând să intru în jocul tău, nici acum, nici altă dată. Deschide uşa!S-a sprijinit cu spatele de blat şi a scos cheile din sutien.

— Le vrei? a şoptit pe un ton lasciv. Vino să le iei!

în mai puţin de trei paşi m-am postat în faţa ei. Ochii săi verzi sălbatici m-au privit amuzaţi, dar eu ştiam ce se ascundea în spatele acelei priviri. Briar mă ura şi pe bună dreptate.

păc
atul
tău

— Dă-mi cheile, Bri, i-am poruncit, ţinându-uu respiraţia, nu te juca cu mine. Ştii că nu poţi să faci asta.

Cuvintele mele au făcut ca zâmbetul de pe buzele sale să dispară.

— Nu credeam că o să te mai văd vreodată.

Am închis ochii, încercând să mă calmez.

— Nici eu. Şi cu atât mai puţin că o să stai cu iubita mea. Briar... să nu-i spui nimic, mă auzi?

Pe faţa ei s-a citit amărăciunea şi am tăcut pentru o

clipă.

— Te îngrijorează că ceea ce i-aş spune i-ar putea deschide ochii, Nick? a întrebat cu o figură inocentă.

Briar Palvin avea o mie de feţe diferite, dar eu le descoperisem pe toate.

Dacă Noah afla... Deodată mi s-a făcut frică.

— O iubesc, am mărturisit, încercând să o conving că eram cât se poate de sincer.

Cuvintele mele au fost întâmpinate cu o grimasă răutăcioasă.

— Tu nu ştii să iubeşti pe nimeni şi cu atât mai puţin pe fata asta. Nu o meriţi.

Dumnezeu ştia că nu o merit Nu aveam nevoie de asta, nu acum, nu voiam să stârnesc amintiri vechi, nu voiam să simt din nou vinovăţia de atunci. Lăsasem în urmă toate astea, le lăsasem chiar înainte de a mă muta înapoi la tata, cu un an înainte s-o cunosc pe Noah, dar Briar nu ar fi trebuit să fie aici, plecase, plecase şi jurase să nu se mai întoarcă. Ce naiba făcea din nou aici?

— E posibil să ai dreptate, dar o să rămân cu ea atâta vreme cât şi ea o să vrea asta.

Briar m-a privit cu neîncredere. A ridicat mâna şi mi-a atins obrazul cu degetele.

— O iubeşti, a spus, ca şi cum ar fi fost ceva imposibil. Cum am putut să cred că tu o să fii altfel?

Când a început să-mi mângâie părul, am prins-o de încheietură şi i-am îndepărtat-o.

— Nu mai sunt aceeaşi persoană pe care ai cunoscut-o acum trei ani: m-am schimbat.

Un zâmbet a apărut pe buzele sale pline.

— Cine se naşte ticălos aşa moare, Nick.

păca
tul
tău

Ara smucit-o cu putere, pierzându-mi cumpătul timp de trei secunde nesfârşite.

Cu cealaltă mână am forţat-o să dea drumul cheilor şi apoi am făcut un pas înapoi, respirând adânc şi încercând să mă calmez.

M-am uitat din nou la ea şi un acces de tristeţe şi vinovăţie mi-a calmat furia.

- Ştiu că n-o să te ajute cu nimic... Dar îmi pare rău pentru ce ţi-am făcut, îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat.

- Faptul că te simţi vinovat te face pe tine să te simţi bine, Nicholas, nu pe mine. Acum pleacă.

Nu a trebuit să mi-o spună de două ori, dar, înainte de a pleca, am scris un bileţel şi l-am lăsat sub perna lui Noah. Luasem o decizie.

NOAH

Când am părăsit sediul Leister Enterprises, m-am dus direct acasă la Charlie: Nu voiam să văd pe nimeni care m-ar fi putut convinge că nu aveam motive să fiu atât de supărată pe Nicholas, nu voiam s-o aud pe Jenna spunân- du-mi că mă înţelege, dar că Nick avea tot dreptul să se gândească să accepte un post pentru care mulţi ar fi ucis.

Voiam să fiu egoistă, trebuia să fiu egoistă când era vorba de Nick. Doi ani despărţiţi... Nu ne văzuserăm o săptămână şi aproape o luaserăm razna.

Nu mai fusesem niciodată acasă la Charlie, dar îl dusesem odată cu maşina şi de aceea ştiam adresa. Când am sunat am auzit un zgomot în spatele uşii şi apoi mi-a deschis într-o stare pe care o cunoşteam destul de bine: era beat.

— Noah? a spus el, pronunţându-mi numele corect, deşi avea ochii roşii şi duhnea a alcool.

— Bună, Te superi dacă-ţi ţin companie?

Să-mi înec temerile şi nesiguranţa în alcool era exact opusul a ceea ce ar fi trebuit să fac, dar un pahar nu făcea rău nimănui.

Charlie a zâmbit şi m-a invitat înăuntru. Ne-am petrecut ziua în camera lui şi ne-am făcut tot felul de confidenţe la o sticlă de tequila. I-am povestit care era situaţia cu Nick, iar el mi-a mărturisit că era în starea aceea pentru că iubitul său îl părăsise. Mi-a vorbit şi despre dependenţa sa de alcool, lucru care m-a fiicut să mă simt vinovată: faptul că mă îmbătasem cu el nu îl ajuta să se vindece de dependenţă, dar în apărarea mea trebuie să spun că era deja destul de beat de când mi-a deschis uşa.

— Dacă mă vede aşa fratele meu, mă ucide, a spus la un moment dat Crede că terapiile lui stupide mă pot

ajuta şi de fapt cel care ar trebui să facă terapie este el. E un idiot când îşi propune asta, ştiai? Habar n-ai cum a fost să cresc lângă el când a murit mama.

M-a durut să constat că nu era atât de vesel şi lipsit de probleme cum păruse iniţial. Nu ştiam nimic din toate astea şi am înţeles că fiecare persoană are secrete pe care nu vrea să le dezvăluie nimănui.

Când mi-am dat seama că alcoolul nu avea să rezolve nimic, i-am propus să mâncăm ceva şi să ne uităm la un film. Am râs cu lacrimi uitându-ne la *Shrek* şi am uitat pentru câteva ore de Nick.

Trecuse mult timp de când nu mai aveam Un prieten cu care să împărtăşesc astfel de momente simple. Jenna era foarte nebunatică, planurile noastre constau aproape de fiecare dată în petreceri sau cumpărături, rareori ne întâlniserăm doar ca să stăm de vorbă pe canapea.

Aproape se înnoptase când uşa apartamentului s-a deschis şi a intrat Michael cu o mină supărată. Nu mă aşteptam să îl văd acolo, dar deodată mi-am dat seama că acela era şi apartamentul lui. Charlie locuia cu fratele său pentru că abia îi ajungeau banii să îşi plătească facultatea.

Nu ştiu de ce m-am simţit stânjenită, poate pentru că eram obişnuită să îl văd la cabinetul său şi pentru că îmi cunoştea aproape toate secretele, temerile şi nesiguranţa. A străbătut salonul cu privirea, până când ochii i-au căzut asupra mea. O expresie stranie i-a apărut pe faţă, iar eu m-am aşezat mai bine pe

canapea, de parcă mă aşteptam să mă certe. Trecuseră câteva ore de când lăsaserăm deoparte băutura, Charlie făcuse chiar şi un duş rece şi părea destul de lucid, aşa că m-am rugat să nu-şi dea seama ce facuserăm până atunci.

Charlie a sesizat tensiunea care părea să se fi instalat brusc în aer.

- Care-i treaba, frăţioare? a spus în loc de salut. Ai chef să te uiţi la un film cu noi?

Michael a început să scoată cumpărăturile din punga de la supermarket şi să le pună pe blat.

— Aţi mâncat ceva?

Acesta a fost răspunsul său. Nici măcar nu mă salutase şi totul mi se părea atât de ciudat încât m-am ridicat, pregătită să plec.

— Cred că ar trebui să plec, am comentat, luându-mi geanta de pe canapea.

Michael m-a privit fix înainte de a vorbi.

— Am adus mâncare să fac cina, poţi să rămâi. Aşa o să poţi să-mi explici de ce nu ai venit azi la cabinet; te-am aşteptat până la şapte.

păca
tul
tău

La naiba! Uitasem complet. Din cauza asta se purta atât de ciudat, îl făcusem să mă aştepte degeaba.

L-am văzut cu coada ochiului pe Charlie observându-ne, după care a spus ceva despre faptul că trebuia să facă ordine în camera lui.

Foarte oportun.

M-am apropiat de suprafaţa de marmură pe care scotea cu o atitudine degajată cumpărăturile.

- îmi pare rău, am uitat complet.

Michael a tăcut câteva secunde, după care un zâmbet binevoitor i-a apărut pe buze.

- Nu-ţi face griji, o să recuperăm în următoarea şedinţă. îţi place *risotio* cu ciuperci?

Părea atât de relaxat dintr-odată, nu mai păstra nimic din felul în care arăta când intrase pe uşă, din privirea pe care mi-o aruncase cu câteva secunde în urmă. Am dat din cap, lăsând geanta pe scaun şi gândindu-mă că era mai bine să rămân, nu era frumos să îl refuz după ce îl lăsasem să mă aştepte în zadar la cabinet.

păca
tul
tău

Mi-am pus un şorţ şi l-am ajutat cu ciupercile şi sosul. Charlie nu se pricepea deloc la gătit şi nu făcea altceva decât să ne stea în drum şi să bage degetul în oala fierbinte.

Ne-am aşezat pe jos la măsuţa din sufragerie şi am luat cina, discutând vrute şi nevrute. Mi-a plăcut să-l văd pe Michael relaxat şi mi se părea ciudat să îl văd în afara mediului său de lucru. Părea mai tânăr şi era foarte pricepuţ la gătit: risotto-ul era nemaipomenit. A fost o experienţă interesantă să fac schimb de reţete cu el.

în seara aceea m-am întors acasă cu zâmbetul pe buze, fusesem relaxată şi în largul meu, de mult nu mă mai simţisem aşa. Cu Nick, totul era atât de intens, o privire de-a sa reuşea să mă facă să mă încordez, o atingere a buzelor sale mă făcea să simt un junghi în stomac.

Era una dintre acele situaţii în care vrei să scapi de o experienţă atât de intensă, să petreci cel puţin câteva ore într-o bulă unde să nu poată intra nimeni, să închizi telefonul şi pur şi simplu să uiţi de toate. Să nu simţi nimic. Să fii singur şi nimic mai mult.

în seara aceea fusesem aşa, reuşisem să trag adânc aer în piept, să fiu doar Noah, să nu aparţin nimănui, dar imediat ce am intrat în apartament şi m-am dus în camera mea am văzut bileţelul de la Nick.

L-am luat şi am început să-l citesc tulburată. -

păca
tul
tău

O să-J/ ***dau mai*** mul/ fimp. ***Dacă*** de asta ai nevoie, dacâ ***asta trebuie*** sâ fac ca sâ ***înțelegi*** câ te iubesc pe fine ji numai pe ***tine, asta o*** sâ ioc. Nu ¿/iu ce să mai ***hc ca*** sâ mâ crezi, ca sâ m/eiegi câ vreau sâ cm ***grijă*** de ***tine*** jr sâ te ***protejez*** mereu. No o sâ plec ***nicăieri, Noah, viafa*** ji ***viitorul*** m9u sunf afâiuri de ***iine, fericirea*** mea c/epinc/e ***numai*** de /ine. Nu fa moi teme: eu o sâ-/i ***luminez*** mereu infunericul, iubito.

Mi s-a strâns inima când am citit mesajul său şi m-am simţit şi mai vinovată pentru ceea ce îl determinam să fată. Nick intenţiona să renunţe la o ocazie unică pentru mine...

M-am dus în salon să iau o sticlă cu apă şi m-am **aruncat** pe canapea. Eram cu nervii la pământ, ăsta era adevărul. Mă temeam că, dacă Nick rămânea, avea să-mi reproşeze la un moment dat faptul că irosise acea oportunitate. Cuvintele Sophiei continuau să răsune în capul meu: „Ar trebui să-l susţii în privinţa asta, Noah”. Dumnezeule! De ce se băga, de ce vorbea ca şi cum îi păsa de el? De ce Nick îi spusese ei despre asta, şi mie nu?

0 uram pe Sophia, o uram cu adevărat, ştiam că nu aveam motive întemeiate, dar gelozia era cea care vorbea, gelozia pe care o simţeam când vedeam că ea era perfectă pentru el, după care, analizându-mă pe mine, îmi dădeam seama că eu eram opusul.

Nu ştiu cât timp am stat acolo pe canapea, dar probabil că am adormit. Când m-a trezit lumina care intra pe fereastră, mi-am dat seama că nu eram singură.

0 pereche de ochi mă privea în timp ce mă aşezam mai bine pe canapea. Briar stătea jos cu o ceaşcă de cafea în mână.

— Bună dimineaţa, m-a salutat cu un zâmbet straniu.

— Am adormit, m-am scuzat.

— Ai primit o scrisoare, m-a anunţat, întinzându-mi un plic alb.

Am citit-o rapid şi mi-am dat seama că uitasem complet de treaba asta. Era invitaţia la petrecerea de aniversare a şaizeci de ani de la înfiinţarea firmei Leister Enterprises.

— La naiba!

Briar mi-a luat hârtia din mână şi a citit-o.

— Asta e petrecerea despre care se vorbeşte în presă de aproape o lună?

Habar n-aveam de chestia asta, dar am dat din cap. Era minunata petrecere unde eu şi Nick trebuia să ne purtăm ca nişte fraţi care se iubesc şi se respectă. La nuiba, era cel mai nepotrivit moment să mergem la un astfel de eveniment, mai ales că eram certaţi.

— Fir-ar să fie, un moment mai prost nici că se putea! am exclamat, ridicându-mă de pe scaun şi turnându-mi o ceaşcă de cafea.

Briar m-a privit cu o sclipire stranie în ochi.

— Aici scrie că poţi să mergi însoţită, dar, dacă nu mă înşel, acum nu vorbeşti cu iubitul tău, nu-i aşa?

Mai mult sau mai puţin, lucrurile erau ceva mai complicate, dar uitasem de însoţitor. Nick îmi spusese că urma să mergem singuri, aşa că presupun că trebuia să suport petrecerea aia nenorocită în compania iubitului meu pe care eram supărată, alături de părinţii cu care abia mai vorbeam şi de nişte persoane pe care nu le văzusem în viaţa mea.

— Adevărul e că nu ştiu în ce punct suntem, dar nu, nu o să merg cu el.

Mi-am prins capul în mâini şi am închis ochii strâns. Petrecerea era la sfârşitul săptămânii şi ceva îmi spunea că nu aveam să rezolv problemele cu Nick până atunci.

— Dacă vrei, te însoţesc eu, mi-a propus Briar câteva secunde mai târziu.

Mi-am ridicat capul şi m-am uitat la ea.

păca
tul
tău

— Serios, nu mă deranjează, ba mai mult, la evenimente de genul ăsta pot să cunosc persoane influente. Doar ştii, nimic nu e mai important ca o relaţie. Ne-am face reciproc o favoare: îţi ţin companie să nu te plictiseşti şi, în schimb, mă combin cu vreun agent important.

Am analizat ceea ce spunea şi nu mi s-a părut o idee rea. Era evident că era mai bine să mă duc cu ea decât singură.

— Chiar nu te deranjează? O să fie o porcărie, iar eu va trebui să joc rolul fiicei perfecte, să salut oamenii şi să fac poze stupide.

Ea a zâmbit, arătându-şi frumoşii dinţi albi. Când zâmbea părea un înger căzut din cer. Briar mă deruta complet, încă nu eram în stare să-i descifrez comportamentul.

- Nu mă deranjează deloc, tu îmi faci mie o favoare.

Acestea fiind spuse, s-a întors pe călcâie şi a intrat în camera ei.

Nu mai erau decât două zile până când aveam să-l văd pe Nick la petrecerea familiei Leister şi habar n-aveam cum urma să ne purtăm unul cu celălalt. Mă surprindea distanţa pe care o menţinea faţă de mine şi acea parte din mine dominată de nesiguranţă se întreba dacă exista un alt motiv ascuns pentru care făcea asta.

„Doar două zile, Noah, doar două zile. Peste două zile îl vei vedea şi totul va fi din nou ca înainte.”

Mi-am repetat asta întruna şi am încercat să-mi distrag atenţia cumpărându-mi rochia şi alte lucruri pentru petrecere. Protocolul cerea ca femeile să poarte rochie lungă şi pantofi cu toc. în după-amiaza aceea o sunasem pe Jenna, iar acum ne plimbam şi pălăvrăgeam în timp ce priveam vitrinele dintr-un centru comercial.

- Mă gândeam sa vin şi eu, dar Uon mă sună în fiecare zi de o săptămână încoace, insistă că vrea să mă vadă, să mă scoată la cină, să vorbească cu mine şi să vadă ce mai iac. Ce să fac, Noah? îmi lipseşte atât de mult încât absenţa lui mă doare, dar mi-e frică... mi-e frică să nu mă rănească din nou, mă tem că totul va fi ca de obicei.

Am ascultat-o pe prietena mea şi nu ra-ara putut abţine să nu mă compar cu ea. Deşi eu şi Nick nu ne des- pârţiserăm – nici măcar nu puteam lua în considerare o astfel de posibilitate distanţa apărută între noi părea să marcheze un punct de cotitură în relaţia noastră.

- Trebuie să te duci, Jenna. Lion merită măcar să asculţi ce are de spus, sunteţi despărţiţi de mai bine de o lună, e momentul să puneţi cărţile pe masă şi, oricât de mult ai insista că ţi-e mai bine fără el, ştiam amândouă că nu este adevărat.

Jenna a început să-şi muşte o unghie compulsiv şi un zâmbet a apărut pe buzele mele.

Ei doi erau făcuţi unul pentru celălalt şi nu ştiu cum de nu îşi dădeau seama.

Am probat cel puţin douăzeci de rochii. Mama mă autorizase să plătesc tot ce cumpăram cu cârdul de credit pe care îl avea pentru urgenţe; adevărul este că mă gândisem să merg cu o rochie împrumutată, dar nu voiam să declanşez un conflict.

De aceea mă plimbam acum prin magazine de îmbrăcăminte precum Chanel, Versace, Prada... de parcă nu aş fi avut suficiente probleme financiare. Mă gândisem la un moment dat să-mi cumpăr o rochie de firmă la mâna a doua, care era la jumătate de preţ, şi să păstrez restul de bani pentru a plăti chiria, mâncarea şi alte necesităţi. Am renunţat însă la idee, pentru că eram sigură că mama avea să verifice extrasul cârdului de credit şi ar fi descoperit adevărul.

în cele din urmă am ajuns la Dior, un magazin care pe Jenna o încânta. Preţurile erau uriaşe, dar m-am lăsat convinsă de prietena mea şi m-am prefăcut că nu cumpăram pentru mine, ci pentru altcineva.

Partea proastă când intri în astfel de locuri este că ţi se poate întâmpla cel mai rău lucru: să te îndrăgosteşti de o rochie. Era în mijlocul magazinului, pe un manechin, iar privirea mi s-a îndreptat spre ea încă de când am intrat.

— Dumnezeule, Noah..., asta este, asta e rochia ta, a spus Jenna, care era lângă mine şi era la fel de uluită.

M-am uitat la ţesătura de un gri sidefat, am pipăit ai degetele textura fină a mătăsii şi am admirat cât de frumoasă era.

— Trebuie s-o probezi, m-a sfătuit Jenna şi, o secundă mai târziu, am fost abordată de o vânzătoare care mă trata de parcă aş fi fost o celebritate de la Hollywood.

Ne-au condus într-o cameră alăturată şi m-au ajutat s-o îmbrac. Partea superioară a rochiei era un fel de **corset** cu mici diamante argintii. Fusta cădea în cascadă până la pământ, scoţându-mi în evidenţă silueta şi marcându-mi fiecare curbă de parcă ar fi fost o perdea de apă alunecân- du-mi pe piele. în plus, avea şi o despicătură pe un picior care îmi ajungea aproape până la şold. Dumnezeule, era pur şi simplu perfectă.

Când am ieşit din cabina de probă, Jenna a făcut ochii mari şi s-a uitat la mine lung.

— Doamne, arăţi minunat!

M-am uitat în jos la eticheta mică de pe o latură. Era să mă înec când am văzut preţul.

— Costă cinci mii de dolari, Jenna.

Nu a părut deloc surprinsă.

— Şi la ce te aşteptai? Aici nu eşti la GAP. Trebuie să fii la înălţime, ascultă-mă pe mine, rochia ta o să fie una dintre cele mai banale. Şi arăţi minunat, Noah. Serios, cred că o să plâng.

Mi-am dat ochii peste cap şi m-am privit din nou în oglindă.

Rochia era superbă şi culoarea sa gri sidefat contrasta perfect cu bronzul şi cu nuanţa părului meu. Rochia asta era pentru o ocazie specială, pentru a fi purtată în faţa camerelor... pentru a fi purtata în faţa lui Nick.

Da, cu siguranţă voiam să văd expresia de pe faţa lui Nicholas când avea să mă vadă îmbrăcată atât de frumos. Dacă petrecerea urma să fie ziua revederii după două săptămâni aproape fără să ne vorbim... După cum bine zicea Jenna, trebuia să arăt spectaculos,

48 NICK

Mai era o zi până la petrecere, iar eu nu mai vorbisem deloc cu Noah. Eram îngrijorat, îngrijorat pentru ea, pentru □oi, simţeam o apăsare în piept care nu mă lăsa să lucrez. în dimineaţa aceea, tata trecuse pe la biroul meu, îmi înmânase invitaţiile pentru ziua următoare şi îmi amintise rugămintea pe care ne-o făcuseră mie şi lui Noah cu o lună în urmă. Nu suportam ideea de a o vedea după atâtea zile fără s-o ating sau s-o îmbrăţişez şi de a fi nevoit să mă prefac că nu era nimic între noi, totul părea o glumă de prost gust. Proasta mea dispoziţie era evidentă, oricine stătea de vorbă cu mine îşi dădea seama şi avusesem deja atâtea discuţii în contradictoriu cu ceilalţi angajaţi încât singurul motiv pentru care nu fusesem dat afară era că purtam numele Leister.

— Am închiriat trei maşini pentru mâine. Una pentru mine şi Ella, alta pentru Noah şi prietena ei şi încă una pentru tine şi Sophia.

Mi-am ridicat imediat privirea din hârtia pe care o citeam distrat.

— Ce-ai spus?

Tata mi-a aruncat o privire care mi-a dat de înţeles că nu eram singurul care se trezise cu faţa la cearşaf în dimineaţa aceea.

— Aiken m-a rugat, Nicholas, şi n-am de gând să stau la discuţii pe tema asta. El nu va putea veni mâine. Sophia îi va ţine locul şi m-a rugat să o luăm cu noi.

— Măcar ştie şi ea? am întrebat, ridicându-mă şi trântind uşa biroului. Sophia mi-a spus că nu o să vină la petrecere, că pleacă la Aspen mâine-dimineaţă.

Tata şi-a scos oclielarii şi s-a ciupit de nas.

— Asta a fost înainte ca Riston să trebuiască să plece la Washington pentru o problemă importantă, nu poate să rămână şi de aceea o să meargă Sophia în locul lui. Riston m-a rugat să-ţi spun să o iei cu tine şi, evident, am fost de acord.

Am clătinat din cap, conştient de faptul că asta avea să-mi aducă o mulţime de probleme.

— Vom merge cu aceeaşi maşină, dar nu voi fi însoţitorul ei.

Tata s-a uitat la mine cu îngăduinţă. Spuneam prostii, dacă apăream amândoi în aceeaşi maşină nu conta că invitaţiile erau individuale, lumea avea să creadă că eram împreună... inclusiv Noah.

— Din cauza ta o să am probleme cu iubita mea, i-am reproşat printre dinţi.

Tata a oftat, îndreptându-se spre uşă.

— Relaţia ta cu Noah te costă deja destul, fiule. Dacă nu e în stare să suporte faptul că mergi la o petrecere cu o prietenă, cred că ar trebui să reevaluezi multe lucruri.

I-am ignorat cuvintele şi l-am lăsat să plece. N-o puteam lăsa pe Noah să vină la petrecere şi să mă vadă cu Sophia, trebuia să îi povestesc înainte. Ultima veste pe care o primisem de la ea fusese un SMS cu un simplu „mulţumesc”. îi promisesem să nu o caut, dar, dacă nu-i explicam problema cu Sophia, încălcarea promisiunii avea să fie cea mai mică problemă a mea. M-am ridicat, am luat cheile maşinii şi m-am îndreptat direct spre apartamentul ei.

Am avut noroc că, exact când am ajuns la cămin, Noah intra pe cealaltă parte. Şi-a parcat maşina lângă a mea

şi a făcut ochii mari surprinsă când m-a văzut coborând. Am aşteptat încordat reacţia sa.

S-a apropiat de mine cu prudenţă, s-a oprit şi m-a privit tulburată.

— Mă bucur să văd că eşti încă aici şi nu la New York.

Mi-a întors spatele şi a urcat treptele de la intrare.

Fir-ar să fie, încă mai era supărată? Am înjurat printre dinţi şi am urmat-o, hotărât să închid subiectul ăsta o dată pentru totdeauna.

Am remarcat rochia pe care o purta, studiindu-i curbele în timp ce ea se chinuia să deschidă uşa. Nu mai văzusem niciodată rochia aceea: era galbenă cu floricele.

în cele din urmă a reuşit să deschidă aşa. Aş fi ajutat-o, dar eram ocupat să admir felul în care rochia îi curgea pe şolduri.

După ce a intrat, s-a întors cu buzele strânse.

— Nu te mai uita la fundul meu, Nicholas Leister.

Am izbucnit în râs şi am închis uşa după mine. Am

aruncat o privire prin apartament şi am ascultat cu atenţie orice sunet care m-ar fi putut alerta de prezenţa lui Briar, dar nu era nici urmă de ea.

— îmi place rochia ta, asta-i tot, am recunoscut, privind-o lung.

Dumnezeule, uram rochia aia, uram felul în care i se lipea de piept şi îi dansa deasupra genunchilor.

Noah m-a privit cu condescendenţă şi a lăsat punga pe care o avea în mână pe blatul din bucătărie.

M-am dus spre ea, aşteptând să mai spună ceva. Părea tulburată şi nu mă aşteptam la asta.

Era Noah, o cunoşteam perfect

Am privit-o amuzat în timp ce deschidea frigiderul şi scotea două beri.

— Vrei? m-a întrebat şi am văzut cum obrajii i s-au îmbujorat de emoţie sau poate doar pentru că o devoram cu privirea.

— Bineînţeles, am răspuns, întinzând mâna şi atin- gându-i uşor degetele când am luat sticla.

Am fost cât se poate de conştient de fiorul pe care i l-a provocat acea atingere uşoară, dar m-am prefăcut că nu observ. Mă dusesem acolo să liniştesc spiritele, să vorbim şi să-i explic care era treaba cu postul de la New York, deşi adevărul este că singurul lucru la care mă puteam gândi era să îmi bag mâinile pe sub rochia ei şi să o fac să se înfioare cu adevărat.

Am apropiat sticla de marginea blatului şi, cu o mişcare scurtă a mâinii, am deschis-o şi am dus-o la buze. Noah m-a privit fix, s-a uitat în jos la sticla ei cu bare şi pentru câteva clipe a părut uşor dezorientată.

Am schiţat un zâmbet. Am mai luat o înghiţitură şi m-am apropiat de ea.

— Ţine, pistruiata, i-aro spus, întinzându-i sticla mea şi luând-o pe a sa pentru a o deschide în acelaşi fel.

Eram conştient că prin acest gest reuşisem să reduc semnificativ distanţa dintre noi.

A ezitat, dar, în cele din urmă, a dus sticla mea la buze şi a lăsat băutura rece să-i alunece pe gât. Am privit fascinat cum gâtul i se contracta uşor la fiecare înghiţitură. Am respirat adânc, încercând să nu scurtez spaţiul care ne despărţea. Ceva îmi spunea că nu era încă momentul, cel puţin în cazul în care voiam să obţin un răspuns pozitiv, dar nu mă puteam abţine să nu o devorez din priviri.

Tulburată, s-a îndepărtat de mine şi s-a dus spre canapea; nu părea foarte sigură ce să facă şi a început să aranjeze revistele cu un aer absent. M-am sprijinit de masă şi am observat-o.

A continuat să aranjeze lucrurile cu un aer absent, iar eu ara păstrat tăcerea. A făcut asta timp de câteva minute, după care s-a întors spre mine, a lăsat revistele pe canapea şi şi-a dat părul pe spate exasperată.

— Nu te mai uita la mine!

Am zâmbit amuzat.

— Mă laşi fără opţiuni, iubito, nu pot să te ating, nu pot să mă uit la tine. Relaţia asta a devenit o adevărată tortură.

Şi-a încrucişat braţele şi s-a uitat la mine pe jumătate iritată, pe jumătate tulburată.

— De ce ai venit, Nicholas?

Am observat-o preţ de câteva secunde. Ne despărţeau doar câţiva metri, dar o simţeam la kilometri distanţă, lucru care nu mă încânta câtuşi de puţin. îmi lipsea atât de mult... Ştiam că îi promisesem să o las în pace o vreme, că mă dusesem la ea doar ca să-i spun personal despre Sophia, dar înainte doream să mă asigur că relaţia noastră era în regulă, cel puţin atât cât se putea.

— Ştiu că ţi-am spus că o să te las în pace, dar trebuia să te văd, fie şi pentru o jumătate de oră, i-am explicat.

M-a privit cu nesiguranţa întipărită pe faţă. Cred că nu o mai văzusem niciodată atât de derutată. A venit spre mine, dar a lăsat între noi o distanţă extrem de deranjantă. Am făcut un pas în faţă, iar ea s-a dat uşor înapoi până când s-a lovit cu spatele de blatul din bucătărie.

— De ce nu mi-ai spus? a răbufnit, cu amărăciune în glas.

întrebarea sa nu m-a luat prin surprindere. Ştiam că ceea ce o deranjase cel mai tare din toată povestea cu postul de la New York fusese faptul că aflase de la altcineva.

— Pentru că nu am intenţionat niciodată să plec nicăieri, cel puţin nu fără tine.

Şi-a muşcat buza preocupată şi am simţit impulsul de a o trage de ea, dar nu ştiam dacă era o idee bună s-o ating. Cel puţin deocamdată.

— Atunci ai face-o... dacă aş merge şi eu cu tine ai Pleca...

Nu era o întrebare, iar adevărul este că nici măcar nu mă gândisem la asta.

— Mi-e bine cum sunt acum, Noah, îmi place unde lucrez şi spre ce se îndreaptă cariera mea în viitor.

Nu mă încânta în mod deosebit ideea de a moşteni firma tatălui meu, pentru că asta însemna să lucrez în continuare pentru eî cine ştie câţi ani, dar era un detaliu lipsit de importanţă în comparaţie cu avantajele de a lucra pentru compania Leister.

Privirea lui Noah a căutat-o pe a mea şi am încercat să descifrez ce îi trecea prin cap.

— Nici măcar nu mă întrebi dacă vreau?

M-am încruntat.

— Vrei să mergi cu mine la New York?

-Nu.

— Şi atunci? am răspuns cu un oftat plin de frustrare, dând capul pe spate.

— Nu vTeau să plec, evident, pentru că tocmai am început facultatea aici, nu a trecut decât un an şi ceva de când am plecat din Canada, dar... Dacă este atât de important pentru tine, Nicholas, atunci... presupun că aş fi dispusă să fac asta pentru tine.

Mi-am lăsat capul în jos încet şi m-am uitat din nou

la ea.

— Ai face asta pentru mine? am întrebat-o, încercând să citesc pe faţa ei ceva care să-i contrazică spusele, dar din felul în care mă privea mi-am dat seama că era sinceră.

— Nicholas..., eu te iubesc, chiar dacă acum lucrurile nu merg prea bine între noi, mi-a mărturisit în şoaptă. Dacă mi-ai cere asta şi ar fi ceva important pentru tine, ţi-aş spune da, aş merge cu tine oriunde şi o ştii şi tu foarte bine.

Un val de iubire nemăsurată mi-a inundat pieptul, umplând acel gol pe care îl simţisem în suflet în cele două săptămâni de când eram despărţiţi. Dumnezeule, distanţa dintre noi mă duruse!

Am făcut un pas înainte, invadându-i în totalitate spaţiul personal. Am prins-o de mijloc şi am strâns-o cu putere, aproape că am ciupit-o. Doream să înţeleagă tot

ce aş fi fost dispus să fac sau să accept ca să pot fi alături de ea şi s-o fac fericită.

Noah şi-a ţinut respiraţia şi cred că i-am auzit inima bătându-itot mai rapid.

— Mulţumesc, am şoptit.

Cu cealaltă mână i-am atins gâtul şi i-am dat părul la o parte. Voiam să-i simt parfumul, să-mi amintesc de acea aromă pe care numai ea părea să o emane.

I-am atins cu vârful nasului bărbia şi gâtul, inspirând încet şi închizând apoi ochii.

Am auzit cum respiraţia i se accelera aproape în acelaşi ritm cu a mea. M-a prins de braţ şi tot corpul i s-a cutremurat când m-a simţit atât de aproape.

— Mi-e dor de tine, i-am spus la ureche, mă bucur că vrei să vii cu mine, dar nu o să accept postul ăla, nu încă. Vreau să rămân aici şi ştiu că şi tu vrei acelaşi lucru, aşa că asta o să facem, bine?

Nu am aşteptat să-mi răspundă. I-am pus o mână pe ceafa şi am sărutat-o pe scobitura gâtului. Un geamăt întretăiat i-a scăpat de pe buze. I-am atins cu

vârful limbii clavicula, ajungând până la lobul urechii, pe care l-am prins uşor cu dinţii. Noah a dat drumul aerului pe care îl reţinea şi mi-am simţit trupul reacţionând la semnalele sale, M-am îndepărtat câteva clipe şi am privit-o lung. Excitarea şi dorinţa erau atât de evidente încât a trebuit să-mi controlez impulsul de a o devora chiar în clipa aceea.

— Ai avut destul timp? am întrebat-o.
— Nu... nu ştiu.

Nu mi-a plăcut răspunsul ei. Poate că trebuia să-i amintesc cât de mult îi fusese dor de mine.

— Nu o să fac nimic din ce tu nu vrei, iubito, am şoptit, punându-mi mâinile pe mijlocul ei. 0 s-o iau încet, până când îmi spui tu să mă opresc.

Nu a spus nimic, aşa că am urcat-o pe blat cu o mişcare rapidă. I-am desfăcut picioarele cu delicateţe şi m-am aşezat între ele.

Am zâmbit încercând s-o liniştesc, pentru că aveam senzaţia că era foarte tulburată. înţelegeam că între noi se petrecuseră multe şi că nu fusesem ia înălţimea aşteptărilor ei, mai ales în ultima lună, şi de aceea profitasem de cele două săptămâni să încerc s-o înţeleg, să încerc să aflu unde greşisem.

Mi-am pus mâinile pe faţa ei şi i-am mângâiat acei pistrui care mă scoteau din minţi. I-am trasat cu

degetele conturul bărbiei, al buzelor senzuale… Pieptul lui Noah tresălta vizibil sub ţesătura rochiei. în orice alt moment aş fi dezbrăcat-o deja, aş fi dus-o în cameră, iar mâinile mele ar fi mângâiat deja toate acele părţi ale corpului ei pe care le adoram.

Acum nu aveam de gând să mai fac aceeaşi greşeală. Intenţionam să o iau încet, asigurându-mă că se simte în largul ei tot timpul.

— Vreau să te sărut.

Mi-a întors privirea în tăcere, dar mi s-a părut că nu intenţiona să refuze, că şi ea îşi dorea asta la fel de mult ca mine.

— O să te sărut.

Mi-am lipit buzele de ale ei cu intensitate, cu dorinţă şi am savurat senzaţia dată de presiunea lor, o conexiune unică ce a făcut să dispară toate trăirile negative din ultimele zile. I-am muşcat buza inferioară pentru ca apoi să i-o dezmierd cu limba şi să i-o muşc din nou cu putere. Buzele ei erau pierzania oricărui bărbat, iar eu nu făceam excepţie. I-am pus mâna pe ceafa şi m-am apropiat şi mai mult de ea, forţând-o să se lase pe spate şi să se sprijine de braţul meu întins. Gura mea s-a separat o clipă de a ei, după care şi-a reclamat din nou drepturile. De data asta mi-am introdus limba şi am căutat-o cu disperare pe a sa. Ea mi-a venit în întâmpinare, iar savoarea şi reacţia sa au reuşit să mă facă să-mi pierd şi bruma de autocontrol pe care o mai aveam.

Fără să mă pot abţine, mâinile mele i-au străbătut tot trupul, în timp ce Noah se îndrepta şi mă atrăgea spre ea nerăbdătoare cu picioarele. Braţele ei s-au înfăşurat în jurul gâtului meu şi ne-am contopit într-o îmbrăţişare pasională care nu putea duce decât la un singur lucru.

Mâinile mi-au coborât spre poalele rochiei sale, pe care i-am ridicat-o peste coapse până ce i-a rămas înfăşurată pe şolduri.

M-am îndepărtat de ea şi ra-am aplecat să-i sărut picioarele... Sărutările mele fierbinţi au urcat pe coapse, având grijă să nu-i las nicio urmă. Mâinile sale m-au împins şi m>au obligat să ridic capul. Şi-a lipit din nou buzele de ale mele şi am simţit aceeaşi disperare şi aceeaşi dorinţă nestăvilită de a mă atinge.

Am ridicat-o cu grijă, ţinând-o de picioare, şi am mers cu ea în braţe până în camera ei. Am închis uşa şi m-am îndreptat direct spre pat. Cu o mână îmi mângâia părul, în timp ce cealaltă se sprijinea pe ceafa mea. M-am aşezat deasupra ei în pat şi i-am ridicat rochia, scoţându-i-o pe cap.

- Urăsc rochia asta, am mărturisit, lăsând-o să cadă la întâmplare pe pat

— E nouă, a spus ea, trăgându-mă de ceafa spre ea şi îngropându-şi buzele în gâtul meu.

M-a muşcat şi m-a sărutat, iar eu am răspuns cu un geamăt

-E oribilă.

I-am lins bărbia şi cu dinţii i-am muşcat uşor scobitura gâtului.
Noah a râs,
— Mincinosule!

M-am uitat la trupul ei, acel trup care părea să fi foBl conceput pentni mine, acel trup pe care numai eu îl rnângâiasem, îl atinsesem şi îl sărutasem.

- Aş putea petrece ore întregi contemplându-te, Noah. Eşti frumoasă, în toate sensurile cuvântului.

Nu a Kpus nimic, mulţumindu-se aă m& privească în timp ce îmi scoteam cu o mână tricoul şl mă întindeam peste trupul ei dezgolit. Avea un sutien de dantelă, atât de subţire încât părea să nu poarte nimic.

Am sărutat-o peste ţesătura fină şi am simţit-o încor- dându-se sub atingerea mâinilor mele.

— Nick...

Mi-a pronunţat numele cu un glas întretăiat şi asta m-a încurajat să continui.

I-am sărutat cu grijă abdomenul, încet, în timp ce cu degetele îi mângâiam coastele de sus până jos, până când am ajuns la scobitura genunchiului şi i-am ridicat piciorul, forţând-o să-mi înconjoare şoldul. M-am poziţionat la nivelul său şi mi-am frecat şoldurile de ale ei.

Un val de plăcere ne-a cutremurat pe amândoi. Trecuse prea mult timp.

în clipa aceea, Noah s-a mişcat, m-a împins pe spate şi, cu o mişcare rapidă, s-a aşezat călare peste mine. Părul său blond îi cădea peste umăr şi şi-a dat după ureche şuviţele care o deranjau.

Am văzut în ochii săi că în ea se dădea o luptă şi am apăsat pe frână.

Mi-am sprijinit mâinile pe picioarele ei şi m-am uitat la ea până când s-a decis să vorbească.

— Cred... că nu e o idee bună să continuăm. Simt că, dacă facem asta, o să aruncăm pe fereastră tot ce am încercat să lămurim în ultimele două săptămâni.

Simţeam că cea care vorbea nu era ea, ci mai degrabă afurisitul de psiholog care o trata. El era cel care o îndemnase să stea departe de mine săptămânile astea şi, văzând reacţia trupului ei la mângâierile mele, găsind în ochii ei dorinţa de a continua... bănuielile mele se confirmau.

M-am aşezat pe pat cu ea deasupra mea şi mi-am apropiatfaţadeaei.

— Vrei să ne oprim? am întrebat-o, o parte din mine sperând să spună nu.

Ochii săi păreau să delibereze. Mi-a mângâiat bărbia încet şi m-a sărutat pe buze.

— Nu vreau, dar e mai bine aşa, cel puţin deocamdată.

Am tras adânc aer în piept, amândoi respirând agitat după ultimele săruturi. Am dat din cap şi am sărutat-o pe nas.

— Vrei să plec?

Am citit pe faţa ei un sentiment asemănător cu teama.

— Nu, rămâi.

Părea să fie mai mult decât o simplă solicitare. Am **zâmbit** şi am dat-o jos din pat.

— Ţi-e foame?

Comandasem sushi, iar în clipa aceea stăteam amândoi pe covorul din salon... la televizor era un film foarte prost, la care renunţaserăm să ne mai uităm la puţin timp după ce începuse.

Eu stăteam cu spatele sprijinit de canapea, iar Noah era aşezată în faţa mea, cu picioarele încrucişate şi un zâmbet ironic pe buze.

— Nu te cred, a spus, ridicând din umeri.

Mi-am arcuit sprâncenele şi m-am ridicat în picioare. I-am întins mâna.

— 0 să-ţi demonstrez. Vino!

S-a ridicat şi a aşteptat sa mişc puţin mobila ca să fac loc. Apoi m-am îndreptat spre sistemul audio şi am căutat un post cu muzică veche.

Prima melodie care s-a auzit a fost o piesă clasică a lui Frank Sinatra: „Young at heart”.

Perfect.

— Apropie-te, suspicioaso!

Noah mi-a aruncat o privire amuzată şi în acelaşi timp bănuitoare.

M-am apropiat de ea, i-am trecut un braţ peste mijloc şi mi-am înlănţuit degetele cu ale ci. Am privit-o câteva clipe, după care am început să mă mişc. Am condus-o aşa cum învăţasem, aşa cum făceam cu cel puţin zece ani în urmă.

La început ne-am mişcat încet, dar în cele din urmă Noah a prins ritmul şi am putut să o conduc cu uşurinţă.

— Nu-mi vine să cred că dansez cu tine în living şi pe muzica lui Frank Sinatra. Ce-ai fumat, Nick?

Am zâmbit şi am îndepărtat-o uşor, după care am tras-o din nou spre mine, de data asta cu spatele lipit de pieptul meu. Am legănat-o ţinând-o strâns în braţe şi mişcându-ne tot mai lent. Capul ei se sprijinea pe umărul meu, în timp ce eu o îmbrăţişam strâns. Am sărutat-o pe cap şi am răsucit-o din nou cu faţa spre mine.

Deodată m-am simţit ca la începutul relaţiei noastre, într-un fel pe care nu ştiu cum să-l explic. Noah zâmbea, părea relaxată, iar eu eram o reflectare a stării ei de spirit. Proasta mea dispoziţie dispăruse şi simţeam nevoia să-mi amintesc acest moment, când o ţineam în braţe, iar ea se mişca în ritm cu mine de parcă problemele noastre s-ar fi volatilizat după atâtea zile departe unul de altul.

Am mângâiat-o pe spate şi am îmbrăţişat-o cu putere, îi ţineam o mână la pieptul meu, lângă inimă, iar picioarele noastre se mişcau încet, fără să se atingă, lăsându-ne purtaţi de muzică,

— Te iubesc, am declarat, simţind fiecare literă, fiecare cuvânt.

Noah nu a răspuns, mulţumindu-se să-mi strângă şî mai tare mâna şi să mă sărute pe piept. Am rămas aşa... mişcându-ne la unison până s-a terminat melodia.

Am dansat o vreme, sau mai bine spus ne-am îmbrăţişat pe ritmul muzicii. Abia când am simţit-o lâsâxidu-se cu toată greutatea peste mine mi-am dat seama că mai avea puţin să adoarmă. Mi-am petrecut braţul pe sub genunchii ei şi am luat-o în braţe,

— Ce faci? m-a întrebat cu ochii mijiţi- Vreau să dansez în continuare.,. Mă pricep la asta.

Am zâmbit în timp ce deschideam uşa camerei ei şi o închideam încet cu spatele.

— Eşti grozavă, pistruiata, mai ales când nu te ţii pe picioare.

Am lăsat-o pe pat, iar ea s-a întors, a deschis ochii şi m-a privit.

Mi-am dat jos tricoul şi blugii, fără să-mi iau ochii de

la ea.

— Deci rămâi, a spus şi un zâmbet extraordinar de dulce i-a apărut pe buze.

— Rămân, am fost de acord, făcându-mi loc sub pătură.

Ne-am întins în pat şi ea s-a lipit de mine, sprijinin- du-şi capul pe pieptul meu.

—Acum dormi, iubito.

Mă simţeam de parca aş fi plutit pe nori albi cu un apus de soare pe fundal. Simţeam căldura razelor soarelui pe trupul meu şi senzaţia aceea plăcută de a mă fi odihnit atât de profund încât mintea mea se străduia cu greu să revină la realitate. Mă simţeam atât de bine, pe dinăuntru şi pe dinafară... Senzaţia de frig pe care o simţisem în ultimele zile părea săfi dispărut şi, când în sfârşit am reuşit să deschid încet ochii, am înţeles de ce: doi aştri cereşti, minunaţi şi senzuali, mi-au întors privirea. Am simţit nevoia să închid ochii, o privire de o asemenea intensitate fără niciun avertisment prealabil nu era recomandabilă pentru hormonii mei deja agitaţi. Mâna sa, care se odihnea liniştită pe spatele meu, a început să-mi traseze cercuri pe pielea caldă.

— De cât timp eşti treaz?

Un zâmbet i-a înflorit pe buzele senzuale.

— De când ai început să sforăi, cam de o oră.'

M-am uitat la el încruntată, am apucat perna şi i-am

aruncat-o în cap. Mişcarea mea a fost jalnică, pentru că încă nu mă trezisem definitiv.

M-am răsucit în pat mormăind şi i-am întors spatele. Trupul i s-a lipit imediat de al meu şi m-a tras la pieptul lui. Mâinile ni s-au împreunat şi am privit

degetele noastre înlănţuite. Nu puteam să-l văd, dar m-am mulţumit să observ cum degetele sale se jucau cu ale mele.

— Mi-e dor să te am în patul meu.

Şi mie îmi era dor, Dumnezeule, era ceea ce îmi lipsea cel mai mult. Era incredibil câte se puteau întâmpla într-un pat între două persoane care se iubesc şi nu mă refer numai la sex, ci şi la faptul că acela era locul confesiunilor, al mângâierilor din miez de noapte, locul încrederii, locul în care toate complexele erau lăsate deoparte, cel puţin când exista dragoste adevărată. Era ceva magic în a dormi cu o altă persoană şi a împărţi cu ea locul rezervat viselor. Chiar dacă nu îl atinsesem noaptea trecută, eram sigură că trupul şi mintea mea fuseseră liniştite la gândul că el era aproape.

I-am dat mâna într-o parte şi i-am văzut tatuajul. Mi-a plăcut la nebunie să văd cuvintele acelea pe pielea sa. Mi-au plăcut foarte mult, pentru că eu le scrisesem, eu eram cea care îl determina să facă toate acele nebunii, pentru că eram îndrăgostiţi unul de celălalt. îndrăgostiţi până peste cap.

Cu o seară înainte, când am dansat împreună şi i-am simţit bătăile inimii în ureche... a fost ceva atât de special încât mi-a fost teamă de momentul când avea să se termine. Nu voiam să se termine, de aceea am rezistat până când ochii şi trupul meu au pierdut bătălia. Acel Nick pe care îl văzusem cu o seară în urmă fusese cel de care mă îndrăgostisem cândva, cel pe care îl iubeam din tot sufletul. în astfel de momente înţelegeam că eram făcuţi unul pentru celălalt Doream să cred că puteam lăsa în urmă trecutul, că,

dacă ne străduiam în continuare, puteam să ne salvăm relaţia; era lucrul pe care mi-l doream cel mai mult şi eram dispusă să fac orice ar fi fost nevoie.

Dar atunci de ce nu puteam să-mi scot din cap ideea că ceea ce se întâmplase cu o seară în urmă, la fel ca momentul matinal de intimitate dintre noi, era liniştea dinaintea furtunii?

Nick m-a întors în aşa fel încât să se poată aşeza deasupra mea.

— Eşti foarte tăcută. Nu vorbeam serios când am zis că sforăi, ştii foarte bine că nu sforăi.

Am zâmbit şi am întins mâna să-i dau la o parte o şuviţă de păr din ochi.

— Mi-a plăcut mult să dansez cu tine aseară.

Mi-a adresat un zâmbet, zâmbetul acela care îmi plăcea atât de mult şi pe care rar îl lăsa să iasă la lumină.

— Ţi-am spus că sunt un dansator nemaipomenit.

Mi-am dat ochii peste cap.

— îngâmfatul ar trebui să fie al doilea nume al tău, am spus, întorcându-mi faţa când era pe punctul să mă sărute.

Am râs când m-a gâdilat într-o parte, făcându-mă să tresar.

— Nu am două nume, doar fraierii au două nume.

— Eu am două nume, deşteptule.

Şi-a ascuns faţa în gâtul meu şi mi-am dat seama că râdea de mine.

— Noah Carne Morgan, vai de capul meu! Mama ta era cu siguranţă beată, dar acum n-o să te răzbuni pe mine cu puterile tale malefice, nu-i aşa?

L-am împins cu toata puterea, dar nu s-a clintit niciun centimetru. Da, citisem afurisitul de roman al lui Stephen jftng şi nu, mama nu-mi pusese numele ăsta pentru că avea impresia că o să ajung o nebună detestată de toată lumea, ci Par şi simplu pentru că pe bunica o chema aşa.

— Idiotule! am răbufnit râzând şi relaxându-mi corpul pe saltea.

A tăcut, s-a ridicat şi s-a uitat lung la mine.

— Ador toate numele tale, pistruiate.

M-a sărutat pe obraz şi m-a eliberat clin strânsoare. Cand nu l-am mai avut deasupra mea, m-am putut da jos din pat. Trebuia să fac un duş. Am luat lucrurile de care aveam nevoie, în timp ce Nick

se îmbrăca lângă mine, pri- vindu-mă cu coada ochiului. Devenise brusc tăcut şi l-am privit curioasă. Exact în clipa în care intenţionam să ies din cameră pentru a merge la baie, m-a luat de mână şi m-a tras spre el, aşezându-se pe marginea patului. M-a luat de mijloc şi a ridicat capul să mă privească preţ de câteva secunde.

— Trebuie să-ţi spun ceva... Şi nu vreau să te superi.

M-am încruntat şi l-am privit bănuitoare.

— Nu o să merg singur la petrecerea de mâine, a continuat.

Cred că ăsta era ultimul lucru pe care mă aşteptam să-l spună.

— Ce vrei să zici?

Eram conştientă că tonul meu se schimbase. Până şi temperatura din cameră a coborât într-o clipa cu câteva grade.

— Trebuie să merg cu Sophia.

Şi iată cum brusc ne-am întors la punctul de plecare.

— Am venit ieri să-ţi spun asta personal. Nu vreau să te superi, mergem împreună doar în calitate de colegi de muncă, nimic mai mult.

— Şi de ce nu mi-ai spus până acum? am replicat supărată.

— Pentru că ne simţeam atât de bine şi îmi fusese atât de dor de tine.

M-am uitat la el. Nu voiam să meargă cu ea. Era ultimul lucru de care aveam nevoie într-un moment în care simţeam că lucrurile îmi scăpau de sub control. Dar poate că acum era momentul, aşa cum îmi spusese de o mie de ori Michael, în care să îmi urmez în sfârşit raţiunea, nu inima.

— Bine. Fă ce trebuie să faci şi, după ce termini, o să stăm de vorbă.

M-am întors să merg la baie, dar, înainte de a ieşi, Nick mi-a ţinut calea.

— Mâine, după ce se va termina totul, o să plecăm undeva departe, un weekend întreg,- o să plecăm şi o să rezolvăm problemele dintre noi, pentru că ştii la fel de bine ca mine că niciodată nu m-aş uita la altcineva.

Am râs cu amărăciune.

— Aminteşte-ţi cuvintele astea data viitoare când o să-mi faci vreun scandal din gelozie.

A părut să accepte răspunsul meu.

Mi-a luat faţa în mâini şi s-a uitat în ochii mei cu o sclipire aparte.

— Te iubesc şi pentru mine nu există nimeni altcineva în afară de tine.

Am închis ochii, l-am lăsat să mă sărute şi, după ce a plecat, am intrat în baie.

Ain încercat să dau uitării toate acele gânduri negative care reveneau să mă chinuie, toate acele gânduri pe care le analizasem în ultimele două săptămâni, toate acele lucruri pe care mă străduisem să le ignor, încercând să mă schimb pentru a mă simţi mai bine în propria piele, mai încrezătoare, mai curajoasă. Nu puteam să mă întorc de unde plecasem, nu, nu aveam de gând să fac asta. De aceea mi-am lăsat gândurile chinuitoare deoparte şi am încercat să am încredere în Nick.

De un lucru eram însă sigură: intenţionam să fiu atât de fermecătoare şi provocatoare încât deşteptul de Nick să nu-şi poată lua ochii de la mine.

în dimineaţa petrecerii m-am bucurat de compania lui Briar şi a Jennei, care pălăvrăgeau întruna, râdeau şi mi-au făcut ziua mult mai distractivă decât mă aşteptam. Jenna o chemase pe femeia care le coafa pe ea şi pe mama ei de fiecare dată când urmau să participe la evenimente precum cel din ziua aceea şi, în timp ce aşteptam să vină să îmi aranjeze părul, apartamentul meu s-a transformat într-un adevărat salon de frumuseţe,

Ne-am făcut pedichiura, manichiura, m-am depilat pe tot corpul, am făcut o baie cu săruri din petale de trandafiri pentru ca pielea să-mi miroasă minunat şi m-am uns cu un ulei de migdale pe care mi-l cumpărase mama acum o mie de ani şi despre care Nick îmi spusese odată că îl făcea să îşi dorească să mă sărute peste tot.

Am zâmbit privindu-mă în oglindă în lenjeria intimă cea mai provocatoare pe care o găsisem şi mi-am jurat că, după petrecere, aveam să-i ofer cea mai frumoasă noapte din viaţa sa, cea mai frumoasă, urma să fie ceva memorabil încât să-l determine să nu se mai uite la altă femeie tot restul vieţii.

— Asta e rochia? a întrebat Briar, scoţând-o din dulap.

Am încuviinţat în timp ce aruncam o privire spre

telefon. Mama îmi trimisese un mesaj spunându-mi că urma să vină după noi o maşină care să ne ducă la vila unde avea loc petrecerea. Eram tot mai agitată, nu ştiam cum trebuia să mă comport şi ce să fac când ajungea maşina, dar am încercat să las deoparte teama şi am oftat uşurată când coafeza Jennei şi-a făcut apariţia. Briar a insistat să îşi aranjeze singură părul, pentru că era obişnuită după ce părinţii ei o târâseră după ei la o mulţime de defilări pe covorul roşu.

M-am aşezat pe un scaun şi am lăsat-o pe femeia aceea extravagantă pe nume Becka să îmi facă o coafură drăguţă. Mi-a răsucit tot părul şi mi l-a prins într-o mulţime de codiţe împletite care se înlănţuiau spectaculos între ele. Am suportat să mă tragă de păr pentru că ştiam că rezultatul avea să fie uimitor. 0 oră şi jumătate mai târziu am zâmbit văzându-mi imaginea din oglindă.

— îmi place, am spus, întorcâridu-mă ca să mă pot vedea din toate unghiurile.

Jenna a scos rochia şi mi-a întins-o. M-am îmbrăcat cu grijă, savurând atingerea delicată a mătăsii pe pielea mea.

— O să faci senzaţie, a spus Jenna, întinzându-mi poşeta pe care urma să o port, în .care nu încăpeau decât telefonul mobil şi rujul.

Am îmbrăţişat-o rapid.

— Rezolvă problemele cu Lion, Jenn, te iubeşte, nu

uita.

Jenna a dat din cap, iar eu am ieşit s-o caut pe Briar.

Colega mea de apartament purta o rochie frumoasă de culoare bej, mulată pe trupul său voluptuos, care nu lăsa prea mult loc imaginaţiei. Părul îi cădea în bucle pe care le prinsese într-o parte. Arăta minunat.

Ne-am luat rămas-bun rapid de la Jenna şi ne-am urcat în maşina închiriată care ne aştepta afară. M-a surprins faptul că şoferul nu era un străin, ci Steve, îmbrăcat la patru ace.

Când ne-a văzut coborând scara, a zâmbit şi mi-a întins o cutiuţă dreptunghiulară.

— Din partea lui Nick, a spus serios.

Am privit încruntată cutiuţa şi biletul pe care mi le dăduse Steve.

Briar m-a observat curioasă când le-am lăsat pe amândouă pe scaunul de lângă mine, nedeschizând nici plicul, nici cutia.

— Nu vrei să ştii ce ţi-a cumpărat?

Am clătinat din cap, uitându-mă cu atenţie la drum. Trebuia să am mintea limpede. După terminarea petrecerii urma să stăm de vorbă şi atunci îmi puteam permite să-mi deschid inima în faţa lui.

Proprietatea era în afara oraşului, iar drumul până acolo nu a făcut decât să-mi sporească

tulburarea. Am constatat cu uimire că toţi copacii de pe marginea drumului care ducea la locul de organizare a petrecerii erau decoraţi cu luminiţe albe. Un şir de limuzine aştepta ca ocupanţii lor să coboare la poarta acelei vile albe. Când maşina s-a oprit, un bărbat îmbrăcat la costum ne-a deschis portiera şi a trebuit să-mi stăpânesc toate temerile. Am fost ajutată să cobor şi cel puţin treizeci de perechi de ochi s-au aţintit asupra mea.

— Bună seara, domnişoarelor, ne-a salutat bărbatul în costum.

Am observat că îşi atingea dispozitivul din ureche şi şoptea ceva ce nu am reuşit să aud.

Mama îmi spusese să nu mă opresc să fac poze până când nu mă reuneam cu ea şi cu William. Când bărbatul mi-a făcut semn să-l urmez, m-am întors spre Briar.

— Eu n-am de gând să ratez asta, a declarat, observând şedinţa foto cu un interes aproape calculat.

— Sigur nu te deranjează să rămâi singură?

Briar şi-a dat ochii peste cap şi mi-a întors spatele. S-a îndreptat cu mersul său elegant spre mulţimea de oameni şi mi-am dat seama că hU aveam de ce să-mi fac griji pentru ea.

Tipul în costum mi-a făcut semn să-l urmez şi m-a condus spre locul unde o grămadă de reporteri îi intervievau pe mulţi dintre cei prezenţi. M-am simţit copleşită de lumea din jur, până când privirea mi s-a încrucişat cu cea a mamei. Nu ne mai văzuserăm din seara în care plecasem de acasă, cu o lună în urmă şi, deşi trecuse suficient timp să lăsăm •deoparte problemele, când am văzut-o mi-am dat seama că mai erau multe de discutat între noi.

— Arăţi minunat, Noah! a exclamat când m-a văzut şi s-a aplecat să mă îmbrăţişeze rapid.

Mama părea o vedetă de cinema: avea părul ondulat şi prins cu o frumoasă agrafă din argint cu briliante. Rochia era de culoare vişinie şi o făcea să pară mult mai tânără decât era în realitate. întotdeauna mă uimise cât de bine arăta pentru vârstă ei, pentru că mama nu prea era adepta dietelor stricte sau a altor chestii de genul ăsta.

— Mulţumesc. Şi tu, am răspuns, abătându-mi privirea şi văzându-l pe William într-un colţ, unde vorbea cu nişte reporteri de la revista *LosAngeîes Times.*

De unde mă aflam, un pic mai în spate, dar cu faţa spre mulţime, am remarcat că în continuare soseau maşini, din care coborau oaspeţi îmbrăcaţi elegant. Lângă mine, mama vorbea pe un ton ridicat cu oamenii care treceau. Era o adevărată nebunie, iar eu începeam să mă simt copleşită, îmi erau prezentate mai multe persoane decât mi-aş fi putut aminti şi îl aşteptam pe William să termine de vorbit cu toţi reporterii ca să ne facem afurisitele de fotografii de familie.

O agitaţie printre fotografi m-a făcut să-mi aţintesc privirea asupra maşinii care tocmai se oprise lângă covor. Portiera s-a deschis, iar inima mi s-a oprit în loc câteva secunde. Era el şi, Dumnezeule, aveam toate motivele să o iau razna: Nicholas a coborât din limuzină, cu un aer serios şi profesionist, făcând abstracţie de strigătele fotografilor. Şi-a închis nasturele sacoului şi i-a întins mâna fetei care era cu el în maşină. Sophia Aiken a coborât, gătită cu o rochie neagră spectaculoasă, mulată şi extrem de senzuală. I-am privit de la distanţă, simţind brusc senzaţia de a vomita.

Mi-am întors privirea în direcţia opusă. Chiar în clipa aceea William s-a îndepărtat de jurnalişti şi a venit să mă salute. N-am putut să nu remarc că Will strălucea de fericire, presupun că era seara sa de glorie. Mă gândisem atât de mult la mine încât uitasem cât de important era totul pentru el.

— îţi mulţumesc că faci asta, Noah, arăţi minunat, a spus zâmbind.

Am dat din cap, ignorând furia care începea să pună tot mai mult stăpânire pe mine. încă o privire mi-a fost suficientă să constat că Nick îi spunea ceva Sophiei înainte de a se separa de ea şi de a se îndrepta spre noi.

Când privirile noastre s-au întâlnit, am simţit sute de fluturi dându-mi roată fără încetare în stomac. Nick a făcut ochii mari când mi-a văzut rochia. La naiba! Nick îmbrăcat în smoching.

înainte de a face vreun gest necugetat, i-am întors spatele şi mi-am aţintit privirea asupra grădinii impresionante, luminilor şi ziariştilor. Oare tipa asta era cunoscuta prezentatoare de televiziune? Iar celălalt nu era actorul care urma să joace în noul film al lui Spielberg?

I-am simţit căldura câteva minute mai târziu, în aşa măsură încât tot trupul mi s-a înfiorat la simpla atingere a sacoului său pe spatele meu. Will şi mama erau chiar în faţa mea şi privirile lor s-au îndreptat spre nou-venit,

- Bună, fiule, l-a salutat Will absent, în timp ce o femeie se apropia să-i spună ceva.

Mama i-a zâmbit rece şi s-a întors către femeie, care le explica modul de desfăşurare a şedinţei foto.

Am rămas cu ochii aţintiţi asupra grădinii. Fără să spună absolut nimic, m-a mângâiat cu un deget de pe umăr până la încheietura mâinii într-un mod foarte subtil, dar extrem de provocator.

M-am întors spre el cu intenţia de a-l avertiza din priviri că cel mai bun lucru pe care îl putea face în seara aceea era să mă lase în pace, să nu mă atingă, să nu mă privească, să nu mă sărute şi nimic altceva de genul ăsta. Toate mustrările mi-au rămas însă în gât când m-am întors şi l-am văzut de aproape, în faţa mea, mai atrăgător ca niciodată.

Gura lui nu a spus nimic, dar ochii spuneau totul. Am simţit că m-a dezbrăcat din priviri în mai puţin de cinci secunde, de parcă văzându-i ochii scrutându-mi trupul aş fi putut simţi atingerea degetelor sale, umede şi delicate, pe fiecare bucăţică a pielii mele goale.

„Dumnezeule, opreşte-te, opreşte-te, nu te gândi la asta acum.”

Fără să spună niciun cuvânt, s-a aplecat şi m-a sărutat pe obraz.

Am închis ochii pentru o clipă şi am inspirat mirosul familiar al parfumului său, care se amesteca foarte subtil cu cel al fumului de tutun. Oare fumase pentru că era la fel de tulburat ca mine?

— Arăţi minunat, mi-a şoptit la ureche, după care s-a îndepărtat, purtându-se de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

M-a ocolit pentru a se apropia de reporteri. Am rămas acolo nemişcată, ameţită, urmărindu-l cu privirea. A început să răspundă la multe dintre întrebările care i se adresau, iar eu am rămas cu ochii ţintă la el de la distanţă. Felul său de a se mişca, de a purta o conversaţie cu toţi cei care doreau să afle mai multe amănunte despre fiul familiei Leister, siguranţa pe care o emana cu fiecare gest.

S-a îndepărtat pentru câteva clipe de jurnalişti pentru a se uita la ceva pe telefonul mobil. Imediat telefonul meu a început să-mi vibreze în geantă.

Nick îşi pusese telefonul deoparte şi răspundea din nou la întrebări, tatăl său se apropiase de el, iar acum mai multe camere de luat vederi erau îndreptate asupra lor,

Am coborât privirea spre ecranul telefonului.
0 să-ţi scot rochia aia atât de încet încât noaptea asta va fi cea mai lungă şi cea mai plăcută din viaţa ta.

O senzaţie de căldură extrem de inoportună m-a cuprins de la picioare până mi s-a răspândit în obraji. M-am uitai în ambele părţi, sperând că nimeni nu şi-a dat seama cât de mult mă afectaseră cuvintele sale şi simpla sa prezenţă.

în cele din urmă, ni s-a permis să intrăm în salon, în timp ce ospătarii serveau cupe de şampanie şi aperitive pe frumoase tăvi de cristal. Privind mai atent, am remarcat că abundau obiectele de cristal şi lumânările... Da, sute de lumânări şi lumini albe palide care îi invitau pe oaspeţi să se integreze, să converseze şi să petreacă o seară de neuitat.

Profitând de faptul că invitaţii se amestecaseră, Nick a venit discret spre mine.

— Ţi-a plăcut cadoul meu? m-a întrebat mergând alături de mine până când i-a lăsat pe jurnalişti în urmă.

Trebuia să mă îndepărtez de el. Promiseserăm să ne rezolvăm problemele după ce se terinina totul şi simţeam nevoia ca seara aceea să se încheie cât mai repede posibil.

-Nu vreau cadouri, Nicholas, vreau să se termine seara asta şi să uit că ai venit cu o altă femeie.

A oftat şi a schiţat gestul de a ridica mâna, cu intenţia clară de a mă mângâia, dar şi-a dat seama că nu putea s-o facă. Mâna i s-a strâns într-un pumn în aer, după care a lăsat-o să-i cadă pe lângă corp. Mi-am întors privirea, frustrată de întreaga situaţie.

— Pot să dau naibii toată chestia asta, Noah, pot s-o fac. Ba mai mult, în clipa asta aş vrea să-mi îngrop degetele 5n părul tău şi să te sărut până mi se taie respiraţia. Nu-mi trebuie decât un cuvânt de-al tău ca să fac asta.

Mi-am muşcat buzele, ştiind că era capabil să facă ce a spus. Dacă eu i-o ceream, dacă îi spuneam

cât de greu avea să-mi fie toată seara, ar fi fost încântat s-o facă.

Dar Will ne rugase ceva şi nu doream ca părinţii noştri să se întoarcă şi mai mult împotriva noastră.

— Sunt bine, l-am asigurat, dorindu-mi în clipa aceea să fac un pas înainte şi să mă las strânsă în braţe cu putere.

îmi lipsea, îmi lipseau momentele noastre împreună, mângâierile şi sărutările, îmi lipseau momentele între Nick şi Noali, două săptămâni fuseseră o perioadă lungă, iar noaptea trecută nu fusese suficientă pentru a recupera timpul pierdut şi pentru a rezolva problemele o dată pentru totdeauna.

Mi-am dat seama că mama ne privea de la câţiva metri distanţă. Eram în centrul atenţi«, la naiba, Nick atrăgea toate privirile.

— Trebuie să pleci, lumea se uită la noi şi ultimul lucru pe care îl vreau este ca toate astea să fie până la urmă în zadar.

Nicholas a privit în ambele părţi discret şi şi-a aţintit din nou privirea intensă asupra mea.

— Sunt doar câteva ore, după care îţi promit ca mă voi dedica ţie trup şi suflet, până când totul va fi ca înainte.

„ Cuvintele sale au rămas suspendate între noi preţ de câteva secunde infinite.

„Până când totul va fi ca înainte.”

50 NICK

M-am îndepărtat de ea fără tragere de inimă. Dacă ar fi fost după mine, i-aş fi cerut să ne urcăm în maşină şi am fi plecat Nu doream să fiu acolo, puţin îmi păsa de rugămintea tatei, în clipa aceea lucrul cel mai important era s-o recuperez pe Noah şi nu aveam cum să reuşesc stând cu Sophia.

Din clipa în care am văzut-o, am ştiut că noaptea aceea urma să fie o tortură. Lumea se întorcea s-o privească, eram pe deplin conştient de faptul că atrăgea atenţia tuturor celor prezenţi, pentru că era incredibil de frumoasă, atât de frumoasă încât mă durea să mă uit la ea. Strălucea din cap până-n picioare, pielea, părul ei frumos, ochii, expresia feţei şi trupul său înveşmântat cu acea rochie care se lipea de ea ca o a doua piele. Talia ei părea atât de subţire încât nu înţelegeam cum putea să respire în strânsoarea acelui corset, dar, fir-ar să fie, merita efortul doar ca să o pot contempla.

Mă mâncau degetele de dorinţa de a o atinge, de a o săruta, de a o sorbi, de a o savura şi de a o iubi ore întregi. îmi lipsea atât de mult încât mi ştiu de ce naiba inai pierdeam timpul cu toată farsa asta,

Am traversat salonul, oprindu-ină doar câteva secunde să iau un pahar de pe tava unui ospătar şi să îl duc rapid la buze.

Ştiam că fusese o prostie să vin cu Sophia şi era ultimul lucru pe care îl mai făceam pentru tata: gata cu favorurile, gata cu toate maşinaţiile îndreptate împotriva relnţiei mele.

înainte de a ajunge în salonul principal, unde urma să se servească cina, să fie rostite discursurile, iar evenimentul să se încheie cu o reprezentaţie a uneia dintre cele mai bune orchestre din ţară, ochii mei au întâlnit surprinşi alţi ochi verzi strălucitori. M-am oprit câteva clipe, după care m-am apropiat cu prudenţă de locul în care se afla, într-un colţ al sălii, lângă una dintre măsuţele înalte plasate de jur împrejur.

— Ce faci aici? am întrebat-o pe Briar, aproape înjurând printre dinţi.

A zâmbit amuzată, dar ochii săi nu-i puteau ascunde ostilitatea otrăvitoare.

— M-a adus Morgan. Chiar ai venit cu altă femeie sub nasul ei? a spus, privind peste umărul meu.

M-am întors încet şi am văzut-o pe Sophia discutând cu membrii consiliului de administraţie al companiei. Unii dintre ei erau prieteni apropiaţi ai tatălui ei, deci îi cunoştea suficient de bine încât să se simtă în largul său în compania lor. Sophia îmi spusese foarte clar că nu voia să-mi creeze probleme

cu Noah. Ba chiar a insistat să vină singură, dar nu puteam să-i fac asta, după ce senatorul îl rugase pe tata s-o însoţesc.

în orice caz, amândoi ştiam ca între noi nu exista decât o frumoasă prietenie şi o relaţie profesională. Ea o dăduse-n bară povestindu-i lui Noah despre postul de la New York, iar scuzele sale fuseseră atât de sincere încât nu exista nicio îndoială că ultimul lucru pe care l-ar fi dorit de la mine ar fi fost altceva decât orele petrecute împreună la muncă.

— Suntem colegi de serviciu. Şi, de fapt, care e treaba ta, Briar? De ce ai venit? Ştim amândoi că ăsta e ultimul loc în care ai vrea să fii.

Trăsăturile feţei i s-au încordat în mod involuntar şi a străbătut cu privirea sala.

— E clar că lumea asta nu s-a schimbat, dai-diferenţa este că eu nu mai sunt atât de naivă. Acum câteva zile mi-ai spus că te-ai schimbat. Ei bine, şi eu la fel. Zilele în care mă lăsam dusă de nas au trecut, aşa că să nu crezi nici măcar o secundă că mi-e frică să fiu aici.

Am tăcut şi am observat-o în linişte. Nu puteam să intru din nou în chestia asta, dacă acceptase să asiste la eveniment, am presupus că spunea adevărul. M-am uitat în jurul meu la oamenii importanţi care mergeau de colo-colo, vorbeau, beau şi se lăudau cu o mulţime de realizări, fiecare concurând să iasă în evidenţă din mulţime. în cele din urmă mi-am îndreptat din nou atenţia spre Briar, remarcând ura ascunsă sub acea mască de femeie dură pe care părea să o afişeze permanent.

înainte de a avea ocazia sâ-i răspund, ceva sau, mai degrabă, cineva mi-a atras atenţia. Privirea mi s-a îndreptat spre uşa de la intrare şi am simţit cum tot universul meu s-a clătinat periculos.

Anabel Grason tocmai sosise.

Mama era aici.

Ce naiba căuta aici?

Am strâns pumnul cu putere şi m-am îndepărtat de Briar, îndreptându-mă spre celălalt capăt al sălii. Nu-mi venea să cred că femeia asta avusese tupeul să se prezinte aici în seara asta. De ce? De ce naiba

venise? Am simţit o presiune în piept care aproape că m-a făcut să vomit.

M-am întors pe călcâie, văzând roşu în faţa ochilor şi, înainte de a putea face vreun gest nesăbuit, silueta tatei s-a materializat brusc lângă mine, oprindu-mă în loc. Privind în ambele părţi, m-a luat de braţ şi m-a împins spre una dintre ferestre. Soarele apusese deja, iar lumina care pătrundea era cea a felinarelor din grădină şi a lunii care se întrezărea la intervale regulate, printre norii tot mai ameninţători.

— Nicholas, calmează-te!

L-am privit, studiindu-i chipul serios, ochii care mă priveau fix încercând să-mi capteze atenţia, dar eu nu o vedeam decât pe acea femeie pe care o uram mai presus de orice.

— Ce naiba caută aici? aproape că am strigat, motiv pentru care tata s-a grăbit să mă tragă şi mai departe de restul invitaţilor.

— Nu ştiu, dar o să rezolv eu. Ascultă-mă, Nicholas, trebuie să te calmezi, ai înţeles? Nu poţi să te dai în spectacol.

L-am privit pe tata în ochi şi, pentru o secundă, am simţit că mă pierd în albastrul ochilor săi, acea nuanţă mai închisă decât cea a ochilor mei, care erau de un albastru deschis ca ai mamei.

Tata m-a implorat din priviri şi, pentru câteva clipe, şi-a pus mâna pe obrazul meu.

— O să vorbesc eu cu ea, tu nu ai de ce s-o faci.

Am încuviinţat din cap, lasându-l pe tata să preia de data asta controlul asupra situaţiei. Nu voiam s-o văd, nu voiam să vorbesc cu ea, pur şi simplu voiam s-o ştiu cât mai departe de locul acela. Ştiam însă cu toţii că venise să spună ceva – deja încercase să ia

legătura cu mine dar, orice ar fi vrut să ne comunice, cu siguranţă nu era nimic bun.

Tata a încercat să-mi transmită un calm pe care nici el nu-l simţea şi apoi mi-a întors spatele, pierzându-se din nou printre invitaţi.

Am căutat-o pe Noah cu privirea şi am văzut-o purtând o conversaţie amicală cu un grup de oameni. Nu ştia că pericolul era aproape, dar, înainte de a putea face ceva, ca de exemplu s-o iau de mână, s-o strâng în braţe şi să ne urcăm într-o maşină ca să fugim de acolo, o altă fată mi-a apărut în faţa ochilor.

— Ar trebui să auzi cum vorbesc membrii consiliului de administraţie despre tine, Nick. E clar că veştile zboară, toţi se întreabă când o să preiei ştafeta de la tatăl tău.

Sophia mi-a adresat un zâmbet fermecător, dar eu abia am fost în stare să-i răspund dând din cap.

— E totul în regulă?

în regulă? Eram în infern.

Am străbătut din nou sala cu privirea căutând-o pe Briar. Nu am văzut-o nicăieri şi neliniştea a pus stăpânire pe fiecare fibră a fiinţei mele. Prea multe probleme într-un singur loc.

înainte de a-i putea răspunde colegei mele, lumea a început să se îndrepte spre salonul unde urma să se servească cina. Am încercat să mă calmez şi mi-am pus mâna pe mijlocul Sophiei, conducând-o spre locurile noastre de la masă.

Când am intrat în salon, ra-am bucurat că era slab luminat, pentru că mă simţeam atât de nelalocul meu încât ultimul lucru pe care mi-l doream era să am nişte reflectoare deasupra capului. Masa familiei mele era în centru, unde urmau să se ţină discursurile şi să se desfăşoare şi mica licitaţie în favoarea ONG-ului pe care compania Si susţinea de la începuturile sale. Când am ajuns acolo, am văzut că Noah îşi ocupase deja tocul lângă mama ei. Era singură, pentru că Briar dispăruse. Când m-a văzut intrând cu Sophia, a privit abătută în altă parte.

„La naiba!”

În timp ce Sophia o saluta politicoasă pe Noah şi pe ceilalţi comeseni, înainte de a mă putea aşeza, am

auzit vocea singurei persoane pe care mă bucuram să o văd în seara aceea şi m-am întors.

— Unde e nepotul meu? Iată mândria oricărui bunic

aiurit!

Am schiţat fără să vreau un zâmbet când l-am văzut pe bunicul meu Andrew apropiindu-se încet de masă. Ceilalţi invitaţi erau atât de ocupaţi să vorbească şi să-şi caute locurile ia masă încât nu au remarcat sosirea singurului om căruia nu îi purtam niciun fel de ranchiună.

Andrew Leister avea optzeci şi trei de ani şi era persoana care construise acest imperiu. Părul său rar şi cărunt fusese cândva la fel de negru ca al meu şi al tatei. Bunicul semăna în multe privinţe cu tata, dar îi lipsea răceala lui. Bunicul fusese cea mai apropiată figură paternă pe care o cunoscusem vreodată.

Toate amintirile neplăcute pe care mama mă făcuse să le retrăiesc în doar câteva minute au dispărut, fiind înlocuite de amintirea zilelor în care singura mea preocupare era să călăresc la ferma bunicului, să pescuiesc în lac şi să găsesc broasca cea

mai scârboasă pe care să o bag în dulapul tatei ca să-l enervez.

Bunicul.

I-am întins mâna, iar el, cu bruscheţea care îl caracteriza, m-a tras spre el, strângându-mă în braţe.

— când aveai de gând să vii să mă vezi, copil afurisit?

Am râs, după care m-am desprins din îmbrăţişarea sa

şi l-am privit bucuros.

— Montana e departe, bătrâne.

A mormăit supărat şi m-a privit de sus până jos.

— înainte nu te lăsai dus de acolo; acum nu te mai interesează decât să mergi la plajă şi să faci surfing! a pufnit, ocolindu-mă pentru a ajunge la un scaun liber. Cică să ai nepoţi, ca mai târziu nepotul să devină tipicul băiat american cu capul în nori.

Am izbucnit în râs, bucurându-mă că nimeni în afară de Noah, care nu îşi lua ochii de la noi, nu auzise ultimul său comentariu. Bunicul emigrase din Anglia când avea douăzeci de ani ca să înceapă o afacere în această ţară. Oricât de mult timp ar fi trecut de atunci, nu uita niciodată să-mi amintească de unde proveneam şi să mă avertizeze să nu-mi treacă prin cap să susţin că nu sunt englez.

Tata a venit în clipa aceea şi i-a aruncat bunicului o privire contrariată, dar în acelaşi timp afectuoasă.

— Tată, a spus, întinzându-i mâna.

Bunicul nu l-a tras spre el să-l îmbrăţişeze cum făcuse cu mine, ci s-a mulţumit să-l privească şi să-şi mijească ochii curios.

— Unde e noua ta soţie pe care încă nu mi-ai prezentat-o?

Tata şi-a dat ochii peste cap chiar în clipa în care Raffaella şi-a făcut apariţia. Ultimul an fusese atât de intens încît nu avuseserăm timp să-l vizităm pe bunicul, iar acum, că era aici, mi-am dat seama cât de mult îmi lipsise.

Noah s-a ridicat şi mi-a căutat privirea. Părea stânjenită când tata a chemat-o să i-o prezinte tatălui sau drept fiica sa vitregă. Prezentările astea ar fi trebuit să decurgă cu totul altfel: în primul rând, ar fi trebuit să le fac eu şi ar fi trebuit să i-o prezint ca fiind iubirea vieţii mele.

Bunicul i-a zâmbit absent, după care a remarcat-o pe Sophia.

- Nn mi-o prezinţi pe iubita ta, Nicholas?

Zâmbetul Sophiei, care fusese politicos în timp ce

asista la prezentările anterioare, a dispărut imediat, iar privirea i s-a îndreptat spre Noah. M-am uitat la ea şi m-am grăbit să lămuresc lucrurile.

- Sophia nu e iubita mea, bunicule, e colega mea stagiară. Fiica senatorului Aiken.

Bunicul a dat din cap.

- Ah, da, da, mai bine că nu eşti iubita lui. Nu vreau ca nepotul meu să se implice în politică şi cu atât mai puţin în cea a tatălui tău.

Sophia a rămas uşor descumpănită până când am izbucnit în râs. Noah a părut să-l vadă pe bunicul cu ochi mai buni. Apoi ne-am ocupat cu toţii locurile.

Prietenul tatei, Robert Layton, membru al consiliului de administraţie, a fost cel care a făcut prezentarea cu ocazia aniversării companiei. Toată lumea a ridicat cupa de şampanie pentru a închina în cinstea celor şaizeci de ani de activitate intensă. Imediat după aceea s-a servit cina. Am scrutat sala cu privirea, încercând să o localizez pe mama la vreo masă, dar era atât de multă lume încât mi-a fost imposibil.

Cea care se purta ciudat era îusă Raffaella. Abia s-a atins de mâncare şi părea încordată în timp ce îşi ducea cupa de şampanie la buze. Noah, în schimb, « purtat o discuţie amicală cu bunicul, căruia părea să-i

fi făcut o impresie bună, şi apoi cu Briar, care apăruse cu câteva minute în urmă cu ochii sticloşi şi obrajii uşor îmbujoraţi: începeau să se vadă efectele alcoolului pe care probabil îl consumase, lucru care nu a făcut decât să-ini sporească neliniştea şi tulburarea.

Tocmai când terminam desertul, silueta zveltă şi elegantă a mamei a decis să-şi facă apariţia. Toţi muşchii mi s-au încordat în timp ce o priveam apropiindu-se şi oprindu-se chiar lângă Noah.

S-a făcut linişte printre membrii familiei mele, iar Noah a devenit aproape livid când a auzit vocea mamei în spatele ei.

— Bună seara familiei Leister! Felicitări pentru aniversare!

NOAH

Inima mi s-a oprit când am auzit acea voce. Am râmas atât de nemişcată încât pentru o clipă am crezut ca fusese imaginaţia mea, dar o privire rapidă către Nicholas a fost suficientă pentru a-mi confirma că ceea ce auzisem era adevărat.

Anabel Grason era aici.

M-am întors suficient cât să o văd oprindu-se lângă mine şi am simţit tot aerul ieşindu-mi din plămâni.

— Mă bucur să vă văd pe toţi, mai ales pe tine, Andrew. Probabil că e o mândrie să fi fost creatorul unui asemenea imperiu. ■

M-am uitat la bunicul lui Nick, cu care purtasem o conversaţie cât se poate de interesantă despre dezastrele din ţară şi literatura engleză şi am văzut un zâmbet încordat, dar în acelaşi timp prietenos, pe buzele sale subţiri şi zbârcite.

— Mă bucur să te văd, Bel, au trecut ani buni de când nu ne-am mai văzut.

Mi-era greu să mă decid la cine să mă uit mai întâi: la Nicholas, care părea pe punctul de a comite o crimă, la bunicul lui sau la mama, asupra căreia s-au concentrat brusc toate simţurile mele. Era albă ca şerveţelele de pe masă, iar postura ei demonstra că era la fel de încordată ca strunele unei viori.

înainte ca Anabel să poată răspunde cu vreun comentariu fals şi lipsit de sentimentalism, William şi-a împins scaunul în spate şi, cu ochii aţintiţi asupra fostei sale soţii, a decis să preia controlul asupra situaţiei.

— Trebuie să vorbim şi ar fi bine să o facem între patru ochi.

Anabel şi-a răsucit corpul zvelt, îmbrăcat într-o rochie roşie ca sângele, şi i-a adresat un zâmbet rece şi în mod evident studiat.

— Cu siguranţă, Raffaella ar dori să fie prezentă.

Mama a ridicat capul şi i-a aruncat o privire

amenințătoare.

— Te sfătuiesc să te opreşti aici. Nu e nici locul, nici momentul.

Ce naiba se întâmpla?

Dintr-odată m-a copleşit teama, teama că bănuielile pe care le aveam de când luasem prânzul cu acea femeie aveau să se dovedească adevărate.

Nick mi-a captat atenţia, privirile noastre s-au întâlnit peste distanţa care ne separa şi chiar în clipa aceea cineva a anunţat la microfon că oaspeţii erau invitaţi pe ringul de dans.

Muzica începuse să răsune în jurul nostru şi lumea se ridicase să iasă la dans, cu feţele zâmbitoare şi fără să-şi dea seama de criza de familie care se desfăşura chiar sub nasul lor; dansau şi se simţeau bine.

Ştiam că trebuia să-l îndepărtez pe Nick de ea; dintr-odată, acesta a devenit obiectivul meu principal, întorcându-i spatele, m-ara apropiat de el şi mi-am înlănţuit degetele cu ale lui. El a părut descumpănit câteva secunde, şi-a coborât privirea spre mâinile noastre împreunate şi l-am tras după mine pe ringul de dans. Habar n-aveam ce părere îşi făcuseră ceilalţi comeseni când ne văzuseră plecând împreună, nici dacă era evident că felul în care ne priveam era oricum, numai fratern nu; în clipa aceea, singurul lucru pe care îl doream era să mă asigur că Nick era în regulă.

I-am căutat privirea, dar era atât de încordat **încât** şi-a aţintit privirea spre capătul celălalt al sălii. M-am uitat în direcţia aceea şi, cu o strângere de inimă, am văzut cum William se făcea nevăzut alături de mama şi de fosta lui

soţie îutr-una din sălile învecinate salonului unde avea loc petrecerea.

— Despre ce crezi că vor să vorbească? am întrebat cu
un nod în gât.

Nick şi-a coborât privirea de parcă abia atunci îşi dăduse seama că eram împreună.

— Habar n-am şi nici nu vreau să ştiu.

îmi imaginam cum se simţea, avusesem ocazia să îi văd reacţiile de câteva ori şi ştiam că probabil în cele din urmă avea să izbucnească într-un fel sau altul.

Mi-am pus mâna pe obrazul lui şi l-am forţat să se uite la mine. Dintr-odată, aveam impresia că întâlnirea pe care o avusesem cu câteva luni în urmă cu acea femeie fusese cea mai mare greşeală pe care aş fi putut s-o fac. Era suficient să văd în ce stare era Nicholas pentru a înţelege că suferinţa pe care i-o provoca simpla sa prezenţă era de nedescris.

Dacă afla că mă întâlnisem cu ea...

— Nicholas, trebuie să-ţi spun ceva, am început cu un uşor tremur în glas.

Nu ştiam cum avea să reacţioneze, dar, având în vedere că mama lui era la doar câţiva metri distanţă şi părea hotărâtă să focă o scenă, mă temeam că avea să-i spună despre întâlnirea noastră şi ştiam că, dacă Nick afla de la ea, nu m-ar fi iertat niciodată.

Nick şi-a dat puţin capul pe spate şi s-a uitat la mine.

— Ce trebuie să-mi spui?

Am tras adânc aer în piept încercând să mă calmez, încercând să găsesc cuvintele potrivite, dar cineva ne-a întrerupt*. Sophia a apărut lângă noi cu o expresie îngrijorată pe faţă.

— Nicholas, cred că ar trebui să mergi după părinţii

tăi.

Ne-am desprins unul de celălalt şi ne-am uitat la ea, după care ne-am îndreptat privirile spre uşă.

— Merg eu, m-am oferit, încercând să-mi păstrez calmul.

Nicholas m-a tras de braţ cu putere.

— Nu, a spus răspicat.

— Nicholas, eu nu am nicio problemă, tu nu ai de ce s-o vezi.

Nicholas părea pe punctul de a-şi pierde cumpătul.

M-am întors spre Sophia.

— Nu-l lăsa să se apropie de uşa aia.

înainte ca Nick să poată spune ceva, m-am eliberat din strânsoarea lui şi am străbătut salonul.

Am auzit ţipetele de îndată ce m-am apropiat de uşă. Am ezitat câteva clipe dacă să intru sau nu, dar, amintin- du-mi expresia de pe faţa mamei, cât de încordată devenise, ştiam că avea nevoie de mine, femeia aia putea fi îngrozitoare.

Am deschis uşa încet şi toţi trei, William, Anabel şi mama, s-au întors şi s-au uitat la mine cu feţele înroşite din cauza discuţiei aprinse pe care era evident că o aveau. Anabel era lângă fereastră şi se vedea că o distra discuţia. William părea să fie pe punctul de a se prăbuşi, iar mama... mama stătea pe o canapea, arătând de parcă ar fi vrut să dispară şi să nu se mai întoarcă niciodată.

— O, minunat! Intră, Noah, cred că ar trebui să auzi şi tu ce am de spus.

La auzul spuselor sale, mama şi-a schimbat atitudinea, s-a ridicat şi s-a băgat între mine şi ea.

— Nici să nu te gândeşti să o implici pe fiica mea în povestea asta! Nici să nu te gândeşti!

William s-a apropiat de mama şi a încercat să o cuprindă cu braţul pe după umeri, dar în clipa aceea s-a produs ceva ce părea imposibil: mama s-a scuturat cu putere şi i-a tras o palmă zdravănă. Am rămas încremenită: totul s-a întâmplat atât de repede încât nici n-am auzit când uşa din spatele meu s-a deschis şi cineva mi-a pus mâinile pe umeri.

— Să nu mai pui mâna pe mine!

Mama i-a întors spatele lui William şi a venit spre

mine.

— Noah, trebuie să plecăm, acum.

Nicholas m-a ocolit şi s-a poziţionat între mine şi mama.

— Ce naiba se întâmplă aici?

Atunci a fost rândul lui Anabel să deschidă gura. S-a îndepărtat puţin de fereastră, părând să savureze

nespus momentul care mama l-a plesnit pe singurul bărbat pe care îl iubise vreodată.

— Ceea ce se întâmplă este că am venit să reclam ce-mi aparţine, asta se întâmplă.

William a râs amar, revenindu-şi din şocul palmei primite şi arătând mai nervos decât îl văzusem vreodată.

— Singurul lucru pe care îl vrei sunt banii, iar acum, că o să divorţezi de prostul ăla cu care erai măritată, vii aici să îţi verşi minciunile ca să strici ceva ce nici tu, nici nimeni altcineva nu a putut să evite: faptul că o iubesc pe femeia asta mai mult decât ţi-ai putea imagina.

Mama s-a întors cu ochii plini de lacrimi şi a rămas nemişcată în faţa mea, cu degetele tremurânde şi privirea aţintită asupra soţului ei.

Anabel s-a uitat la mama cu o expresie dezgustată.

— în fiecare zi mă întreb cum ai putut să mă înşeli ani întregi cu o puştoaică ce nu-şi dorea decât să o salveze cineva dintr-un infern pe care şi-l crease singură.

Respiraţia mea a devenit întretăiată. Ce voia să insinueze? Ea a continuat să vorbească:

— Acum te porţi de parcă ai fi cel mai bun tată din lume, îmi reproşezi că l-am lăsat pe Nicholas aici, dar nu mi-ai dat de ales! Ai preferat-o pe ea în locul nostru şi ai avut tupeul să vrei să mă laşi în stradă.

William a râs.

— Ţi-am cerut divorţul cu mult înainte să o cunosc pe Raffaella, Nicholas nu avea mai mult de şase ani, ţi-am spus că nu te mai iubesc, ţi-am promis că nu vei duce lipsă de nimic, dar nu ai acceptat. Ai vrut să continui farsa căsniciei, ai vrut să trăieşti în continuare sub acoperişul meu, iar eu am fost de acord pentru fiul nostru.

Nicholas îşi asculta părinţii certându-se de parcă viaţa lui ar fi depins de asta. Părea să primească acele răspunsuri pe care nu le avusese niciodată,

părea să vrea în sfârşit să înţeleagă de ce totul se terminase aşa, de ce crescuse fără mamă.

— Despre ce vorbeşte? am întrebat, uitându-mă la mama fără să înţeleg nimic.

M-am îndepărtat de Nick şi l-am privit pe William. Brusc, mă vedeam implicată într-o situaţie despre a cărei existenţă nici măcar nu ştiam. Două familii legate între ele într-un mod greu de imaginat şi cu consecinţe teribile.

— Tu şi Raffaella vă cunoaşteţi de ani întregi? a întrebat Nick de lângă mine, neîncrezător.

Anabel s-a întors spre el şi l-a privit surprinsă Apoi s-a uitat la mine.

— Nu i-ai dat scrisoarea, nu-i aşa?

Am simţit cum inima începea să-mi bată cu putere. Nick şi-a coborât privirea spre mine şi m-a privit fără să înţeleagă nimic.

Am clătinat din cap, incapabilă să vorbesc.

— Eu...

— Eu şi Noah am avut o întâlnire foarte interesantă acum câteva luni. Este incredibil ce poate face cineva pentru câţiva dolari şi dintr-o curiozitate morbidă, nu-i aşa, Noah?

Anabel părea să-şi fi ieşit din minţi.

Nicholas a făcut un pas înapoi şi s-a uitat la mine cu neîncrederea întipărită pe faţă.

— Nu e adevărat! am strigat la diavolul ăla de femeie. Nicholas, nu e ceea ce crezi, am acceptat s& mă văd cu ea pentru că m-a amenințat că n-o să te mai lase s-o vezi pe Maddie, ăsta a fost singurul motiv.

— Şi te întâlneşti cu ea pe la spatele meu fără să-mi spui nimic?!

Privirea lui Nicholas mi-a străpuns inima, pentru că niciodată până atunci nu mă privise cu o durere atât de profundă. Ştiam că îl trădasem când m-am întâlnit cu mama lui, dar nu o făcusem nici din curiozitate, nici pentru bani, o făcusem doar pentru el. Femeia aia nu voia decât să mă îndepărteze de el şi simpla sa prezenţă l-a dat peste cap pe Nick în aşa hal încât părea incapabil să asculte ce îi spuneam.

— Nicholas, ascultă-mă...

Nu m-a lăsat nici să-mi termin fraza. S-a desprins de mine, ne-a aruncat tuturor o privire încărcată de ură şi a ieşit din salon trântind uşa.

M-am întors spre persoana perfidă din spatele meu.

— Ai venit aici doar ca să-i faci şi mai mult rău decât i-ai făcut deja!

— Răul i l-ai făcut tu nefăcând ce ţi-am cerut.

Anabel părea netulburată de ceea ce se întâmpla în

jurul ei; ba mai mult, părea chiar liniştită şi suficient de c~~alm~~ă încât să continue să împroaşte venin peste toată lumea. Chipul său a căpătat o expresie dură când a auzit zgomotul uşii trântite de Nick la plecare, iar privirea i s-a îndreptat din nou spre William cu hotărâre.

— Am venit aici să-l informez pe tatăl fiicei mele că fata este a lui şi, prin urmare, trebuie să aibă grijă de ea.

Pentru o clipă, am fost incapabilă să înţeleg ceea ce tocmai auzisem. M-am uitat la ea, apoi la William, care şi-a dus mâna la cap, şi în cele din urmă la mama, care era distrusă şi complet năucită după ce îl pălmuise pe ultimul om căruia i-ar fi făcut aşa ceva.

în clipa aceea, totul a căpătat sens.

William a făcut un pas înainte şi s-a postat între ea şi noi două.

— Ştii ceva, Anabel? Eşti o mincinoasă nenorocită şi nu cred niciun cuvânt din ce spui.

Anabel şi-a deschis geanta şi a scos nişte hârtii. Le-a etalat ca şi cum ar fi fost suflate cu aur, iar eu am rămas pur şi simplu cu ochii ţintă la telenovela care se desfăşură în faţa mea.

— Este testul ADN. întotdeauna am avut bănuielile mele, dar nu ain vrut niciodată să verific de teamă că Robert mă va părăsi. Acum mi-a demonstrat că e la fel ca tine, vrea să mă lase fără nimic şi nu am de gând să-i permit. Madison e fiica ta şi trebuie să te ocupi de ea.

M-am uitat la mama, care rămăsese ţintuită în loc fără să spună nimic. Lacrimile au început să-i curgă pe obraji şi nu ştiam dacă era din cauză că tocmai aflase că soţul ei avea o fiică ilegitimă sau pentru că, având în vedere situaţia, probabil că o înşelase pentru ca acest lucru să se întâmple.

William i-a smuls hârtiile din mâini şi le-a privit fără să scoată un cuvânt. Au trecut câteva secunde până când, în sfârşit, şi-a ridicat privirea.

— E o minciună, toată porcăria asta e o minciună. Eu nu am dat nicio mostră de ADN pentru testul ăsta, aşa că dispari din faţa mea înainte să chem paza să te dea afară în şuturi.

Anabel a zâmbit sigură pe eâ.

— Testul e corect, nu a fost deloc complicat să plătesc pe cineva să intre în casa ta şi să îmi aducă o mostră din ADN-ul tău. Când ai fost sunat şi ţi s-a

spus că ţi s-a spart casa, nu te-ai mirat că nu s-a furat nimic în afară de o perie de păr?

Dumnezeule... Hoţii care intraseră în casă astă-vară... Nu-mi venea să cred, era o nebunie. Anabel îi angajase şi probabil le plătise cauţiunea ca să iasă din închisoare. Cu siguranţă reuşiseră să ascundă peria de poliţişti fără probleme,

William a rămas mut cu ochii ţintă la ea, pentru că aruncase o asemenea bombă încât nimeni nu mai era în stare să spună nimic.

Atunci, Anabel s-a întors spre mine şi ra-a privit fix în ochi.

— Mă judeci şi nu-mi vine să cred că îndrăzneşti să faci asta.

M-am încruntat şi am făcut un pas spre ea.

— Nu meriţi să fii mamă, asta e ceea ce cred,

Anabel a izbucnit în râs şi s-a uitat lung la mama.

— Şi îmi spui asta tocmai tu, când mama ta te-a lăsat **singură** acasă cu un tată care a fost cât pe ce să te

omoare în timp ce ea se culca cu soţul meu într-un botei de cinci stele?

Am făcut ochii mari la auzul spuselor sale.

Mama a făcut un pas înainte, cu spatele la mine.

— Pleacă de aici!

Anabel a râs scurt şi m-a privit cu milă.

— Eu mi-am lăsat fiul în grija tatălui său pentru că am crezut că era cel mai bun lucru pe care îl puteam face, dar nu l-aş fi lăsat niciodată pe mâna unui om violent.

Mama şi-a dus mâna la gură şi a început să plângă necontrolat Anabel a străbătut încăperea şi a ieşit fără ca măcar să se uite înapoi. Atunci m-am întors spre mama, aşteptând să nege tot ceea ce spusese femeia aceea.

-Mamă?

Nu mi-am dat seama că aveam vocea sugrumată până când nu am deschis gura să vorbesc.

— Noah, eu....

Era posibil ca ceea ce spusese vrăjitoarea aia să fie adevărat? Că mama şi Will se cunoşteau cu mult înainte de a se căsători? Că tata fusese pe punctul de a mă ucide pentru că mama ieşea cu un alt bărbat?

— Ai spus... ai spus că erai la muncă, am răspuns şi lacrimile au început să-mi alunece pe obraji, înpiedicâu- du-mă să văd ce era în jurul meu.

Mama a încercat să se apropie de mine, dar m-am dat înapoi pentru a păstra distanţa dintre noi.

— Noah, nu m-am gândit niciodată că s-ar putea întâmpla aşa ceva. Trebuie să mă crezi... Eu niciodată, eu întotdeauna... M-am simţit întotdeauna vinovată pentru ce s-a întâmplat, dar...

— Cum ai putut?! am strigat, ştergându-mi lacrimile cu un gest brusc. Cum ai putut să mă laşi singură cu el?!

William s-a apropiat de mama şi jur că în clipa aceea l-am urât din toată inima, l-am urât atât de tare încât nu credeam că aş fi în stare să-l iert vreodată.

— Noah, calmează-te, niciunul dintre noi nu a vrut să se întâmple aşa ceva, nu ne aşteptam să...

Mi-am dus mâinile la cap, nevenindu-mi să cred ce auzeam. Negura care îmi acoperise viaţa a început în sfârşit să se ridice, scoţând la lumină o realitate mai rea decât cea pe care o cunoşteam.

— N-am crezut niciodată că voi spune asta, dar Anabel Grason are dreptate: eşti mai rea decât ea şi nu te voi ierta niciodată, pentru că mi-ai stricat viaţa, copilăria, m-ai distrus.

Nu am lăsat-o să mai spună nimic, pur şi simplu m-am întors pe călcâie şi am căutat o uşă pe care să fug din acea încăpere. Am ieşit trântind uşa şi ştergându-mi lacrimile cu degetele, cu siguranţă mi se stricase tot machiajul. Şi, brusc, mi-am dat seama că nu aveam cum să mă întorc acasă dacă nu mă ducea cineva.

Mi-am scos tulburată telefonul din poşetă şi am văzut că aveam patru apeluri de la Briar.

Nici măcar nu ştiam cum aveam să fiu în stare să ies din acel loc sau să-i explic ce se întâmplase, dar am încercat să mă liniştesc, pentru că n-avea niciun sens să-mi bat capul cu ceva inevitabil. Mama câştigase premiul pentru cea mai rea mamă din lume, iar eu nu voiam decât să plec de acolo; aveam nevoie să mă îmbrăţişeze singura persoană care mă putea consola în acel moment, acea persoană care plecase privindu-mă cu aceeaşi ură cu care o privise pe mama lui.

Cu inima strânsă, l-am sunat pe Nick. Avea telefonul închis, lucru care nu-i stătea în obicei. întotdeauna îmi reproşa că nu îi răspundeam la telefon şi atunci am înţeles că supărarea sa era profundă: Nicholas credea cu adevărat că întâlnirea mea cu mama lui fusese o autentică trădare.

Nu-mi venea să cred cum totul se complicase atât de mult într-un timp atât de scurt. Nu-mi venea să cred ce făcuse mama, cum mă minţise ani întregi, în legătură cu motivul pentm care mă lăsase singură, în legătură cu relaţia ei cu William, în legătură cu tot. Şi, pe deasupra, acum se dovedea că Madison era fiica lui Will. Cum avea să reacţioneze Nick?

Eram atât de stresată încât m-am bucurat când Briar a intrat pe uşă. Când m-a văzut, s-a schimbat la faţă şi a alergat spre mine să mă îmbrăţişeze.

— Morgan?

M-am trântit pe canapea şi ea s-a aşezat lângă mine.

— îmi pare rău, Noah, a spus Briar, trecându-şi un braţ pe după umerii mei.

— Nu-mi vine să cred ce s-a întâmplat, am început, fără să fiu în stare să îmi aleg cuvintele corect.

Nici măcar nu-i puteam povesti ce se întâmplase, pentru că Briar nu ştia nimic despre trecutul familiei mele sau despre mine.

— Aş fi vrut să te avertizez... serios că aş fi vrut, dar el aşa e, aşa a fost cu mine şi aşa o să fie şi cu tine, Nicholas e incapabil să iubească pe cineva.

Mintea mi s-a oprit în loc o secundă şi mi-am ridicat încet capul, până când ochii mei i-au întâlnit pe ai ei. M-am încruntat fără să înţeleg nimic. Briar a ridicat mâna şi mi-a şters lacrimile care continuau să-mi cadă pe obraji.

— Speram că nu ai văzut nimic, dar... e clar că ai văzut.

I-am dat la o parte mâna de pe faţa mea şi am privit-o

fix, încercând să înţeleg ce spunea.

— Despre ce vorbeşti? am întrebat-o, în timp ce o nouă teamă îngrozitoare ini se sădea în inimă.

— Voiam să-ţi spun... Dar apoi am văzut cât de mult îl iubeşti şi atunci am decis să-mi ţin gura, dar, când am văzut cum a plecat cu ea... Morgan, nu poţi să-l laşi să-ţi facă ce mi-a făcut mie, nu are dreptul să te înşele în faţa tuturor.

Am clătinat din cap, simţind cum mâinile începeau să-mi tremure.

— E un nenorocit, Morgan, aşa a fost de la început, mi-a cerut să tac, să nu-ţi spun nimic şi am acceptat pentru că am crezut că te iubeşte cu adevărat, dar, după ce l-am văzut sărutându-se cu ea, n-am de gând să mai mint

îmi simţeam inima pe punctul de a se frânge, pentru că, dacă ceea ce auzeam era adevărat, dacă ceea ce spunea Briar era adevărat..

— Aplecat cu Sophia?

Vocea mi s-a spart la ultimul cuvânt, iar Briar s-a uitat la mine de parcă ar fi încercat să înţeleagă de ce eram atât de năucită.

Fără să-şi dea seama, tocmai îmi aruncase nu o bombă, ci două, pentru că eu nu plângeam din cauza lui Nick, ci din cauza mamei, dar Briar pur şi simplu...

M-am ridicat în picioare, iar ea m-a imitat

— Şi tu te-ai culcat cu el?

Briar a tăcut câteva secunde şi nu am avut nevoie de mai mult ca să cunosc adevărul.

52 NICK

Am ieşit atât de supărat din acea încăpere încât pentru o clipă muzica, oamenii, lumânările şi ospătarii m-au derutat complet. Mintea mea fusese atât de departe de toată farsa aceea încât să văd lumea atât de fericită, bând şi dansând, m-a scos din sărite.

Noah o văzuse pe mama. Noah se întâlnise cu ea. Dumnezeule, cum fusese în stare să facă aşa ceva?

Doar gândul că stătuse să o asculte pe femeia aia mă scotea din minţi, îmi exprimasem foarte clar punctul de vedere cu privire la mama: nu vorbeam

despTe ea, nu o menţionam, nu ne vedeam cu ea şi cu asta basta.

Şi, pe deasupra, a trebuit să aflu că tata avusese o aventură cu Raffaella de când eram eu mic, iar acum trebuia să reanaiizez totul, pentru ca nu era acelaşi lucru să cred că mama plecase pur şi simplu sau să aflu că făcuse asta pentru că soţul ei o înşela. întotdeauna crezusem că fusese invers, că ea fusese cea care plecase pentru a-i face rău tatei. Acum situaţia se schimbase.

întreaga mea viaţă fusese o minciună, o farsă în care niciunul dintre ei, nici tata, nici mama, nu fusese în stare să îşi lase deoparte problemele şi să se gândească în primul rând la mine.

Brusc, a apărut în faţa mea Sophia cu o expresie îngrijorată pe faţă şi pentru o secundă m-am întrebat cum se simte cineva care nu are nicio grijă în afară de promovarea în carieră. Sophia era liberă ca pasărea cerului. îmi fusese atât de uşor să vorbesc cu ea, să conversez despre banalităţi şi să îmi petrec timpul cu ea...

— Nicholas, e totul în regulă?

M-am uitat din nou la Sophia, la faţa ei măslinie, la părul negru, la ochii întunecaţi. Ce ar spune Noah dacă aş face ceva pe la spatele ei? Cum s-ar simţi dacă i-aş înfige un pumnal pe la spate?

Sophia continua să vorbească, dar nici măcar nu o ascultam. Dintr-odată furia mă mistuia, nu-mi mai puteam controla ura nemărginită pe care o simţeam faţă de toţi, mai puţin faţă de Noah, pentru că luminiţa de la capătul tunelului dispăruse, pentru că Noah procedase din nou aşa cum considerase de cuviinţă, fără să ţină cont de spusele sau de faptele mele, sau pur şi simplu de dorinţele mele. Eram atât de nervos, atât de supărat pe ea şi pe mama, încât nici nu mi-am dat seama ce făceam până când buzele mele s-au unit brusc cu cele ale fetei din faţa mea.

M-am simţit ciudat, pentru câteva clipe am sperat să simt acea senzaţie de ameţeală pe care o aveam de fiecare dată când o sărutam pe Noah, dar nu s-a întâmplat nimic de genul ăsta, nu am simţit decât contactul pielii ei, iar asta m-a enervat şi mai tare.

Cu o mână am tras-o pe Sophia aproape de mine, am strâns-o la piept şi mi-am îngropat cealaltă mână în părul ei, i-am băgat limba în gură şi am căutat acel gust care mă mistuia, care mă topea: nimic, la naiba, nu am simţit nimic. în clipa aceea, a părut să devină conştientă de ceea ce făceam, pentru că m-a împins.

-Ce faci?!

Ochii mei s-au aţintit asupra ei, au studiat-o cu atenţie, căutând pe cineva care nu se afla în faţa mea.

„La naiba!”

Sophia a părut să rămână fără cuvinte.

^ Mi-am dus mâinile la cap şi dintr-o înghiţitură am dat pe gât conţinutul paharului de lângă mine. Alcoolul m-a ars pe gât, dar eram foarte obişnuit cu focul alcoolului.

— Trebuie să plec de aici.

L-am sunat pe Steve să mă aştepte afară la ieşire. Am rugat-o pe Sophia să plece de la petrecere – era mai bine aşa – şi ra-am gândit cum să şterg toate dovezile care demonstrau ce făcusem. Sophia părea ameţită şi uşor supărata, dar a făcut ce i-am cerut. Şi-a luat geanta, a ieşit cu mine afară şi s-a urcat într-una dintre numeroasele maşini care aşteptau la ieşire. Când am ieşit, o rafală de vânt umed m-a izbit în faţă şi, când am ridicat privirea spre cer, am văzut că era întunecat şi ameninţător.

Am coborât treptele fără să le pot adresa fotografilor nici măcar un zâmbet forţat şi am trecut prin faţa valeţilor şi a celorlalţi angajaţi aflaţi afară, căutându-l pe Steve, care mă aştepta la capătul aleii. Când am ajuns la maşină, am deschis portiera şi m-am aşezat pe bancheta din spate, dorindu-mi să dispar.

— Ce s-a întâmplat, Nicbolas? a întrebat, ieşind din parcare şi privind înainte cu o expresie serioasă.

Steve fusese lângă mine de când mă ştiam, el era cel care mă lua de la şcoală, mă ducea la meciuri, stătea cu mine când părinţii mei nu erau disponibili.

Aveam pentru el o afecţiune deosebită şi pentru o clipă mi-am dorit să-mi pot deschide sufletul şi să-i povestesc cum mă simţeam.

Cu mintea la mii de lucruri diferite, mi-a luat ceva timp să remarc cutiuţa de lângă mine şi biletul pe care îl rugasem pe Steve să i le dea lui Noah mai devreme. Le-am pus pe amândouă în buzunarul jachetei şi m-am uitat o clipă pe fereastră. O lăsasem singură pe Noah cu scorpia de mama şi cu părinţii noştri, plecasem fără s-o las să-mi dea o explicaţie şi, colac peste pupăză, o sărutasem pe Sophia în faţa tuturor invitaţilor. Dintr-odată m-a cuprins o senzaţie de greaţă şi am luat telefonul. îl încinsesem cu ceva timp în urmă, imediat ce ieşisem din încăperea aceea, şi când l-am deschis am văzut un apel pierdut de la ea, din urmă cu douăzeci de minute. Mă comportasem ca un idiot... I-am format numărul şi am aşteptat să-mi răspundă, dar n-a făcut-o; de fapt, avea telefonul închis. Ara simţit brusc un junghi în stomac.

— Steve, ne întoarcem la petrecere... vreau s-o scot pe Noah din iadul ăla.

Nu ne-a luat mult să ajungem. Din câte mi-am dat seama, ceremonia continuase conform planului, motiv pentru care exact în clipa aceea tata era pe scenă ţinând acel discurs pe caTe îl repetase de atâtea ori. Am scrutat cu privirea sala încercând s-o zăresc, dar în zadar... Nu am văzut-o nici pe Raffaella. Nici nu voiam să mă gândesc care era motivul pentru care mama

dăduse tot acel spectacol sau de ce minţise când a spus că Noah se întâlnise cu ea pentru bani. Eu ştiam foarte bine că Noah nu s-ar fi lăsat şantajată şi cu atât mai puţin pentru bani.

Cu fiecare minut care trecea, mă simţeam tot mai vinovat că plecasem. Dacă ceea ce spusese Noah era adevărat, se întâlnise cu mama doar ca să mă lase să o văd pe Maddie. La naiba, fusesem un dobitoc, mă comportasem ca un ticălos în toată regula!

Simţindu-mă tot mai neliniştit, m-am strecurat printre invitaţi, care acum îşi ridicau cupele de şampanie pentru un toast colectiv. Imediat după aceea, muzica ce fusese redusă la tăcere cu câteva minute înainte a răsunat din nou în difuzoare şi a reînceput să se audă murmurul conversaţiilor. în clipa aceea, o claie de păr roşu a intrat în raza mea vizuală: Briar. M-am apropiat de ea hotărât.

— O caut pe Noah. Ai văzut-o?

Briar a izbucnit în râs şi m-a privit cu ură.

— Acum o cauţi?! Eşti sub orice critică! a exclamat clătinând din cap. A fost o vreme când te-am crezut, ştiai? Credeam că poate te-ai schimbat... Ba

chiar o părticică din mine, cea care, spre deosebire de celelalte, nu te urăşte din tot sufletul, s-a bucurat pentru tine când am văzut că, în ciuda problemelor, în sfârşit ai avut ocazia să afli ce înseamnă să iubeşti pe cineva cu adevărat.

— Ce vrei să spui? ara spus, făcând câţiva paşi şovăitori spre ea.

Ochii săi verzi m-au avertizat că nu era o idee bună să mă apropii mai mult.

— Ştii ceva?. Tatăl tău avea dreptate când am vorbit cu el ultima dată. Mi-a spus că nu eşti în stare să iubeşti pe nimeni, că ura pe care o porţi în suflet e atât de mare încât niciodată nu va mai fi loc pentru altceva şi cu atât mai puţin pentru o fată de nouăsprezece ani cu un copil pe drum.

Mi-am încleştat maxilarul cu putere.

— Acum îmi dau seama că avea dreptate, pentru că Noah te iubea cu adevărat, Nicholas, iar tu nu ai fost în stare să-i răspunzi la fel. Nu ai putut să mă iubeşti pe mine, nu ai putut să-i ierţi pe părinţii tăi şi nu vei putea s-o iubeşti nici pe ea, pentru că ştii foarte bine că e mai bună decât tine în toate privinţele.

— Unde e Noah, Briar?

Nu-mi venea să cred că treaba asta îmi explodase din nou în faţă. Briar habar n-avea prin ce trecusem, cât de mult regretam în fiecare zi ceea ce o obligase tata să facă.

Briar fusese una dintre numeroasele mele aventuri, nu am intenţionat niciodată să fie mai mult de atât. Credeam că şi pentru ea eram o idilă pasageră. Briar nu era o sfântă – înainte de mine mai fusese cu jumătate dintre băieţii din campus dar mai târziu am aflat că fusese îndrăgostită de mine. Când a descoperit că era însărcinată, a venit să-mi spună la mine acasă şi a aflat tata. Fără ca eu să pot face nimic în privinţa asta, a forţat-o să facă un avort pentru a evita scandalul. Briar era o fată cu probleme: crescuse de mică într-un mediu la fel de toxic ca al meu, ai părinţi care nu aveau grijă de ea şi nu-i dădeau ce avea nevoie. Ceea ce s-a întâmplat între noi i-a provocat o asemenea cădere nervoasă încât au fost nevoiţi să o reinterneze în clinica unde mai fusese o dată. Am încercat să iau legătura cu ea, am încercat de o mie de ori să-i cer iertare după ce am ieşit din propriul meu iad, dar a fost imposibil: când era mică încercase să se sinucidă, iar medicii mi-au interzis categoric să mă apropii de ea de teamă să nu încerce din nou.

— îmi pare rău pentru tot, Briar. Chiar nu am vrut să te rănesc, nici acum nu vreau să te rănesc, nici

pe tine, nici pe Noah, aşa că, te rog, spune-mi unde este.

Trăsăturile i s-au crispat, după care m-a privit direct în ochi.

— Ştie că o înşeli cu Sophia şi ştie şi despre noi. A plecat, Nicholas, a plecat de mai bine de o oră.

în clipa aceea, o teamă iraţională mi-a invadat tot corpul şi m-a ţintuit în loc, cu inima pe cale să-mi sară din piept.

— Dumnezeule, ce ai făcut?!

NOAH

Nu eram în stare să-mi amintesc cum mă urcasem în taxi, nici când îl chemasem, în clipa aceea nu mă puteam concentra decât la efortul de a inspira şi expira, pentru că mă confruntam cu un atac în toată regula, un atac de anxietate atât de îngrozitor încât mă durea pieptul de parcă cineva ar fi fost pe punctul de a-mi smulge inima.

Nu puteam să-mi iau gândul de la tot ce se întâmplase în ultima oră. Fusesem parcă protagonista unui film de groază psihologic. Sa descopăr că mama mă minţise aproape în toate privinţele fusese traumatizant, dar când Briar mi-a spus că Nicholas mă înşelase, că mă lăsase să împart locuinţa cu persoana cu care avusese o aventură timp de mai multe luni, pe care o lăsase însărcinată, iar ulterior o obligase să avorteze, nu am mai suportat.

Despre Nicholas vorbeam oare? Cum a putut să-mi facă asta? Cum a putut să mă mintă aşa, să râdă de mine, prefăcându-se că nu se cunoşteau? Cum fuseseră în stare să continue farsa asta? De ce?

Niciodată nu mai avusesem o senzaţie atât de puternică, atât de îngrozitoare, niciodată până atunci nu mă mai simţisem trădată de toată lumea, pentru că toţi, toţi cei pe care îi iubeam mă trădaseră în seara aceea: mama, William, Nick, chiar şi Briar... Credeam că suntem prietene, credeam...

Cu mâinile tremurânde am scos telefonul din buzunar. Aveam nevoie de Jenna lângă mine, alături de mine, pentru că habar n-aveam cura să rezolv lucrurile, nu vedeam nirio posibilitate de a-mi reveni după o asemenea lovitură.

— Te simţi bine? m-a întrebat taximetristul, privin- du-mă prin oglinda retrovizoare.

Bine? Simţeam că îmi dau sufletul.

Jenna nu răspundea la telefon şi în clipa aceea imaginea lui Nick a apărut pe ecran. Am privit-o lung cu o durere infinită, o durere mult mai sfâşietoare decât oricare altă suferinţă de până atunci şi, vazându-i imaginea, văzând poza cu noi doi împreună, zâmbind în faţa camerei, durerea a lăsat loc unei uri iraţionale care mi-a invadat sufletul, ură la adresa lui şi a oricărei alte persoane care ar fi vrut să-mi facă râu.

Deja suferiseră destul, nu meritam asta, nu meritam. Cum putuse să mă înşele? Cum fusese în stare să arunce pe fereastră tot ce fusese între noi?

Mi-am dat seama că toată povestea asta avea să mă distrugă. Tot ce făcusem, tot ce fusesem nevoită să îndur ca să pot fi la înălţimea aşteptărilor sale, ca să-l merit. Totul fusese în zadar.

— Am ajuns, m-a anunţat taximetristul exact în clipa în care a început să tune, iar zgomotul m-a făcut să mă cutremur.

Am plătit şi am coborât din maşină.

Cum Jenna nu răspunsese la telefon, nu-mi mai rămânea decât o persoană la care să apelez: m-am îndreptat spre intrarea în cămin şi am sunat la numărul 18.

Nu mi-a deschis persoana la care mă aşteptam, dar în situaţia aceea eram mulţumită cu oricare dintre ei doi. Michael a coborât să-mi deschidă şi a făcut ochii mari, neve- nindu-i să creadă când m-a văzut la intrare total distrusă şi respirând cu greutate. Puţin îmi păsa că îl cunoşteam doar de câteva săptămâni: el mă ajutase şi lucrul cel mai important era că mă cunoştea mai bine decât oricine pentru că îmi deschisesem sufletul în faţa lui mai mult decât în faţa oricui altcuiva.

Cu privirea înceţoşată din cauza lacrimilor, am făcut un pas înainte şi m-am prăbuşit la pieptul lui. Braţele sale m-au strâns cu putere şi în clipa aceea am simţit cum inima mea s-a făcut ţăndări.

Trei ore mai târziu, am deschis ochii într-o cameră complet necunoscută. Aveam o durere de cap atât de îngro**zitoare** încât preţ de câteva secunde nu am reuşit să mă concentrez la altceva decât la asta, la durere, dar nu numai la cea de cap, nu, mai era ceva care îmi scăpa, ceva ce nu înţelegeam. Atunci adevărul s-a prăbuşit peste mine ca o găleată cu apă rece.

Am observat cum lacrimile au început să-mi alunece din nou pe obraji, dar în tăcere, ca şi cum nu voiam să înrăutăţesc situaţia sau să-i adaug şi mai mult dramatism. Nu era însă nevoie să mai adaug nimic: totul fusese şi era dramatic, de la început până la sfârşit. Toată lumea mă avertizase, toate persoanele pe care le cunoşteam îmi spuseseră că se poate întâmpla asta, iar acum eram cu totul doborâtă pentru că nu fusesem în stare să vad şi să accept situaţia la timp.

M-am rezemat de perne şi m-am uitat înjur, căutând ceva care să-mi distragă atenţia; am observat că erau două lumânări aprinse pe noptieră. M-am gândit să mă ridic din pat, dar, înainte de a-mi pune în practică intenţia, uşa s-a deschis şi în pragul ei a apărut Michael, ţinând în mână o ceaşcă aburindă. Mi s-a părut ciudat să-l văd în pantaloni de pijama şi cu un simplu tricou gri, dar şi mai ciudat a fost să aflu că într-adevăr eram în patul lui, învelită cu pătura lui, după ce plânsesem ore întregi în braţele sale.

— Hei! a spus, intrând în cameră şi aşezându-se lângă mine. Ţi-am făcut un ceai fierbinte cu miere şi lămâie, probabil te doare gâtul după cât ai plâns.

Am dat din cap, luând ceaşca şi ducând-o la buze. Eram atât de ameţită, atât de dezorientată încât nu ştiam ce să spun sau să fac. Mi-am mişcat uşor picioarele sub pătură şi mi-am dat seama că nu mai

eram îmbrăcată cu rochia, ci cu un tricou larg de bumbac alb.

Michacl părea să cântărească ce să spună şi mi-a fost de ajuns o privire să înţeleg că era şi mai încordat decât mine. M-am uitat în jos la aburii care se ridicau din ceaşcă şi am simţit degetele lui Michael ştergându-mi lacrimile cu delicateţe.

— Nu merită să verşi nicio lacrimă pentru el, nici măcar una, Noah.

Ştiam că avea dreptate, dar nu plângeam nici pentru mine, nici pentru el: plângeam pentru noi, pentru Nick şi Noah, pentru amândoi... Pentru că nu avea să mai existe un „noi”, nu-i aşa? Pentru că nu puteam să îl iert... sau mă înşelam?

M-am uitat la ploaia care bătea în fereastră. De mult nu mai văzusem o astfel de ploaie... ultima dată fusese la Toronto, înainte ca întreaga mea viaţa să fie dată peste cap, înainte să mă îndrăgostesc, înainte de tot

— Presupun că urma oricum să se întâmple, am spus încet, mai mult pentru mine decât pentru ca Michael să audă.

Cuvintele mele au părut să rămână suspendate între

noi.

— Ce-ai spus?

întrebareasaafost atât de bruscă încâtm-a determinat să-mi întorc privirea spre el.

— Nu este prima dată când mi se întâmplă. Parcă nu sunt în stare să îi fac pe oameni să mă iubească. Tata nu m-a iubit şi nici primul meu prieten, Dan, care m-a înşelat cu cea mai bună prietenă a mea, iar acum povestea se repetă. Acum mă întreb dacă din cauza asta fugeam de toate problemele cu Nick. O parte din mine ştia că asta avea să se întâmple şi voia să mă protejeze de suferinţă.

Pe neaşteptate, Michael s-a apropiat de pat, mi-a luat ceaşca din mână şi, fără ca eu să-l pot opri, m-a sărutat pe buze cu atâta intensitate încât m-a ţintuit pe perna de care mă sprijineam.

Am clipit de câteva ori, total buimăcită, iar el s-a îndepărtat şi m-a privit furios, dar mai era şi altceva în privirea lui.

— Eşti o naivă dacă ai impresia că nu meriţi sa fii iubită, eşti o naivă dacă ai impresia că toate lucrurile rele care ţi s-au întâmplat în viaţă au fost din vina ta, a spus, mângâindu-mi părul. Nu mi-am făcut bine treaba cu tine, Noah, nu am făcut asta nicio clipă.

Brusc, şi-a lipit din nou buzele de ale mele şi mă simţeam atât de dezorientată încât l-am lăsat s-o facă. Mintea părea să mi se fi deconectat de trup, lucru care îmi dorisem să se întâmple de când mă urcasem în taxi. Din- tr-odată, mâinile lui Michael erau peste tot şi, probabil în mod reflex, mâinile mele au început să se mişte la unison cualelui.

Atingerea lui era diferită, sărutările lui erau diferite şi nu ştiu dacă îmi plăceau sau nu, pentru ca eu nu mai eram acolo, eu nici măcar nu ştiam ce se întâmplă, pentru că inima şi mintea mea erau la pământ, ascunse sub pat, în întuneric, aşteptând să vină cineva şi să-mi lumineze calea pentru a putea ieşi din acel abis profund.

Când m-am trezit în jurul orei cinci dimineaţa, creierul meu a părut să revină de unde era şi să înceapă să lucreze, amintindu-mi ce făcusem. A fost ca

şi cum cineva m-ar fi izbit în piept, iar lovitura fusese atât de puternică, atât de precisă încât a trebuit să mă ridic din pat abia ţinându-mă pe picioare şi să mă duc la baie să vomit.

Mă simţeam bolnavă, cu adevărat bolnavă, ca şi cum aş fi avut în corp un virus care îmi devora bruma de viaţă pe care o mai aveam în mine. M-am studiat îndelung: încă mai purtam tricoul alb, dar lenjeria intimă dispăruse. Fragmente din ceea ce se întâmplase cu el în camera aceea au început să mi se deruleze în cap fără ca eu să pot face nimic să le opresc. Mâinile sale, gura sa, trupul său gol peste al meu...

„Dumnezeule!”

Senzaţia de greaţă m-a cuprins din nou şi m-am aşezat în genunchi în faţa vasului de toaletă, continuând să vomit câteva minute care mi s-au părut interminabile. Apoi mi-am sprijinit obrazul de marginea chiuvetei şi am început să plâng din nou. Habar n-aveam câte lacrimi vărsasem în ultimele ore şi nu înţelegeam cum de nu-mi secaseră. Din- tr-odată, am simţit dorinţa copleşitoare de a arde tricoul acela, de a face un duş cu apă fierbinte şi de a-mi freca tot corpul cil buretele cel mai aspru pe care l-aş fi putut găsi... îmi doream din tot sufletul să mă curăţ pe dinăuntru şi pe dinafară şi apoi să mă ghemuiesc în pat şi să aştept să treacă timpul şi să mă pot trezi.

Mişcându-mă ca un robot, am început să-mi strâng lucrurile, fără să fac niciun zgomot. Nu voiam să-mi pun rochia de la petrecere, dar nu voiam nici să ies aproape dezbrăcată din camera aceea. în cele din urmă am optat pentru un hanorac pe care Michael îl lăsase pe un scaun. Mai târziu intenţionam să ard rochia aceea blestemată şi hanoracul. Aveam de gând să arunc în foc tot ce purtasem în seara aceea, să ard toate amintirile şi toate lucrurile pe care le atinsese el, pentru că, Dumnezeule, îl lăsasem să mă atingă, îl lăsasem să facă mai mult de atât.

A trebuit să-mi pornesc telefonul pentru a chema un alt taxi, iar, când am făcut-o, pe ecranul de start al telefonului au început să apară mai multe notificări de apeluri. Majoritatea erau de la Nicholas şi am observat că mă sunase din cinci în cinci minute în ultimele şase ore. Jenna mă sunase şi ea, la fel şi mama.

Am strâns din ochi şi am ignorat toate apelurile. Am chemat taxiul şi am ieşit din apartamentul lui Michael fără să fac zgomot,

Ploua cu găleata şi în scurt timp eram udă până la piele, dar, pentru că mă simţeam murdară, am lăsat apa să mă cureţe şi asta m-a făcut să mă simt bine. Preţ de câteva minute am încercat să uit de tot şi să mă concentrez doar la contactul picăturilor de apă pe faţa mea.

Claxonul taxiului m-a trezit din letargie şi ra-ara grăbit să mă urc pe bancheta din spate. Dacă ar fi fost după mine, m-aş fi urcat într-un avion chiar atunci şi aş fi plecat în Canada fără să mai pierd timpul, pentru a fi într-un loc în care să nu mă confrunt nici cu amintirile, nici cu fostele iubite ale prietenului meu, dar înainte trebuia să trec pe la apartament.

Nu mi-a luat mult să ajung – la urma urmei, Michael stătea tot în campus – dar, când am văzut cine mă aştepta aşezat pe treptele de la intrare, aproape că am leşinat

Nu... nu puteam să-I văd... la naiba, trebuia să plec de

acolo.

Dar Nicholas mă văzuse deja şi, înainte de a-i putea spune şoferului să dea înapoi şi să se întoarcă de unde venise, Nick deschisese deja portiera taxiului şi m-a scos din maşină.

— Noah, te rog, te-am căutat toată noaptea ca un nebun, am crezut că ţi s-a întâmplat ceva, am crezut..

Părea atât de disperat, iar eu eram atât de răvăşită încât pentru o clipă aproape că l-am lăsat să mă îmbrăţişeze, să mă strângă în braţe şi era cât pe ce să îl rog să mă ducă departe de acel loc, oriunde, numai să nu mă mai simt cum mă simţeam în acel moment. Dar apoi motivele pentru care eram în acea stare mi-au năvălit din nou în cap şi m-au lovit cu şi mai mare intensitate, pentru că acum era în faţa mea, era lângă mine şi puteam să văd, nu numai să îmi imaginez, ceea ce pierdusem.

M-am smucit atât de tare şi de rapid încât, pentru câteva secunde, Nicholas nu a fost în stare să mă reţină, dar în cele din urmă a făcut-o. M-a prins clin uruiă la uşa căminului şi mi-a luat capul în mâinile sale, obligându-mă să-l privesc în ochi.

— Ascultâ-mă, Noah, te rog, trebuie să mă asculţi.

Părea atât de disperat... Ploaia se mai domolise între

timp, dar amândoi eram uzi şi îngheţaţi de frig.

— Noah, a fost o neînţelegere stupidă, te-am căutat peste tot pentru că ştiam la ce te gândeşti şi mă ucidea gândul că ai fi putut crede că te-am înşelat...

Am clipit de mai multe ori fără să înţeleg ce îmi spunea.

— Am fost un prost, OK? Am fost un idiot pentru că te-am lăsat singură aseară cu părinţii noştri şi da, poţi să mă urăşti pentru că am sărutat-o pe Sophia, dar...

Cuvintele sale au reuşit să mă atingă până în străfundul sufletului şi am vrut să mă eliberez din strânsoa- rea sa: tocmai recunoscuse în faţa mea că era adevărat, o sărutase, m-a înşelat cu ea.

— Dă-rai drumul! am strigat, dar asta nu l-a făcut decât să mă ţină şi mai strâns.

— La naiba, Noah, nu te-aş înşela niciodată!

M-a scuturat puternic, făcându-mă să-mi ridic privirea de la pământul noroios şi umed pentru a-i acorda puţină atenţie.

— A fost doar un sărut stupid, am sărutat-o pentru că eram furios, eram supărat pe tine şi, da, am fost un nenorocit pentru că am profitat de faptul că

erai geloasă pe Sophia ca să mă răzbun pe tine. Dar, de fapt, eu nu vreau să mă răzbun pe tine, Noah. M-am lăsat dus de val şi am redevenit acel Nicholas care eram cu ani în urmă, cel pe care tu m-ai ajutat să-l las în urmă şi îţi jur că niciodată nu o să-l mai las să apară, a fost cea mai mare greşeală pe care am făcut-o vreodată. Şi ştii de ce? Pentru că acum, că ara sărutat din nou o altă femeie, mi-am dat seama că sunt atât de îndrăgostit de tine.încât niciodată n-o să mai pot săruta pe altcineva şi să simt acelaşi lucrn ca atunci când te sărut pe tine; fără tine nu simt nimic, fără tine cred că nici nu am suflet...

Mintea mea a început să analizeze spusele lui şi în acelaşi timp o teamă îngrozitoare începea şă-mi încolţească în piept, luând locul durerii.

— Nu te-ai culcat cu ea? l-am întrebat cu o voce neobişnuit de răguşită.

Nicholas şi-a lăsat capul pe spate şi a lăsat picăturile de ploaie să-i curgă pe obraji pentru o secundă.

— Urăsc faptul că mă întrebi asta, dar o să vorbesc limpede, pentru că înţeleg că lucrurile au degenerat atât de mult şi atât de rapid încât meriţi o lămurire.

în clipa aceea, m-a privit fix, dorind parcă să sublinieze sinceritatea cuvintelor sale.

— Niciodată, insist, niciodată nu te-am înşelat cu nimeni, nici nu mi-a trecut prin cap să fac asta şi nici n-o să-mi treacă vreodată, Noah.

Am simţit o uşurare imensă, care a fost ca un balsam pentru fiecare dintre rănile minţii şi ale inimii mele.

— Dar atunci... Briar mi-a spus..., am început eu.

— Noah, povestea mea cu Briar a fost o porcărie şi da, ar fi trebuit să-ţi spun, dar lucrurile între noi mergeau atât de prost, relaţia noastră era pe marginea unei prăpăstii şi nu am vrut să înrăutăţesc situaţia povestindu-ţi că am lăsat-o însărcinată pe colega ta de cameră când eram adolescenţi şi cu atât mai puţin că tata a obligat-o să avorteze ca să evite scandalul. Mi -a fost teamă că n-o să înţelegi. Totul s-a întâmplat atât de rapid încât am pierdut controlul, iar Briar a fost cea care a trebuit să plătească oalele sparte..,

Tatăl lui Nicholas fusese cel care o forţase să facă avort? Briar îmi dăduse de înţeles că fusese el.

— Nu te culci cu ea?

Nicholas a lăsat să-i scape o înjurătură şi s-a uitat din nou lung la mine.

— Nu mă culc cu nimeni în afară de tine, Noah, dar văd că încă nu ţi-am câştigat încrederea şi înţeleg asta, serios. Dar putem să rezolvăm toate problemele, împreună putem trece peste asta.

păcatul tău

Capul mi se învârtea tot mai tare... Totul era o minciună? Nicholas nu mă înşela?

Am fost atât de uşurată încât nu mi-am dat seama că lacrimile începuseră să mi se rostogolească din nou pe faţă până când Nicholas m-a tras la pieptul lui şi m-a îmbrăţişat strâns.

I-am răspuns la îmbrăţişare cu o uşoară întârziere, pentru că mintea mea a trebuit să treacă în mai puţin de o secundă de la ura pe care o simţisem pentru dragostea vieţii mele la a-l iubi din nou din toată inima.

— Ce mă fac cu tine, Noăh? m-a întrebat retoric, în timp ce mâna sa îmi mângâia părul ud şi spatele de sus până jos.

Eram atât de îngheţată şi ameţită încât, când Nick mi-a cerut să intrăm în apartament, am încuviinţat şi l-am lăsat să mă conducă.

Atunci când am intrat şi am văzut că salonul arăta aşa cum îl lăsasem cu mai bine de zece ore în urmă, am început să simt cum panica punea stăpânire pe mine. Erau pahare peste tot, de când veniseră fetele să mă ajute, erau haine împrăştiate pe canapele şi pantofi pe jos, cosmetice... Era atât de mare dezordine încât m-am desprins de Nick şi m-am apucat să fac ordine compulsiv.

— Noah, ce faci?

— Trebuie doar să aranjez asta... trebuie să fac curat... trebuie...

Mâinile lui Nick m-au obligat să mă opresc şi m-au întors spre el.

— Noah, calmează-te, OK?

M-a studiat de sus până jos şi dintr-odată mi s-a făcut atât de frică, mă temeam atât de tare că avea să afle ce făcusem încât mi s-a făcut iar greaţă.

— Tu tremuri şi am îngheţat şi eu, a continuat. Hai să facem un duş cald şi să ne băgăm în pat, OK? Mâine putem continua să vorbim despre asta...

Am clătinat din cap, senzaţia de vină mă ucidea. Voiam mai mult decât orice pe lume să-mi scot hainele de pe mine şi să mă bag sub duş, dar nu puteam să fac asta în faţa lui Nicbolas, nici nu puteam să-l privesc în ochi.

Tocmai îmi mărturisise că nu mă înşelase cu nimeni, că nu-i trecuse niciodată prin cap să facă asta; o sărutase pe Sophia, e adevărat, dar ce conta un sărut după ce eu crezusem că se culca cu ea? Nu conta deloc.

— Nicbolas, eu...

Ochii săi m-au cercetat cu îngrijorare şi am sesizat momentul exact în care şi-a dat seama de starea în care mă aflam şi a remarcat cu ce eram îmbrăcată.

— Unde ai fost tot timpul ăsta, Noah?

Nu părea să îmi facă vreun reproş, pur şi simplu mă observa cu curiozitate.

— Jenna te-a sunat şi ea şi ara vorbit chiar şi cu prietenul tău de la facultate... Unde erai?

Am început să clatin din cap şi am închis ochii strâns, de parcă asta m-ar fi putut salva de ceea ce avea să se întâmple.

— Eu... eu...

Nu eram în stare să pronunţ nici măcar o frază coerentă.

înainte ca Nicholas să poată trage propriile concluzii, telefonul meu, pe care îl ţineam în mână, a început să sune cu tonul acela ridicol care nu a făcut decât să intensifice senzaţia că trăiam o situaţie ireală.

Nicholas mi-a luat telefonul din mână ca să vadă cine mă suna.

— De ce te sună?

Tonul său era atât de glacial încât m-a determinat să ridic privirea spre el.

Dumnezeule, era atât de încordat încât fără să vreau am făcut un pas înapoi,

— De ce te sună, Noah?

— Nicholas, eu...

O singură privire i-a fost suficientă pentru a înţelege ce se întâmplase.

— Spune-mi că nu e adevărat ceea ce cred.

Vocea i-a sunat atât de sufocată de teamă încât aş fi dat orice, absolut orice, să dispar din faţa lui, să dispar de pe pământ, să încetez pur şi simplu să mai exist.

— Te rog, spune-mi că nu eşti îmbrăcată în hainele lui, spune-mi că imaginile care îmi trec prin cap sunt doar închipuirile mele... spune-mi, Noah!

Strigătul şi strânsoarea mâinilor sale m-au scos din starea de paralizie şi am rămas cu ochii aţintiţi asupra lui în timp ce lacrimile îmi şiroiau şi cădeau pe podea, acolo unde ar fi trebuit să fiu eu în clipa aceea, acolo unde mă purtaseră demonii mei interiori, neîncrederea şi toate temerile.

— îmi pare rău, m-am scuzat atât de încet încât nici nu mi-am dat seama dacă m-a auzit.

A înţeles însă ce i-am spus, pentru că în clipa aceea mi-a dat drumul de parcă pielea mea l-ar fi ars, de parcă brusc nu mai era capabil să mă atingă.

— Nu... n-ai făcut asta, e o minciună.

A început să se plimbe prin cameră cu capul în mâini, smulgându-şi cu disperare părul din cap, după care s-a întors spre mine şi s-a apropiat, luându-mi faţa în mâini.

— Te rog, te rog, Noah, nu mă pedepsi, deja mi-am cerut scuze, nu te juca cu mintea mea, spune-mi doar că e o minciună, spune-mi doar asta... te rog.

Vocea i s-a spart la ultimul cuvânt şi a fost suficient ca să-mi dau seama că amândoi eram distraşi. Dacă înainte credeam că suferinţa mea era suficient de mare pentru ca inima să-mi stea în loc, acum, văzând suferinţa lui, văzând ce îi făcusem, am înţeles că era şi mai rău: dacă e extrem de dureros să-ţi frângă cineva inima, durerea e şi mai mare atunci când îi frângi inima persoanei pe care o iubeşti din tot sufletul.

- Nicholas... Am fost o proastă... eu credeam... am crezut... îmi pare rău, Nick, îmi pare rău, am spus cu vocea înecată de lacrimi, luându-i faţa în mâini.

Dar nu m-a lăsat să fac asta... Tot corpul i s-a încordat şi, apucându-mă de mâini, a evitat atingerea mea. M-a privit ţintă în ochi.

- Te-ai culcat cu el?

Vocea lui suna atât de îndurerată încât m-am bucurat că lacrimile îmi înceţoşau vederea şi m-au împiedicat, preţ de câteva clipe, să îi văd expresia deznădăjduită.

- Răspunde-mi, fir-ar să fie!

Cuvintele lui au fost ca nişte pumnale care mi s-au înfipt în stomac, eram dezgustată de mine însămi. Atât de degustată încât îmi venea din nou să vomit chiar acolo, niciodată nu mă mai simţisem atât de murdară. El a văzut asta, a văzut-o pe faţa mea, nu mai eram aceeaşi, nu aveam să mai fiu niciodată la fel.

Fără să spună un cuvânt, mi-a întors spatele şi a ieşit din apartamentul meu.

Am rămas în loc câteva secunde, uitându-mă la golul pe care îl lăsase în jurul meu, iar acel scurt răstimp a fost suficient ca să înţeleg că nu îl pot pierde, nu puteam lăsa relaţia noastră să se termine aşa, pentru că Michael fusese o greşeală uriaşă, o greşeală pe care Nicholas avea s-o ierte, trebuia s-o facă, pentru că mă iubea şi eu îl iubeam pe el. Refuzam să accept că totul se terminase după ce aflasem că toate bănuielile mele erau neîntemeiate, după ce aflasem că el mă iubea... trebuia să-l fac să înţeleagă că fusese doar o greşeală, că puteam să trecem peste asta: mi-ani dat seama că urma să fie cea mai grea bătălie din viaţa mea, dar aveam s-o câştig, trebuia s-o câştig.

Am ieşit în fugă din apartament şi am coborât scările cât de repede am putut. Când am ieşit, l-am văzut îndepăr- tându-se şi l-am strigat. Nicholas s-a oprit şi s-a întors spre mine. L-am ajuns din urmă, dar, fără să vreau, m-am oprit la un metru de el. Acel Nicholas care stătea în faţa mea nu era cel pe care îl cunoşteam: era distrus, eu îl distrusesem, iar această realitate m-a copleşit în cele din urmă.

Ploaia cădea peste noi, udându-ne până la piele, lăsându-ne îngheţaţi, dar nu conta, nimic nu mai conta; ştiam că totul era pe punctul de a se schimba, ştiam că lumea mea era pe punctul de a se nărui.

— Nu mai e cale de întors, nici măcar nu mai pot să mă uit la tine...

Lacrimi amare i se prelingeau pe faţă. Cum am putut să-i fac aşa ceva? Cuvintele lui s-au înfipt în inima mea ca nişte pumnale care mă sfâşiau din interior.

— Nici nu ştiu ce să răspund, am spus, încercând să-mi controlez senzaţia de panică ce ameninţa să mă doboare.

Nu putea să mă părăsească.., N-avea de gând să facă asta, nu-i aşa?

M-a privit fix în ochi, cu ură, cu dispreţ; n-am crezut niciodată că o asemenea privire mi-ar putea fi adresată mie.

— Relaţia noastră s-a terminat, a şoptit cu o voce sfâşiată, dar fermă.

Şi, odată cu aceste două cuvinte, universul meu s-a scufundat într-un întuneric profund, tenebros şi solitar... o închisoare făcută anume pentru mine, dar o meritam, de data asta chiar o meritam.

EPILOG

Două săptămâni mai târziu

Zgomotul aparatelor şi acel intens miros neplăcut **caracteristic** tuturor spitalelor m-au obligat să mă ridic şi să merg în sala de aşteptare. Nu-mi plăcuseră niciodată locurile astea şi, dacă ar fi fost după mine, m-aş fi aflat oriunde mai puţin acolo.

M-am aşezat pe scaun şi mi-am prins genunchii cu mâinile. Poziţia asta fusese preferata mea în ultimele zile şi, la fel ca atunci când mă băgăm sub pătură, am închis ochii şi mi-am lăsat mintea să rătăcească în locuri în care preferam să nu mă mai întorc niciodată. încă mai auzeam vocea Jennei la celălalt capăt al firului, cerându-mi răspunsuri pe care nu eram pregătită să le dau şi apoi pe cea a lui William, care mă anunţa furios că fiul său fusese arestat pentru vătămare corporală.

Nu mi-a luat mult să ajung la faţa locului şi cred că va dura ani întregi să-mi scot din. minte acea imagine a lui Nicholas. Ambulanţa îl luase pe Michael, care avea faţa şi corpul pline de vânătăi. Nicholas li mpsese două coaste, încă îmi mai aminteam cum era urcat de poliţişti în dubă, cu degetele pline de sânge şi buza spartă. Michael se apărase, era evident, dar nu fusese capabil să-i ţină piept lui Nicholas, care era complet scos din minţi. Tot eu îl împinsesem spre acea stare, fusese din nou vina mea.

îmi amintesc că Jenna a apărut în spatele meu şi chiar în clipa aceea mi s-au înmuiat picioarele. Ea şi Lion m-au prins înainte să mă prăbuşesc, m-au dus cu maşina la ei acasă şi, fără să pună întrebări, m-au îngrijit toată noaptea.

Lion s-a dus la secţia de poliţie şi l-a sunat pe William. între timp, Jenna m-a ţinut în braţe în pat în timp ce eu vărsăm toate lacrimile pe care le mai aveam în mine. După noaptea aceea nu am mai plâns, pentru că eram atât de distrusă încât nimic, nici măcar lacrimile, nu erau în stare să-mi ostoiască suferinţa.

Şi iată-mă aici, în vizită la omul care promisese să mă ajute şi care în acelaşi timp era răspunzător de starea disperată în care mă aflam.

Am oftat şi exact în clipa aceea telefonul meu a început să sune şi să vibreze pe scaunul de plastic unde îl lăsasem.

EraWill.

— A ieşit, Noah, m-a anunţat, iar eu m-am ridicat imediat în picioare.

A trebuit să recurg la toate relaţiile mele, dar se pare că 0*Neil a retras acuzaţiile. Cred că ai avut totuşi dreptate şi a fost o idee bună să vorbeşti cu el.

M-am simţit cuprinsă de o imensă uşurare.
— A scăpat? am întrebat, nevenindu-mi să cred.

William a respirat adânc la celălalt capăt al firului şi

aproape că mi l-am putut imagina, cu faţa obosită şi îngrijorată, dar uşurat în cele din urmă că fiul său nu avea să ajungă la închisoare din cauza fiicei sale vitrege.

— Da, cu greu.

Am dat din cap ducându-mi mâna la gură şi m-am aşezat pe scaunul de spital. Apelul s-a întrerupt, iar eu am rămas cu ochii aţintiţi asupra peretelui din faţa mea.

Nu mi-aş fi iertat-o niciodată dacă Nicholas ar fi ajuns la închisoare din cauza mea; îmi era deja destul de greu să mă trezesc dimineaţa şi să vin la spital, n-aş mai fi suportat încă o vină pe umerii mei.

Jenna a apărut pe hol, cu două cafele în mână şi o pungă.

— Ţi-am adus ceva să mănânci şi nu accept nicinn refuz, m-ai auzit? O să mănânci chiar acum.
pAcatultău

Fără să-i dau mare atenţie, i-am luat cafeaua din mâini şi am luat o înghiţitură mică. Lichidul cald nu a fost în stare să mă încălzească. Acum îmi era tot timpul frig, eram îngheţată pe dinăuntru şi pe dinafară: oricâte pături mi-aş fi pus pe mine, îmi lipsea ceva, îmi lipsea lucrul cel mai important.

— Nick a scăpat, am şoptit.

Jenna a făcut ochii mari, surprinsă şi a oftat adânc, aşa cum făcusem şi eu când am aflat.

— La naiba... slavă Domnului!

Am dat din cap, privind din nou în altă parte.

— Noah..., a început Jenna pe tonul acela încurajator, dar nu voiam să o ascult.

Nu voiam ca nimeni să-mi vorbească, să încerce să mă facă să mă simt mai bine, în clipa asta nu

voiam decât sa mă cufund în suferinţa mea şi să mă izolez.

— Lucrurile o să se îmbunătăţească, OK? Michael e bine, începe să-şi revină, iar acum Nick a scăpat de închisoare. La cum îl cunosc pe Wîlliam, nu o să aibă nici cazier. Te rog, nu mai fi aşa supărată.

Privirea mi s-a îndreptat spre mâna în care ţinea cafeaua. Un inel superb de argint cu un mic diamant îi împodobea degetul inelar. Mă simţisem vinovată şi pentru asta, pentru că, în seara în care totul se dusese de râpă, Lion o ceruse în căsătorie pe Jenna, iar ea a trebuit să lase totul baltă ca să vină după mine şi să mă ajute sa fac faţă situaţiei.

în ciuda faptului că eram complet absentă, nu puteam să ignor strălucirea pe care o trădau ochii săi când se uita la Lion sau când îşi privea inelul de logodnă. Mă bucuram pentru ea, chiar mă bucuram, dar fericirea ei înteţea durerea sfâşietoare din inima mea.

Eu nu aveam să mă mai bucur de aşa ceva niciodată, mai ales după tot ceea ce se întâmplase. Acum, văzând ce pierdusem, eram conştientă că fusesem o proastă. Teama mea de a nu fi rănită mă împiedicase să mă bucur de o iubire sinceră, pentru că Nick mă iubise din tot sufletul, iar eu îl îndepărtasem o dată şi încă o dată până ce reuşisem

să-l târăsc după mine în întunericul în care, practic, eram mereu cufundată.

Asta mă durea cel mai mult, pentru că eu eram obişnuită cu durerea. Chiar dacă mă temeam de ea şi încercam să o evit cum puteam mai bine, puteam s-o suport. Ceea ce mi se părea insuportabil era să mă confrunt cu durerea lui.

Toate momentele în care îmi spusese că mă iubeşte, toate momentele în care ne certaserăm dintr-o prostie, toate sărutările furate, mângâierile, dragostea pe care reuşise să o simtă doar pentru mine... Totul a devenit propriul său coşmar.

în după-amîaza aceea, Jenna m-a dus acasă. Pe Briar nu o mai văzusem din noaptea în care avusese loc petrecerea, iar lucrurile ei nu mai erau când am ajuns eu la apartament. „E mai bine aşa", mi-am spus. Briar făcea parte din trecutul lui Nick, un trecut pe care eu nu ar fi trebuit să-l cunosc niciodată, pentru că nu avea nicio legătură cu mine. Acum înţelegeam că trecutul trebuia să rămână acolo, în trecut, pentru că, dacă îi permiteam să reînvie, era în stare să ne devoreze prezentul.

Mi-am dat jos pantofii, în timp ce Jenna se agita în bucătărie, insistând să mănânc ceva. Nu puteam să mănânc nimic, nodul din stomac era atât de mare încât nu lăsa loc pentru altceva. M-am băgat în pat şi, când mi-am sprijinit capul de pernă, am auzit

foşnetul unei hârtii mototolite. Am scos-o şi, cu un junghi dureros în piept, am văzut că era scrisoarea pe care mi-o scrisese Nick.

Cu degete tremurânde am deschis-o şi am citit din nou cuvintele sale.

O să-/i dau mai mu/f ***iimp;*** dacâ de asfa ai nevoie, docă asfa frebufe să fac ca să în/eiegi câ te iubesc pe fine ji numai pe fine, asfa o sâ fac. Nu ş/iu ce sâ mai fac ca să mâ crezi, ca să ***înţelegi*** câ ***vreau*** sâ am gri/ă de /ine ***ţi*** sâ te protejez mereu. Nu o să p/ec nicăieri, Noa/i, ***viafa ţi viitorul meu sunt alături de*** /ine, ***fericirea mea depinde numai de tine.*** Nu te mai/eme: eu o sâ-/i ***luminez mereu*** întunericul, iubito.

Am închis ochii strâns.

„Nu o să plec nicăieri.”

„Viaţa şi viitorul meu sunt alături de tine.”

„Fericirea mea depinde numai de tine,”
Mi-am dus scrisoarea **la** inimă şi am strâns-o cu putere.

„Eu o să-ţi luminez mereu întunericul.”

Mi-am strâns braţele la piept, ştiind că acele cuvinte nu mai însemnau nimic. Nicholas fusese categoric, nu voia să mă mai vadă niciodată, refuzase să mă lase să-l vizitez la închisoare, refuzase să-mi răspundă la apeluri.

Pentru el nu mai existam.

Mulţumiri

în primul rând, aş dori să mulţumesc tuturor acelor persoane care au solicitat cu entuziasm această a doua parte. La început, *Păcatul meu* urma să fie o singură carte şi, după aproape un an de blocaj, în care am început diverse poveşti şi le-am abandonat la jumătate, mi-am dat seama că trebuia să scriu această continuare. Povestea lui Nick şi Noah nu se terminase şi, când am început să scriu, nu am putut să mă mai opresc.

în al doilea rând, le mulţumesc editoarelor mele, Rosa şi Aina. Vă mulţumesc că m-aţi ajutat să fac din această carte ceea ce este acum. Nu a fost uşor să scriu *Păcatul tău* în stilul Wattpad, încărcând capitole noi în fiecare săptămână, fără să pot şlefui romanul aşa cum trebuie, sau cel puţin aşa cum eram obişnuită. Aţi reuşit să faceţi în aşa fel încât rezultatul să fie perfect, iar personajele să rămână autentice. îmi place această nouă versiune.

Echipei de graficienii mii de mulţumiri pentru coperte incredibile: aţi reuşit să redaţi perfect imaginea lui Nick, lucra pe care nu-I credeam posibil. Aţi depăşit orice aşteptări. M-om îndrăgostit!

Mulţumesc agentei mele Nuria, fără tine aş fi pierdută în această lume literară în care am intrat aproape fără să-mi dau seama.

Mulţumesc verişoarei mele Bar, pentru că ai citit toate modificările de nenumărate ori, pentru că mi-ai spus mereu ce gândeşti şi, mai mult decât atât,

ţi-ai dat toată osteneala să faci asta fără să-mi răneşti sentimentele. Toate sfaturile tale m-au ajutat să fac din această poveste ceea ce este. Nu ştiu ce aş face fără ajutorul tău. Mi-aş dori să fii mai aproape şi să pot împărtăşi cu tine pasiunea noastră comună: lectura.

Familiei mele, vă mulţumesc pentru entuziasm, sprijin şi dorinţa de a citi. Va iubesc mult!

Garri, eşti fratele mai mare pe care nu l-am avut niciodată, mulţumesc că eşti aşa cum eşti şi pentru că ai intrat în familia mea definitiv. Nu am cuvinte să descriu cât de mult te apreciez.

Aii, mulţumesc că eşti acea prietenă pe care mă pot baza mereu, că eşti întotdeauna dispusă să mă ajuţi şi crezi în toate **visurile** şi ambiţiile mele. Suntem foarte diferite, dar nu ştiu ce m-aş face fără tine.

Mulţumesc „păcătoşilor" mei. încă nu-mi vine să cred cum v-aţi îndrăgostit de personajele mele. Mulţumesc pentru toată dragostea pe care mi-o arătaţi pe reţelele de socializare, pentru răbdarea voastră şi pentru că, datorită vouă, am o familie pe care sper din tot sufletul s-o cunosc într-o zi. Vă iubesc pe toţi!

Şi, în sfârşit, mulţumesc tuturor celor care aţi cumpărat *Păcatul meu* imediat ce a apărut. Când editoarea mea mi-a spus că în patru zile s-au vândut aproape toate exemplarele, era să fac infarct Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc!